ULUSLARARASI BESTSELLER

"Bu kitabı sevmeyecek bir tek kişi bile düşünemiyorum."
—*BBC*

Anne Hathaway ve Jim Sturgess'la
Şimdi Beyaz Perdede!

Bir Gün

David Nicholls

Niy. Ozlem

PEGASUS

'Seni kırkında hayal edebiliyorum,' dedi sesinde bir imayla. 'Şu an bile gözümde canlandırabiliyorum.' Genç adam gözlerini açmadan gülümsedi. 'Devam et.'

Yıllardan 1988, günlerden 15 Temmuz'dur ve DEXTER ile EMMA henüz tanışmıştır. Ama birlikte geçirdikleri tek bir gün, sürekli birbirlerini düşünmelerine yetmiştir.

"Her okuyucu bu kitaba âşık olacak.
Ve her yazar bu kitabı kendisinin yazmış olmasını dileyecek."
—Tony Parsons

"Bitirmek üzereyken kitabı göğsüme bastırdığımı ve üzerine iri bir gözyaşı damlattığımı söylemekten utanmıyorum."
—*The Times*

"*Bir Gün*'ün yanında bir sağlık uyarısı verilmeli:
Bu Kitap Ciddi Derecede Bağımlılık Yapabilir."
—*Belfast Telegraph*

"Enfes bir aşk hikâyesi."
—*Sunday Herald*

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-4263-40-8

Kapak görseli © 2011
Focus Features LLC.

Pegasus Yayınları: 254
Bestseller Roman: 85

BİR GÜN
DAVID NICHOLLS
Özgün Adı: ONE DAY

Yayın Yönetmeni: Özkan Özdem
Kitap Editörü: Gamze Bulut
Son Okuma: Zeynep Tür
Bilgisayar Uygulama: Meral Gök
Kapak Uygulama: Y. Bora Ülke
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

13. Baskı: Ocak 2012
ISBN: 978-605-4263-60-8

PEGASUS YAYINLARI © DAVID NICHOLLS-2009

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Curtis Brown Agency'den alınmıştır.

Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

PEGASUS YAYINLARI
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 27/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

DAVID NICHOLLS

Düzenleyen: Özlem
Tarayan : Nurkan

BİR GÜN

İngilizceden Çeviren:
NALAN IŞIK ÇEPER

PEGASUS YAYINLARI

Max ve Romy, büyüdüğünüz zaman için...

Ve her zamanki gibi Hannah'ya.

DAVID NICHOLLS

BİR GÜN

"Günler neye yarar?
Yaşadığımız yerdir günler.
Gelirler, bizi uyandırırlar
Art arda, durmadan.
Mutlu olacağımız yerlerdir:
Nerede yaşarız günler olmasa?

Ah, bu sorunu çözmek,
Papazla doktoru getirir
Uzun paltolarıyla
Tarlaları aşarak."

Philip Larkin, *Günler*

KISIM BİR

1988-1992

Yirmili Yaşların Başları

"Bende büyük değişikliklere neden olduğu için hatırlanmaya değer bir gündü. Ama her hayatta böyle değil midir? Herhangi bir günü hayatınızdan çıkardığınızı düşünün, hayatın akışı ne kadar farklı olacaktır. Bunu okuyan sizler, durun ve bir an için demirden, altından, dikenlerden ya da çiçeklerden yapılma bir zinciri düşünün; ilk halkası o hatırlanmaya değer günde yaratılmasaydı sizi hiç bağlamayacak olan bir zinciri."

—Charles Dickens, *Büyük Umutlar*

BÖLÜM BİR

Gelecek

15 Temmuz 1988, Cuma

Rankeillor Caddesi, Edinburgh

"En önemli şeyin bir tür değişiklik yapmak olduğunu sanıyorum," dedi genç kız. "Bilirsin, bir şeyleri gerçekten değiştirmek."

"Nasıl yani, *dünyayı değiştirmek* gibi mi?"

"Bütün dünyayı değil. Sadece kendi etrafını."

Tek kişilik yatakta vücutları birbirine dolanmış biçimde bir süre sessizce yattılar, sonra ikisi de kısık, sabaha karşı sesleriyle gülmeye başladılar. "Bunu söylediğime inanamıyorum," diye inledi kız. "Biraz eski moda geliyor kulağa, değil mi?"

"Biraz eski moda."

"Seni canlandırmaya çalışıyorum. Şu kurtlanmış ruhunu, önünde uzanan büyük macera için havalandırmaya çalışıyorum." Yüzünü genç adama döndü. "Buna ihtiyacın olduğundan değil. Geleceğini bütün ayrıntılarıyla planladığına eminim, teşekkürler. Muhtemelen bir yerlerde bir çizelge ya da ona benzer bir şey bile vardır."

"Hiç de değil."

"Peki, ne yapacaksın öyleyse? Büyük planın ne?"

"Bütün ıvır zıvırımı annemle babam kendi çöplüklerine eklemek üzere alacaklar, sonra onların Londra'daki dairesinde birkaç gün geçirip, birkaç arkadaşımı görürüm. Ondan sonra Fransa..."

"Çok hoş..."

"Belki daha sonra Çin; neymiş görelim bakalım. Sonra belki Hindistan, biraz sağda solda seyahat..."

"Seyahat," diyerek içini çekti genç kız. "Ne büyük plan."

"Seyahat etmenin nesi yanlış?"

"Daha çok gerçeklikten kaçmak gibi."

"Gerçekliğe fazla değer verildiğini düşünüyorum," dedi genç adam, sözlerinin karanlık olduğu kadar karizmatik bir etki yaratacağı beklentisiyle.

Genç kız burnunu çekti. "İyi, tabii parası olan için. Neden doğrudan, 'İki yıl tatile çıkacağım,' demiyorsun? Aynı şey."

"Çünkü seyahat etmek insanın ufkunu genişletir," dedi genç adam; dirseğinin üzerinde doğrularak kızı öptü.

"Ah, sanırım senin ufkun fazlasıyla geniş zaten," dedi kız yüzünü diğer tarafa çevirerek, en azından o an için. Yeniden yastığa yerleştiler. "Her neyse, gelecek ay ne yapacağını sormadım zaten; demek istediğim, uzak gelecekte, mesela, ne bileyim..." Olağanüstü bir fikri, söz gelimi beşinci boyutu kafasında canlandırıyormuş gibi ara verdi sözlerine. "... *Kırk* mesela. Kırk yaşına geldiğinde ne olmak istersin?"

"*Kırk mı?*" Genç adam da konu karşısında zorlanmış gibi görünüyordu. "Bilmiyorum. *Zengin* dememe izin var mı?"

"Bu kadar, bu kadar sığ!"

"Peki, öyleyse, *meşhur*, diyelim." Genç kızın ensesine burnuyla sürtünmeye başladı. "Biraz marazi, öyle değil mi?"

"Marazi değil, şey... heyecan verici."

"'*Heyecan verici*!'" Artık kızın sesini, Yorkshire aksanını gülünçleştirmeye çalışarak taklit ediyordu. Sanki aksanlı konuşması alışılmadık ve çok tuhaf bir şeymiş gibi gülünç sesler çıkaran havalı erkeklerden hatırı sayılır miktarda tanımıştı genç kız ve ilk kez olmamakla birlikte, rahatlatıcı bir ürpertiyle birlikte genç adama karşı bir antipati hissetti. Omuzlarını silkerek kendini geri çekti, sırtını soğuk duvara yasladı.

"Evet, heyecan verici. Heyecanlanmamız gerek, öyle değil mi? Bütün bu imkânlar. Rektör yardımcısının dediği gibi, 'fırsat kapıları sonuna kadar açık...'"

"İleride gazeteler sizin isimlerinizi yazacak..."

"Pek mümkün değil."

"Peki, heyecanlı mısın öyleyse?"

"Ben mi? Tanrım, hayır, saçmalıyorum."

"Ben de öyle. Kahretsin..." Sinirlerini yatıştırmak ister gibi, ani bir hareketle yerde, yatağın yanında duran sigaraya uzandı. "Kırk yaşında olmak. Kırk. Kahretsin!"

Genç kız, erkeğin endişeli haline gülümseyerek, durumu daha da güçleştirmeye karar verdi. "Evet, kırk yaşında ne yapıyor olacaksın?"

Düşünceli bir tavırla sigarasını yaktı genç adam. "Yani, mesele şu ki, Em..."

"*Em* mi? *Em* de kim?"

"Herkes seni Em diye çağırıyor. Duydum."

"Evet, arkadaşlarım bana Em derler."

"Peki, ben de Em diyebilir miyim sana?"

"Devam et, Dex."

"Şu *yaşlanmak* konusunda biraz düşündüm de, tam olarak şimdi olduğum yaşta kalmaya karar verdim."

Dexter Mayhew. Genç kız, sentetik kumaş kaplı ucuz yatak başlığına yaslanmış adama kâküllerinin arasından baktı; gözlükleri olmadan bile adamın neden şimdiki gibi kalmak isteyebileceğini açıkça görebiliyordu. Kapalı gözleri, alt dudağına gevşekçe yapışmış sigarası, perdenin kırmızı süzgecinden süzülerek yüzünün yan tarafını ısıtan sabah güneşiyle fotoğraf çektirmek için ustalıkla poz vermiş gibi görünüyordu. Emma Morley "yakışıklı" sözcüğünün on dokuzuncu yüzyıldan kalma aptal bir sözcük olduğunu düşünüyordu ama gerçekten bunun yerine kullanılabilecek başka bir sözcük yoktu; belki "güzel" dışında. Genç adam, derisinin altından kemiklerini fark edebileceğiniz türden yüzlerden birine sahipti. Kafatası bile çekici olabilirdi. Hafifçe parlayan, incecik, yağlı bir burun; tüttürmekten ve Bedales'li kızlara strip pokerde bilerek yenildiği uzun gecelerden kalma, neredeyse çürümüş gibi duran gözaltları. Kediyi andıran bir şey vardı onda: Düzgün kaşlar, mahcup bir edayla bükülmüş bir ağız, kuru, çatlak ve şu anda Bulgar kırmızı şarabıyla boyanmış, dolgun ve koyu renkli dudaklar. Neyse ki saçlarının biçimi dehşet vericiydi, yanları ve arkası kısaydı ama ön tarafta gülünç, kabarık bir kısım vardı. Nasıl bir jöle kullandıysa şimdi etkisi geçmiş, ön taraftaki saç aptal küçük bir şapka gibi kabarmıştı.

Hâlâ gözleri kapalı bir halde burnundan dumanlar çıkarıyordu. Seyredildiğini bildiği açıktı, çünkü bir elini koltuk altına sokmuş, pazısını ve göğüs kaslarını şişiriyordu. Bu kaslar nereden geliyordu? Çıplak yüzmeyi ve bilardo oynamayı saymaz-

san, spor etkinlikleriyle kazanılmadığı aşikârdı. Muhtemelen, menkul kıymetler ve iyi mobilyalar gibi, ailede nesilden nesile geçen bir tür iyi sağlığın işaretiydi. Yakışıklı ya da güzel, her neyse, buna rağmen, dört yıllık üniversite hayatının sonunda şal desenli donu kalçalarından aşağıya inmiş olarak genç kızın minicik kiralık odasındaki tek kişilik yataktaydı. *Yakışıklı*, ha! *Kim olduğunu sanıyorsun, Jane Eyre mi? Büyü artık. Mantıklı ol. Öyle kendini bırakma.*

Sigarayı adamın ağzından çekti. "Seni kırkında hayal ediyorum," dedi sesinde bir imayla. "Şu an bile gözümde canlandırabiliyorum."

Genç adam, gözlerini açmadan gülümsedi. "Devam et."

"Pekâlâ..." Yorganı koltuk altlarına sıkıştırarak toparlandı kız. "Üstü açık spor bir arabanın içinde, Kensington, Chelsea ya da ona benzer bir yerdesin ve arabanın en ilginç özelliği sessiz olması, çünkü o zaman bütün arabalar sessiz olacaklar, bilemiyorum, hangi yıl, 2006 mı?"

"2004..."

"Ve bu araba King's Road'un on beş santim üzerinde havalanarak gidiyor, küçük göbeğin deri kaplı direksiyonun altında küçük bir yastık gibi duruyor; şu arkasız eldivenlerden giymişsin, saçların seyrelmiş, çenen görünmüyor. Kızarmış hindi gibi teninle, küçük bir arabada şişman bir adamsın..."

"Pekâlâ, konuyu değiştirebilir miyiz?"

"Ve yanında oturan güneş gözlüklü kadın senin üçüncü, hayır, dördüncü karın; çok güzel bir kadın, bir manken, hayır, eski manken değil, yirmi üç yaşında; Nice ya da benzeri bir yerde, o bir arabanın kaputuna uzanmışken bir otomobil fuarında tartışmışsınız; kız muhteşem ve kalın kafalı..."

"Evet, bu güzel. Çocuk var mı?

"Çocuk yok, sadece üç boşanma. Aylardan temmuz, günlerden cuma ve sen sayfiyedeki evine doğru yol alıyorsun; arabanın küçük bagajında tenis raketleri, kriket sopaları, iyi şaraplar, Güney Afrika üzümleri, zavallı küçük bıldırcınlar ve kuşkonmazlarla dolu bir sepet var; rüzgâr saçlarını uçuruyor ve sen kendinden ve iki yüz adet bembeyaz, pırıl pırıl dişiyle sana gülümseyen üç numaradan ya da dört numara, her neyse, o kadar hoşnutsun ki, sen de ona gülümsüyorsun ve birbirinize söyleyecek hiçbir şeyiniz, kesinlikle hiçbir şeyiniz olmadığını düşünmemeye çalışıyorsun."

Aniden sustu. *Çıldırmış gibisin,* dedi kendi kendine. *Çıldırmış gibi görünmemeye çalış.* "Tabii, bir teselli olacaksa eğer, hepimiz bunlar olmadan çok önce bir nükleer savaşta ölmüş olacağız!" dedi gülümseyerek, ama genç adam hâlâ somurtarak bakıyordu ona.

"Belki de gitsem iyi olacak. Bu kadar sığ ve yozlaşmış bir adamsam..."

"Hayır, gitme," dedi kız telaşla. "Saat sabahın dördü."

Yüzlerinin arasında birkaç santim kalana dek yatağın içinde kaydı genç adam. "Bu fikre nereden kapıldığını bilmiyorum, beni o kadar az tanıyorsun ki."

"Türü biliyorum."

"Tür mü?"

"Sizi Modern Diller'in oralarda takılırken görüyordum, birbirinize anırıp smokinli partiler düzenlerken..."

"Benim smokinim bile yok. Ve kesinlikle anırmam..."

"Akdeniz'de teknelerle dolaşırsınız, lay lay lom..."

"Bu kadar rezil biriysem..." Eli genç kızın kalçasında dolaştı.

"... Öylesin."

"... Öyleyse neden benimle yatıyorsun?" Şimdi eli sıcak, yumuşak butlarındaydı.

"Aslında seninle yattığımı düşünmüyorum, yattım mı?"

"Pekâlâ, duruma göre değişir." Eğilip öptü. "Kendini ifade et bakalım." Eli genç kızın omurgasındaydı, bacağı kızın bacakları arasına sürtünüyordu.

"Aklıma gelmişken," diye mırıldandı kız, ağzını erkeğin ağzına bastırarak.

"Ne?" Bacaklarının kendi bacaklarına dolanıp onu kendine doğru çektiğini hissetti genç adam.

"Dişlerini fırçalamalısın."

"Senin umurunda değilse, benim de değil."

"Gerçekten berbat," diyerek güldü. "Şarap ve sigara kokuyorsun."

"Pekâlâ, öyle olsun. Sen de öyle."

Öpüşmeyi yarıda keserek kafasını arkaya doğru attı genç kız aniden. "Ben de mi?"

"Benim için fark etmez. Şarap ve sigarayı severim."

"Bir saniye bile duramam." Yorganı fırlatıp genç adamın üzerinden tırmanarak atladı.

"Nereye gidiyorsun şimdi?" Elini kızın çıplak sırtına koydu.

"Kenefe gidiyorum," dedi genç kız, gözlüğünü kitap yığının üzerinden kaparak: Milli Sağlık Servisi'nin verdiği büyük, siyah çerçeveli, standart gözlüklerden.

"*Kenef, kenef*... üzgünüm, ne olduğunu çıkaramadım..."

Emma, bir kolu çaprazlama bir şekilde göğsünün üzerinde,

arkasını genç adamdan saklamaya çalışarak duruyordu. "Sakın kaybolma," dedi kalçalarının üzerinden sarkan malzemeyi toparlamak için iki parmağını donunun lastiğine geçirerek odadan çıkarken. "Ve yokluğumda kendi kendinle oynama."

Dexter burnundan bir nefes verdi, yatağın içinde kayarak toparlandı; bu eski püskü kiralık odada öfkeli tiyatro oyunlarının fotokopi afişlerinin ve sanatsal kartpostalların arasında bir yerlerde, rüyaların ideal erkek arkadaşı gibi bir Nelson Mandela fotoğrafının olduğundan son derece emindi. Son dört yıl içinde şehre dağılmış buna benzer sayısız oda görmüştü ve nadiren bir odayı ikinci kez görmesine rağmen her şey fazlasıyla tanıdıktı. Bozuk gece lambaları, bakımsız saksı bitkileri, yataklara bol gelen çarşaflardaki ucuz deterjan kokusu. Emma'da da "sanatçı" kızların fotomontaj düşkünlüğü vardı; Chagall, Vermeer ve Kandinsky'lerin arasına karışmış okul arkadaşlarının ve aile üyelerinin şip-şak çekilmiş flaşlı fotoğrafları, Che Guevara'lar, Woody Allen'lar, Samuel Beckett'lar... Bu odadaki hiçbir şey yansız değildi, her şey bir görüşe bağlılığı temsil ediyordu. Oda, bir bildiriydi adeta ve Dexter içini çekerek Emma'nın da "burjuva" kelimesini aşağılama ifadesi olarak kullanan kızlardan biri olduğunu anlamıştı. "Faşist" sözcüğünün olumsuz şeyler çağrıştırmasını anlayabilirdi, ama "burjuva" sözcüğünü ve beraberinde getirdiği her şeyi seviyordu oysa. Güvenlik, seyahat, güzel yemekler, iyi davranışlar, hırs; bunun için özür dilemeye ne gerek vardı ki?

Dudaklarının arasından çıkan dumanın kıvrılmasını seyretti. Yatağın yanında, elleriyle kül tablası ararken bir kitap buldu. *Var Olmanın Dayanılmaz Hafifliği*, "erotik" bölgelerinde bir ürperti hissetti. Bu ateşli bireyci kızların en önemli problemi hepsinin birbirinin aynı olmasıydı. Bir başka kitap: *Karısını Şapka Sanan*

Adam. Hiçbir zaman yapmayacağı bir hata olduğundan emin olarak, *Kahrolası ahmak,* diye geçirdi aklından.

Yirmi üç yaşındaki Dexter Mayhew'un gelecek hakkındaki görüşü Emma Morley'ninkinden daha net değildi. Başarılı olmayı, ailesinin kendisiyle gurur duymasını ve aynı anda birden fazla kadınla yatmayı umuyordu; ama hepsini nasıl başaracaktı? Dergi sayfalarında boy göstermek istiyor ve günün birinde geçmişteki işleriyle anılmayı umuyordu; ama işin ne olacağı hakkında kesin bir fikri yoktu. Hayatı, uçlarda ama sorunsuz ve pisliğe bulaşmadan yaşamak istiyordu. Hayatı öyle bir biçimde yaşamak istiyordu ki, hayatının rastgele bir fotoğrafı çekilecek olsa, kusursuz bir fotoğraf olmalıydı bu. Her şey yerli yerinde görünmeliydi. Neşe; hayatında çok neşe olmalı ve hüzün asla gerektiğinden fazla yer almamalıydı.

Fazla plan yapmamıştı ve şimdiden birtakım hatalar olmuştu. Örneğin bu gecenin, gözyaşları, aptalca telefon görüşmeleri ve suçlamalar gibi birtakım yansımaları olacaktı. Mümkün olduğunca çabuk gitmeliydi buradan, kaçmaya hazırlık olarak ortalığa dağılmış giysilerine göz attı. Banyodan uyarıcı bir homurtu ve eski bir sifonun gümbürtüsü geldi; elindeki kitabı telaşla yerine koyarken yatağın yanında Colman's marka küçük, sarı hardal tenekesini buldu; kapak her şeyi kanıtlamak istercesine açıktı, evet, içinde fare pisliğine benzer gri renkli, küçük, esrarlı sigara artıklarının yanı sıra kullanılmış prezervatifler vardı. Küçük sarı kutudaki seks ve uyuşturucu olasılığıyla kendini yeniden daha iyimser hissederek belki burada biraz daha kalabileceğine karar yerdi.

Banyodaysa Emma, ağzının kenarında kalan diş macunu artıklarını silerken bütün bunların korkunç bir hata olup olmadığını

düşünüyordu. Buradaydı, verimsiz geçen dört romantik yıldan sonra, nihayet, nihayet hoşlandığı biriyle, hem de ilk kez 1984 yılında bir partide görüp hoşlandığı biriyle yataktaydı ve o birkaç saat sonra gitmiş olacaktı. Büyük ihtimalle ebediyen. Genç adamın, kendisiyle birlikte Çin'e gelmesini teklif etmesi çok zayıf bir ihtimaldi ve ayrıca genç kadın Çin'i boykot ediyordu. Ve adam hiç fena değildi, öyle değil mi? Dexter Mayhew. Aslında onun o kadar parlak ve kendisinden hoşnut biri olduğundan kuşkuluydu, ama çok popüler ve eğlenceliydi; üstelik –inkâr etmenin bir anlamı yok– çok da yakışıklıydı. Peki neden böyle huysuz ve iğneleyici davranmıştı? Neden adamın genellikle takıldığı ışıltılı, yerinde duramayan o hareketli kızlar gibi kendinden emin ve eğlenceli olamamıştı? Minik banyo penceresinden tan yerinin ağardığını gördü.

Berbat saçlarını parmak uçlarıyla gelişigüzel karıştırdı, suratını astı, sonra köhne sifonun zincirini hızla çekti ve odaya geri yollandı.

~

Dexter yattığı yerden genç kızın kapıda görünüşünü seyrediyordu; mezuniyet töreni için kiralamak zorunda oldukları cüppe ve kepi giymiş, bacağı yapmacık bir kışkırtıcılıkla kapının çerçevesine asılmış, rulo şeklindeki diploması bir elinde orada duruyordu. Kepini bir gözüne doğru yatırmış, gözlüklerinin üzerinden bakıyordu. "Ne düşünüyorsun?"

"Yakışıyor. Şimdi çıkar da yatağa gel."

"Asla. Bana otuz sterline patladı bu. Verdiğim paranın karşılığını almalıyım." Cüppeyi vampir pelerini gibi savurdu. Dexter bir köşesinden yakaladı ama Emma rulo halindeki diplomayla ona vurduktan sonra yatağın kenarına oturdu, gözlüklerini çı-

kardı, cüppesini bir omuz hareketiyle omuzlarının üzerinden attı. Üzerine tek taraflı nükleer silahsızlanma talep eden siyah bir tişört geçirmeden önce Dexter genç kızın çıplak sırtına ve göğsünün kıvrımlarına son bir bakış attı.

İşte bu, diye düşündü. Uzun, siyah bir siyasi tişörtten başka her şey cinsel isteği uyandırma konusunda daha fazla yardımcı olabilirdi; belki Tracy Chapman albümü hariç.

Genç adam kaderine boyun eğmiş bir halde yerdeki diplomayı aldı, üzerindeki lastik bandı sıyırdı ve okumaya başladı.

"İngilizce ve Tarih, Çift Ana Dal, Üstün Derece."

"Oku ve ağla, 2,2'lik çocuk." Genç kadın diplomayı almak için hamle yaptı. "Dikkat et."

"Çerçeveletecek misin?"

"Annemle babam duvar kâğıdı yapacaklar bundan. Annem, sırtına dövme yaptıracak." Diplomayı sıkıca sardı, kenarlarına vurarak düzeltti.

"Sahi, annenle baban neredeler?"

"Ah, yandaki odadalar."

"Tanrım, sahi mi?"

"Hayır, değil," dedi Emma gülerek. "Leeds'e geri döndüler. Babam, otellerin gösteriş düşkünlerine göre olduğunu düşünür." Rulo, yatağın yanına dikkatle yerleştirildi. "Şimdi kıpırda bakalım," dedi adamı yatağın soğuk tarafına iteleyerek. Dexter, kolunu genç kızın omuzlarının altına beceriksizce dolayarak yatağa girmesine izin verdi, tereddütlü bir biçimde ensesinden öptü. Kız dönerek ona baktı.

"Dex?"

"Hmm."

"Sadece sarılalım, tamam mı?"

"Elbette, nasıl istersen," dedi gösterişli bir tavırla, ama aslında sarılmanın hiçbir anlamı olmadığını düşünüyordu. İnsan, ancak büyük halalara ve oyuncak ayılara sarılırdı. Sarılmak onda kramplara neden oluyordu. En iyisi, bozguna uğradığını kabul edip bir an önce eve dönmekti, ama genç kız kafasını omzuna yerleştirmişti ve böylece kaskatı ve utangaç bir halde bir süre yattılar; ta ki sonunda Emma konuşana kadar:

"*Sarılmak* sözünü kullandığıma inanamıyorum. Kahretsin. Bunun için özür dilerim."

Genç adam gülümsedi. "Sorun değil. En azından *sokulmak* demedin."

"*Sokulmak* da berbat."

"Ya da *öpüşüp koklaşmak*."

"*Öpüşüp koklaşmak* rezil. Asla ve asla öpüşüp koklaşmayacağımıza söz verelim," dedi aynı anda sözlerinden pişmanlık duyarak. Ne, biz mi? Pek olası görünmüyordu. Tekrar sessizliğe gömüldüler. Son sekiz saattir konuşup öpüşmüşlerdi ve ikisi de derin bir bedensel yorgunlukla şafağa ulaşmışlardı. Otların orman gibi kapladığı arka bahçede karatavuklar ötüyordu.

"Bu sesi seviyorum," diye mırıldandı Dexter genç kızın saçlarının içine doğru. "Şafakta karatavuklar."

"Ben nefret ederim. Pişman olacağım bir şey yaptığımı düşündürür bana."

"Ben de bu nedenle seviyorum," dedi, yine karanlık, karizmatik bir etki yaratmayı amaçlayarak. Bir an durdu, sonra ekledi: "Yaptın mı?"

"Ne?"

"Pişman olacağın bir şey?"

"Ne, ha, bunu mu diyorsun?" Genç adamın elini sıktı. "Ah, öyle sanıyorum. Henüz bilmiyorum, değil mi? Sabah sor bunu. Neden, sen pişman mısın?"

Ağzını kızın başının üzerine bastırdı. "Elbette değilim," dedi ve bunun bir daha asla olmaması gerektiğini düşündü.

Emma, genç adamın cevabından hoşnut, daha çok sokuldu ona. "Biraz uyumalıyız."

"Neden? Yarın yapacak hiçbir şey yok. Ne ödev teslimi var, ne ders..."

"Neredeyse bütün hayatımız önümüzde uzanıyor," dedi Emma uykulu bir sesle, genç adamın muhteşem sıcak, ekşi kokusunu soluduğu anda omuzlarından başlayarak bir endişe dalgasının vücudundan geçişini hissetti: Bağımsız yetişkin hayatı. Kendini bir yetişkin gibi hissetmiyordu. Hiçbir şekilde hazır değildi buna. Sanki gecenin bir yarısında yangın alarmı çalmış ve kolunda bir giysi bohçasıyla sokağın ortasında kalakalmış gibiydi. Öğrencilik yapmazsa ne yapacaktı? Günlerini nasıl doldura-caktı? Hiçbir fikri yoktu

İşin sırrı, dedi kendi kendine, *cesur ve atılgan olup bir fark yaratmakta. Bütün dünyayı değil, sadece etrafını birazcık değiştireceksin. Çifte diploman, tutkun ve Smith Corona marka yeni elektrikli daktilonla dışarı çık ve herhangi bir şey için çok sıkı çalış... Mesela sanatla hayatları değiştir. Çok güzel şeyler yaz. Arkadaşlarına değer ver, ilkelerine sadık kal, tutkuyla ve dolu dolu yaşa. Yeni şeyler dene. Sev ve sevil, eğer mümkünse. Dengeli beslen. Bunun gibi şeyler.*

Fazla yol gösterici bir felsefe ve başkalarıyla paylaşılabilecek bir şey değildi, en azından bu adamla, ama inandığı şey buydu. Ve bağımsız yetişkin hayatının ilk birkaç saati çoktan yaşanmıştı bile. Belki sabaha, çay ve aspirinden sonra ondan tekrar yatağa dönmesini isteyecek cesareti bulabilirdi kendinde. O zamana

kadar ikisi de ayılmış olurlardı ki bu, işleri kolaylaştıracak bir şey değildi, ama belki bunun da keyfini çıkarabilirdi. Erkeklerle yatağa girdiği ender zamanlarda iş her defasında kıkır kıkır gülme ya da ağlamayla sonuçlanmıştı; ikisinin arasında bir şeyi denemek hoş olabilirdi. Prezervatiflerin hardal kutusunda durup durmadıklarını merak etti. Durmamaları için bir neden yoktu, son kez baktığında oradaydılar: Şubat 1987, burnunu yastık kılıfına silen sırtı kıllı kimya mühendisi Vince. Neşeli günler, neşeli günler...

Dışarısı aydınlanmaya başlamıştı. Dexter, ağır kışlık perdelere rağmen odaya sızan yeni günün pembeliğini görebiliyordu. Genç kızı uyandırmamaya çalışarak, kolunu çaprazlamasına uzattı, sigarasının sonunu şarap fincanına attı ve tavana baktı. Pek uyuma şansı yoktu artık. Bunun yerine kız tamamen uykuya dalana dek, gri tavan süslemelerinin desenlerini incelemeli, sonra onu uyandırmadan yavaşça yataktan kayıp, buradan sıvışmalıydı.

Tabii ki şimdi çıkıp gitmek onu bir daha hiç görmemek anlamına gelebilirdi. Acaba bunu umursar mı, diye merak etti ve umursayacağını farz etti: *Hep umursarlar*. Peki, kendisi umursar mıydı? O olmadan dört yıl mükemmel biçimde idare etmişti. Bir gece öncesine kadar adının Anna olduğunu sanıyordu ama yine de partideyken gözlerini ondan alamamıştı. Neden onu şimdiye kadar hiç fark etmemişti? Uyurken kızın yüzünü inceledi.

Çok güzeldi ama canı sıkkın görünüyordu. Kızıla boyalı saçları kasten kötü kesilmişti, ya aynanın önünde kendisi ya da Tilly bilmem ne adındaki gürültücü, iri yarı ev arkadaşı kesmişti.

Teninin, zamanının çoğunu kütüphanede ya da barda içerek geçirdiğini söyleyen soluk bir hali vardı ve gözlükleri ona ağırbaşlı ve ciddi bir hava veriyordu. Çenesi yumuşak ve dolgundu

ya da bebek çenesi gibi tombuldu (yoksa *tombul* ya da *dolgun*, bu noktada söylenmeyecek şeyler miydi? Tıpkı doğru olsa bile, muhteşem göğüsleri olduğunu da onu kırmadan söyleyemeyeceğin gibi).

Boş ver, yüzüne geri dönelim. Küçücük burnunun ucunda hafif yağlı bir parlaklık, alnında küçük kırmızı lekeler vardı, ama bunlar dışında yüzünün harika olduğunu inkâr etmenin imkânı yoktu. Kapalı gözlerine bakınca, gözlerinin rengini tam olarak hatırlayamasa da, çok büyük, parlak ve nükteli olduklarını hatırlayabiliyordu; tıpkı geniş ağzının kenarlarındaki, gülümsediği zaman derinleşen iki kırışık gibi. Pürüzsüz, alacalı pembe yanaklar... Bu etten yastıklar dokunması sıcak bir duygu verecekmiş gibi görünüyorlardı. Dudak boyası kullanmıyordu ama ahududu renginde dudakları vardı. Ağzına biraz büyük gelen ve ön taraftaki bir tanesi hafifçe kırık olan dişlerini saklamak ister gibi, gülerken dudaklarını sımsıkı kapalı tutardı; tüm bunlar ona bir şeyleri, bir kahkahayı, zekice bir düşünceyi ya da uçuk bir şakayı saklamak istermiş gibi bir hava veriyordu.

Eğer şimdi gidecek olursa, muhtemelen on yılda bir olacak korkunç buluşmaların dışında, büyük ihtimalle bir daha bu yüzü göremeyecekti. O zaman da epey kilo almış ve hayal kırıklığına uğramış olacak, bir "hoşça kal" demeden sıvışıp gittiği için ona sitem edecekti. En iyisi sessizce sıvışıp gitmek ve toplantılara da katılmamaktı. İlerle, geleceğe bak. Dışarıda dünya kadar yüz var.

Ama tam kararını verdiği sırada genç kızın ağzı geniş bir gülümsemeyle yayıldı, gözlerini açmadan konuştu:

"Neye karar verdin, Dex?"

"Hangi konuda, Em?"

"Sen ve ben. Aşk mı sence?" deyip dudakları sıkıca kapalı, yüksek sesle güldü.

"Sadece yatmak, desek?"

"O zaman burnumu seyretmeyi kes." Mavi-yeşil, parlak ve cin gibi gözlerini açtı. "Yarın günlerden ne?" diye homurdandı.

"Bugün mü demek istiyorsun?"

"Bugün. Bizi bekleyen bu aydınlık, yeni gün."

"Bugün cuma. Bütün gün cuma. Hatta Aziz Swithin Günü."

"Ne olur o zaman?"

"Gelenek işte. Bugün yağmurlu olursa önümüzdeki kırk gün yağmur yağar ya da bütün yaz ya da onun gibi bir şey."

Emma somurttu. "Hiç mantıklı değil."

"Mantıklı olması gerekmiyor. Hurafe hepsi."

"Nereye yağmur yağacak ki? Sürekli bir yerlere yağıyor zaten."

"Aziz Swithin'in mezarının üzerine. Kendisi Winchester Katedrali'nin dışında gömülü."

"Nereden biliyorsun bunları?"

"Okula orada gittim."

"Hmm, çok güzel," diyerek yastığın içine doğru mırıldandı.

"'Yağmur yağdığında Aziz Swithin'de/ yağacak demektir yine.'"

"Çok güzel bir şiir."

"Yorumlayarak söylüyorum."

Emma tekrar güldü, sonra uykulu bir halde başını kaldırdı. "Ama Dex?"

"Em?"

"Ya bugün yağmur yağmazsa?"

"Eyvah."

"Daha sonra ne yapacaksın?"

İşin olduğunu söyle ona.

"Pek yapacak bir şeyim yok," dedi Dexter.

"O zaman bir şeyler yapabilir miyiz? Sen ve ben demek istedim?"

Uyuyana kadar bekle, sonra toz ol.

"Tabii. Olur," dedi. "Bir şeyler yapalım."

Emma tekrar başını yastığın üzerine bıraktı. "Yeni bir gün," diye mırıldandı.

"Yeni bir gün."

BÖLÜM İKİ

Hayata Dönüş

15 Temmuz 1989, Cumartesi

Wolverhampton ve Roma

Stoke Park Meslek Okulu

Kız soyunma odaları

Wolverhampton 15 Temmuz 1989

Ciao, Bella!

Nasılsın? Ya Roma nasıl? Ölümsüz Şehir iyi hoş ama iki gündür Wolverhampton'dayım ve bu sanki sonsuzluk gibi geldi (bununla birlikte, buradaki Pizza Hut'ın muhteşem olduğunu söyleyebilirim).

Seni son görüşümden bu yana sana sözünü ettiğim işi almaya karar verip Sledgehammer Tiyatro Grubu'yla çalışmaya başladım ve son dört aydır "Cruel Cargo"yla birlikte turlayarak, Güzel Sanatlar Konseyi'nin finanse ettiği, hikâye ve halk şarkılarıyla köle ticaretini anlatan muhteşem bir gösteriyi oynuyoruz. Bir el ilanını gönderiyorum sana; ne şık bir numara olduğunu gör.

Cruel Cargo, EİT'nin bir parçası (senin için açıklama: Eğitim İçi Tiyatro) ve 11-13 yaş arası çocukların kölelik düzeninin kötü bir şey olduğu görüşünü kazanmasını amaçlıyor. Ben Lydia'yı oynuyorum, hmm, yani, evet, aslında BAŞROL, kötü kalpli Sir Obadiah Grim'in

(pek hoş biri olmadığı adından anlaşılmıyor mu?) kendini beğenmiş, şımarık kızı ve gösterinin en can alıcı anında sahip olduğum bütün değerli şeylerin, giysilerimin (giysi bir sembol) ve mücevherlerin (aynı şekilde) insanların kanıyla satın alındığını anlıyorum ve kendimi kirli hissediyorum (elinde KAN görmüş gibi bakışlar), RUUUUUHUMU kirli hissediyorum. Geçen gece çocukların kafama gofret atmalarıyla mahvolmuş olsa da, çok güçlü bir şey.

Ama, ciddi olmak gerekirse, aslında o kadar kötü değil içerik olarak; neden böyle küçümsediğimi bilmiyorum, bir tür savunma mekanizması muhtemelen. Aslında çocuklardan geri dönüşler alıyoruz –ıvır zıvır fırlatmayanlardan– ve okullarda yaptığımız bu çalışmalar gerçekten çok heyecan verici oluyor. Bu küçük çocukların kültürel mirasları hakkında ne kadar az şey bildiklerini görmek çok sarsıcı. Bu arada yazmaktan da zevk alıyorum; diğer oyunlar için malzeme ve yeni fikirler sağlıyor bana. Sen zamanımı boşa harcadığımı düşünsen de, zahmete değer bir iş. Bir şeyleri gerçekten, gerçekten değiştirebileceğimize inanıyorum, Dexter. Diyorum ki, otuzlu yıllarda Almanya'da bir sürü radikal tiyatro kumpanyası vardı ve nasıl bir değişiklik yaptıklarına bir bak. Her çocukla tek tek uğraşmak gerekse bile West Midlands'te renk önyargısını kıracağız.

Oyuncu kadrosunda dört kişiyiz. Kwame, Soylu Köle'yi canlandırıyor ve oyunda sahibeyle uşağı oynamamıza rağmen aramız oldukça iyi (yalnız, geçen gün kafeteryada bir paket cips getirmesini istediğimde onu EZİYORMUŞUM gibi baktı bana). Rolünü oynarken çok fazla ağladığını düşünsem de, nazik ve işini ciddiye alan biri. Biraz ağlak biri; ne demek istediğimi anlarsın.

Sonra, kötü kalpli babam Obadiah'ı oynayan Sid var. Senin bütün çocukluğunun papatya dolu çimenliklerde Fransız kriketi oynamakla geçtiğini ve televizyon seyretmek gibi banal işlerle uğraşmadığını biliyorum, ama Sid, "City Beat" denen şu polisiye dizide oldukça tanınmış

biriydi ve BU saçmalıklara kadar düşmüş olmaktan nefret ediyor. Rol yapmaktan nefret eder ve her cümlesi, "Ben mutluyken" anlamına gelen "Ben televizyondayken" ifadesiyle başlar. Sid, lavabolara işer, yıkamaktansa toz bezi yapacağın polyester pantolonlardan giyer ve benzin istasyonlarında kıymalı börek yer; ayrıca Kwame ve ben onun gizli ırkçı olduğunu düşünüyoruz, ama bunlar bir yana çok tatlı bir adamdır, çok çok tatlı.

Sonra bir de Candy var burada, ah, Candy. Candy'yi severdin; adı gibi şeker bir kız. Oyunda, küstah hizmetçiyi, bir çiftlik sahibini ve Sir William Wilberforce'u canlandırıyor. Muhteşem ve büyüleyici biri ve bu sözü onaylamasam da kelimenin tam anlamıyla bir şırfıntı. Bana devamlı gerçekte kaç yaşında olduğumu soruyor, yorgun göründüğümü ya da kontak lens takarsam çok güzel görüneceğimi falan söylüyor, ben de buna TAPIYORUM tabii. Bu işi sadece oyunculuk lisansı almak ve yağmurlu bir salı günü, tesadüfen EİT'nin yetenekli oyuncularından birini aramaya çıkmış bir Hollywood yapımcısı tarafından keşfedileceği güne kadar oyalanmak için yaptığını belirtmekte çok ısrarcı. Oyunculuk ne saçma bir şey, değil mi?

STK'ye (Sledgehammer Tiyatro Kumpanyası) başladığımızda, ego-şöhret olmak-televizyona çıkmak vs. gibi saçmalıkların hiçbiriyle ilgisi olmayan yenilikçi bir topluluk kurmak ve gerçekten iyi planlanmış politik işler çıkarmak niyetindeydik. Bunlar kulağına budalaca gelebilir, ama yapmayı istediğimiz şey buydu. Ama, eşitlikçi ve demokratik toplulukların problemi, Sid ve Candy gibi dangalakları da dinlemek zorunda olman. Rol yapabilse benim için sakıncası yok, ama o Geordie aksanı inanılmaz, konuşurken sanki kalp krizi geçiriyor gibi; bir de iç çamaşırlarıyla yoga ısınma hareketleri yapması var. Bu senin ilgini çekti, değil mi? Jartiyerli çorap ve büstiyerle güneşi selamlayan birini ilk görüşümdü bu. Bu doğru olamaz, olabilir mi? Zavallı yaşlı Sid, ona bakayım derken bifteğini zar zor çiğneyebiliyor, ağzının yerini bulamıyor.

Sonunda sahneye çıkma sırası geldiğinde, üzerine bir şeyler giyinir ve çocuklardan biri genellikle bir ıslık çalar ya da ona benzer bir şey yapar; o da her seferinde sanki hakarete uğramış gibi davranıp, feministlikten dem vurur. Sanki büyük bir POLİTİK sorunmuş gibi, "Görünüşümle yargılanmaktan nefret ediyorum, zarif yüzüm ve ince genç vücudum yüzünden hep yargılandım," diyor jartiyerini düzeltirken. Sanki koca memelerle lanetlenmiş kadınların acınacak durumu üzerine propaganda sokak tiyatrosu yapacağız! Çok mu fazla konuşuyorum? Şimdiden sevdin mi onu? Geri döndüğünde sizi tanıştırabilirim. Çeneni tutup dudaklarınla oynayarak ona kariyeri hakkında sorular sorduğunu görebiliyorum. Belki de hiç tanıştırmam sizi...

Gary Nutkin endişeli ve halsiz bir şekilde içeri girince Emma Morley kâğıdı ters çevirdi; şimdi Sledgehammer Tiyatro Kumpanyası'nın kurucu ortağı ve yönetmeninden oyun öncesi moral konuşması dinleme zamanıydı. Kadın-erkek karışık kulis olarak kullanılan bu oda aslında bir kulis değil, şehir içindeki bir meslek ortaokulunun kız soyunma odasıydı; hafta sonları bile Emma'nın hâlâ hatırladığı o hormon, pembe sıvı sabun ve nemli havlu kokusu vardı.

Gary Nutkin, girişte gırtlağını temizledi; solgun yüzü tıraştan tahriş olmuş, siyah gömleği son düğmesine kadar ilikli, stil ikonu George Orwell olan bir adamdı. "Müthiş bir kalabalık var bu gece, millet! Neredeyse yarı yarıya dolu, hiç fena sayılmaz!" Yine de kendisinin tam olarak ne beklediğini söylemedi, belki de benekli kumaştan giysisinin içinde kalça hareketleri yapan Candy dikkatini dağıtmıştı. "Haydi gösteri neymiş, gösterin onlara. Devirin onları!"

"Onları öldüresiye dövmek isterdim," diye kükredi Sid, pasta kırıntılarını didiklerken Candy'ye bakarak.

"Hem de çivili kriket sopasıyla, küçük piçler."

"Olumlu ol lütfen, Sid," diye yakardı Candy; derin ve kontrollü bir nefes aldı.

Gary devam etti. "Unutmayın: Onları uyanık tutun, iletişimde kalın, canlı tutun, sözleri ilk kez söylüyormuş gibi söyleyin ve hepsinden önemlisi, seyircinin sizi kışkırtmasına ya da galeyana getirmesine izin vermeyin. Misilleme yok. Sizi sinirlendirmelerine izin vermeyin. Onlara bu zevki tattırmayın. On beş dakika, buyurun!" dedikten sonra Gary giyinme odasının kapısını gardiyan gibi üzerlerine kapattı.

Sid, *Bu işten nefret ediyorum, bu işten nefret ediyorum,* büyülü sözlerini mırıldanarak, her akşamki ısınma hareketlerine başladı. Arkasında Kwame, hırpani pantolonuyla yarı çıplak ve yapayalnız, ellerini koltuk altlarına sıkıştırmış, kafasını geriye atmış oturuyordu; meditasyon yapıyor, belki de ağlamamaya çalışıyordu. Emma'nın solunda Candy, on sekiz yıllık bale hayatından armağan çekiç parmaklarını çekiştirirken, hafif, düz soprano sesiyle *Sefiller*'den şarkılar söylüyordu. Emma, çatlak aynadaki görüntüsüne döndü, imparatorluk tarzı elbisesinin kollarını kabarttı, gözlüklerini çıkardı ve Jane Austen tarzında iç çekti.

Geçen yıl, hatalı yönelimler, yanlış seçimler, terk edilmiş projeler serisi olmuştu. Müzikal yönelimi bir yana, kendi adına bile karar verememiş, *Gırtlak, Mezbaha Altılısı* ve *Kötü Bisküvi* gibi değişik adları olan bir kız gurubunda basgitar çalmıştı. Kimsenin gitmediği alternatif bir gece kulübü, yarım bırakılmış ilk roman, yarım bırakılmış ikinci roman, turistlere kaşmir ve kareli İskoç kumaşı satmak gibi pek çok acınası yaz işi yapmıştı. En kötüsü olarak, Sirk Becerileri'nden kurs almaya başladı; kendisinde hiç beceri olmadığı anlaşılana kadar. Trapez çözüm değildi.

Çok reklamı yapılan İkinci Aşk Yazı[1] da hüsran olmuş ve ivme kaybetmişti. Çok sevdiği Edinburgh bile sıkıcı ve sinir bozucu olmaya başlamıştı. Üniversite şehrinde yaşamak herkesin ayrıldığı bir partide tek başına kalmak gibiydi; böylece ekim ayında, Rankeillor Caddesi'ndeki dairesinden çıkıp, şimdi artık kendisine inanılmaz derecede küçük görünen bir evde, çarpılan kapılar, atışmalar, öğleden sonra televizyonlarıyla dolu ıslak ve rahatsız uzun bir kış geçirmek üzere ailesinin yanına taşındı. Sanki diploması, dik kafalılık edip kullanmadığı bir süper güçmüş gibi, annesi her gün, "Ama iki ana dal yaptın sen! Ne oldu senin iki ana dalına?" diye soruyordu. Yeni doğmuş bebeğiyle mutlu bir hemşire olan evli küçük kardeşi Marianne, sadece anne ve babasının altın kızının düştüğü zavallı durumu sinsice seyretmek için her akşam geliyordu.

Ama arada bir Dexter Mayhew vardı. Mezuniyetten sonraki son birkaç sıcak yaz gününde ailesinin Oxfordshire'daki muhteşem evine gitmişlerdi; burası Emma'nın gözünde bir ev değil, malikâneydi. Soluk renkli kilimler, kocaman yağlı boya soyut tablolar, içkilerde buzlarla 1920'lerden kalma büyük bir evdi. Çimen kokan geniş bahçede yüzme havuzuyla tenis kortu arasında –mahalli idareler tarafından yapılmamış bir tenis kortunu ilk kez görüyordu– uzun, hareketsiz bir gün geçirmişlerdi. Sallanan iskemlelerde cin-tonik içerek manzarayı seyrederken *Muhteşem Gatsby*'yi düşünmüştü. Tabii her şeyi berbat etmişti; sinirleri bozulmuş, yemekte çok fazla içki içmiş, Dexter'ın uysal, alçak gönüllü ve mükemmel derecede makul babasına Nikaragua'yla ilgili bağırmış, bütün bunlar olurken Dexter ona halıyı kirleten

1 Second Summer of Love: İlki 1967 yılında, ikincisiyse seksenlerin sonunda (1988-1989) İngiltere'de ecstasy adlı uyuşturucunun yükselişi ve acid house akımının ortaya çıkması sonucu partiler düzenlenen özgür döneme verilen ad. (Yay. N.)

bir bebekmiş gibi hayal kırıklığı dolu gözlerle bakmıştı. Gerçekten masalarında oturup, yemeklerini yiyip babasına faşist mi demişti? O geceyi misafir yatak odasında sersemlemiş ve pişman olmuş bir halde, hiç gelmeyeceğini bildiği kapı tıklamasını bekleyerek geçirmişti; romantik umutlar, değer bilmez Sandinistler[2] uğruna kurban edilmişti.

Daha sonra, nisanda, ortak arkadaşları Callum'ın yirmi üçüncü yaş günü partisinde karşılaşmışlardı Londra'da; günün geri kalanını birlikte Kensington Bahçeleri'nde geçirmişler, şişeden şarap içerek konuşmuşlardı. Anlaşılan affedilmişti, ama aynı zamanda arkadaşlığın çıldırtıcı samimiyeti içine girmişlerdi; en azından Emma için çıldırtıcı. Çimenlerin üzerinde uzanmışlardı. Dexter, Pireneler'de kayak yaparken tanıştığı inanılmaz İspanyol kız Lola'dan bahsederken neredeyse elleri birbirine değecekti.

Sonra, Dexter zihnini daha da aydınlatmak için tekrar seyahate çıktı. Çin'in, Dexter'ın tarzına fazlasıyla yabancı ve ideolojik olduğu anlaşılmış, bunun yerine genç adam "Parti Şehirleri" adını verdiği bir yıllık tura çıkmak üzere kolları sıvamıştı. Böylece mektup arkadaşı oldular; Emma, altı çizili satırlarla, esprilerle, zoraki takılmalarla dolu, özlemi boş yere gizlemeye çalışan uzun, yoğun mektuplar yazıyordu. Derleme kasetlere benzeyen mektuplar, gizli duygular için gerçekten araç oluyor ve Emma bunlara gerçekten çok fazla zaman ve enerji harcıyordu. Buna karşılık Dexter, ucuz posta servisiyle kartpostal gönderiyordu: "Amsterdam ÇILGIN", "Barselona DELİ", "Dublin YIKILIYOR. Bu sabah KÖPEK gibi hastayım." Genç adam seyahat yazarı olarak bir Bruce Chatwin değildi, ama Emma, uzun ve ruhsuz Ilk-

2 Adını 1927 yılında ABD Deniz Piyadelerinin Nikaragua'ya müdahalesi üzerine yandaşlarıyla dağa çıkarak, ABD karşıtı silahlı eylemlerle halkın sempatisini kazanan Augusto César Sandino'dan alan Marksist örgüt Sandinista üyelerine verilen ad. (Yay. N.)

ley Bataklığı yürüyüşlerinde kalın paltosunun cebine attığı bu kartpostalları okurken, "VENEDİK TAMAMEN SULAR ALTINDA!!!" cümlesinin arkasında gizli bir anlam arıyordu.

"Peki bu Dexter kim?" diye sordu annesi kartpostalların arkalarına bakarken. "Erkek arkadaşın mı?" Sonra ilgili bir bakışla sordu: "Havagazı fabrikasında çalışmayı düşündün mü hiç?" Emma yerel barda garson olarak bir iş bulmuştu, zaman geçiyordu ve beyninin, buzdolabının arka tarafında unutulmuş bir şey gibi yumuşamaya başladığını hissediyordu.

Sonra Gary Nutkin telefon etti; 1986'da onu Brecht'in karamsar ve uzlaşmaz oyunu *Üçüncü Reich'in Korku ve Sefaleti* oyununda yönetmiş ve daha sonra, son gece partisinde karamsar ve uzlaşmaz üç saat boyunca öpmüş olan Gary. Çok geçmeden, Emma'yı Peter Greenaway'in iki filmini birden izlemeye götürmüş, elinin Emma'nın sol göğsüne "dalgınlıkla" yerleşmesi için dört saat geçmesi gerekmişti. Cezayir Savaşı afişinin altındaki tek kişilik döküntü yatakta Brechtvari bir seks yapmışlar, Gary başından sonuna kadar onu metalaştırmadığını göstermek için elinden geleni yapmıştı. Ondan sonra, mayıs ayında, gecenin bir saatinde telefon edene kadar tek bir söz çıkmamıştı Gary'den. Tereddütlü ve yumuşak bir şekilde konuşmuştu Gary: "Tiyatro kumpanyama katılmaya ne dersin?"

Emma'nın ne oyunculukta gözü vardı ne de tiyatroya karşı, fikir beyan etmek için bir araç olarak görmesi dışında büyük bir sevgisi. Ve Sledgehammer, ortaklaşa amaç, ortaklaşa çaba, yazılı bir bildiri ve genç hayatları sanat aracılığıyla değiştirme gibi bir sorumlulukla yenilikçi bir tiyatro topluluğu olacaktı. *Belki biraz romantizm de olur*, diye düşündü Emma; ya da en azından biraz seks. Sırt çantasını hazırladı, şüphe dolu bakışlar atan annesi ve babasıyla vedalaştı ve çok yüce bir neden için yola çıkıyormuş gibi minibüse binip evden ayrıldı.

Ama üç ay sonra o sıcaklığa, yoldaşlığa, sosyal değerler duygusuna, neşeyle kenetlenen yüksek ideallere ne olmuştu? Bir iş birliği içinde olmaları gerekiyordu. Minibüsün üzerinde yazan buydu, hatta şablonunu kendisi hazırlamıştı. Bu-işten-nefret-ediyorum, bu-işten-nefret-ediyorum, dedi Sid. Emma ellerini kulaklarına bastırdı ve kendine bazı hayati sorular yöneltti.

Neden buradayım?

Gerçekten bir fark yaratıyor muyum?

Bu koku ne?

Şu anda nerede olmak istiyorum?

Dexter Mayhew'la birlikte Roma'da olmak istiyordu. Yatakta.

~

"Shaf-tes-bury Bulvarı."

"Hayır, Shafts-bury, iki hece."

"Lychester Meydanı."

"Leicester Meydanı, üç hece."

"Neden Ly-chester değil?"

"Bilmiyorum."

"Ama benim öğretmenimsin, bilmen gerekir."

"Özür dilerim," diyerek omuz silkti Dexter.

"Aptal bir dil olduğunu düşünüyorum," dedi Tove Angstrom ve omzuna bir yumruk salladı.

"Aptal bir dil! Daha fazla aynı fikirde olamazdım. Bana vurmana da gerek yok."

"Özür dilerim," dedi Tove omzunu öperek, sonra boynunu, dudaklarını öptü ve Dexter bir kez daha öğretmenliğin tatmin ediciliği karşısında şaşıp kaldı.

Tek kişilik yatak ihtiyaçlarını karşılamadığından, Dexter'ın küçük odasının pişmiş topraktan zemininde bir yastık yığını üzerinde yatıyorlardı. Percy Shelley Uluslararası İngilizce Okulu broşüründe öğretmenlerin barınacakları yer "pek çok sakinleştirici özelliğe sahip konforda" diye tanımlanıyordu ve bu, durumu çok güzel özetliyordu. Centro Storico'daki odası kasvetli bir yerdi ama, en azından otopark işlevi de gören pitoresk bir meydana bakan, bir adım büyüklüğünde bir balkonu vardı. Her sabah, ofis çalışanlarının arabalarını fütursuzca geri vitese alma sesleriyle uyanıyordu.

Ama bu nemli temmuz öğleden sonrasında duyulan yegâne ses, turistlerin valizlerinin aşağıdaki kaldırım taşlarında çıkardığı tekerlek sesleriydi; pencereler sonuna kadar açık yatıyorlar, tembel tembel öpüşüyorlardı, kızın Danimarka şampuanı kokan saçları yüzüne değiyordu: Yapay çam ve sigara kokusu. Kız yerde duran sigara paketine uzandı, iki sigara yakıp birini ona uzattı, Dexter bir Belmondo ya da Fellini filmindeki gibi sigarayı dudağında sallandırarak yastığa yerleşti. Hayatında hiç Belmondo ya da Fellini filmi izlememişti, ama afişlerden aşinalığı vardı: Tarz sahibi, siyah-beyaz posterler. Dexter kendini gösteriş seven biri olarak düşünmekten hoşlanmıyordu ama bazen açıkça fotoğraflarını çekmesi için elinin altında biri bulunsun isterdi.

Yeniden öpüştüler ve bu durumun ahlaki boyutunu düşündü. Tove, sarsak bir halde yatağın kenarına ilişmiş, dizlerine kadar uzanan çizmelerinin fermuarını açarken, bir okul partisinden sonra bir öğrenciyle yatmanın artıları ve eksilerini düşünmenin zamanıydı. Kırmızı şarabın ve arzunun sarhoşluğu içinde Emma Morley'nin bu konuda neler söyleyeceğini merak ederken buldu kendini. Tove, dilini kulağında gezdirirken savunmasını yapıyordu: *Kız on dokuz yaşında bir yetişkin, ben de gerçek bir öğretmen*

değilim zaten. Üstelik Emma şu anda çok uzaklarda, bir minibüsle kasaba kasaba dolaşarak dünyayı değiştirmekle meşguldü; hem bunların Emma'yla ne ilgisi vardı?

Tove'un dizlerine kadar uzanan çizmeleri, misafirlerin gecelemesinin kesinlikle yasak olduğu pansiyon odasının köşesinde boyunlarını bükmüş duruyorlardı şimdi.

Dexter, vücudunu pişmiş toprağın daha serin tarafına doğru kaydırıp canlı mavi gökyüzünün pencereden görünen küçük parçasına bakarak zamanı tahmin etmeye çalıştı. Tove'un soluk alışının değişen ritmi uykuya daldığını gösteriyordu, ama Dexter'ın gitmesi gereken önemli bir randevusu vardı. Sigarasından kalanı şarap bardağının içine attı; kol saatini almak için Primo Levi'nin *Bunlar da mı İnsan?* adlı, henüz okunmamış kitabının yanına uzandı.

"Tove, gitmek zorundayım."

Homurdanarak karşı çıktı Tove.

"Ailemle buluşacağım. Şimdi çıkmam gerek."

"Ben de gelebilir miyim?"

Dexter güldü. "Sanmıyorum, Tove. Üstelik pazartesi günü gramer sınavın var. Git ve çalış."

"Beni sen test edeceksin. Şimdi test et."

"Tamam, fiiller. Şimdiki zaman."

Kız bacağını sararak kendine doğru çekti Dexter'ı. "Öpüyorum, öpüyorsun, öpüyor..."

Dexter dirseğinin üzerinde doğrulmaya çalıştı. "Ciddiyim, Tove..."

"On dakika daha," diye fısıldadı kız kulağına ve Dexter yeniden yere uzandı. *Neden olmasın?* diye düşündü. *Üstelik*

Roma'dayım, muhteşem bir gün. Yirmi dört yaşındayım, maddi güvencem var, sağlıklıyım. Yapmamam gereken bir şeyi yapıyorum ve çok, ama çok şanslıyım.

Duygulara, zevke ve kendine adanmış bir hayatın cazibesinin bir gün tadı kaçacaktı muhtemelen; ama buna çok zaman vardı daha.

Ya Roma nasıl? Tatlı Hayat nasıl? Şu anda senin bir kafeterya masasında oturmuş, hakkında çok şey duyduğumuz şu "cappucino"lardan içtiğini ve her şeye ıslık çaldığını hayal ediyorum. Bunu okurken muhtemelen güneş gözlükleri takıyorsundur. Çıkar onları, komik görünüyorsun. Sana yolladığım kitapları aldın mı? Primo Levi çok iyi bir İtalyan yazar. İnsana hayatın dondurma ve ayakkabıdan ibaret olmadığını hatırlatıyor. Hayat her zaman Betty Blue*'nun açılışı gibi olmaz. Öğretmenlik nasıl gidiyor? Öğrencilerinle yatmayacağına söz ver bana lütfen. Bu, nasıl desem... moral bozucu olur.*

Şimdi gitmek zorundayım. Sayfanın sonu göründü, yan odadan birbirlerine iskemle fırlatan seyircilerin heyecan verici homurtularını duyabiliyorum. Neyse ki iki hafta içinde bu işi bırakıyorum, sonra yönetmenimiz Gary Nutkin bana anaokulları için ırk ayrımcılığı üzerine bir gösteri ayarlamak istiyor. KUKLALARLA, düşünebiliyor musun, Tanrı aşkına? Kucağımda Desmond Tutu kuklasıyla altı ay, bir arabanın içinde, yollarda... Belki vazgeçerim. Öte yandan, Virginia Woolf ve Emily Dickinson hakkında, "İki Hayat" (ya da "İki Kederli Lezbiyen") adındaki oyunu yazmayı bitirdim. Belki bir bar tiyatrosunda sahneye koyabilirim. Candy'ye Virginia Woolf'un kim olduğunu anlattığımda, onu gerçekten oynamayı istediğini söyledi; ama eğer üst taraftını açarsa. Böylece kadro belirlendi, ben Emily Dickinson'ı oynayacağım. Senin biletlerini ayırırım.

Bu arada Leeds'le Londra arasında bir seçim yapmam gerek. Se-

çimler, seçimler. Londra'ya taşınmamak için çok mücadele ettim, ama eski ev arkadaşım Tilly Killick'in (onu hatırlıyor musun? Kırmızı, kocaman gözlük çerçeveleri, sert bakışlar, favoriler?) Clapton'da, "kutu oda" dediği, ki bu söz pek hayra alamet değil, yedek bir odası var. Clapton nasıl bir yerdir? Yakın zamanda Londra'ya geri dönecek misin? Hey! Belki de ev arkadaşı olabiliriz?

Ev arkadaşı mı? Emma tereddüt etti, kafasını sallayıp, inledi ve yazmaya devam etti. *Şaka, şaka!!!* Tekrar inledi. "Şaka, şaka" demek, insanın aslında tam da kastettiği şeyi söylemiş olduğu anlamına gelirdi. Artık karalamak için çok geçti, ama mektubu nasıl bitirecekti? "Her şey gönlünce olsun," fazla resmî, "Tout mon amour,"[3] çok yapay, "Sevgilerimle," fazla klişe olurdu ve Gary Nutkin bir kez daha kapıda belirmişti. "Tamam, herkes yerine!" Onları idam mangasına gönderiyormuş gibi kederle kapıyı açık tuttu ve Emma fikrini değiştirmeden çabucak yazdı:

Tanrım, seni özledim, Dex.

Sonra mavi mektup kâğıdının altına imza ve küçük bir "Öpücükler," karaladı.

~

Dexter'ın annesi, elinden sarkan bir kitapla, gözleri kapalı, akşamüzeri güneşinin son ışınlarını yakalamaya çalışan bir kuş gibi kafası yana yatık vaziyette, Piazza della Rotunda'da bir kafeterya masasında oturuyordu. Dexter, doğrudan yanına gitmek yerine, Panteon'un basamaklarındaki turistler arasına oturup annesinin, kül tablasını almak için gelen garsondan ürkmesini izledi. Bunun üzerine ikisi de güldü; annesinin ağzının ve kollarının

3 (Fr.) Bütün sevgimle. (Yay. N.)

dramatik hareketlerinden, onun dehşet verici İtalyancasını konuşturduğu apaçık belli oluyordu; elini garsonun koluna koyup, kur yapar bir tavırla vurdu. Ne konuştukları belli değildi ama bununla birlikte, garson da sırıtarak karşılık verdi ve kur yaptı; garson annesinin yanından uzaklaşırken, omzunun üzerinden, koluna dokunup akıl almaz bir biçimde konuşan bu muhteşem İngiliz kadına bakıyordu.

Dexter her şeyi gördü ve gülümsedi. Yatılı okulda ilk olarak kulağına fısıldanan, erkek çocukların annelerine âşık olup, babalarından nefret ettikleri yönündeki Freudyen görüş ona mantıklı görünüyordu. Tanıdığı herkes Alison Mayhew'a vurulurdu, ama işin daha iyi kısmı, o babasını da gerçekten çok severdi; birçok şeyde olduğu gibi bu konuda da şanslıydı.

Oxfordshire'daki evlerinin geniş, yemyeşil bahçesindeki akşam yemeklerinde ya da Fransa'daki tatillerde annesi güneşin altında uyurken, sık sık babasının annesine aşk dolu gözlerle baktığını fark ederdi. Annesinden on beş yaş büyük, uzun boylu, uzun yüzlü, içe dönük bir adam olan Stephen Mayhew bu iyi talihine inanamıyormuş gibi görünürdü.

Annesinin sık sık düzenlediği partilerde Dexter çok sessiz olur da yatmaya gönderilmezse, bütün erkeklerin annesinin çevresinde nasıl itaatkâr bir çember oluşturduklarını görürdü; bütün o zeki, kusursuz erkekler; doktorlar, avukatlar, radyoda konuşan adamlar, hülyalı yeni yetmelere dönerlerdi. Elinde kokteyl bardağı, Roxy Music'in ilk albümleriyle çakırkeyif ve kendinden emin bir şekilde dans ederken, diğer kadınlar onun yanında biçimsiz ve kalın kafalı görünürlerdi. Okul arkadaşları da, hatta içlerinde en havalı olanları bile, Alison Mayhew'un etrafında karikatürlere dönüşür, onunla flört eder, korkunç aşçılığına iltifatlar ederlerdi.

Londra'da modacılık okumuştu, ama bugünlerde Oxford'un kibarlarına pahalı kilimler ve avizeleri büyük bir başarıyla sattığı bir antikacı dükkânı işletiyordu. Altmışlarda yaşamış olmanın havasını hâlâ taşıyordu –Dexter fotoğraflarını, renkli gazete ilavelerinden kesilmiş soluk resimleri görmüştü– ama bunları saygın, güvenli ve konforlu bir aile hayatı için terk ettiğine dair hiçbir hüzün ya da pişmanlık duygusu yoktu görünürde. Sanki partiyi terk etmek için doğru zamanı sezmiş gibi bir hali vardı. Dexter onun şu doktorlar, avukatlar, radyoda konuşan adamlarla kaçamaklar yaptığından kuşkulanıyordu ama ona kızamıyordu. İnsanlar her zaman aynı şeyi, onun, özelliklerini annesinden aldığını söylerlerdi. Kimse bunun ne olduğunu açık açık söyleyemezdi ama herkes biliyormuş gibi görünürdü; öncelikle bakışlar, sonra, enerji ve sağlığın yanı sıra kayıtsız bir özgüven ve her şeyin odak noktası olma, hep kazanan takımda olma hakkı.

Şimdi bile, rengi solmuş mavi renkli yazlık elbisesiyle oturmuş, kocaman çantasının içinde kibrit ararken, bütün hayat onun etrafında dönüyormuş gibiydi. Kalp şeklindeki yüzünde, oldukça pahalıya mal olmuş siyah saçların altında cin gibi kahverengi gözleri vardı. Dexter'ı görünce yüzü geniş bir gülümsemeyle çarpıldı.

"Kırk beş dakika geciktin, genç adam. Neredeydin?"

"Garsonlarla flört etmeni seyrediyordum."

"Babana söyleme sakın." Ayağa kalkarken kalçasıyla masaya çarptı, Dexter'ı kucakladı. "Neredeydin gerçekten?"

"Derslerimi hazırlıyordum." Tove Angstrom'la paylaştığı duştan sonra saçları ıslaktı, annesi alnındaki saçlarını düzeltirken yüzünü şefkatle tuttu. Onun hafiften sarhoş olmaya başladığını fark etti Dexter.

"Darmadağınık olmuşsun. Kim dağıttı seni böyle? Nasıl bir haylazlık peşindeydin?"

"Söyledim ya, derslerimi ayarladım."

Kuşkulu bir ifadeyle dudak büktü annesi. "Peki, dün gece neredeydin? Lokantada seni bekledik."

"Üzgünüm, geciktim. Üniversite diskosundaydım."

"Disko mu? 1977'lerden kalma. Nasıl bir yerdi?"

"İki yüz sarhoş İskandinavyalı kızın takıldığı bir yer."

"*Takılmak*. Bu söz hakkında bir fikrim olmadığına memnunum. Eğlenceli miydi?"

"Berbattı."

Dizine vurdu. "Ah zavallı, zavallı şey."

"Babam nerede?"

"Otelde şekerlemelerinden birini yapıyor olmalı. Sıcak ve sandaletleri yüzünden ayakları rahatsız oldu. Babanı bilirsin, tam bir Galli."

"Peki sen ne yapıyorsun?"

"Forum'un etrafında dolaştım. Ben çok beğendim, ama Stephen'ın içi bayıldı. Her yerde bu yıkıntılar, bu sütunlar... Ona kalırsa her şeyi buldozerle yıkıp yerine güzel bir sera ya da onun gibi bir şey koymalılar."

"Palatine'yi de görmelisin. Tepenin üzerinde..."

"Palatine'nin nerede olduğunu biliyorum, Dexter, sen doğmadan Roma'yı gezdim ben."

"Hükümdar kimdi o zaman?"

"Hah. Şu şaraba yardım et, bütün şişeyi tek başına içmeyeyim."

Şimdiden kafası iyi olmuştu, ama son damlayı da bardağına

boşaltti, sigarasına uzandı. "Biliyor musun, bazen şu özgürlükçü anne-baba meselesini fazla ileri götürdüğümüzü düşünüyorum."

"Kesinlikle katılıyorum. Beni mahvettiniz. Kibriti uzat."

"Hiç akıllıca değil, biliyorsun. Seni bir film yıldızı gibi gösterdiğini sandığını biliyorum, ama değil, berbat gösteriyor."

"Neden yapıyorsun öyleyse?"

"Çünkü beni heyecan verici gösteriyor." Dudaklarına bir sigara yerleştirdi, kibritle yaktı. "Bırakacağım bunu. Bu son sigaram. Şimdi çabucak, hazır baban yokken..." Anlamlı anlamlı bakarak Dexter'a sokuldu. "Aşk hayatından bahset bana."

"Hayır!"

"Hadi ama, Dex! Biliyorsun bunları hep çocuklarım aracılığıyla yaşamak zorunda kaldım, kız kardeşinse tam bir bakire ..."

"Sarhoş musun, yaşlı bayan?"

"Nasıl iki çocuk sahibi oldu, bilmiyorum . . ."

"Sarhoşsun."

"Ben içmiyorum, unuttun mu?" Dexter on iki yaşındayken bir gece annesi onu mutfağa götürüp kutsal bir tören yapar gibi ciddi bir ifadeyle sek martininin nasıl hazırlandığını anlatmıştı.

"Hadi bakalım, çıkar ağzındaki baklayı. Bütün ayrıntıları istiyorum."

"Anlatacak bir şey yok."

"Kimse yok mu Roma'da? Hoş bir Katolik kız falan?"

"Yok."

"Öğrenci değildir umarım."

"Tabii ki yok öyle bir şey."

"Ya İngiltere'de? Sana gönderdiğimiz o uzun, gözyaşı lekeleri olan mektupları kim yazıyor?"

"Seni ilgilendirmez."

"Açtırma bana onları, anlat hadi!"

"Anlatacak bir şey yok."

İskemlesine yaslandı. "Beni hayal kırıklığına uğrattın. Bir keresinde bizde kalan o hoş kız ne oldu peki?"

"Hangi kız?"

"Güzel, ciddi, Kuzeyli. Sarhoş olup, babana Sandinistalardan söz ederek bağıran kız."

"Emma Morley."

"Emma Morley. Sevdim onu. Baban da sevmişti; her ne kadar ona faşist burjuva demiş olsa da." Dexter bunları hatırlayınca irkildi. "Benim için fark etmez, en azından biraz ateş, biraz tutku vardı o kızda. Kahvaltı sofrasında sık sık karşılaştığımız şu aptal seks saksıları gibi değildi. *Evet, Bayan Mayhew, hayır, Bayan Mayhew.* Gecenin bir saatinde parmaklarının ucunda misafir odasına girdiğini duyabiliyorum..."

"Sen gerçekten sarhoşsun, değil mi?"

"Peki ya Emma?"

"Emma arkadaşım sadece."

"Hâlâ ım? Ben o kadar emin değilim. Aslında o kızın senden hoşlandığını düşünüyorum."

"Benden herkes hoşlanır. Benim lanetim bu."

Sözleri kafasmdayken güzel gelmişti kendisine: Gösterişli ve kendisiyle dalga geçer gibi, ama şimdi kendisini bir kez daha aptal gibi hissediyordu; tıpkı eskiden annesinin, yetişkinlerle birlikte oturmasına izin verdiği partilerde hava atıp annesini ha-

yal kırıklığına uğrattığı zamanlardaki gibi. Annesi anlayışla gülümsedi ve masanın üzerine koyduğu elini sıktı.

"İyi biri ol, tamam mı?"

"Ben iyiyim, her zaman iyiyim."

"Ama aşırıya kaçma. Yani, iyiliği din haline getirme."

"Yapmam." Rahatsız olmuş bir tavırla meydana bakınmaya başladı.

Annesi dirseğiyle Dexter'ın kolunu dürttü. "Evet, bir şişe daha şarap ister misin, yoksa otele dönüp babanın iltihaplı ayaklarına mı bakalım?"

Via del Corso'ya paralel arka sokaklardan Piazza del Popola'ya doğru yürümeye başladılar; Dexter mümkün olduğunca manzaralı bir rota ayarlamış ve şehri iyi bilmenin hazzıyla kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Annesi sarhoş bir halde koluna asılmıştı.

"Peki, burada ne kadar kalmayı planlıyorsun?"

"Bilmiyorum. Belki ekime kadar."

"Ama sonra geri dönüp, yerleşmek için bir şeyler yapacaksın, değil mi?"

"Elbette."

"Bizimle birlikte yaşamanı kastetmiyorum. Senden bunu isteyecek değilim. Ama biliyorsun, bir daire tutman için sana yardım edebiliriz."

"Acelemiz yok, öyle değil mi?"

"İyi de, bir yıl geçti, Dexter. Daha ne kadar tatil yapacaksın? Üniversitede de kendini paralarcasına çalıştığın söylenemez..."

"Tatilde değilim ben, çalışıyorum!"

"Ya gazetecilik? Gazetecilikten söz etmiyor muydun?"

Geçmişte bundan söz etmişti, ama sadece bir oyalanma, bir avuntuydu bu. Sanki son gençlik yıllarında sallanarak ilerlerken olasılıklar yavaş yavaş daralmaya başlamış gibi görünüyordu. Kulağa kesinlikle havalı gelen mesleklerin kapısı –kalp cerrahı, mimar– onun için kalıcı olarak kapalıydı artık ve gazeteciliğin akıbeti de aynı olacak gibi görünüyordu. Yazı konusunda iyi değildi, politikadan fazla anlamazdı, kötü bir Fransızca konuşurdu, hiçbir vasfı yoktu; sadece bir pasaportu ve tropikal ülkelerde tavan vantilatörünün altında, yanında pilli Nikon fotoğraf makinesi ve bir şişe viskiyle sigara içen göz alıcı bir imajı vardı.

Elbette, asıl istediği fotoğrafçı olmaktı. On altı yaşındayken, "Doku" adını verdiği bir okul projesi hazırlamıştı. Çeşitli deniz kabukları ve ağaç kabuklarının yakın çekimleriyle hazırlanmış bu siyah-beyaz çalışma, sanat öğretmenini, kelimenin tam anlamıyla "çarpmıştı". O günden sonra yapmış olduğu hiçbir şey ona, "Doku"nun verdiği tatmin duygusunu yaşatmamıştı. Gazetecilik, kelimeler ve fikirlerle boğuşmayı gerektiren güç bir iş olmalıydı; ama nesnelerin nasıl görünmeleri gerektiği konusunda güçlü bir sezgisi olduğuna inandığı için, adam gibi bir fotoğrafçı olabileceğini düşünüyordu. Hayatının bu aşamasında bir kariyer seçme konusundaki yegâne ölçütü, barda oturup bir kızın kulağına, "Profesyonel fotoğrafçıyım," diye bağırmanın kulağa hoş gelecek olmasıydı. Bu cümlenin yanı sıra, "Savaş bölgesinden bildiriyorum," ya da "Bir belgesel hazırlıyorum," cümlelerini kurmak da güzel olurdu gerçekten.

"Gazetecilik bir olasılık."

"Ya da ticaret. Callum'la ticarete başlamayı düşünmüyor muydunuz?"

"Enine boyuna düşünüyoruz."

"Her şey belirsiz, sadece 'ticaret'."

"Dediğim gibi, henüz düşünüyoruz." Aslında eski ev arkadaşı Callum ticarete onsuz başlamıştı bile. Dexter'ın anlama zahmetine katlanamadığı bir bilgisayar yenileme işiydi bu. Callum'ın iddiasına göre yirmi beş yaşına geldiklerinde milyoner olabilirlerdi; ama bir barda bu işi yaptığını söylemek kulağa nasıl gelirdi? "Bilgisayar yenileme işi yapıyorum." Hayır, profesyonel fotoğrafçılık onun için en iyisi olurdu. Bunu yüksek sesle söylemeye karar verdi.

"Aslında fotoğrafçılığı düşünüyorum."

"Fotoğrafçılık mı?" Deli gibi gülmeye başladı annesi.

"Hey, iyi bir fotoğrafçıyım ben!"

"... Başparmağını mercekten çekmeyi hatırladığın zamanlarda."

"Beni cesaretlendiremez misin biraz?"

"Ne tür bir fotoğrafçı olacaksın? *Glamour*'a mı çalışacaksın?" Gırtlaktan gelen bir sesle güldü. "Yoksa 'Doku' projene mi devam edeceksin!?" dedi, bir süre, annesi iki büklüm olmuş, bir koluyla karnını tutarak gülerken caddenin orta yerinde durdular. "Şu çakıl taşı resimleri!" Bayan Mayhew nihayet sakinleşince, doğruldu, yüzüne çekidüzen verdi. "Dexter, çok çok özür dilerim..."

"Aslında şu anda daha iyiyim."

"Bunu biliyorum, üzgünüm. Özür dilerim." Tekrar yürümeye başladılar. "Eğer istediğin buysa yapmalısın, Dexter." Dexter'ın kolunu dirseğiyle sıkıştırdı, ama Dexter somurtuyordu. "Sana her zaman yeterince çalışırsan istediğin her şey olabileceğini söyledik."

"Sadece bir düşünceydi," dedi huysuzlanarak. "Seçeneklerimi tartıyorum, hepsi bu."

"Pekâlâ, öyle olsun, çünkü öğretmenlik iyi bir meslek, ama senin işin değil bu, öyle değil mi? Kuzeyli kızlara Beatles şarkıları öğretmek."

"Zor bir iş, anne. Ayrıca bana bir şeylerin peşine düşme imkânı veriyor."

"Evet, doğru, bazen bir şeylerin peşine biraz fazlaca düştüğünü düşünüyorum." Konuşurken başı öne eğikti. Bir süre konuşmadan yürüdüler.

"Ne demek oluyor bu?"

"Ah, sadece..." İçini çekti, kolunu omzuna yasladı. "Sadece, bir noktadan sonra hayatı ciddiye almalısın, demek istiyorum, hepsi bu. Gençsin, sağlıklısın, yeterince hoşsun. İnsanlar senden hoşlanıyor gibi görünüyorlar; zekisin, yeterince zekisin, akademik olarak değil belki ama neyin ne olduğunu biliyorsun. Ve şanslısın, çok şanslısın, Dexter, bugüne kadar hep kollandın. Ama artık bir yetişkinsin ve bir gün işler bu kadar... düzgün gitmeyebilir. Bunun için hazırlıklı olsan iyi olur. Daha donanımlı olmak senin için daha iyi olur."

Dexter somurttu. "Nasıl, kariyerden mi söz ediyorsun?"

"Bir bakıma."

"Babam gibi konuşuyorsun."

"Güzel Tanrım, ne bakımdan?"

"Düzgün bir iş, peşinden koşacak bir şeyler, falan filan."

"Sadece bu değil, sadece bir iş değil. Bir istikamet. Bir amaç. Biraz atılım, biraz hırs. Ben senin yaşmdayken dünyayı değiştirmek istiyordum."

Dexter burnunu çekti. "Sonunda antika dükkânına düştün." Annesi dirseğiyle kaburgalarına doğru sıkı bir darbe vurdu.

"Bana ukalalık taslama." Dexter'ın koluna girdi ve tekrar yürümeye başladılar. "Sadece beni gururlandırmanı istiyorum, hepsi bu. Seninle de kız kardeşinle de gurur duyuyorum zaten, ama, ne demek istediğimi anlıyorsun. Biraz sarhoşum. Hadi değiştirelim bu konuyu. Seninle başka bir şey konuşmak istiyordum."

"Başka ne?"

"Ah, çok geç." Artık oteli görebiliyorlardı; üç yıldızlı hoş ama gösterişli olmayan bir oteldi. Buzlu camın arkasından babasının lobideki bir koltukta oturmuş, bir bacağını diğerinin üzerine atmış, çorabı elinde, eğilmiş vaziyette ayak tabanını incelediğini görebiliyordu.

"Güzel Tanrım, nasırlarını otel lobisinde temizliyor. Via del Corso'nun orta yerinde bir Galli. Büyüleyici." Alison, oğlunun elini avucunun içine aldı. "Beni yarın öğle yemeğine çıkar, tamam mı? Baban karartılmış odasında oturup nasırlarını ayıklarken. Dışarı çıkalım, yalnız sen ve ben, hoş bir meydanda güzel bir yere gidelim. Beyaz masa örtüleri. Pahalı bir yer olsun, benim ikramım. İlginç çakıl taşı fotoğraflarından birini getirebilirsin."

"Tamam," dedi suratını asarak. Annesi gülümsüyordu ama onun da yüzü asılmıştı, elini sertçe sıktı ve Dexter o anda bir tedirginlik sancısı hissetti. "Neden?"

"Çünkü yakışıklı oğlumla konuşmak istiyorum ve bu gece konuşamayacak kadar sarhoşum."

"Mesele nedir? Şimdi anlat!"

"Bir şey yok, bir şey yok."

"Boşanmıyorsunuz, değil mi?"

Annesi kahkahayla güldü. "Gülünç olma, tabii ki hayır." Babası onları fark edip ayağa kalkmış, iterek açılan kapıyı çekiştiriyordu.

"Gömleklerini iç çamaşırının içine sokuşturan bir adamı nasıl bırakabilirim?"

"O zaman anlat, mesele ne?"

"Kötü bir şey değil, tatlım, kötü bir şey değil." Sokakta durarak ona teselli edici bir ifadeyle gülümsedi annesi ve elini ensesinin arkasındaki kısa saçlarının üzerine koydu, Dexter'ı kendi boyuna gelene kadar aşağı çekti, böylece alınları birbirine değdi. "Bu konuda endişelenme. Yarın. Yarın etraflıca konuşuruz."

BÖLÜM ÜÇ

Tac Mahal

15 Temmuz 1990, Pazar

Bombay ve Camden Town

"LÜTFEN DİKKAT! İlginizi rica edebilir miyim? Sakıncası yoksa biraz burayla ilgilenir misiniz? Dinleyebilir misiniz? Malzemeleri atıp durmayın, dinleyin lütfen. Lütfen? DİKKAT LÜTFEN? Teşekkürler."

Scott McKenzie bar taburesine oturmuş, hepsi de yirmi beş yaşın altında, hepsi beyaz kot pantolonlar ve şirkete ait beyzbol şapkaları giymiş, başka herhangi bir yerde olmayı arzulayıp burada, havanın da yemeğin de sıcak, sıcak, sıcak olduğu Kentish Town yolu üzerindeki Meksika lokantası Loco Caliente'nin pazar vardiyasında olan sekiz personeline bakıyordu.

"Şimdi, brunch için kapıları açmadan önce 'spesiyal' denilen şeyleri gözden geçirmek istiyorum, mümkün olursa. Çorbamız her zamanki gibi süt mısırlı balık çorbası ve ana yemek balık *burrito*!"

Scott havaya doğru üfleyip inlemelerin ve yalandan öğürmelerin dinmesini bekledi. Loughborough'tan işletme yönetimi diploması sahibi, ufak tefek, kısık gözlü bir adamdı. Endüstride

söz sahibi bir girişimci olmayı ummuştu. Kendisini konferans merkezlerinde golf oynarken ya da özel bir jetin basamaklarını tırmanırken düşlemişti ve daha bu sabah mutfak giderinden insan kafası büyüklüğünde sarı renkli bir domuz yağı topağını çıkarmıştı. Çıplak elleriyle. Parmaklarının arasındaki yağı hâlâ hissedebiliyordu. Otuz dokuz yaşındaydı ve bu durumda olmaması gerekiyordu.

"Temelde bu sizin standart biftek-çizgi-tavuk-çizgi-domuz *burrito*nuz, ama, buraya dikkat, 'enfes morina ve somon parçalarıyla' birlikte. Kim bilir, belki bir iki karides de olabilir içinde."

"Bu... berbat bir şey," diye güldü barın arkasında, bira şişelerinin boyunları için limon dilimlemekte olan Paddy.

"Latin Amerika mutfağına bir parça Kuzey Atlantik dokunuşu," dedi Emma Morley garson önlüğünü bağlarken ve o anda Scott'ın arkasında duran güçlü kuvvetli, silindirik kocaman kafasının üzerinde hoş kıvırcık saçları olan genç adamı fark etti. Yeni tip. Personel yeni geleni uzaydan gelen biri gibi dikkatle inceliyordu.

"Ayrıca, güzel bir haberim de var," dedi Scott, "Üstün nitelikli elemanlardan oluşan mutlu ekibimize yeni katılacak olan Ian Whitehead'i size tanıştırmak istiyorum." Ian beyzbol şapkasını başının gerisine ittirerek, selamlamak için kolunu havaya kaldırdı. "Selam, millet!" dedi Amerikan aksanıyla.

"*Selam, millet* mi? Scott bunları nereden buluyor?" diye kişneyerek güldü Paddy barın arkasından, sesi yeni gelenin duyabileceği kadar yüksek çıkmıştı.

Scott, Ian'ın omzuna bir şaplak vurdu, Ian yerinden zıpladı: "Şimdi, seni en eski servis elemanımız Emma'ya teslim ediyorum!"

Emma bu mükâfat karşısında bir an için irkildiyse de sonra yeni çocuğa özür diler bakışlarla gülümsedi, o da ona ağzı sıkıca kapalı gülümseyerek karşılık verdi; bir Stan Laurel gülümsemesi.

"Sana işin esasını gösterecek, hepsi bu kadar, millet. Unutmayın! Balık *burrito*! Artık müzik lütfen!"

Paddy, barın arkasındaki teybin yağlı tuşuna bastı ve müzik başladı; uygun bir şekilde "*La Cucaracha*", hamam böceği, diyerek başlayan, sekiz saatlik vardiyada on iki kez dinlenen, çıldırtıcı bir kırk beş dakikalık döngü halindeki yapay bir mariachi müziğiydi. Bir vardiyada on iki kere, ayda yirmi dört vardiyadan yedi ay. Emma elindeki beyzbol şapkasına baktı. Lokantanın logosu, Meksika şapkasının altından patlak gözleriyle bakan bir eşekti; sarhoş gibi görünüyordu, belki de deli.

Şapkayı başına yerleştirdi ve kendini buzlu suya bırakır gibi bar taburesine doğru kaydı. Yeni oğlan, parmaklarının uçları tertemiz beyaz pantolonun ceplerinde, gülümseyerek onu bekliyordu ve Emma bir kez daha kendi hayatına tam olarak ne yaptığını sorguladı.

Emma, Emma, Emma. Nasılsın Emma? Şu anda ne yapıyorsun? Biz burada, Bombay'da altı saat ilerideyiz, umarım sen bir pazar sabahında yatağında hâlâ tembellik ediyorsundur: UYAN! BEN DEXTER!

Bu mektup Bombay'ın merkezindeki, korkunç yatak şiltelerinin ve sağı sollu belli olmayan Avustralyalıların olduğu bir pansiyondan geliyor. Rehber kitabım bana buranın bir karakteri olduğunu söylüyor, yani kemirgenler. Bir de plastik bir piknik taburesi var odamda, pencerenin yanında ve dışarıda deli gibi yağmur yağıyor, Edinburgh'dan bile beter. GÖK YARILDI sanki, Em; o kadar gürültü var ki benim için

hazırladığın derleme kaseti güç bela duyabiliyorum. Paskalya'da verdiğin kitapları da okumaya çalışıyorum; yine de Howards End*'in biraz ağır ilerlediğini itiraf etmek zorundayım. Sanki iki yüz sayfa boyunca aynı çayı içiyormuş gibiler ve ben hâlâ birinin bıçağı çekmesini ya da uzaylıların istilasını, bir şeyler olmasını beklemeye devam ediyorum; ama olmayacak, değil mi? Beni eğitmeye çalışmaktan ne zaman vazgeçeceksin, merak ediyorum. Dilerim hiç vazgeçmezsin.*

Bu arada sırası gelmişken, eğer mükemmel cümlelerim ve bütün bu BAĞIRMALARIMDAN anlamadıysan söyleyeyim, bunları sarhoşken yazıyorum, öğle vakti bira içtim! Senin de bildiğin gibi, senin gibi müthiş mektuplar yazabilen biri değilim (son mektubun çok eğlenceliydi), ama bütün diyeceğim, Hindistan inanılmaz bir yer. Yabancı Dil olarak İngilizce Öğretmenliği yapmamın yasaklanmış olmasının benim için en iyi şey olduğu ortaya çıktı. (Yine de aşırı tepki gösterdiklerini düşünüyorum. Ahlaki açıdan uygun değil mi? Ben mi? Tove yirmi bir yaşındaydı.) Seni Hindukuş Dağları'nın üzerinde gün doğuşu yazılarıyla sıkmayacağım, sadece bütün o klişelerin doğru olduğunu söylemek istiyorum (yoksulluk, midenin altüst olması, falan filan).

Sadece zengin ve köklü kültüre değil, reçetesiz olarak eczanelerden neler alabildiğine de inanamazsın.

Hayret verici şeyler gördüm, her zaman eğlenceli olmasa da bir tecrübeydi; binlerce fotoğraf çektim, dönünce sana yavaaaaaaş yavaaaaş göstereceğim. İlgileniyormuş gibi yaparsın, olur mu? Hem ben senin kelle vergisi konusundaki isyanlarla ilgili anlattıklarınla ilgileniyormuş gibi yapmıştım. Neyse, fotoğraflarımdan bazılarını geçen gün trende karşılaştığım TV yapımcısı kadına gösterdim (sandığın gibi değil, otuzlarının ortasında yaşlı bir kadın) ve bu işi profesyonel olarak yapabileceğimi söyledi. Televizyona gençlerle ilgili bir seyahat programı hazırlamak için burada bulunuyor, bana kartını verdi ve ağustosta geri

döndüğünde aramamı söyledi, kim bilir belki bazı araştırmalar yapar, hatta film çekerim.

Sende ne var ne yok? Yeni bir oyun oynuyor musun? Londra'dayken Virginia-Woolf-Emily-bilmemkim oyunundan çok hoşlandım. Yine de en kısa zamanda oyunculuğu bırakman gerektiğini düşünüyorum; iyi olmadığın için değil, bu işten nefret ettiğin açıkça görüldüğü için. Candy de hoş biriydi, senin anlattığından daha hoş. Ona sevgilerimi yolluyorum. Yeni bir oyun yazıyor musun? Hâlâ o kutu odada mı kalıyorsun? Ev hâlâ kızarmış soğan kokuyor mu? Tilly Killick kocaman gri sutyenini bulaşık tasına sokuyor mu hâlâ? Hâlâ adı Mucho Loco[4] *muydu, her neyse, orada mısın? Son mektubun beni çok güldürdü, Em; ama yine de oradan ayrılmalısın, espri bulmak için iyi bir yer olsa da senin ruhun için kesinlikle kötü. Eğlenceli anekdotlar bulacaksın diye hayatının geri kalanını fırlatıp atamazsın.*

Bugün sana yazmama sebebime gelince... Hazır mısın? Belki de oturmalısın...

"Evet, Ian... Tutkular mezarlığına hoş geldin!"

Emma personel odasının kapısını iterek açarken dün geceden kalma bir bira bardağını çarparak yere düşürdü. İş yeri turu onları şimdiden öğrenciler ve kürklü şapkalar, gülümseyen yüzlü tişörtler almak üzere Camden Market'e gitmek için buradan geçen turistlerle dolmuş olan Kentish Town yoluna bakan personel odasına getirmişti.

"Loco Caliente, delicesine sıcak demektir; 'sıcak' çünkü klima çalışmıyor, 'delicesine' çünkü burada yemek için deli olmak gerekir. Ya da burada çalışmak için; aynı kapıya çıkar. *Mucho mucho loco.* Sana eşyalarını nereye koyacağını göstereyim." Geçen haftanın gazete yığınını birlikte tekmeleyerek hurdası çıkmış ofis

4 (İsp.) Çok deli. (Ç. N.)

dolabına tıktılar. "Bu senin dolabın. Kilidi yok. Üniformanı gece burada bırakmaya kalkışma, yoksa biri aşırır. Neden olduğunu Tanrı bilir. Beyzbol şapkanı kaybedecek olursan yönetim çok kızar, seni barbekü sosu dolu fıçıda boğarlar..."

Ian zorlama bir kıkırdamayla güldü, Emma içini çekerek, hâlâ dün geceden kalma kirli tabaklarla dolu olan personel yemek masasına döndü. "Yemek saatleri yirmi dakikadır ve jumbo karides dışında, menüden istediğini alabilirsin, ki bence bu senin lehinedir. Hayatına değer veriyorsan, jumbo karideslere dokunma. Rus ruleti gibidir, altı tanesinden biri öldürür." Masayı temizlemeye başladı.

"İzin ver..." dedi Ian, yemek bulaşmış tabaklardan birini dikkatle parmaklarının ucuyla kaldırdı. *Yeni oğlan; pek hassas,* diye düşündü Emma, onu izlerken. Saman rengi buklelerin altında, hoş, geniş bir yüzü, al al, elma gibi pürüzsüz yanakları, uyurken açık kalmış gibi duran bir ağzı vardı. Tam olarak yakışıklı denemezdi ama, nasıl denir... aslan gibiydi. Nedense, biraz kaba olacak ama, ona traktörü düşündüren bir suratı vardı.

Birdenbire bakışları karşılaştı ve Emma pat diye soruverdi: "Söyle bana, Ian, seni buraya getiren şey ne?"

"Ah, bilirsin. Kiramı ödemek zorundayım."

"Ve yapabileceğin başka hiçbir iş yok, öyle mi? Başka yerde şansını deneyemez, ailenle birlikte kalamazsın, öyle mi?"

"Londra'da olmam gerek. Esnek çalışma saatlerine ihtiyacım var..."

"Neden, senin çizgin ne?"

"Benim neyim?"

"Çizgin. Buradaki herkesin bir çizgisi vardır. Garson-çizgi-sanatçı, garson-çizgi-oyuncu. Barmen Paddy model olduğunu iddia ediyor, ama ben kuşkuluyum."

"Şeeeey," dedi Ian, "sanırım komedyen olduğumu söyleyebilirim!"

"İyi. Gülmeyi hepimiz severiz. Nasıl, stand-up gibi bir şey mi?"

"Evet, ağırlıklı olarak stand-up. Ya sen?"

"Ben mi?"

"Senin çizgin ne? Sen başka ne iş yapıyorsun?"

Emma "oyun yazmak" demeyi düşündü, ama Emily Dickinson'ın boş salona oynaması üç ay sonra bile hâlâ yüreğini yakan bir aşağılanmaydı. "Oyun yazarı" demek yerine "astronot" da diyebilirdi; en az diğeri kadar gerçekti. "Ah, ben bunu yapıyorum..." Kalmış bir dürümün sertleşmiş peynirden kabuğunu soydu. "Benim işim bu."

"Seviyor musun peki?"

"Sevmek mi? Âşığım bu işe! Ağaçtan yapılmamışım yani." Bir günlük ketçap kalıntısını kirli bir peçeteyle sildi ve kapıya yöneldi. "Şimdi sana tuvaletleri göstereyim. Sıkı dur..."

Bu mektuba başladığımdan beri iki bira daha içtim, artık bunu söylemeye hazırım. Şöyle. Em, birbirimizi beş altı yıldır tanıyoruz, ama ancak iki yıldır adamakıllı "arkadaşız"; çok uzun bir zaman değil, yine de seni birazcık tanıdığımı ve senin sorununun ne olduğunu bildiğimi sanıyorum. Ve antropolojiden 2,2 aldığıma dikkatini çekerim, yani neden söz ettiğimi biliyorum. Eğer teorimi öğrenmek istemiyorsan okumayı şu anda bırakabilirsin.

İyi. Al bakalım. Senin, mutlu olmaktan korktuğunu düşünüyorum, Emma. Hayatındaki her şeyin doğal şeklinin çirkin, olumsuz, asık suratlı olmak, işinden nefret etmek, yaşadığın yerden nefret etmek, başarısız ve parasız olmak, erkek arkadaşa izin vermemek (küçük bir

belirtmeç; çekici olmadığın konusunda bütün bu kendini aşağılamalar giderek çok sıkıcı oluyor, sana söyleyeyim) olduğuna inanıyorsun. Aslında daha da ileri giderek, hayal kırıklıklarından ve başarısızlıklardan zevk aldığını söyleyeceğim, çünkü bu daha kolay, öyle değil mi? Başarısızlık ve mutsuzluk daha kolay, çünkü bundan bir eğlence çıkarabilirsin. Bu seni rahatsız ediyor mu? İddiaya girerim ediyordur. Dur, daha yeni başladım.

Em, seni tavanında bir ampul sarkan, garip sesler ve kokularla dolu o dairede ya da o çamaşırhanede otururken düşünmekten nefret ediyorum; üstelik bu zamanda ve bu yaşta çamaşırhaneyi kullanman için de bir neden yok, bu artık öyle havalı ya da politik yönü olan bir şey değil, sadece sinir bozucu. Bilmiyorum, Em, gençsin, oldukça zekisin ve iyi vakit geçirme düşüncen kendine bulaşıkçı muamelesi yapmaktan ibaret. Senin daha fazlasını hak ettiğini düşünüyorum. Hoş, eğlenceli ve naziksin (bana sorarsan fazla nazik) ve açık ara, tanıdığım en zeki kişisin. Ve (burada biraz daha bira içiyorum... derin bir soluk) ve Çok Çekici Bir Kadınsın. Ve (biraz daha bira) yazmaktan pek hoşlanmasam da, bir o kadar da "seksisin". Birisine "seksi" demek politik olarak yanlıştır diye üzerini karalayacak değilim, çünkü aynı zamanda GERÇEK. Sen muhteşemsin, seni yaşlı cadı ve hayatının bundan sonrası için kendine bir armağan verecek olursan, o da güven olmalıdır. Bu armağan Güven'dir. Güven ya da kokulu mum.

Yazdığın mektuplardan anladığım kadarıyla ve oyunundan sonra seni gördüğümde hayatın için ne yapacağın konusunda birazcık ipin ucunu kaçırmış olduğunu, amacını yitirdiğini hissettim; ama bu normal bir şey, yirmi dört yaşındaki herkes bunları yaşar. Aslına bakarsan bizim neslimizin tümü aynı durumda. Bu konuda bir makale okudum, hiç savaş yaşamadığımız ve çok fazla televizyon izlediğimiz için böyleymişiz. Her neyse, ipin ucunu kaçırmamış, amacı olan kişilerse Tilly-kahrolası-Killick ya da Callum O'Neill ve yenilenmiş bilgisayarları gibi

sıkıcı, dümdüz, kariyerist tipler. Benim de bir planım yok, eminim benim işlerimi hallettiğimi düşünüyorsun, ama hayır, ben de endişeliyim; sadece para, yatacak yer ve İşçi Partisi'nin geleceği, yirmi yıl sonra ne olacağım ve Bay Mandela'nın özgürlüğü nasıl sağlayacağı konularında endişe etmiyorum.

Yeni bir paragrafa başlamadan önce bir mola daha, çünkü daha yeni başladım. Bu mektup hayat değiştirici bir dönüm noktası olmaya başladı. Bunun için hazır mısın, merak ediyorum.

Personel tuvaletleriyle mutfak arasında bir yerde Ian Whitehead stand-up yapmaya girişiverdi.

"Hiç süpermarketteyken, mesela, elinde altı ya da daha az eşyayla, ekspres kasa kuyruğunda beklerken, önünde, mesela yedi ürünle bekleyen yaşlı bir kadın oldu mu? Ve senin orada durup bunları sayarak çooook sinirlendiğin..."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Emma, mutfağın kanatlı kapısını tekmeleyerek açar açmaz Meksika biberi ve çamaşır suyu karışımından oluşan bir sıcak hava duvarı gözlerini yaktı. Kasetçalarda yüksek sesle *acid house* çalıyor, bir Somalili, bir Cezayirli ve bir Brezilyalı eleman, beyaz plastik yemek teknesinin kapağını zorlayarak açmaya çalışıyorlardı.

"Günaydın, Benoit, Kemal. Merhaba, Jesus," dedi Emma neşeyle; onlar da neşeyle gülümseyerek karşılık verdiler. Emma ve Ian ilan panosuna doğru ilerlediler; Emma, birisi yediği yemekten boğulursa ne yapılması gerektiğini anlatan tabelayı gösterdi. Bunun yanına, köşeleri yıpranmış büyük bir kâğıt parçası raptiyelenmişti; Teksas-Meksika sınırının parşömen haritası. Emma parmağını haritanın üzerine vurdu.

"Bu şey bir define haritasına benziyor, değil mi? Beklentileri-

ni yükseltme, çünkü bu sadece menü. Burada altın yok, dostum, beş tercihli –kıyma, fasulye, peynir, tavuk ve *guacamole*– Tex-Mex yemek gurubu için yerleri değiştirilerek kullanılacak kırk sekiz malzeme var sadece." Parmağını haritanın üzerinde gezdirdi. "Şöyle, doğudan batıya gidersek, fasulyeli tavuk, üzerine peynir; *guacamole* üzerine tavuk, en üstte peynir; kıyma üzerinde *guacamole*, altında tavuk ve peynir..."

"Tamam, anladım..."

"... Ara sıra heyecan olsun diye içine biraz pirinç ya da çiğ soğan katarız. Hepsi buğday ve mısırla yapılır."

"Buğday ve mısır, tamam..."

"*Taco*lar mısırdan, *burrito*lar buğdaydan yapılır. Basitçe, eğer dağılıp elini yakarsa *taco*, böyle yayılıp, kolundan aşağı kırmızı bir yağ akıtırsa *burrito*dur. İşte bir tane..." Yemek paketinin içinden yumuşak bir yufkayı alıp nemli bir bez gibi elinde salladı. "Bu bir *burrito*. Doldurursun, bol yağda kızartırsın, üzerinde peyniri eritirsin, *enchilada* olur. Doldurulmuş *tortilla*ya *taco* denir, ama *burrito*yu kendin doldurursan bu *fajita*dır."

"Peki *tostada* nedir?"

"Onu da göreceğiz. Yürümeye başlamadan koşmaya çalışma. *Fajita*lar bu sıcak metal tabaklarda sunulur."

Büyük demir tavayı kaldırdı.

"Buna dikkat et, kaç kez bunları müşterilerin üzerinden soymak zorunda kaldığımıza inanamazsın. O zaman bahşiş de vermezler." Ian şimdi aptal aptal sırıtarak bakıyordu ona. Emma, dikkati ayağının altındaki kovaya çevirdi. "Bunun içindeki beyaz şey, ekşi krema; ne var ki, ne ekşi ne de krema, sanırım bir tür hidrojenize edilmiş yağ. Petrol yaparlarken arta kalanlar..."

"Sana bir sorum var."

"Sor."

"İşten sonra ne yapıyorsun?"

Benoit, Jesus ve Kemal, hepsi yaptıkları işi bıraktılar, Emma yüzüne bir çekidüzen verdikten sonra güldü. "Asılmıyorsun, değil mi, Ian?"

Ian kepini başından çıkarıp elinde çevirmeye başladı. "Randevu falan değil, muhtemelen bir erkek arkadaşın vardır zaten!" Bir an bir cevap bekledi, ama Emma'nın yüzü kıpırdamadı. "Sadece komedi tarzımla ilgilenirsin belki..." *genizden gelen bir sesle* "... diye düşündüm, hepsi bu. Bu gece... " *parmaklarla tırnak işareti yaparak* "... Cockfosters'ta, *Chortles at the Frog and Parrot*'ta sahne alacağım."

"*Chortles* mi?"

"Cockfosters'ta. 3. Bölge'de, biliyorum, bir pazar gecesi insana Mars kadar uzak görünüyor, ama ben boktan olsam bile gerçekten çok dişli komedyenler var. Ronny Butcher, Steve Sheldon, Kamikaze İkizler..." O konuşurken Emma gerçek aksanını fark etmeye başladı; şehir tarafından henüz tam olarak silinmemiş hafif, hoş bir West Country tınısı vardı; yeniden traktörleri düşünmeye başladı. "Bu gece ilk kez deneyeceğim, kadınlar ve erkekler arasındaki farklar..."

Hiç kuşkusuz, bu bir çıkma teklifiydi. Gerçekten çıkmalıydı. Her şey bir yana, bu çok sıklıkla olan bir şey değildi ve olabilecek en kötü şey ne olabilirdi ki?

"Yemekleri de fena değil. Bildiğin hamburger, Çin böreği, patates kızartması..."

"Hepsi çok etkileyici, Ian, kızarmış patatesler falan ama bu gece çıkamam, üzgünüm."

"Gerçekten mi?"

"Saat yedide akşam duası var."

"Şaka yapıyorsun."

"Hoş bir teklif, ama buradaki mesaimden sonra ölü gibi olurum. Sadece eve gidip, rahatlamak, yemek yemek isterim. Korkarım gelemeyeceğim."

"Başka zaman öyleyse? Cuma günü Balham'da *Cheshire Cat*'te *Bent Banana*'yı oynuyorum..."

Emma, Ian'ın omuzlarının üzerinden aşçıların bakışlarını görebiliyordu, Benoit, ağzını eliyle kapamış gülüyordu. "Belki başka zaman," dedi nazik ama kesin bir tavırla; sonra konuyu değiştirmeye çalıştı.

"Şimdi, bu..." Ayağının ucuyla başka bir kovaya dokundu. "Bu *salsa*dır. Cildine sürmeyi deneme. Yakar."

~

Mesele şu, Em... Yağmurda koşarak pansiyona geri döndüm az önce –burada yağmurlar sıcak, hatta bazen yakıcı, Londra yağmuru gibi değil–, dediğim gibi çok sarhoştum ve kendimi seni düşünürken buldum; Em'in burada olmaması, bunu yaşamaması ne kadar utanç verici, diye düşündüm, bunu anladım ve gerçekten öyle. Burada benimle birlikte olmalıydın. Hindistan'da. Bu benim müthiş fikrim, belki delice olabilir, ama fikrimi değiştirmeden bunu postalamış olacağım. Şu basit talimatları uygula.

1 – O berbat işi derhal bırak. Bırak tortillaların üzerinde peynirleri eritmek için saati 2,20 paunda çalışacak başka birini bulsunlar. Çantana bir şişe tekila at ve kapıdan çık. Bunun nasıl bir şey olacağını düşün, Em. Hemen çık. Şu anda yap bunu.

2– O daireyi de terk etmen gerektiğini düşünüyorum. Bir penceresi bile olmayan bir oda için o kadar para alarak seni kazıklıyor Tilly. Orası

bir kutu oda değil, gerçek bir kutu; oradan çıkmalısın, bırak onun o koca gri sutyeninin sularını başkası sıksın. Eğer ben sözüm ona gerçek hayata dönecek olursam, aşırı imtiyazlı kapitalist bir canavar olduğum için bir daire satın alırım, sen de her zaman rahat rahat gelir bir süre kalırsın, istersen sürekli kalırsın, bunu beceririz sanırım, değil mi? EV ARKADAŞI olarak tabii. Bu sana bana karşı olan cinsel arzunun üstesinden gelme imkânı da sağlar, ha ha. En kötü ihtimalle seni geceleri odana kilitlerim. Her neyse, şimdi daha önemli bir şey...

3 – Bunu okur okumaz, Tottenham Court Road'daki öğrenci seyahat acentesine git ve ağustosun birine en yakın tarih için Delhi'ye DÖNÜŞÜ AÇIK bir bilet al, iki hafta zamanın var, doğum günümü unutmuşsundur belki. Bir gece önce trenle Agra'ya git ve ucuz bir motelde kal. Ertesi sabah erkenden kalk ve Tac Mahal'e git. Belki daha önce duymuşsundur, Lothian Road'daki lokantanın adını taşıyan büyük, beyaz bir bina. Öğlen de, saat tam 12'de etrafına bak, elinde kırmızı bir gül, diğer elinde bir Nicholas Nickleby *kitabıyla kubbenin tam orta yerinde bekle, ben gelip seni bulacağım, Em. Benim elimde beyaz bir gül ve* Howards End *olacak, seni gördüğümde kafana fırlatacağım onu. Hayatında duyduğun en muhteşem plan değil mi bu?*

Ah, tipik Dexter, diyorsun, bir şeyi unutmadı mı? Para! Uçak biletleri ağaçta yetişmiyor; ya sosyal sorumluluk, iş ahlakı v.s. Tamam, dert etme, ben ödüyorum. Evet, ben ödüyorum. Sana uçak bileti için havale yapacağım (her zaman havale yapmak istemişimdir) ve buradaki bütün masraflarını da ben karşılayacağım; kulağa pek gösterişçi geliyor ama değil, çünkü burada her şey ÇOK UCUZ. Kerala'ya ya da Tayland'a gidip aylarca yaşayabiliriz, Em; sen ve ben. Dolunay partisine gidebiliriz... Gelecek için endişelenerek değil, sadece EĞLENMEK için sabahladığını düşünsene. (Mezuniyetten sonraki sabahlamamızı hatırlıyor musun, Em? Her neyse. Harekete geç.)

Başkasının üç yüz paunduyla hayatını değiştirebilirsin ve bunun

için endişelenmen gerekmiyor, çünkü dürüst olalım, ben çalışarak kazanmadığım halde, param var, oysa sen gerçekten ağır çalışıyorsun ve paran yok; öyleyse, sosyalizm iş başında, değil mi? Ve eğer gerçekten arzu edersen, meşhur bir oyun yazarı olduğunda borcunu geri ödeyebilirsin. Üstelik sadece üç ay. Sonbaharda her hâlükârda geri dönmem gerek. Sen de biliyorsun, annem pek iyi değil. Ameliyatın çok iyi geçtiğini söylüyor, belki öyledir, belki de beni üzmek istemiyor. Ne olursa olsun, eninde sonunda eve dönmem gerekiyor.

(Sırası gelmişken, annemin sen ve benimle ilgili bir teorisi var, eğer Tac Mahal'de benimle buluşursan anlatırım, ama sadece buluşursan.)

Karşımdaki duvarda şu kocaman peygamber böceklerinden biri duruyor ve bana "sesini kes" der gibi bakıyor, ben de öyle yapacağım.

Yağmur durdu, birkaç arkadaşla buluşup içmek için bir bara gideceğim, Amsterdamlı tıp öğrencisi üç kız; bu sana bilmen gereken her şeyi anlatır. Ama yolda bir posta kutusu bulup, fikrimi değiştirmeden bunu yollayacağım. Buraya gelmenin kötü bir fikir olduğunu düşündüğüm için değil –kötü bir fikir değil, muhteşem bir fikir ve mutlaka gelmelisin– sadece çok fazla konuştuğumu düşündüğüm için. Bunlarla seni rahatsız ettiysem özür dilerim. Asıl mesele, seni çok fazla düşünüyor olmam, hepsi bu. Dex ve Em, Em ve Dex. Fazla duygusal olacak ama, bu dünyada, dizanteri kaptığını daha fazla görmek istediğim hiç kimse yok.

Tac Mahal, 1 Ağustos, saat 12:00, öğlen vakti seni bulacağım!

Sevgiler

D

... Ve gerinip kafasını kaşıdı, birasının dibinde kalanları içti, mektubu aldı, katladı ve yavaşça önüne koydu. Tutulmuş olan elini salladı; büyük bir hızla on bir sayfa yazmıştı, final sınav-

larından beri yazdığı en uzun yazıydı. Kollarını memnuniyetle başının üzerine doğru uzatarak düşündü: *Bu bir mektup değil, bir armağan.*

Ayaklarını yeniden sandaletlerine soktu, biraz sallanarak ayağa kalktı ve kendini müşterek duşa gitmeye hazırladı. İyice bronzlaşmıştı; son iki yılın projesi tenini katrana bulanmış çit gibi karartmıştı. Kafasını sokak berberine kazıtmış, biraz da kilo vermişti ama bu yeni görünüşü garip biçimde hoşuna gidiyordu: Sanki vahşi bir ormandan yeni kurtulmuş gibi, bir deri bir kemik bir kahraman... Bu imajını tamamlamak için ayak bileğine bir de yin-yang dövmesi yaptırmıştı ve muhtemelen Londra'ya döndüğünde pişman olacaktı. Ama güzel bir dövmeydi. Londra'da çorap giyerdi.

Duş yapınca ayılmıştı, küçücük odaya geri döndü ve sırt çantasından çıkardığı bütün giysileri tek tek koklayarak Hollandalı tıp öğrencilerinin karşısına çıkmak için uygun giysi aramaya koyuldu; eski püskü rafya kilimin üzerinde bir nemli giysi yığını oluştu. En itici olanında karar kıldı: Kısa kollu eski tip bir Amerikan gömlek, bir de paçaları kesilmiş ve kendini cesur ve yiğit hissetmek için iç çamaşırsız giyilmiş bir blucin. Bir maceracı, bir lider gibi hissetti.

Sonra mektubu gördü. Arkalı önlü yazılmış altı mektup kâğıdı. Davetsiz gelen birinin arkasında bıraktığı bir şeymiş gibi baktı mektuba ve ayık haliyle kuşkunun ilk sancısını hissetti. Yavaşça eline alarak satırlara gelişigüzel göz gezdirdi. Bütün bu büyük harfler, ünlem işaretleri ve berbat şakalar... Ona "seksi" demişti, tam olarak doğru bile olmayan "belirtmeç" sözcüğünü kullanmıştı. Kafası kazınmış, dövmeli ve pantolonun altına iç çamaşırı giymeyen bir lider, bir maceracının değil, altıncı sınıfa giden bir çocuğun yazdığı bir şiire benziyordu. *Seni bulacağım,*

seni düşünüyorum, Dex ve Em, Em ve Dex; ne düşünüyordu acaba? Bir saat önce çok acil ve dokunaklı görünen her şey, şimdi aşırı derecede duygusal, beceriksizce ve yer yer basbayağı düzenbazca görünüyordu; duvarda peygamber böceği yoktu, mektupta yazdığı gibi derleme kaseti dinlemiyordu; kaseti Goa'da kaybetmişti. Açıkçası mektup her şeyi değiştirebilirdi ve her şey şimdikinden daha iyi olmaz mıydı? Dövmesine gülüp açıklamalara girişecek olan Emma'nın Hindistan'da onunla olmasını istemiş miydi gerçekten? Onu havaalanında öpecek miydi? Aynı yatağı paylaşacaklar mıydı? Onu görmeyi gerçekten o kadar çok istemiş miydi?

Evet, karar verdi, istemişti. Çünkü bütün ahmaklığına karşın yazdıklarında içten bir yakınlık, yakınlıktan daha fazlası vardı ve mektubu o gece kesinlikle postalamalıydı. Emma aşırı tepki gösterecek olursa, sarhoş olduğunu söyleme şansı vardı. En azından bu kadarı doğruydu. Daha fazla tereddüt etmeden mektubu bir zarfa koydu ve *Howards End* kitabının içine, Emma'nın el yazısıyla yazdığı notun arkasına yerleştirdi. Sonra yeni Hollandalı arkadaşlarıyla buluşmak için bara gitti.

~

Dexter, o akşam saat dokuzdan az sonra, ellerinde solmaya başlamış kına, cebinde bir şişe antidepresan ve belinde kötü yapılmış bir Woody Woodpecker dövmesi olan, Amsterdamlı stajyer eczacı Renee van Houten'la birlikte bardan ayrıldı. Kapıda tökezlediğinde kuşun kendisine pis pis sırıtarak baktığını görebiliyordu.

Dexter ve yeni arkadaşı aceleyle bardan ayrılmaya çalışırlarken, kazayla yirmi üç yaşındaki Kölnlü kimya mühendisliği öğrencisi Heidi Schindler'a çarptılar. Heidi, Dexter'a Almanca ve

duymayacakları kadar alçak sesle küfretti. Heidi, kalabalık barda itiş kakış ilerledi, koca çantasını omzundan indirip çökecek bir yer bulmak için etrafına bakındı. Heidi'nin üst üste binmiş daireler gibi yuvarlak hatları vardı; barın içindeki sıcak ve nemli havadan buğulanan yuvarlak gözlükleri, bu yuvarlaklığını daha da abartıyordu. Diocalm'la şişmiş, huysuz ve arkadaşları onu beklemeden gittikleri için öfkeliydi. Külüstür bir kanepeye çöktü. Buğulu gözlüklerini çıkarıp tişörtünün kenarıyla sildi, kanepeye yerleşti ve sert bir şeyin kalçasına battığını hissetti. Sessizce bir kere daha küfretti.

Yırtık yastıkların arasına bir kitap sıkışmıştı, *Howards End*, arasında da bir mektup vardı. Mektup başkasına yazılmış olsa da, uçak postası mektup zarfının kırmızı-beyaz çerçevesi otomatikman heyecanlandırmıştı onu. Mektubu çıkardı, sonuna kadar okudu, sonra yeniden okudu. Heidi'nin İngilizcesi pek kuvvetli değildi, bilmediği kelimeler de vardı ama bunun, önemi olan bir mektup, bir gün kendisinin de almak isteyeceği türden bir mektup olduğunu anlamasına yetti. Tam olarak bir aşk mektubu değildi ama buna çok yakındı. Mektubu okuyarak şu "Em"i kafasında canlandırdı; tekrar okudu, zaman zaman öfkelendi ama memnun da oldu ve Em'in harekete geçip, korkunç evinden ve işinden ayrılmasını ve hayatını değiştirmesini hayal etti. Heidi, kuşkusuz, kendisine benzemeyen Emma Morley'nin Tac Mahal'de yakışıklı, sarışın bir adamın gelmesini beklediğini hayal etti. Öpüştüklerini hayal etti ve kendini biraz daha mutlu hissetmeye başladı. Ne olursa olsun, bu mektubun Emma Morley'ye ulaşması gerektiğine karar verdi.

Ama zarfta adres yoktu, ne de dönüş için "Dexter'ın" adresi vardı. Bir ipucu bulabilmek için sayfaları taradı; belki Emma'nın çalıştığı lokantanın adı... ama işe yarar bir şey bulamadı. Yolun

karşısındaki pansiyonun resepsiyonuna sormaya karar verdi. Ne de olsa yapabileceği en iyi şey buydu.

Heidi Schindler, şimdi Heidi Klauss. Otuz bir yaşında, Frankfurt'un bir banliyösünde kocası ve dört çocuğuyla birlikte yaşıyor ve oldukça mutlu sayılır; yirmi üç yaşındayken umduğundan çok daha mutlu olduğu kesin. *Howards End*'in karton kapaklı kopyası hâlâ, okunmamış ve unutulmuş olarak, içindeki mektupla birlikte küçük yatak odasındaki kitaplıkta duruyor. Kitabın ilk sayfasında küçük, özenli el yazısıyla yazılmış bir not var:

Sevgili Dexter'a. Müthiş seyahatin için müthiş bir roman. İyi seyahatler ve dövmesiz sağ salim dönüşler... İyi ol ya da olabildiğin kadar iyi ol. Lanet olsun, seni özleyeceğim.

Sevgilerimle, iyi arkadaşın Emma Morley, Clapton, Londra, Nisan 1990

BÖLÜM DÖRT

Fırsatlar

15 Temmuz 1991, Pazartesi

Camden Town ve Primrose Tepesi

"LÜTFEN DİKKAT! Burayla ilgilenmenizi rica edebilir miyim? Herkesin ilgilenmesini? Konuşmayı kesin, konuşmayı kesin, konuşmayı kesin lütfen. Lütfen? Teşekkürler. Şimdi bugünün menüsünü incelemek istiyorum, eğer yapabilirsem. Önce şu 'spesiyal' denenlerden başlayalım. Süt mısırlı balık çorbası ve hindi etli *burrito* var."

"Hindi mi? Temmuzda mı?" dedi barda durup bira şişelerinin boynuna takmak için limon dilimleyen Ian Whitehead.

"Bugün pazartesi," diyerek devam etti Scott. "Nazik ve sessiz olalım, buranın pırıl pırıl olmasını istiyorum. İş bölümünü yaptım, Ian, sen tuvaletlerdesin."

Diğer elemanlar güldüler. "Neden tuvaletler her zaman bana düşüyor?" diye inledi Ian.

"Çünkü çok güzel temizliyorsun," dedi en iyi arkadaşı Emma Morley ve Ian kolunu onun çöküк omzuna atmak için bir fırsat yakaladı.

"Ve siz ikiniz, işiniz bitince, Emma, sen ofisime gelebilir misin, lütfen?" dedi Scott.

Diğer elemanlar kıs kıs güldüler, Emma kendini Ian'dan kurtardı, barmen Rashid barın arkasındaki yağlı teybin düğmesine bastı, *La Cucaracha*, hamam böceği, artık eğlenceli olmayan şaka, sonsuza kadar tekrarlandı.

"Doğrudan konuya gireceğim. Otur."

Scott bir sigara yaktı, Emma, karmakarışık kocaman masanın karşısındaki bar taburesine tırmandı. Votka, tekila ve sigaralarla dolu kutulardan bir duvar, kül tablası ve hayal kırıklığı kokan bu küçük ve karanlık odaya temmuz güneşinin girmesini engelliyordu.

Scott ayağını masasına vurdu. "Mesele şu, ben ayrılıyorum."

"Öyle mi?"

"Merkezden, Ealing'deki *Sezar'ın Salonu*'nun başına geçmemi istediler."

"*Sezar'ın Salonu* nedir?"

"İtalyan mutfağı yemekleri yapan yeni, büyük bir zincir."

"Adı *Sezar'ın Salonu* mu?"

"Evet."

"Neden Mussolini'nin değil?"

"Meksikalılara yaptıklarını İtalyanlara da yapacaklar."

"Ne, içine edecekler yani?"

Scott gücenmiş gibi baktı. "Konuşmama fırsat verecek misin, Emma?"

"Özür dilerim, Scott, gerçekten. Tebrikler, çok iyi, gerçekten..." Sustu, çünkü arkasından ne geleceğini anlamıştı.

"Konu..." Parmaklarını birbirine kenetledi ve masasının üzerinde eğildi; iş adamlarının böyle yaptığını görmüştü televizyonda ve gücün baş döndürücü hücumunu hissetti bir parça.

"Benden, benim yerime müdür olarak birini tavsiye etmemi istediler, seninle konuşmak istediğim konu bu. Hiçbir yere gitmeyecek birini istiyorum. Doğru düzgün bir not bile bırakmadan Hindistan'a gitmeyecek ya da daha heyecanlı bir iş için ayrılmayacak, güvenilir birini. Birkaç yıl burayı idare edeceğine güvenebileceğim, kendini adayacak... Emma, sen... sen ağlıyor musun?"

Emma, iki eliyle gözlerini sakladı. "Üzgünüm, Scott, beni kötü bir anımda yakaladın, hepsi bu."

Scott somurttu, merhametle tiksinme arasında gidip geldi. "Al..." Mavi renkli kâğıt havlulardan bir top çıkardı paketlerin birinden. "Toparla kendini..." Kâğıt topunu masanın üzerinden yuvarladı. "Benim söylediğim bir şey yüzünden mi?"

"Hayır, hayır, hayır, kişisel bir şey, arada bir böyle fokurdar. Ne kadar utanç verici." Mavi kâğıtların iki tomarını gözlerine bastırdı. "Özür dilerim, özür dilerim, sen devam et."

"Böyle gözyaşlarına boğulunca, nerede kaldığımı unuttum."

"Sanırım bana hayatımın hiçbir yere gitmediğini söylüyordun," dedi ve aynı anda hem gülmeye hem ağlamaya başladı. Üçüncü bir kâğıt tomarı alıp ağzına kapattı.

Scott, omuzlarının sarsılması durana kadar bekledi. "Evet, bu işle ilgilenir misin?"

"Şunu mu demek istiyorsun..." Elini yirmi litrelik *Thousand Island* sos fıçısının üzerine koydu, "... bunların hepsi bir gün içinde benim olabilir mi?"

"Emma, işi istemiyorsan, söylemen yeter, ama ben bu işi dört yıldır yapıyorum..."

"Ve gerçekten çok iyi yapıyordun, Scott..."

"Parası uygun, artık tuvalet temizlemen de gerekmeyecek..."

"Ve bu teklife çok memnun oldum."

"O zaman çeşmeler neden akıyor?"

"Sadece biraz... bunalımdayım, hepsi bu."

"Bunalımda mı?" Scott bu sözü ilk kez duymuş gibi suratını buruşturdu.

"Bilirsin işte. Keyfim kaçık biraz."

"Evet, görüyorum." Scott, babacan bir tavırla kolunu onun omzuna sarmaya niyetlendi ama bu, on galonluk mayonez fıçısına tırmanmak demekti; bu yüzden masanın üzerinde biraz daha eğildi sadece. "Bu... erkek meselesi mi?"

Emma sonunda güldü. "İlgisi yok, bir şey yok; sadece beni çok kötü bir halde yakaladın, hepsi bu." Başını kuvvetlice salladı. "Bak, hepsi geçti, yağmur gibi. Unut gitsin."

"Peki, ne düşünüyorsun? Müdür olmak konusunda..."

"Biraz düşünebilir miyim? Sana yarın cevap veririm?"

Scott şefkatle gülümseyerek başını salladı. "Git öyleyse! Biraz dinlen..." Bir kolunu kapıya doğru uzattı. "Git kendine biraz *nachos* al."

~

Boş personel odasmda mısır cipsi ve üzerinde buharı tüten peynirle dolu tabağa hakkından gelmesi gereken bir düşman gibi baktı Emma. Birden ayağa kalkıp Ian'ın dolabına gitti, sigaraları

bulana kadar tıkıştırılmış giysileri karıştırdı. Bir tane alıp yaktı, gözlüklerini kaldırıp çatlak aynada gözlerini temizledi. Saçları bugünlerde uzun, şekilsiz, ona sıska bir fareyi anımsatan bir haldeydi. Lastik tokadan bir tutam saç çekti, parmaklarını üzerinde gezdirdi, yıkadığında şampuanın griye dönüşeceğini düşündü. Şehir Saçı.

Çok geç saatlere kadar çalışmaktan solgun, aynı zamanda tombuldu; birkaç aydır eteklerini kafasından geçirerek giyiyordu. Bütün o kızarmış, tekrar tekrar kızartılan fasulyelere lanet etti. "Şişko kız," diye düşündü; "aptal şişko kız" tamlaması, "hayatının üçte biri geçti" ve "hiçbir şeyin anlamı yok"la birlikte kafasında dolaşan sloganlardan biriydi.

Emma, yirmilerinin ortasında, ilkinden daha bencil ve daha feci ikinci bir ergenlik dönemi yaşıyordu. Annesi, en titrek, ilgi dolu sesini kullanarak, "Neden eve gelmiyorsun, tatlım?" demişti geçen gece telefonda. "Odan hâlâ duruyor. Debenhams'ta iş de var." Ve ilk kez Emma'nın aklını çeler gibi olmuştu.

Bir zamanlar Londra'yı fethedebileceğini düşünmüştü. Edebiyat toplantıları, siyasi sorumluluklar, delidolu partiler, Thames Nehri'nin kıyısında acı-tatlı aşklar hayal etmişti. Bir müzik grubu kurmayı, kısa filmler çekmeyi, romanlar yazmayı kurmuştu kafasında; ama yazdığı iki satır, iki yılda bir değişiklik göstermemiş ve *Poll Tax*[5] isyanında cop yemesinden daha iyi bir şey gelmemişti başına.

Şehir hakkından gelmişti onun. Sanki çok kalabalık bir partiye gitmiş gibi geldiğini kimse fark etmemişti, ayrılışını da kimse fark etmeyecekti. Onca çabayı bunun için harcamamıştı. Yayım-

5 1984 yılında Thatcher hükümetinin çıkardığı "kelle vergisi". Bu vergiye ve on sekiz yaşın üzerindeki tüm nüfusun kayıt altına alınması girişimine karşı İngiltere ve İskoçya'da örgütlenen Anti-Poll Tax birlikleri eylemler başlattılar. (Ç. N.)

alıkta kariyer yapma fikri havada süzülüp gidiyordu. Arkadaşı Stephanie Shaw, mezuniyetten sonra bir işe girmiş ve bu iş onu epey değiştirmişti. Stephanie Shaw, artık fıçı bira ve sade kahve içmiyordu. Bugünlerde beyaz şarap içiyor, Jigsaw'dan hanım hanımcık takım elbiseler giyiyor, yemek partilerinde cips ikram ediyordu. Stephanie'nin tavsiyesiyle Emma yayınevlerine, acentelere, kitapçılara mektuplar yazmış, ama bir sonuç çıkmamıştı. Ekonomik durgunluk vardı ve insanlar işlerine sımsıkı sarılmışlardı. Eğitime sığınmayı düşünmüştü, ama hükümet öğrenci burslarını kaldırmıştı ve eğitim masraflarını karşılamasının imkânı yoktu. Uluslararası Af Örgütü'nde gönüllülük işi olabilirdi gerçi, ama kira ve yol bütün parasını, Loco Caliente'yse tüm zamanını ve enerjisini tüketmişti. Körlere kitap okumak gibi bir fantezisi vardı, ama sadece filmlerde gördüğü bu iş, gerçek bir iş sayılır mıydı? Enerjisini topladığında bunu araştıracaktı. Şimdi, masada oturup öğle yemeğine bakacaktı.

Peynir, plastik gibi katılaşmıştı; ani bir tiksintiyle önündeki yemeği itti Emma, çantasına uzandı; kapağına tıknaz bir dolma kalem iliştirilmiş olan, yeni siyah deri kaplı pahalı not defterini çıkardı. Kirli beyaz yeni bir sayfa açtı, süratle yazmaya başladı.

Nachos

Bunu yapan nachostu.

Kendi hayatının çöplüğü gibi, üzerinden buhar tüten alacalı çöplük

Hayatındaki

Her şeyin

Yanlış olduğunu özetleyen

"Değişim zamanı" diye bir ses geldi sokaktan.

Dışarıda, Kentish Town Road'da

Kahkahalar var

Ama burada, bu dumanlı tavan arasında

Sadece

Nachoslar.

Peynir, aynı hayat gibi

Sert ve

Soğuk

Plastik gibi

Ve bu yüksekteki odada kahkaha yok.

Emma yazmayı kesti, sonra bakışlarını kaçırıp, sanki birine saklanmak için bir şans veriyormuş gibi tavana baktı. Sonra, yazılı olanların parıltısı karşısında şaşırma umuduyla kâğıda baktı yeniden.

Ürperdi ve uzun uzun inledi, sonra güldü, sonra kafasını sallayarak sistemli bir şekilde her satırın üzerini çizdi; her sözcük silinene dek üzerlerine çarpılar koydu. Az sonra kâğıt mürekkebi emmişti. Mürekkep lekelerinin sızdığı sayfanın arkasını çevirdi ve yazılanlara baktı.

Edinburgh, sabah saat 4:00

Tek kişilik yatakta yatmış

Gelecekten konuşuyoruz, tahminlerde bulunuyoruz

O konuşurken ona bakıyorum

"Yakışıklı," aptalca bir kelime
Diye düşünüyorum ve
"Bu o olabilir mi?" diyorum,
"O tarifi zor şey?"

Dışarıda karatavuklar ötüşüyorlar
Ve güneş perdeleri ısıtıyor...

Sanki bir yara bandının altına bakmış gibi ürperdi bir kez daha ve not defterini kapattı. Güzel Tanrım, "tarifi zor şey". Dönüm noktasına ulaşmıştı. Bir durumun, hakkında şiir yazılarak iyileştirilebileceğine inanmıyordu artık. Not defterini kaldırarak dünkü *Sunday Mirror* gazetesine uzandı ve *nachos* yemeye başladı, tarifi zor *nachos* ve bir kez daha çok kötü bir yiyeceğin nasıl da rahatlatıcı olabildiğine şaşırdı.

Ian girişte duruyordu. "O herif yine burada."

"Hangi herif?"

"Arkadaşın, yakışıklı olan. Yanında bir kız getirmiş." Ve Emma Ian'ın hangi heriften söz ettiğini anlamıştı hemen.

Yuvarlak mutfak penceresinin yağlı camına burnunu yapıştırarak onlara baktı; ortadaki masalardan birine çökmüşler, gösterişli içkilerini yudumlayıp menüye kahkahalarla gülüyorlardı. Kız, ince uzun, soluk tenli, siyah göz makyajlı ve simsiyah saçlıydı; saçları pahalı bir kuaföre asimetrik olarak kestirilmişti; uzun bacaklarında siyah tozluklar ve yüksek boyunlu botlar vardı. İkisi de birazcık sarhoştu, izlendiğini bilen insanların havalı ve umursamaz tavırlarıyla hareket ediyorlardı: Pop-klibi davranışı... Emma, salonun ortasına doğru uzun adımlarla yürüyüp, sı-

kıca sarılmış günün *burrito*suyla ikisini de sopalamanın ne kadar memnuniyet verici olacağım düşündü.

İki koca el omuzlarını kavradı. Ian, çenesini Emma'nın kafasına yasladı. "Kız kim?"

"Hiç fikrim yok." Emma camın üzerinden burnunun izini sildi. "Takip edemiyorum."

"O zaman yeni birisi."

"Dexter'ın dikkat süresi çok kısadır. Bebek gibi. Ya da maymun. Önünde parlak bir şeyler oynatman yeter." *Bu kız da öyle olmalı*, diye düşündü: *Parlak bir şey.*

"Şu söylenenin doğruluğuna inanıyor musun? Kızların piçlerden hoşlandığı konusunda söylenenlere."

"Dexter piç değil. O bir ahmak."

"Kızlar ahmaklardan mı hoşlanır öyleyse?"

Dexter, şimdi kokteylinin şemsiyesini kulağının arkasına sıkıştırmış, kız da bu yaratıcılık karşısında kahkahalara boğulmuştu.

"Kesinlikle öyle görünüyor," dedi Emma. Tayland'dan dönüşünde onu çıkış kapısında bronz teni ve kazınmış kafasıyla eğilip bükülürken görür görmez aralarında bir ilişki olma şansının olmayacağını anlamıştı. Dexter'a çok şey, kendisineyse çok az şey olmuştu. Yine de, son dokuz ay içinde karşılaştığı üçüncü kız arkadaşıydı bu, sevgilisi ya da her neyse. Dexter, ağzıyla tombul bir kumru yakalamış olan bir köpeği gösterir gibi takdim ediyordu onları. Bir şeyden, hastalıklı biçimde bir tür intikam alma mıydı bu? Ondan daha iyi diploma derecesi olduğu için mi? Birbirlerinin içine düşmüş, burada, masa dokuzda oturarak Emma'ya ne yaptığını bilmiyor muydu?

"Oraya gider misin, Ian? Senin bölümün."

"Ama, o seni istedi."

İçini çekti, ellerini önlüğüne temizledi, utancını azaltmak için başındaki beyzbol şapkasını çıkardı ve kapıyı iterek açtı.

"Evet, spesiyalleri mi öğrenmek istiyorsun ya da ne?"

Dexter, kendini kızın uzun bacaklarından çözerek çabucak ayağa kalktı ve kolunu kadim dostuna doladı. "Hey, nasılsın, Em? Büyük kucaklaşma!" TV endüstrisinde çalışmaya başladığından beri bir kucaklaşma ya da "Büyük Kucaklaşma" çılgınlığı geliştirmişti. Televizyon sunuculuğu işi huyunu değiştirmişti, şimdi ona eski bir arkadaşı gibi değil de, daha çok "sıradaki çok özel konuk" gibi davranıyordu.

"Emma, bu..." Elini kızın çıplak, kemikli omuzlarına yerleştirdi. "Bu Naomi, Nomey diye telaffuz ediliyor."

"Selam, Nomey," diyerek gülümsedi Emma. Naomi beyaz dişlerinin arasına sıkıştırdığı pipetle içkisini yudumlarken, gülümseyerek karşılık verdi.

"Hey, hadi gel margarita içmek için bize katıl!" Sarhoş ve duygusal bir tavırla Emma'nın elini çekiştirdi.

"Olmaz, Dex, çalışıyorum."

"Hadi ama, beş dakika. Sana içki ısmarlamak istiyorum! Evet, içki."

Ian, not defteriyle yaklaşarak onlara katıldı. "Yiyecek bir şeyler getireyim mi?" dedi keyifle.

Kız burun kıvırdı. "Sanmıyorum."

"Dexter, Ian'la tanışmıştınız, değil mi?" dedi Emma çabucak.

"Yo, hayır, tanışmadım," dedi Dexter.

"Evet, defalarca," dedi Ian ve bir an, öylece durdukları sıra-

da, personel ve müşteriler arasında bir sessizlik oldu.

"Öyleyse, Ian, iki, hayır, üç tane 'Alamo'yu Hatırla' margaritası getirir misin? İki mi, üç mü? Em, bize katılıyor musun?"

"Dexter, söyledim sana. Çalışıyorum."

"Peki, bu durumda ne olacak, biliyor musun? Gideceğiz. Sadece hesap lütfen..."

Ian çekildi, Dexter, Emma'ya başıyla işaret etti ve alçak bir sesle: "Hey, baksana sana vermemin bir yolu var mı, anlasana..."

"Ne?"

"İçkilerin parasını sana vermemin...."

Emma boş boş baktı. "Anlamadım?"

"Demek istediğim, sana bahşiş vermemin bir yolu var mı?"

"Bana bahşiş mi?"

"Kesinlikle. Bahşiş."

"Neden?"

"Nedeni yok, Em," dedi Dex. "Sadece sana bahşiş vermek istiyorum, gerçekten." Ve Emma ruhunun bir parçasının daha kopup gittiğini hissetti.

Dexter, Primrose Tepesi'nde, gömleğinin düğmeleri açık, elleri kafasının altında, yanında ısınmakta olan yarım şişe beyaz şarap, öğleden sonra güneşinde uyuyordu. Tepenin sıcaktan kavrulmuş sarı çimenleri, çoğu ofisinden çıkıp doğrudan buraya gelmiş, birbirleriyle konuşup şakalaşan genç profesyonellerle doluydu ve Dexter bunların hepsinin ortasında uzanmış televizyonu düşlüyordu.

Profesyonel fotoğrafçı olma düşüncesi çok fazla mücadele etmeden terk edilmişti. Saygın bir amatör olduğunu biliyordu, muhtemelen hep de öyle olacaktı, ama bir Cartier-Bresson, bir Capa ya da bir Brandt gibi istisna olmak emek harcamayı, geri çevrilmeyi ve mücadele etmeyi gerektiriyordu; oysa mücadele etmenin ona uyacağından emin değildi. Diğer yanda televizyon, onu hemen şimdi istiyordu. Bunu neden daha önce düşünmemişti? Büyürken, evde her zaman bir televizyon olmuştu, ama onu seyretmek bir tür erdemsizlikti sanki. Şimdi son dokuz ayda, birdenbire hayatına egemen hale gelmişti. Artık bir dönüşüm geçirmişti ve sonunda ait olduğu yeri bulmuş olduğunu hissediyordu.

Ve hayır, televizyonda fotoğrafçılığın sanatsal ışıltısı ya da savaş bölgesinde haber yapmanın saygınlığı yoktu; ama televizyon önemliydi, televizyon gelecekti. İş başındaki demokrasi, en kısa yoldan insanların hayatlarına dokunuyor, fikirleri şekillendiriyor, kışkırtıyor, eğlendiriyor, kimsenin okumadığı kitaplardan, kimsenin görmek istemediği oyunlardan daha fazla ilgi çekiyordu. Emma Muhafazakârların nesini sevdiğini söyleyebilirdi (prensiplerden ziyade tarzlarıyla ilgili nedenler yüzünden de olsa, Dexter da onların meraklısı değildi) ama görünen o ki, medyayı allak bullak etmişlerdi. Yakın zamana kadar, yayıncılık işi sıkıcı, saygın ve ağır bir iş olarak görülürdü; çok fazla kurumsallaşmış, gri ve bürokratik; sakallı müebbetlikler, iyi niyetli ama başarısız tipler, çay tepsisi iten yaşlı nazik adamlarla dolu bir iş; devlet memurluğunun bir nevi gösteri kolu gibi. Öte yanda, Redlight Yapımcılık, yeni, genç, üretim araçlarını Reich yanlısı dinozorların elinden almaya çalışan özel sektöre ait bağımsız şirketlerin bir parçasıydı. Medyada para vardı; bu, gelişmiş bilgisayar sistemleri ve tıka basa dolu buzdolaplarıyla donatılmış rengârenk açık ofislerinden anlaşılıyordu.

Bu dünyada yükselişi şimşek gibi olmuştu. Hindistan'da trende tanıştığı parlak, alagarson saçlı, incecik gözlüklü kadın onu önce ayakçı, sonra araştırmacı olarak görevlendirmiş; şimdi de ona, karışık canlı müzik ve stand-up gösterileriyle birlikte "günümüzde gençliği gerçekten etkileyen" konularda (uyuşturucu, dans, müzik, polisin acımasızlığı) haberler veren *UP4IT* adlı hafta sonu magazin programında Yapımcı Asistanlığı işini vermişti. Dexter, bu arada çirkin binaları değişik açılardan balıkgözü mercekle çekerek bazı hareketli kısa filmler yaptı. Daha sonra kameranın önüne geçip konuştuğu bölümler de oldu. Yükseliyordu, uçuyordu ve anne babasını gururlandıracak her türlü imkânı varmış gibi görünüyordu.

"Televizyonda çalışıyorum," demek bile ona haz veriyordu. Elinde video kasetleriyle dolu bir zarfla stüdyoya giderken Berwick Caddesi'nde kendisini seven insanlara selam vermek hoşuna gidiyordu. Suşi tabaklarını ve tekne partilerini, su soğutucusundan su içmeyi, kurye çağırmayı ve, "Yayına altı saniye..." gibi şeyler söylemeyi seviyordu.

İçten içe, en fiyakalı endüstrilerden biri olmasından ve gençliğe değer vermesinden hoşlanıyordu. Televizyonun bu yeni dünyasında bir konferans odasına girip de beyin fırtınası yapan altmışlık bir grup bulma şansı yoktu. Belli bir yaşa erişen televizyonculara ne olmuştu? Nereye gitmişlerdi? Umurunda değildi, Naomi gibi sert, hırslı, büyük şehre ait genç kadınların ağırlıkta olması ona uyardı. Kendinden kuşku duyduğu ender zamanlarda, zekâ eksikliğinin kendisini hayatta geri bırakabileceğinden endişe ediyordu, ama burada güven, enerji ve hatta belirli ölçülerde kibrin önemli olduğu bir iş vardı; bütün bu nitelikler avucunun içindeydi. Evet, akıllı olmalısın, ama Emma gibi akıllı değil; sadece politik, açıkgözlü ve hırslı.

Belsize Park yakınındaki yeni dairesini seviyordu, her şey koyu renkli ahşap ve metal karışımıydı; bu Aziz Swithin Günü'nde, önünde uzanmış engin ve puslu Londra'yı da seviyordu ve bu heyecanını Emma'yla paylaşmak, ona yeni imkânlar, yeni deneyimler, yeni sosyal çevreler sunmak istiyordu; onun hayatı da kendisininkine benzesin istiyordu. Kim bilir, belki Naomi'yle Emma arkadaş bile olabilirlerdi.

Uykunun eşiğinde bu düşüncelerle avunurken, yüzüne vuran bir gölgeyle uyandı. Tek gözünü açıp kısarak yukarı baktı.

"Merhaba, güzellik."

Emma kalçasına sert bir tekme attı.

"Ah!"

"Bunu bir daha asla ve asla yapma!"

"Neyi yapmayayım?"

"Ne olduğunu biliyorsun! Sanki hayvanat bahçesindeymişim de, gülerek elindeki çubukla beni dürtüp gülüy..."

"Ben sana gülmüyordum!"

"Gördüm seni, sevgilinle üst üste oturmuş, kıkır kıkır gülüyordunuz..."

"O benim sevgilim değil ve menüye gülüyorduk..."

"Çalıştığım yere güldünüz."

"Öyle mi?"

"Evet, çünkü ben orada çalışıyorum. Benim suratıma güldün!"

"Em, asla ve asla..."

"Öyle anlaşılıyor ama."

"Tamam, özür dilerim."

"İyi." Bacaklarını altına toplayıp Dexter'ın yanına oturdu. "Şimdi gömleğini kapat ve şarap şişesini bana ver."

"Ve gerçekten sevgilim değil o." Gömleğinin alttan üç düğmesini ilikleyerek, Emma'nın oltaya gelmesini bekledi. Beklediği olmayınca yeniden kışkırtmaya çalıştı. "Arada bir yatıyoruz sadece, hepsi bu."

Artık bir ilişki imkânı solmuş olduğundan Emma kendisini Dexter'ın umursamazlığına karşı duyarsızlaştırmaya çalışıyordu ve bugünlerde böyle bir söz ona acı vermiyordu; sanki başının arkasına bir tenis topu çarpmıştı sadece, o kadar. "İkiniz için de çok hoştur, eminim." Şarabı plastik bir bardağa boşalttı. "Peki, sevgilin değilse, ona ne demeliyim?"

"Bilmem. 'Âşığım' olabilir mi?"

"Bu duygusal ilgi anlamına gelmiyor mu?"

"'Fetih'e ne dersin?" diye sırıttı. 'Fetih' diyebilir miyim?"

"Ya da 'kurban'. 'Kurban'ı sevdim." Emma birden sırtüstü yatıp, parmaklarını beceriksizce pantolonunun ceplerine soktu. "Şunu geri alabilirsin." Düzgünce katlanmış on paundluk banknotu Dexter'ın göğsüne doğru fırlattı.

"Asla olmaz."

"Pekâlâ olur."

"Bu senin!"

"Dexter, beni dinle. Arkadaşlarına bahşiş vermezsin."

"Bahşiş değil ki bu, hediye."

"Nakit para hediye değildir. Benim için bir şey almak istersen, buna memnun olurum, ama nakit paraya değil. Bu utanç verici."

Dexter içini çekti, parayı tekrar cebine tıkıştırdı. "Özür dilerim. Tekrar."

"Güzel," dedi ve yanına uzandı. "Hadi bakalım. Bana her şeyi anlat."

Dexter sırıtarak dirseğinin üzerinde doğruldu. "Hafta sonunda gala gecesindeydik..."

Gala gecesi, diye düşündü Emma. Gala gecelerine giden biri olmuştu.

"... Onu, ortalıkta dolaşırken gördüm ve, 'Merhaba, takıma hoş geldin,' demek için yanına gittim, gayet resmî bir tavırla elimi uzattım, gülümsedi, göz kırptı, elini başımın arkasına koyup beni kendine doğru çekti ve..." sesini alçaltarak devam etti, "... beni öptü, tamam mı?"

"Seni öptü, tamam mı?" dedi Emma, başka bir tenis topu yemişti kafasına.

"... Ve diliyle ağzımın içine bir şey bıraktı. 'Bu neydi?' dedim, sadece göz kırptı ve, 'Anlarsın,' dedi."

Bir sessizlik oldu. "Fıstık mıydı?"

"Hayır..."

"Küçük kavrulmuş fıstık..."

"Hayır, bir haptı..."

"Nasıl, tic-tac gibi bir şey mi? Nefesin kötü kokuyor diye mi?"

"Benim nefesim kötü..."

"Bu hikâyeyi daha önce anlatmamış mıydın?"

"Hayır, o başka bir kızdı."

Tenis topları artık hızla ve çok kuvvetli geliyorlardı; aralarına kocaman bir kriket topu da karışmıştı. Emma uzandı ve dikkatini gökyüzüne verdi. "Kadınların ağzından hap almaya bir

son vermelisin, Dex, hiç sağlıklı değil. Üstelik tehlikeli. Bir gün bir siyanür kapsülü olabilir."

Dexter güldü. "Sonra ne olduğunu duymak istiyor musun?"

Emma parmağını çenesine koydu. "İstiyor muyum? Hayır, sanmıyorum. Hayır, istemiyorum."

Ama her hâlükârda anlattı Dexter; kulüplerin karanlık arka odaları, geç saatte yapılan telefon görüşmeleri, şafak vakti taksiyle gezilen şehir, sonsuz "yiyebildiğin kadar ye" büfeleri hakkında bildik hikâyeler... Dexter'ın seks hayatı buydu ve Emma dinlememek, sadece ağzını seyretmek için büyük bir çaba harcadı. Hatırladığı kadarıyla hoş bir ağızdı bu ve eğer Naomi gibi korkusuz, cesur ve asimetrik saçlara sahip olabilseydi hemen uzanıp öpebilirdi onu ve o anda bugüne kadar hiç kimseyi öpmediğini fark etti; asla bir öpüşmeyi o başlatmamıştı. Elbette öpülmüştü; partilerde sarhoş gençler tarafından, aniden ve oldukça sert bir şekilde. Üç hafta önce et dolabını paspaslarken lan teşebbüs etmişti; o kadar şiddetle gelmişti ki, Emma kendisine kafa atacağını sanmıştı. Hatta Dexter da uzun yıllar önce bir defasında öpmüştü. Şimdi öpücüğüne karşılık vermek çok mu garip olurdu? Şu anda bunu yaparsa ne olabilirdi? İnisiyatifi al, gözlüklerini çıkar, hâlâ konuşurken kafasını tut ve öp onu, öp onu...

"... Naomi sabahın üçünde telefon edip, 'Bir taksiye atla. Hemen. Şimdi,' dedi."

Emma tepedeki diğer insanlara bakmak için başını yana eğdi. Akşam güneşi solmaya başlıyor, iki yüz kadar mutlu, çekici genç insan frizbi oynuyor, tek kullanımlık barbekülerini hazırlıyor, akşam için planlar yapıyorlardı. Kendini bu insanlardan, onların ilginç kariyerlerinden, CD çalarlarından, dağ bisikletlerin-

den çok uzak hissediyordu. "Neden eve gelmiyorsun, tatlım?" demişti annesi geçen gece telefonda. "Odan hâlâ duruyor..."

Hâlâ hayatını anlatmakta olan Dexter'a dönüp baktı, sonra onun omuzlarının üzerinden, saldırgan bir şekilde öpüşen genç bir çifte baktı.

"... Üç gün falan otel odasından çıkmadık."

"Özür dilerim, bir süre önce dinlemeyi bıraktım."

"Diyordum ki..."

"Sende ne bulduğunu düşünüyorsun?"

Dexter soruyu anlamamış gibi omuz silkti. "Benim karmaşık olduğumu söylüyor."

"Karmaşık. Büyük bir kutudaki..." Genç kadın oturup bacaklarındaki otları temizledi. "... İki parçalı yapboz gibisin sen." Sonra pantolonunun paçasını biraz yukarı çekti. "Şu bacaklara bak." Parmaklarının arasında bir parça kıl tuttu. "Elli sekiz yaşında bir dağ yürüyüşçüsünün bacakları var bende. Gezginler Birliği'nin başkanı gibiyim."

"Ağda yap öyleyse, Kıllı Mary."

"Dexter!"

"Her neyse, muhteşem bacakların var." Uzanıp, bacağını çimdikledi. "Harikasın."

Emma dirseğine vurunca, tekrar yere devrildi. "Bana *Kıllı Mary* dediğine inanmıyorum." Arkasındaki çift hâlâ öpüşüyordu. "Şu ikisine bak, gözünü dikme." Dexter omzunun üzerinden baktı. "Onları duyabiliyorum. Bu mesafeden, şapırtıları duyabiliyorum. Gözünü dikme dedim!"

"Neden olmasın. Burası halka açık bir yer."

"Böyle bir şey yapmak için neden halka açık bir yere gidersin? Sanki bir doğa belgeseli."

"Belki aşk yaşıyorlar."

"Aşk böyle bir şey mi yani; ıslak dudaklar ve sıyrılmış gömlekler?"

"Bazen böyledir."

"Adam kafasının tamamını kadının ağzına sokmaya çalışıyor sanki. Dikkat etmezse çenesi çıkacak."

"Yine de halinden memnun."

"Dexter!"

"Ama öyle, ben sadece söylüyorum."

"Biliyor musun, bazı insanlar sendeki bu sürekli cinsel birleşme halinde olma takıntısının biraz çılgınca olduğunu düşünseler de, bazı insanlar da bunun biraz hüzünlü ve umutsuz bir durum olduğunu düşünebilirler..."

"Tuhaf, kendimi hüzünlü ya da umutsuz hissetmiyorum."

Kendini öyle hisseden Emma bir şey söylemedi. Dexter dirseğiyle dürttü. "Ne yapmamız gerektiğini biliyor musun? Ben ve sen?"

"Ne?"

Sırıttı. "Birlikte E alacağız."

"E? E nedir?" diyerek boş boş baktı. "Ah, evet, sanırım bununla ilgili bir makale okumuştum. Hayal gördüren kimyasallarla başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Bir defasmda Tipp-Ex'in kapağını açık unutmuştum da, ayakkabılarım beni yemeye çalışıyor sanmıştım. Her hâlükârda, tertemiz, doğal bir demlenmeyi tercih ederim."

"Utangaçlıktan sıyrılmana yardım ediyor."

"Bu yüzden mi durmadan herkesle kucaklaşıyorsun?"

"Belki eğlenirsin diye düşündüm sadece, hepsi bu."

"Benim keyfim yerinde. Ne kadar eğlendiğimi tahmin edemezsin." Sırtüstü uzanıp gökyüzüne bakarken, Dexter'ın kendisine baktığını hissedebiliyordu.

"Peki, sen neler yapıyorsun?" dedi Dexter. "Bir haber? Bir hareket?"

"Ah, beni bilirsin. Benim duygularım yoktur. Robotum ben. Ya da rahibe. Robot rahibe."

"Hayır değilsin. Öyleymişsin gibi davranıyorsun, ama değilsin."

"Ah, umurumda değil. Neredeyse seviyorum bunu, yalnız yaşlanarak..."

"Yirmi beşindesin Em..."

"... Mavi çoraplı[6] kadına dönüşmeyi." Dexter, mavi çoraplı kadının ne olduğundan emin değildi, kafası çorap sözcüğüne takılmıştı. Emma konuşurken, onun mavi çorap giydiğini getirdi gözünün önüne ve bunun ona yakışmadığını düşündü; aslında çorap dediğin siyah olmalıydı ya da Naomi'nin bir kez giydiği gibi kırmızı... Sonunda "mavi çorap" sözünün anlamını kaçırmış olabileceğine karar verdi. Bu türden erotik bir hayal Dexter'ın zihinsel enerjisini sarmalamışken, belki de Emma'nın haklı olabileceğini, belki de olayların cinsel yönüne fazlaca kafa yorduğunu düşündü. Devamlı şu dangalak billboardlar, dergi kapakları, kırmızı sutyen askıları gözünün önündeydi; yazın daha da beter oluyordu durum. Tabii ki kendini sürekli hapishaneden yeni çıkmış gibi hissetmesi doğal değildi. *Dikkatini topla.* Kime samimiyetle yaklaşsa, yaklaştığı kişi bir sinir buhranına gi-

6 Bluestocking: Kökeni, 1750'li yıllarda, Elizabeth Montagu tarafından Londra'da açılan ve kâğıt oyunları yerine edebi tartışmaların yer aldığı, süslü gece kıyafetleri yerine, basit giysilerle gidilen bir mekâna dayanan, daha çok kadınlara yönelik kullanılan, "bilgili", "kültürlü" gibi anlamlara gelen ifade. (Yay. N.)

riyordu; arkada su savaşı yapmaya başlayan üç kıza bakacağına dikkatini bu konuya vermeliydi...

Dikkatini topla! Dikkatini topla. Düşüncelerini seks konusundan olabildiğince hızla uzaklaştırmaya çalıştı.

"Şu heriften ne haber?" dedi.

"Hangi herif?"

"İş yerindeki, garson. Bilgisayar Kulübü'nün başkanına benzeyen."

"Ian mı? Ne olmuş ona?"

"Neden Ian'la çıkmıyorsun?"

"Kes sesini, Dexter. Ian arkadaşım sadece. Şu şişeyi ver."

Emma oturmuş, ısınıp şuruba dönmüş olan şarabı içerken genç adam onu seyretti. Duygusal olmadığı halde Dexter'ın sessizce oturup, Emma Morley'yi gülerken ya da bir hikâye anlatırken seyredebildiği zamanlar olurdu; onun, tanıdığı en harika insan olduğunu iliklerine kadar hissederdi. Bazen bunu yüksek sesle söylemeyi isterdi, sözünü kesip sadece söylemeyi... Ama bu o zamanlardan biri değildi, aksine Emma'nın ne kadar yorgun, üzgün ve soluk göründüğünü, yere baktığında çenesinin altında bir gıdı oluşmaya başladığını düşündü. Bu çirkin gözlüklerin yerine neden lens takmıyordu? Artık öğrenci değildi. Ve kadife saç tokaları; bunlarla kendine iyilik etmiyordu. Emma'nın gerçekten ihtiyacı olan şeyin, birinin şefkatle elinden tutup, içindeki potansiyeli ortaya çıkarması olduğunu düşünüyordu Dexter. Bir an Emma'nın geçireceği inanılmaz seri değişimleri hayal etti. Evet, Emma'ya gerçekten daha fazla ilgi göstermeliydi ve etkisini hemen göstermeyecek olsa da bunu yapacaktı.

Ama kısa vadede Emma'nın kendini daha iyi hissetmesi, moralini düzeltmesi, özgüvenini kazanması için yapabileceği bir şey

yok muydu? Aklına bir fikir geldi ve Emma'nın eline uzandı.

"Biliyorsun, Em, kırk yaşına geldiğinde hâlâ bekâr olursan seninle evlenirim."

Gerçek bir tiksintiyle baktı ona Emma. "Bu bir teklif mi, Dex?"

"Şimdi değil; ikimiz de ümitsiz kaldığımızda."

Acı acı güldü. "Ve seninle evlenmek isteyeceğimi sana düşündürten şey nedir?"

"Ne de olsa bu çantada keklik sayılır."

Emma başını ağır ağır salladı. "Korkarım sıraya girmen gerekecek. Et dolabını temizlerken arkadaşım Ian da tam olarak aynı şeyi söyledi. Ama o bana otuz beşime kadar süre tanıdı."

"Peki, Ian'a itirazım yok, ama bence fazladan beş yıl beklemelisin."

"Hiçbir şey beklemeyeceğim! Nasılsa asla evlenmeyeceğim."

"Nereden biliyorsun?"

Emma, omzunu silkti. "Yaşlı, bilge bir çingene söylemişti bana."

"Sanırım politik nedenlerle evliliğe karşısın."

"Sadece... bana göre değil, hepsi bu."

"Seni şimdiden görebiliyorum. Uzun beyaz bir elbise, nedimeler, küçük hizmetkâr çocuklar, mavi jartiyer..." *Jartiyer*. Aklı, bu sözcüğe, balığın oltaya takılması gibi takılmıştı.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, hayatta 'ilişkilerden' daha önemli şeyler olduğunu düşünüyorum."

"Ne gibi, kariyerini mi kastediyorsun?"

Emma, sert bir bakış fırlattı.

"Özür dilerim."

Kararmaya başlayan gökyüzüne döndüler birlikte, bir süre sonra Emma konuştu. "Aslında, eğer bilmen gerekiyorsa, kariyerim bugün bir parça yükselmeye başladı."

"Kovuldun mu?"

"Terfi ettim." Genç kadın gülmeye başladı. "Müdürlük teklif edildi."

Dexter çabucak doğrularak oturdu. "Orada mı? Orayı batırmalısın."

"Neden batırmalıymışım orayı? Restoran işinde bir sorun yok."

"Em, dişlerinle kazarak uranyum arayabilirsin ve sen mutlu olduğun sürece hoş olabilir bu. Ama sen bu işten nefret ediyorsun, her anından nefret ediyorsun."

"Öyle mi? Çoğu insan işinden nefret eder. Bunun nedeni adının 'iş' olması."

"Ben işimi seviyorum."

"Eh, hepimiz medyada çalışamayız, değil mi?" Kendi sesinin alaycı ve buz gibi tonundan nefret etti. Daha kötüsü, gözlerinin arka tarafında şekillenmeye başlayan sıcak, anlamsız gözyaşlarını fark edebiliyordu.

"Hey, belki sana bir iş ayarlayabilirim!"

Emma güldü. "Ne işi?"

"Benimle birlikte, Redlight Yapımcılık'ta!" Bu fikre ısınmaya başlamıştı. "Araştırmacı olarak. Ayakçı olarak başlayabilirsin, maaşsızdır, ama..."

"Dexter, teşekkür ederim, ama medyada çalışmak istemiyorum. Bugünlerde herkesin medyada çalışmak için can attığının

sanıldığını biliyorum; sanki medyada çalışmak dünyanın en iyi işiymiş gibi..." *Sesin isterik çıkıyor*, diye düşündü, *kıskanç ve isterik*. "Aslına bakarsan ben medyanın ne olduğunu bile bilmiyorum..." *Konuşmayı kes, sakinleş*. "Yani, sizler bütün gün ortalıkta dikilip, şişe sularınızı içip, haplarınızı alıp, fotokopi çektirmekten başka ne iş yapıyorsunuz?"

"Hey, bu çok ağır bir iş, Em."

"Demek istiyorum ki, insanlar şu kahrolası medyaya gösterdikleri saygıyı, ne bileyim, hemşireliğe, sosyal hizmetler ya da öğretmenliğe..."

"Öğretmen ol öyleyse! Şahane bir öğretmen olursun..."

"Tahtaya, 'Arkadaşıma kariyer tavsiyesinde bulunmayacağım!' yazmanı istiyorum." Artık çok yüksek sesle konuşuyor, neredeyse bağırıyordu ve bunu uzun bir sessizlik izledi. Neden böyle oluyordu? Dexter sadece yardım etmek istiyordu. Bu dostluktan ne çıkarı olabilirdi ki? Şimdi kalkıp gitmeliydi; yapması gereken buydu. Aynı anda birbirlerine dönerek baktılar.

"Özür dilerim," dedi Dexter.

"Hayır, ben özür dilerim."

"Sen ne için özür diliyorsun?"

"Böyle... yaşlı çılgın bir inek gibi vır vır ettiğim için. Özür dilerim, yorgunum, kötü günümdeyim, bu kadar... sıkıcı olduğum için özür dilerim."

"Sıkıcı değilsin."

"Öyleyim, Dex. Tanrım, yemin ederim, kendimi bile sıkıyorum."

"Neyse, beni sıkmıyorsun." Elini tuttu. "Beni asla sıkamazsın. Sen milyonda birsin, Em."

"Üçte bir bile değilim."

Dexter, ayağına bir tekme attı. "Em?"

"Ne?"

"Sadece dinle. Çeneni kapa ve dinle, tamam mı?"

Bir an birbirlerine baktılar. Dexter bir kez daha yere uzandı, biraz sonra Emma da onu takip etti ve yattığı anda Dexter'ın, kolunu omzunun altına uzatmış olduğunu fark etti. Rahatsız geçen sessiz bir andan sonra Emma ona doğru dönerek kıvrıldı. Dexter, omzuna sardığı kolunu biraz daha sıkarak konuşmaya başladı.

"Anlayamadığım ne, biliyor musun? Yanında her zaman ne kadar akıllı, ne kadar zeki, ne kadar eğlenceli ve yetenekli olduğunu söyleyen insanlar oldu; ben yıllardır durmadan söylüyorum. Neden buna inanmıyorsun? Bunca insanın bu zırvaları neden söylediğini düşünüyorsun? Herkes aralarında anlaşıp sana komplo mu kuruyor sence?"

Emma, onu susturmak, belki de ağlamamak için başını Dexter'ın omzuna bastırdı. "Çok tatlısın. Ama şimdi gitmem gerek."

"Hayır, biraz daha kal. Bir şişe daha alırız."

"Naomi bir yerlerde beklemiyor mu seni? O küçük ağzı ilaçlarla büzüşmüştür." Yanaklarını şişirdi, Dexter güldü ve kendini biraz daha iyi hissetmeye başladı Emma.

Bir süre daha orada oturdular, sonra içki satılan bir dükkâna gittiler; şarap içip koca bir paket pahalı cips yiyerek güneşin şehrin üzerinde batışını seyretmek için tepeye geri döndüler. Regents Park hayvanat bahçesinden tuhaf hayvan sesleri duyuluyordu; sonunda tepede bir tek onlar kaldılar.

"Eve gitmeliyim," dedi Emma; biraz sarhoş, ayağa kalktı

"İstersen bende kalabilirsin."

Eve gidiş yolunu düşündü Emma, Kuzey Hattı metrosunu, N38 numaralı otobüsün üst katını; sonra akıl almaz biçimde soğan kokan o daireye giden uzun ve tehlikeli yolu düşündü. Nihayet eve ulaştığında, muhakkak kaloriferler açık ve Tilly Killick üzerinde bornozuyla kertenkele gibi radyatöre yapışmış, kavanozdan *pesto* yiyor olacaktı. Çedar peynirinin üzerinde diş izleri, televizyonda saçma sapan bir şeyler olacaktı ve eve gitmek istemiyordu.

"Ödünç diş fırçası ister misin?" dedi Dexter düşüncelerini okumuş gibi. "Kanepede uyumak?"

Sarhoş ve kafası karışmış halde başı dönerken, Dexter'm gıcırtılı, açılır deri kanepesinde bir gece geçirmeyi hayal etti, sonra hayatın yeterince karmaşık olduğuna karar verdi. Kesin bir karar verdi; bugünlerde hemen her gün verdiği kararlardan birini. *Artık kimsede yatıya kalmak yok, artık şiir yazmak yok, artık boşa vakit harcamak yok... Hayatına çekidüzen vermenin zamanı. Yeniden başlamanın zamanı.*

BÖLÜM BEŞ

Sözleşme Kuralları

15 Temmuz 1992, Çarşamba

On İki Adalar, Yunanistan

Bir gün uyanırsın ve her şey mükemmeldir.

Bu güzel Aziz Swithin Günü, en ufak bir yağmur ihtimali olmayan masmavi bir göğün altında, Ege Denizi'nde yavaş yavaş süzülerek giden feribotun güvertesinde karşılamıştı onları. Yeni güneş gözlükleri ve tatil giysileriyle dün geceki taverna eğlencesinin yorgunluğu içinde, sabah güneşi altında yan yana yatıyorlardı. On günlük, adaları dolaşma turunun ikinci günüydü ve Sözleşme Kuralları geçerliliğini koruyordu.

Sözleşme Kuralları, yola çıkmadan önce tatili "güçleştirmemek" adına oluşturulmuş, platonik bir Cenevre Sözleşmesi'ne benzer bir seri yasaklar yığınıydı. Emma yeniden yalnızdı; parmakları sürekli pas çözücü kokan bisiklet tamircisi Spike'la olan kısa ve sıradan ilişkisi, her iki tarafın da pek umurunda olmadan bitmiş, ama en azından Emma'nın güveninin artmasına yaramıştı. Ve bisikleti asla daha iyi durumda olmamıştı.

Dexter'sa, dediğine göre, ilişki çok "yoğunlaşmaya" başladığı için, bu da ne demekse, Naomi'yle görüşmeyi bırakmıştı.

Ondan sonra Avril, Mary, bir Sara, bir Sarah, bir Sandra ve bir Yolanda'nın arasından geçerek, modelliği bırakmaya zorlandığı için (göğüslerinin podyumda yürümek için çok büyük olduğunu ciddi bir ifadeyle söylemişti kız) modellikten moda stilistliğine geçen azgın Ingrid'de inişi tamamlamıştı.

Ingrid, sutyenini gömleğinin üzerine takacak kadar cinselliğine güvenen biriydi ve kız Emma tarafından, aslında dünya yüzünde hiç kimse tarafından hiçbir şekilde tehdit edilmediği halde, bütün taraflar, mayolar açılmadan, içkiler içilmeden önce bazı şeylerin düzenlenmesi gerektiğinde karar birliğine varmışlardı. Herhangi bir şey olacağından değil; bu konu birkaç yıl önce kapanmış, böylece artık Emma ve Dexter kesin bir arkadaşlığın güvenli sınırları içinde birbirlerine bağlanmışlardı. Bununla birlikte, haziranda bir cuma gecesi, Hampstead Heath'te bir birahanede oturup kuralları belirlediler.

Kural Bir: Ayrı odalar. Ne olursa olsun, hiçbir şekilde, ister tek kişilik ister çift kişilik, aynı yatakta yatılmayacak, sarhoşken kucaklaşma, sarılma olmayacaktı; artık öğrenci değillerdi. "Üstelik sarılmakta hiç anlam görmüyorum," dedi Dexter. "Sarılmak sende sancıya neden olur," dedi Emma ve ekledi:

"Flört etmek de yok. Kural İki."

"Peki, flört etmem, zaten..." diyerek ayağını Emma'nın pantolonundan içeri soktu.

"Ciddi ol, içkiyi fazla kaçırıp cilveleşmek yok."

"*Cilveleşmek* mi?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Oynaşmak yok."

"Ne, seninle mi?"

"Benimle ya da başkasıyla. Aslında bu, Kural Üç. Sen Stuttgart'lı Lotte'nin içine zeytinyağı gibi akarken, ben bir kenarda limon gibi oturmak istemiyorum."

"Em, böyle bir şey olmayacak."

"Hayır, olmayacak. Çünkü bu Kural."

Kural Dört, Emma'nın ısrarıyla çıplaklığa izin verilmemesi şartı oldu. Çıplak yüzmek yok: Her zaman fiziksel ağırbaşlılık ve kibarlık. Dexter'ı iç çamaşırlarıyla, duşta ya da Tanrı esirgesin, tuvalette görmek istemiyordu. Misilleme olarak Kural Beş'i Dexter önerdi. Scrabble oynamak yoktu. Giderek daha fazla arkadaşı oynuyordu artık bu oyunu, ama bu oyun sanki onu aptal göstermek için icat edilmiş sıkıcı bir oyundu. Scrabble yok, Boggle da yok; henüz ölmemişti.

Şimdi ikinci günde, kurallar halen uygulamadayken, Rodos'tan ayrılıp, daha küçük olan On İki Adalar'a gitmekte olan pas lekeli eski feribotun güvertesinde uzanmışlardı. İlk gecelerini Eski Kent'te, oyulmuş ananaslardan şekerli kokteyller içerek geçirmişler, bu tuhaflık karşısında birbirlerine sırıtmaktan kendilerini alamamışlardı. Feribot daha hava karanlıkken Rodos'tan ayrılmıştı; şu anda, saat sabah dokuzda sessizce yorgunluklarını atmak için uzanmışlardı; motorların gürültüsünü midelerinde hissederek, portakal yiyor, sessizce kitap okuyor, sessizce güneşleniyorlardı. Birbirlerinin sessizliğinden mutluydular.

Sessizliği ilk olarak Dexter bozdu; içini çekerek Emma'nın hediyesi olan ve tatil boyunca okumakla yükümlü olduğu kitabını, Nabokov'un *Lolita*'sını, göğsüne bastırdı.

Bir dakika kadar geçti. Dexter yeniden iç çekti; ses olsun diye.

"Ne var ne yok?" dedi Emma, Dostoyevski'nin *Budala*'sından başını kaldırmadan.

"Kendimi veremedim."

"Bir başyapıt o."

"Benim başımı ağrıtıyor."

"Resimli bir şeyler almalıydım sana."

"Ah, çok sevinirim..."

"*Aç Tırtıl* ya da ona benzer bir şey..."

"Biraz ağır buldum. Durmadan adamın ne kadar azgın olduğunu anlatıyor."

"İlgini çeker diye düşünmüştüm." Güneş gözlüklerini çıkardı Emma. "Çok erotik bir kitaptır o, Dex."

"Küçük kızlarla ilgileniyorsan, evet."

"Roma'daki dil okulundan neden sepetlendiğini bir daha anlatsana bana?"

"Söyledim sana, kız yirmi üç yaşındaydı!"

"Uyu o zaman." Kitabını aldı. "Midesiz."

Dexter başını tekrar sırt çantasına yerleştirdi, ama yüzüne gölge eden iki kişi gelmişti yan tarafına. Kız güzel ve gergindi, oğlansa iri yarı ve soluk tenli, sabah güneşinde magnezyum beyazı gibiydi.

"Özür dilerim," dedi kız, İngiltere'nin iç kesimlerinin aksanıyla.

Dexter elini gözüne siper yapıp geniş bir gülümsemeyle baktı onlara. "Selam."

"Siz şu televizyondaki arkadaş değil misiniz?"

"Olabilir," dedi Dexter ve gösterişli bir tavırla gözlüklerini başının üzerine koyup oturdu. Emma sessizce sızlandı.

"Adı neydi? *rahat ol*!" Televizyon şovunun adı küçük harflerle yazılıyordu; küçük harflerle yazmak daha revaçtaydı bu aralar.

Dexter elini havaya kaldırdı. "Kabul ediyorum, suçlusu benim!"

Emma, burnundan güldü; Dexter bir bakış fırlattı ona. "Komik bir şey okudum da," diyerek kitabı gösterdi Emma.

"Sizi televizyonda gördüğümü biliyordum!" Kız, erkek arkadaşına bir dirsek attı. "Demedim mi sana?"

Soluk renkli genç adam sallandı, bir şeyler mırıldandı; sonra sessizlik. Dexter motorların patırtısını ve açık olarak göğsünde yatan Lolita'yı fark etti. Kitabı yavaşça çantasına atıverdi. "Tatildesiniz, öyle mi?" dedi. Açıkça gereksiz bir soruydu, ama ona televizyon kimliğine geçme imkânı veriyordu.

"Evet, tatildeyiz," diye mırıldandı erkek.

Biraz daha sessizlik. "Bu da arkadaşım Emma."

Emma güneş gözlüklerinin üzerinden baktı. "Selam."

Kız gözlerini kısarak Emma'ya baktı. "Siz de televizyonda mısınız?"

"Ben mi? Tanrım, hayır." Gözlerini kocaman açtı Emma. "Ama hayalim bu."

"Emma Uluslararası Af Örgütü için çalışıyor," dedi Dexter gururla, bir elini Emma'nın omzuna koydu.

"Yarı zamanlı olarak. Aslında bir restoranda çalışıyorum."

"Müdür olarak. Ama yakında o işi bırakıcak. Eylülde öğretmen olmak için çalışıyo, öyle diğil mi?"

Emma dikkatle ona baktı. "Neden öyle konuşuyorsun?"

"Nası'?" diyerek küstah bir tavırla güldü Dexter, ama genç çift sıkıntılı bir biçimde kımıldanıyor, adam atlamayı düşünüyormuş gibi denize doğru bakıyordu. Dexter sohbeti bitirmeye karar verdi. "Neyse, sahilde görüşürüz, değil mi? Belki bira falan içeriz?" Genç çift gülümseyip, yerine geri döndü.

Dexter, başarılı olmayı her zaman istemiş olmasma karşın, isteyerek meşhur olmamıştı ama kimseler bilmeden başarılı olmanın ne anlamı vardı? Herkes bilmeliydi. Şimdi şöhret ona okulda popüler olmaya benzer bir duygu gibi geliyordu. TV sunucusu olmayı da planlamamıştı, ama sanki doğuştan beri sunucuymuş gibi hoşlanıyordu bundan. Ekranlarda görünmek, piyanonun başına ilk kez geçip, bir virtüöz olduğunu keşfetmek gibi bir şeydi. Program, daha önce çalıştığı programlara kıyasla, daha az konuya dayalı, daha çok canlı müzik grupları, video seçkileri, ünlülerle röportajlar serisiydi ve tamam, çok fazla bir şey gerektirmiyordu; bütün yaptığı kameraya bakıp, "Biraz ses çıkarın!" diye bağırmaktı. Ama bunu çok güzel, çok havalı, çok çekici bir biçimde yapıyordu.

Emma, Dexter'ın performansını eğlenerek izledi; kayıtsız gibi görünmek için kendini zorlamasını, burun deliklerinin hafifçe açılmasını, ağzının kenarında beliren bir anlık gülümsemeyi seyretti. Güneş gözlüklerini yukarı kaldırdı.

"Seni değiştirmiyor, değil mi?"

"Ne?"

"Çok, çok, çok, çok azıcık meşhur olmak."

"*Meşhur* sözünden nefret ediyorum."

"Ah, neyi tercih edersin? *Tanınmış* mı?"

"*Ünlü* demeye ne dersin?" diyerek sırıttı genç adam.

"Ya da 'uyuz'? *Uyuz* nasıl?" diye önerdi Emma.

"Kapa artık bu konuyu, taam mı?"

"Sen de şunu keser misin, lütfen?"

"Neyi?"

"Şu *cockney*[7] aksanını. Winchester Koleji'nde okudun, Tanrı aşkına."

"*Cockney* aksanıyla konuşmuyorum."

"Bay TV olduğun zaman yapıyorsun."

"Sen de Yorkshire aksanıyla konuşuyorsun!"

"Çünkü ben Yorkshire'lıyım!"

Dexter omuzlarını silkti. "Öyle konuşmak zorundayım, aksi halde izleyiciler yabancılaşır."

"Peki bu da beni yabancılaştırıyorsa?"

"Yapıyordur muhakkak, ama sen benim programımı izleyen iki milyon kişiden biri değilsin."

"Ah, şimdi senin programın mı oldu?"

"Benim sunduğum program."

Emma kahkahalarla güldü, sonra kitabına geri döndü. Bir süre sonra yine konuştu Dexter.

"Peki, bakıyor musun?"

"Neye?"

"Beni izliyor musun? *rahat ol!*'da mı?

"Bakmış olmalıyım. Çek defterimi ayarlamaya çalışırken, fonda, bir ya da iki kez belki."

"Ne düşünüyorsun peki?"

Emma iç çekip, gözlerini kitabına dikti. "Benim konum değil, Dex."

"Yine de söyle."

"Televizyondan anlamam..."

"Yalnızca ne düşündüğünü söyle."

7 Kabaca Londra (özellikle doğusu) işçi sınıfı aksanı. (Ç. N.)

"Peki, program elektronik flaşlı bir sarhoşun bir saat boyunca bağırıp çağırması gibi bir şey, ama dediğim gibi..."

"Tamam, anlaşıldı." Kitabma baktı, sonra Emma'ya döndü. "Peki ya benim hakkımda?"

"Senin hakkında mı?"

"Yani... iyi miyim? Sunucu olarak...?"

Emma güneş gözlüklerini çıkardı. "Dexter, bu ülkedeki gelmiş geçmiş en iyi gençlik programı sunucususun ve ben böyle bir şeyi kolay kolay söylemem."

Dexter, gururla bir dirseğinin üzerinde doğruldu. "Aslında kendimi bir gazeteci olarak düşünmeyi tercih ederim."

Emma gülümsedi ve sayfayı çevirdi. "Eminim edersin."

"Çünkü bu da gazetecilik. Araştırma yapmak zorundayım, röportaj hazırlamak, doğru soruları sormak..."

Emma çenesini başparmağıyla işaret parmağının arasına aldı. "Evet, evet, galiba MC Hammer'la ilgili bölümünü ayrıntılarıyla gördüm. Çok zeki, çok kışkırtıcıydı..."

"Kes sesini, Em..."

"Hayır, gerçekten, MC'yi kızdırma şeklin, müzikal etkileşimlerini, pantolonlarını araştırman... nasıl desem... ulaşılmaz bir şeydi."

Kitabıyla vurdu Emma'ya. "Kapa çeneni ve oku, tamam mı?" Sırtüstü yatıp, gözlerini kapadı. Emma, göz ucuyla genç adamın gülümseyip gülümsemediğini kontrol etmek için baktı ve gülümsedi.

Öğlen olmuştu, Dexter uyurken, Emma gidecekleri ilk adayı görmüştü: Hayatında gördüğü en berrak denizden yükselen gri renkli bir granit kütle. Broşürlerdeki deniz resimlerinin bir yalan

olduğuna, bir tür mercek ve filtre hilesi olduğuna inanırdı, ama işte buradaydı; pırıltılı ve yakut yeşili. İlk bakışta ada, limanın etrafında bir araya toplanmış Hindistan cevizli dondurma rengindeki binalar dışında ıssız gibi görünüyordu. Kendini bu görüntüye gülerken buldu. Şimdiye kadar seyahat etmek endişe verici bir şey olmuştu her zaman. On altı yaşına kadar her yıl, iki hafta boyunca Filey'de bir karavanda anne ve babası sürekli içki içip dışarıdaki yağmura bakarlarken o, kız kardeşiyle didişip dururdu. Üniversitedeyken Tilly Killick'le birlikte Cairgorms'ta hazır çorba kokan bir çadırda altı gün geçirmişlerdi; sonunda sadece berbatlığı kalan, delidolu, berbat olduğu kadar eğlenceli bir tatildi.

Şimdi, küpeştede durmuş adanın yakınlaşmasını izlerken seyahatin anlamını anlamaya başlamıştı; kendini çamaşırhaneden, eve giden otobüsün üst katından, Tilly'nin kutu odasından hiç bu kadar uzak hissetmemişti. Nasıl oluyorsa, sanki buradaki hava daha değişikti; sadece kokusu ve tadı değil, havanın kendisi değişikti. Londra'da hava, bakımsız bir akvaryum gibiydi. Buradaki her şey aydınlık ve keskin, temiz ve berraktı.

Bir fotoğraf makinesinin objektifinin kapandığını işitti, döndü, Dexter'ın yine fotoğrafını çektiğini gördü. "Korkunç görünüyorum," dedi refleks olarak, öyle görünmese de. Dexter yanına geldi, belinin iki yanından ellerini uzatarak korkuluklara tutundu.

"Muhteşem, değil mi?"

"Öyle," dedi Emma; bundan daha mutlu olduğu bir anı hatırlamaya çalışsa da başarılı olamadı.

Karaya ayak bastılar –ilk kez bir karaya çıktığını fark etti– ve derhal kendilerini rıhtımda kalacak yer bulma telaşı içindeki yol-

cuların ve sırt çantalı gezginlerin yarattığı kargaşanın ortasında buldular.

"Evet, şimdi ne olacak?"

"Gidip kalacak bir yer bulayım. Sen şu kafeteryada oturup bekle. Gelir seni alırım."

"Balkonlu bir yer olsun..."

"Evet, bayan."

"Ve deniz manzarası, lütfen. Bir de masa."

"Ne yapabileceğime bakacağım," dedi Dexter, sandaletlerini şıpırdatarak iskeledeki kalabalığın arasından yürüdü.

Emma arkasından seslendi: "Sakın unutma!"

Dexter dönüp ona baktı; liman duvarının önünde, açık mavi elbisesini üzerine yapıştıran sıcak esintide, başında geniş kenarlı şapkasıyla duruyordu. Uzun zamandır gözlük takmıyordu, daha önce hiç görmediği çillerle kaplıydı göğsü, teni boynunun altından başlayarak pembeden kahverengiye doğru dönüyordu.

"Kurallar," dedi Emma.

"Ne olmuş kurallara?"

"İki oda tutacağız. Tamam mı?"

"Kesinlikle. İki oda."

Gülümseyerek kalabalığın arasma karıştı Dexter. Emma, arkasından baktı, sonra iki valizi esintili bir kafeteryaya doğru rıhtım boyunca sürükledi. Çantasına uzandı, bir kalemle not defterini çıkardı; yolculuk için aldığı, kumaş kaplı, pahalı bir şeydi.

İlk boş sayfayı açıp yazabileceği bir şeyler düşünmeye çalıştı; her şeyin çok güzel olduğu dışında bir gözlem ya da bir sezgi. Her şey çok güzeldi. Tam olarak olmak istediği yerde olduğuna dair, yeni ve az yaşadığı bir duyguya kapıldı

Dexter ve pansiyoncu kadın sade döşenmiş odanın ortasında durdular: Beyaz badanalı duvarlar, taş zemin, çift kişilik büyük demir bir karyola, küçük bir yazı masası ve iskemle, bir cam kavanozda kuru çiçekler. Genç adam aşağıdaki koya bakan, gökyüzüne uygun renkte boyanmış balkonun panjurlu kapısına doğru ilerledi. Muhteşem bir sahnede yürümek gibi bir şeydi.

"Kaç kişisiniz?" dedi otuzlarının ortasındaki, çekici sayılabilecek pansiyoncu kadın.

"İki kişiyiz."

"Kaç gün kalacaksınız?"

"Kesin değil, beş gece, belki daha fazla?"

"Umarım memnun kalırsınız."

Dexter çift kişilik yatağa oturup kuşkulu bir ifadeyle yaylandı. "Ama arkadaşım ve ben, yani, sadece iyi arkadaşız. İki oda istesek?"

"Ah. Tabii. İkinci bir odam var."

Emma'nın boynunun altında, göğsünün üzerinde dağılmış, daha önce hiç görmediğim çilleri var.

"İki odanız var mı yani?"

"Evet, tabii ki, iki odam var."

"Bir iyi bir de kötü haberim var."

"Söyle," dedi Emma not defterini kapatırken.

"Deniz manzaralı, balkonlu, köye biraz yukarıdan bakan sevimli bir yer buldum; sessiz, istersen yazabilirsin, hatta küçük

bir masa bile var ve beş gün için boş, istersek uzatabiliriz de."

"Ya kötü haber?"

"Yalnızca bir yatak var."

"Ah."

"Ah."

"Anlıyorum."

"Üzgünüm."

"Gerçekten mi?" dedi Emma kuşkuyla. "Bütün adada tek bir yatak mı var?"

"Şimdi yüksek sezon, Em! Her yere baktım!" *Sakin ol, tiz ses çıkarma. Belki de suçluluk kartını oynamalısın.* "Ama aramaya devam etmemi istersen..." Yorgunlukla sandalyesinden kalktı.

Emma kolundan tuttu. "Yatak tek kişilik mi, çift kişilik mi?"

Yalanı tutmuş gibi görünüyordu. Tekrar oturdu. "Çift kişilik. Kocaman bir yatak."

"Oldukça büyük bir yatak olmalı değil mi, kuralları uygulayabilmek için."

"Aslında," diyerek omuzlarını silkti Dexter, "ben onları bir tür yol gösterici, rehber olarak düşünmeyi tercih ederim."

Emma somurttu.

"Demek istiyorum ki, Em, senin için sorun değilse, benim için de değil."

"Hayır, senin için sorun olmadığını biliyorum..."

"Ama ellerini benden uzak tutamayacağını düşünüyorsan..."

"Ah, ben idare ederim, ben senin için endişeleniyorum..."

"Çünkü şimdiden söylüyorum, eğer bana parmağını değdirecek olursan..."

Emma odayı sevdi. Balkonda durup sadece filmlerde duyduğu ve egzotik bir kurgu olduğundan şüphe ettiği sesleri, ağustos böceklerini dinledi. Bahçelerde yetişen limonları görmek de çok hoşuna gitmişti; ağaçlardaki gerçek limonları; yapıştırılmış gibi duruyorlardı. Görgüsüz gibi görünmemek için bunların hiçbirini yüksek sesle söylemedi, sadece, "Çok güzel. Kalıyoruz," demekle yetindi. Sonra, Dexter pansiyoncu kadınla düzenlemeleri yaparken, lensleriyle boğuşmaya devam etmek üzere banyoya girdi.

Üniversitedeyken Emma'nın lenslerin gereksizliğine ilişkin katı görüşleri vardı; sanki lensler idealize edilmiş kadın güzelliği konusunda geleneksel görüşü besliyor gibiydiler. Ulusal Sağlık Hizmetleri'nin sağlam, dürüst, pratik gözlükleri, insanın güzel görünmek gibi bir zırvayı umursamadığını, çünkü aklın en önemli şey olduğunu gösteriyordu. Ama okulu bitirdikten sonra geçen yıllar içerisinde bu tarz ifadeler ona soyut ve yanlış görünmeye başlamıştı; en sonunda Dexter'ın azarlamalarına boyun eğip bu kahrolası şeyleri almış ve kendisinden yıllarca neyi esirgediğini çok geç anlamıştı; tıpkı filmlerdeki gibi: Kütüphaneci kız gözlüklerini çıkarır ve saçlarını savurur. "Ama Bayan Morley, muhteşemsiniz."

Aynada yüzü kendisine yabancı geldi, sanki dokuz aydır gözlüklerini ilk defa çıkarmış gibi çıplak ve apaçık. Lensler, kimi yüz kasılmalarına, istem dışı göz kırpmalara neden oluyordu. Parmağına yapışıyorlar, göz kapağının altına kayıyorlar, kafatasının altına gömülüyorlardı. Ameliyata benzer çok sıkı bir mücadeleden sonra küçücük parçayı bulup, kırmızı gözlerle ve gözyaşları içinde banyodan çıktı.

Dexter, gömleğinin düğmeleri açık, yatakta oturuyordu. "Em? Ağlıyor musun?"

"Hayır. Henüz erken."

Öğle sıcağının en ağır olduğu zamanda dışarı çıktılar, köyün bir mil kadar ilerisinde, hilal şeklinde uzanan uzun kumsal yolunda buldular kendilerini ve şimdi mayolarını açmanın zamanıydı. Emma'nın, mayosuyla ilgili fazlaca, belki de çok fazla düşüncesi vardı; sonunda düz, siyah, tek parça bir mayoda karar kılmıştı. Elbisesini kafasından çıkarırken, Dexter bikini giymeye korktuğunu düşünür mü, diye merak ediyordu; sanki tek parçalı mayo, gözlük, asker postalları, bisiklet kaskı gibi, bir şekilde fazlaca bağnaz, kadınsı olmayan bir şeydi. Umursamıyordu, ama yine de giysisini başından geçirirken, Dexter'ın kaçamak bakışlarla kendisine bakıp bakmadığını merak ediyordu. Her hâlükârda, şaşkın, kısa bakışlarını yakalamak hoşuna gidiyordu. Bir hafta boyunca Speedo mayosu içindeki Dexter'ın yanında yatmak kaldırabileceğinden daha rahatsızlık verici bir şey olacaktı.

"Özür dilerim," dedi Dexter, "siz İpanema'lı kız değil misiniz?"

"Hayır, ben onun teyzesiyim." Oturup bacaklarına bronzlaştırıcı losyon sürmeye girişti; bunu yaparken baldırları sallanıyordu.

"Bu zımbırtı nedir?" dedi Dexter.

"Faktör otuz."

"Battaniyenin altına da yatabilirsin."

"İkinci günden dozunu kaçırmak istemiyorum."

"Badana yapmış gibisin."

"Güneşe alışkın değilim. Senin gibi değilim, seyyah. Sen de ister misin?"

"Güneş losyonuna karşıyım."

"Dexter, çok katısın."

Dexter gülümsedi ve koyu renkli gözlüklerinin arkasından, genç kadının yukarıdaki kolunun siyah mayosunun altından göğsünü kaldırışını, boynunun etrafında beliren yumuşak gıdısını izlemeye devam etti. Kafasını yana yatırışında ve boynuna losyonu sürerken saçlarını geriye atışında bir şey vardı; Dexter hoş bir bulantıya eşlik eden bir arzu hissetti. *Ah Tanrım,* diye düşündü, *bunun gibi sekiz gün daha.* Mayosunun sırtı oldukça açıktı ve eli sırtının en alt kısmına faydasız bir şekilde dokunmaktan başka bir şey yapamıyordu. "Sırtına sürmemi ister misin?" dedi Dexter.

Güneş kremi sürmeyi teklif etmek aslında ona göre modası geçmiş bir işti; tıbbi bir yaklaşımla devam etmenin daha iyi olacağını düşündü. "Yanmak istemezsin."

"Yap o zaman." Emma ayaklarını sürüyerek gitti, Dexter'ın bacaklarının arasına, başını dizlerine eğerek oturdu. Dexter losyonu sürmeye başladı; yüzü o kadar yakındı ki, Emma nefesini ensesinde hissedebiliyordu. Dexter vücudunun ısısını hissederken her ikisi de bunun sıradan bir iş olduğu, iki ve dört numaralı kuralları ihlal eden bir yanı olmadığı izlenimini vermek için epey zorlanıyordu.

"Sırtı çok açıkmış, değil mi?" dedi parmakları Emma'nın omurgasında dolaşırken.

"Arka tarafa kilo almadığım iyi olmuş!" dedi Emma ve ardından her ikisinin de içinden, *Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım,* dediği bir sessizlik oldu.

Emma, bir şeyle meşgul oluyor olmak için Dexter'ın bileğini tutup kendine doğru çekti.

"Bu nedir?"

"Dövmem. Hindistan'dan." Emma silmeye çalışır gibi baş-

parmağıyla ovaladı. "Biraz soldu. Yin-yang," diye açıkladı.

"Trafik işaretine benziyor."

"Karşıtlıkların mükemmel birliği anlamına geliyor."

"'Ulusal hız sınırı' anlamına geliyor. Üzerine çorap giymek anlamına geliyor."

Dexter güldü, başparmaklarıyla Emma'nın omuz kemiğinin boşluğuna bastırdı. Bir an böyle geçti. "İşte!" diye bağırdı. "Badanan bitti. Hadi. Şimdi yüzelim!"

Böylece sıcak gün ilerlemeye başladı. Yüzdüler, uyudular, okudular; aşırı sıcak geçmeye başlayıp plaj iyice kalabalıklaştığında bir mesele ortaya çıktı. Bunu ilk fark eden Dexter oldu.

"Bana mı öyle geliyor, yoksa..."

"Ne?"

"Bu plajdaki herkes tamamen çıplak mı?"

Emma başını kaldırdı. "Ah, evet." Tekrar kitabına döndü. "Yiyecek gibi bakma, Dexter."

"Yiyecek gibi bakmıyorum. Gözlemliyorum. Ben antropoloğum, hatırladın mı?"

"Üç eksi değil miydi?"

"İki-iki. Bak, arkadaşlarımız oradalar."

"Hangi arkadaşlar?"

"Feribottakiler. Karşıda. Barbekü yapıyorlar." Yirmi metre ileride solgun ve çıplak bir adam, üzerinden duman tüten bir alüminyum tepsinin üzerine ısınmaya çalışır gibi eğilmişti; kadın parmak uçlarında yükselip el salladı. Dexter neşeyle karşılık verdi: "Giysileriniz yooook!"

Emma gözlerini çevirdi. "Gördün mü, ben bunu yapamam."

"Neyi?"

"Çıplak barbekü."

"Em, çok klasiksin."

"Klasiklik değil bu, en basitinden sağlık ve emniyet. Yemek hijyeni."

"Ben çıplak barbekü yaptım."

"Ve aramızdaki fark bu; çok karanlık, çok karmaşıksın."

"Belki gidip merhaba demeliyiz."

"Hayır!"

"Biraz lak lak ederiz."

"Bir elinde tavuk şiş, öbür elinde aleti varken mi? Hayır, teşekkür ederim. Hem, çıplaklık kurallarını ihlal etmek olmaz mı bu?"

"Ne?"

"Çıplak biriyle giyinik konuşmak."

"Bilmem, öyle midir?"

"Kitabınla ilgilen, tamam mı?" Emma yüzünü ağaçlara döndü; ama onca yıldan sonra, çamura atılmış bir taş gibi, Dexter'ın aklına düşen bir düşünceyi duyabilecek kadar tanımıştı onu.

"Ne düşünüyorsun?" dedi Dexter.

"Ne?"

"Yapmalı mıyız?"

"Ne?"

"Giysilerimizi çıkarmalı mıyız?"

"Hayır, giysilerimizi çıkarmak zorunda değiliz!"

"Ama herkes çıkarmış!"

"Bu bir gerekçe değil! Hem Kural Dört'e ne oldu?"

"Kural değil, rehber."

"Hayır, kural."

"Ee? Biraz esnetebiliriz."

"Esnetirsen, kural olmaz."

Suratını asarak kendini kuma attı tekrar. "Biraz aykırı görünüyor. O yüzden dedim."

"İyi, ne istersen yap. Gözlerimi yerlerinden sökmeye çalışırım."

"Sadece benim soyunmamın bir anlamı yok," diye homurdandı huysuz huysuz.

Emma da kuma uzandı yeniden. "Dexter, neden soyunmam konusunda bu kadar isteklisin?"

"Giysilerimiz olmadan daha rahat oluruz diye düşünmüştüm sadece."

"İ-na-nılmaz, inanılmaz..."

"Sen daha rahat edeceğini düşünmüyor musun?"

"HAYIR!"

"Neden?"

"Neden rahat etmeyeceğimin önemi yok! Ayrıca, kız arkadaşının bundan pek hoşlanacağını sanmıyorum."

"Ingrid umursamaz. Çok açık fikirlidir. Havaalanındaki WH Smiths mağazasında göğüslerini açmıştı..."

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim, Dex..."

"Beni hayal kırıklığına uğratmadın..."

"Ama arada bir fark var..."

"Ne farkı?"

"Ingrid ne de olsa bir mankendi..."

"Ne var? Sen de manken olabilirdin."

Emma tiz bir kahkaha attı. "Ah, Dexter, gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Kataloglar için falan. Hoş bir tipin var."

"'Hoş bir tip', Tanrım, bana yardım et..."

"Söylediğim tamamen tarafsız bir şey, sen çok çekici bir kadınsın..."

"... Kıyafetlerini çıkarmayan çekici bir kadın! Birtakım yerlerinin bronzlaşması için bu kadar hevesliysen, durma. Artık konuyu değiştirebilir miyiz?"

Dexter döndü, kollarını başının altına koyup yanına uzandı, dirsekleri birbirine değiyordu ve Emma bir kez daha kafasından geçen sesleri duyabiliyordu. Dexter onu dirseğiyle dürttü.

"Nasılsa daha önce görmediğimiz bir şey yok."

Emma kitabını yavaşça indirdi, güneş gözlüklerini alnına yerleştirdi, yüzünü kollarının arasına aldı.

"Anlayamadım?"

"Diyorum ki, ikimizde de daha önce görmediğimiz bir şey yok." Emma gözlerini dikip bakakaldı. "O gece, unuttun mu? Mezuniyet partisinden sonra? Tek gecelik aşkımız?"

"Dexter?"

"Yani, bir sürprizle karşılaşmayacağız, genital açıdan."

"Sanırım, midem bulanıyor..."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun..."

"O çok uzun zaman önceydi."

"O kadar da uzun değil. Gözlerimi kapayınca, hayal edebiliyorum."

"Yapma bunu."

"İşte, hatırladım bile..."

"Karanlıktı."

"O kadar karanlık değildi."

"Sarhoştum," dedi genç kadın.

"Hep öyle söylerler."

"*Söylerler* mi? Kim *onlar*?"

"Üstelik o kadar da sarhoş değildin."

"Standartlarımı alçaltacak kadar sarhoştum. Üstelik, hatırladığım kadarıyla hiçbir şey olmamıştı."

"Ben ona, *hiçbir şey* demezdim. Uzandığım yerden yani..."

"Çok gençtim. Daha iyisini bilmiyordum. Aslında, unuttum gitti, araba kazası gibi."

"Ben unutmadım. Gözlerimi kapayınca, seni gözümün önünde canlandırabiliyorum, sabah güneşinin karşısında siluetini görüyorum, işçi tulumunu kışkırtıcı bir şekilde çevreci kilimin üzerine savurmuşsun..." Emma, kitabıyla burnuna vurdu sertçe.

"Aaah!"

"Bak, üstümdekileri çıkarmayacağım, tamam mı? Ve, işçi tulumu da giymiyordum, hayatımda hiçbir zaman işçi tulumu giymedim." Kitabını düzeltti, sonra kendi kendine gülmeye başladı.

"Komik olan ne?" dedi Dexter.

"'Çevreci kilim'." Gülerek sevgiyle baktı Dexter'a. "Bazen beni güldürüyorsun."

"Güldürüyor muyum?"

"Arada bir. Televizyona çıkmalısın."

Dexter, kendinden hoşnut, gülümsedi, gözlerini kapadı. Aslında, o geceyle ilgili kafasında Emma'nın canlı bir resmi kalmıştı; beline toplanmış eteği dışında çıplak, kolları başının üzerinde, öpüşüyorlardı. Bunları düşünerek uykuya daldı.

Akşamüzeri, yorgun, yapış yapış ve güneşten vücutları sızlayarak odaya geri döndüler, işte yine oradaydı: Yatak. Yatağın etrafında dolaştılar, denize bakan balkona çıktılar.

"Evet. Kim ilk önce duş yapmak istiyor?"

"Sen git. Biraz oturup okuyacağım."

Emma akan suyun sesini dinleyerek ve Rus romanının sanki her sayfada giderek küçülüyormuş gibi duran minnacık yazılarına dikkatini vermeye çalışarak, soluklaşmaya başlayan akşam güneşi altında uzandı. Birdenbire kalkıp, bira ve suyla doldurdukları buzdolabına gitti, bir kutu aldı ve banyo kapısının açık olduğunu fark etti.

Duş perdesi yoktu, Dexter'ı soğuk suyun yanında, gözleri kapalı, başı geriye doğru, kolları havada durmuş halde görebiliyordu. Kürek kemiklerini, uzun, kahverengi sırtını, küçük beyaz kıçının üzerinde, belindeki iki küçük çukuru fark etti. Aman Tanrım, arkasını dönüyordu; bira kutusu Emma'nın elinden kaydı ve patladı, tıslayıp köpükler çıkararak yerde gürültüyle dönmeye başladı. Sanki yabani bir sürüngeni yakalarmış gibi, kutunun üzerine bir havlu fırlattı Emma, sonra başını kaldırıp Dexter'a baktı; platonik arkadaşı, önüne tuttuğu bir bez parçası hariç çırılçıplak duruyordu karşısında. "Elimden kaydı!" dedi, bira köpüklerine, havluyu bastırırken ve bunun gibi geçecek sekiz geceyi daha düşünerek, *Çıldıracağım*, dedi.

Sonra duş sırası ona geldi. Kapıyı kapadı, elindeki birayı temizledi, sonra hâlâ Dexter'ın tıraş kolonyasının kokusunu alabildiği bu minicik, rutubetli banyoda soyunmak için mücadele veriyormuş gibi eğilip büküldü.

Kural Dört, Emma kurulanıp giyinirken, Dexter'ın balkonda durmasını gerektiriyordu; ama birkaç denemeden sonra Dexter, eğer güneş gözlüklerini takar ve kafasını da belli bir biçimde tutarsa, Emma'nın bronzlaşmakta olan tenine losyon sürmek için mücadele eden görüntüsünü kapının camından görebiliyordu. İç çamaşırını giyerken kalçasının sallanmasını, sırtının çukursu kıvrımını, sutyenini giyerken köprücük kemiklerinde oluşan kavisi seyretti; sonra Emma kollarını kaldırdı, mavi yazlık elbise bir perde gibi indi.

Balkona, Dexter'ın yanına gitti.

"Belki de burada kalmalıyız," dedi Dexter, "adaları dolaşacağımıza, bir hafta burada takılırız, sonra Rodos'a geri gidip, oradan da eve döneriz."

Emma, gülümsedi. "Tamam. Olabilir."

"Sıkılmaz mısın?"

"Sanmıyorum."

"Mutlu musun peki?"

"Yüzüm ızgara domatese dönmüş gibi hissediyorum, bunu saymazsak..."

"Bakayım."

Emma, gözlerini kapayıp yüzünü ona döndü, çenesini kaldırdı; saçları hâlâ ıslaktı, geriye doğru taranmıştı; yüzü ovalanarak temizlenmekten parlıyordu. Emma'ydı ama, tamamen yeni biriydi. Parlıyordu. Dexter, *Güneş öpmüş*, diye düşündü, sonra onu öpmeyi geçirdi kafasından. *Öp onu, yüzünü tutup öp onu.*

Emma gözlerini açtı aniden. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Ne istersen."

"Scrabble?"

"Benim de sınırlarım var."

"Tamam, akşam yemeğine ne dersin? Anlaşılan Yunan Salatası dedikleri şeyden var."

Küçük köydeki lokantaların hepsinin tıpatıp birbirine benzemesi dikkat çekiciydi. Hava kuzu fırın kokuyordu, yeni ayın yükselmeye başladığı limanın sonunda sakin bir yere oturdular, çam tadında şarap içtiler.

"Noel ağaçları," dedi Dexter.

"Dezenfektan," dedi Emma.

Plastik asma yapraklarının arasında gizlenmiş hoparlörlerden müzik yayılıyordu; Madonna'nın *Get Into the Groove*[8] parçası kanunla çalınıyordu. Hepsi de gayet güzel olan bayat ekmek somunları, yanmış kuzu eti, asetik asit soslu salata yediler. Bir müddet sonra, şarap bile ilginç bir ağız gargarası gibi lezzetli gelmeye başladığında Emma, Kural İki'yi, flört etme yasağını ihlal etmeye hazırdı.

Kur yapma konusunda becerikli olmamıştı hiçbir zaman. Fingirdek konuşmaları, ayağında tekerlekli patenlerle normal bir konuşma yapıyormuş gibi, zarafetten yoksun ve beceriksizce olurdu. Ama güneş ve Yunan şarabının işbirliği Emma'yı sarhoş edip duygusallaştırmıştı. Tekerlekli patenlerine uzandı.

"Bir fikrim var."

"Söyle."

"Eğer burada sekiz gün kalacaksak, konuşacak konu sıkıntısı çekeceğiz, değil mi?"

8 "Havaya Gir." (Yay. N.)

Emma gözlerini yuvarladı. "Evet, biseksüel," dedi Dexter ve Ingrid'in biseksüelliği kendi fikriymiş gibi gülümsedi.

"Hey, çok önemli bir şey değil bu, öyle değil mi? Bizim yaşımızda insanların sekste deneyimlere açık olmaları gerekir."

"Öyle mi? Bana kimse bir şey söylemedi."

"Bence başlamalısın."

"Bir defasmda ışıkları açık bırakmıştım, ama bir daha yapamam."

"İlerlemen gerek, Em. Bu utangaçlıktan sıyrıl artık."

"Ah, Dex, seks uzmanı gibisin. Ne giymişti, şu *Kayış*'taki arkadaşın?"

"Deri pantolon ve bir koşum takımı. İngiliz Telekom'da çalışan Stewart adında bir mühendis."

"Stewart'la bir daha görüşmeyi düşünüyor musun?"

"Sadece telefonum kesilirse. Tipim değil."

"Bana herkes senin tipin olabilirmiş gibi geliyor."

"Sadece renkli bir olay. Komik olan ne?"

"Kendinden çok hoşnut görünüyorsun da."

"Yo, değilim. Seni homofobik." Omuzlarının üzerinden etrafı kollamaya başladı.

"Hey, garsona mı asılıyorsun?"

"Bir içki almaya çalışıyorum. Şimdi sıra sende. Senin sırında."

"Ah, pes ettim. Böyle bir şeyle rekabet edemem."

"Kız kıza bir şey yok mu?"

Boyun eğerek kafasını salladı. "Biliyor musun, bir gün böyle bir şeyi gerçek bir lezbiyene söyleyeceksin, çeneni kıracaklar."

"Peki hiç ilgini çekmedi mi...?"

"Şart değil."

"Ama kendimizi sağlama alalım." Öne doğru eğildi, elini Dexter'ın bileğinin üzerine koydu. "Birbirimize, diğerinin bilmediği bir şeyi anlatalım."

"Nasıl, sır gibi mi?"

"Kesinlikle, sır, şaşırtıcı olan bir şey, tatilin geri kalanında her gece bir tane."

"Şişe çevirmece gibi bir şey mi?" Gözleri irileşti. Dexter, kendisini dünya çapında bir şişe çevirme oyuncusu olarak görüyordu. "Tamam. Önce sen."

"Hayır, önce sen."

"Neden önce ben?"

"Sende daha çok malzeme var."

Bu doğruydu, onda neredeyse sınırsız bir sır kaynağı vardı. Bu gece onu giyinirken seyrettiğini söyleyebilirdi ya da duş alırken banyonun kapısını bilerek açık bıraktığını. Naomi'yle birlikte eroin kullandığını ya da Noel'den hemen önce Emma'nın ev arkadaşı Tilly Killick'le süratli, pek bir şeye benzemeyen bir seks yaptığını. Emma Noel ağacı için Woolworths'tan süsler alırken ayak masajı korkunç biçimde kontrolden çıkıp yön değiştirmişti. Ama, sığlığını, kendini beğenmişliğini ve ikiyüzlülüğünü ortaya çıkarmayacak bir şey anlatmak daha iyi olurdu belki.

Bir müddet düşündü.

"Tamam, işte geliyor." Gırtlağını temizledi. "Birkaç hafta önce bir kulüpte bir adamla ilişkim oldu."

Emma'nın ağzı açık kaldı. "Bir adam mı?" diyerek gülmeye başladı. "Önünde şapkamı çıkarıyorum, Dex, gerçekten sürprizlerle dolusun."

"Önemli bir şey değil, sadece öpüştük ve ben sarhoştum."

"Hep aynı şeyi söylerler. Peki anlat bana, ne oldu?"

"Vauxhall'daki *Kayış* denen kulüpte düzenlenen *Seks Yüzü* adlı bir gay gecesiydi..."

"*Kayış'ta Seks Yüzü*! Roxy ya da Manhattan adındaki diskolara ne oldu?"

"Orası disko değil, gay kulüp."

"Peki sen ne yapıyordun gay kulüpte?"

"Hep gideriz. Daha iyi müzik var. Daha *sert* müzik..."

"Seni gidi entelektüel..."

"Her neyse, Ingrid ve arkadaşlarıyla birlikte oraya gittik, dans ediyordum, bu adam gelip beni öpmeye başladı, ben de, işte bilirsin, karşılık vermek gibi bir şey; ben de onu öptüm."

"Peki...?"

"Ne?"

"Hoşlandın mı?"

"Fena değildi. Bir öpücük yalnızca. Bir ağız, ağızdır sadece, değil mi?"

Emma yüksek sesle güldü. "Dexter, sende bir şair ruhu var. 'Bir ağız, ağızdır sadece. Ah, çok hoş, çok tatlı. *As Time Goes By*[9] şarkısından değil mi bu?"

"Ne demek istediğimi anladın."

"Bir ağız, ağızdır sadece. Bunu mezar taşına yazmalılar. Ingrid ne dedi peki?"

"Sadece güldü. O umursamaz, hatta hoşuna gitti." Omuz silkti. "Ingrid biseksüel zaten..."

---

9 "Zaman Geçtikçe." *Casablanca*'daki Sam adlı karakter tarafından söylenen şarkı. (Yay. N.)

"Saçmalama, Dexter. Şimdi sırrımı duymak istiyor musun, istemiyor musun?"

Garson müessesenin ikramı olan ve ancak hediye olarak verilebilecek cinsten Yunan kanyaklarıyla geldi. Emma bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu; sonra çakırkeyif bir samimiyetle yanağını eline dayayıp düşündü. "Bir sır. Bir düşüneyim."

Parmaklarını çenesine vurdu. Onu duşta gördüğünü söyleyebilirdi ya da Noel'de Tilly Killick'le olan biteni, korkunç bir şekilde kontrolden çıkan ayak masajını bildiğini. Hatta 1983'de Polly Dawson'ı yatak odasında öptüğünü ama sonuna kadar gitmek istemediğini hemen anladığını bile söyleyebilirdi. Üstelik aslında söylemek istediği şeyin ne olduğunu biliyordu. Dudaklarını yaladı, fotoğraflarda kullandığı en iyi, en çekici olduğunu düşündüğü yüzünü takındı.

"Üniversitede ilk tanıştığımız zamanlarda, yani bilirsin, sana biraz vurgundum. Aslında biraz değil, bayağı vurgundum. Yıllar önce. Budalaca şiirler falan yazardım."

"Şiir mi? Gerçekten mi?"

"Kendimle gurur duymuyorum."

"Anlıyorum. Anlıyorum." Dexter kollarını kavuşturdu, masanın kenarına çekti, yere baktı. "Özür dilerim, Em, ama bu sayılmaz."

"Neden?"

"Çünkü bilmediğimiz bir şey olacak demiştin." Dexter sırıtıyordu ve Emma bir kez daha onun sınırsız bir hayal kırıklığına uğratma kapasitesi olduğunu hatırladı.

"Tanrım, çok sinirsin!" Dexter'ın yanık yerlerinin en kırmızı kısmına elinin tersiyle vurdu.

"Ah!"

"Nereden biliyorsun?"

"Tilly söyledi."

"Çok hoş, Tilly..."

"Peki sonra ne oldu?"

Boş bardağın dibine baktı. "Sanırım zamanla atlatılacak bir şeydi. Zona hastalığı gibi."

"Gerçekten, ne oldu."

"Seni tanıdım. Beni senden kurtardın."

"O şiirleri okumak istiyorum. 'Dexter' için ne kafiye bulmuştun?"

"*Hıyar*. Yarım kafiye."

"Gerçekten, ne oldu onlara?"

"İmha edildiler. Yıllar önce bir şenlik ateşi yaktım." Kendini aptal ve rezil olmuş gibi hissederek boş bardağı tekrar kafasına dikti. "Çok kanyak içtik. Gitsek iyi olacak." Telaşlı bir şekilde garsonu aramaya başladı, bu kez Dexter da kendini aptal gibi hissetmeye başladı. Çok konuşmuş olmalıydı, bu kadar sert, geveze, kendini beğenmiş olmaya ne gerek vardı? Bir şeyleri düzeltme hevesiyle Emma'nın elini dürttü. "Biraz yürüyelim mi?"

Emma tereddüt ediyordu. "Tamam. Yürüyelim hadi."

Bütün kıyıya dağılmış olan yarı inşa edilmiş evlerin yanından geçerek koya doğru yürüdüler, yeni bir turistik gelişim, diye düşünerek geleneksel olarak üzüldüler; konuşurlarken Emma, gelecekte daha aklı başında olmaya azmetti sessizce. Rahatlık, anlık davranışlar ona uymuyordu; bunu taşıyamıyordu, sonuçları hiçbir zaman umduğu gibi olmuyordu. Dexter'a yaptığı itiraf havada sallanıp durmuştu, bir an için yukarı yükselmesini seyretmiş sonra kırılan camın sesini duymuştu. Birlikte geçirecekleri günlerin geri kalanında mantıklı, ayık olmaya ve kuralları

hatırlamaya karar verdi. *Ingrid'i, muhteşem, kimseden çekinmeyen, onu Londra'da bekleyen biseksüel Ingrid'i hatırla. Uygunsuz açıklamalar yapma.* Bu aptalca konuşmayı topuğuna yapışmış tuvalet kâğıdı gibi kendisiyle birlikte her yere sürükleyecekti.

Artık kenti arkalarında bırakmışlardı; gündüzün güneşinden hâlâ sıcak olan kum tepeciklerinin üzerinde yalpalayarak yürürlerken, Dexter destek olmak için elini tuttu. Kumun ıslak ve düz olduğu deniz kıyısına doğru yürüdüler. Emma, Dexter'ın elini tutmaya devam ettiğini fark etti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Ben yüzeceğim. Geliyor musun?"

"Delisin sen."

"Hadi!"

"Boğulurum."

"Boğulmazsın. Bak, su şahane." Deniz muhteşem bir akvaryum gibi sakin ve berraktı, bir avuç alsan elinde parlayacak gibiydi. Dexter gömleğini çıkarmıştı bile. "Hadi. Ayılırız."

"Ama mayom..." Birdenbire gerçek kafasına dank etti. "Ah, anladım." Güldü. "Neler döndüğünü anlıyorum..."

"Ne?"

"Ben de yuttum bunu, değil mi?"

"Ne?"

"Eski çıplak yüzme numarası. Kızı sarhoş et, sonra da yakınlarda büyük bir su birikintisi ara..."

"Emma, çok dar kafalısın. Neden bu kadar dar kafalısın?"

"Sen devam et. Ben burada bekliyorum."

"İyi, ama pişman olacaksın." Emma'ya arkasını döndü, pantolonunu çıkardı, sonra da iç çamaşırını.

"İç çamaşırın kalsın!" diye bağırdı Emma arkasından, denize doğru uzun adımlarla yürürken uzun, kahverengi sırtını ve beyaz kalçalarını seyretti. "*Seks Yüzü*"nde değilsin, biliyorsun!" Dexter dalgalara atladı ve Emma kendini yalnız ve anlamsız hissederek sersemlemiş bir halde kaldı orada. Çok arzuladığı deneyimlerden biri değil miydi bu? Neden daha anlık ve rahat davranamıyordu? Mayosuz yüzmekten bu kadar korkarken, onu öpmek istediğini nasıl söyleyebilirdi ona? Daha düşüncesini tamamlamadan, elbisesinin eteğini kavrayıp, tek hamlede başının üzerinden çıkardı. İç çamaşırını çıkarıp, bir tekmeyle havaya fırlattı ve bir yandan gülerek bir yandan kendine küfrederek suyun kenarına doğru koştu.

Suya girmeye cesaret edemeden parmaklarının ucunda durmuşken, Dexter gözlerindeki suları temizledi, kıyıya baktı ve bundan sonra olacakları merak etti. Bulantı; bir bulantı dalgasının gelmekte olduğunu hissetti. Bir *Durum* beliriyordu, daha az rahat davranıp daha az anlık yaşayarak *Durumları* engellemeye çalışmaya karar vermemiş miydi? Eninde sonunda Emma Morley'ydi bu ve Em değerliydi; muhtemelen en iyi arkadaşıydı. Peki ya Ingrid ya da dostları arasındaki adıyla Korkunç Ingrid? Kıyıdan gelen tuhaf bir sevinç çığlığı işitti ve Emma'nın sanki birisi arkasından itmiş gibi tökezleyerek suya atladığını gördü. Dürüstlük ve samimiyet; bu sözler onun düsturu olmalıydılar. Emma köpükler saçarak ona doğru geliyordu; Dexter bir değişiklik yapmak için dürüst ve samimi olmaya karar verdi; bunun kendisine neler getireceğini görecekti.

Emma nefes nefese yanına geldi. Denizin şeffaflığının aniden farkına vararak kolunu göğsünün üzerinde katladı. "Böyle bir şeymiş demek ki!"

"Ne?"

"Çıplak yüzmek!"

"Böyle. Ne düşünüyorsun?"

"Fena değil, sanırım. Budalaca. Şimdi benden beklenen, aptalca dolanıp, sana su sıçratmak mı mesela?" Avucuna su doldurup Dexter'ın yüzüne attı. "Doğru mu yapıyorum?"

Dexter karşılık veremeden, akıntı Emma'yı yakalayıp ayaklarıyla yerden destek alan Dexter'a doğru itti. Dexter yakaladı onu, bacakları, kenetlenen parmaklar gibi birbirlerine dolandı, vücutları birbirine değdi, sonra ayrıldılar; dansçılar gibi.

"Bu çok anlamlı bir ifade," dedi Emma sessizliği bozmak için. "Hey, denize işemiyorsun, değil mi?"

"Hayır..."

"Ya ne o zaman?"

"Söylediklerim için üzgünüm..."

"Ne zaman?"

"Lokantada, düşünmeden konuştum."

"Sorun değil, alışkınım."

"Ve ben de aynı şeyleri düşünmüştüm. O zamanlar. Yani, ben de senden hoşlanmıştım, romantik anlamda demek istiyorum. Yani, ben şiir falan yazmadım ama seni düşündüm, seni düşünüyorum, seni ve beni. Seni düşlüyorum."

"Gerçekten mi? Ah. Gerçek...? Tamam. Ah. Tamam." *Bunca şeyden sonra, şimdi ve tam şu anda, Ege Denizi'nde çıplakken olacak nihayet,* diye düşündü Emma.

"Benim sorunum..." dedi Dexter içini çekip dudağının kenarıyla gülümseyerek, "... sanırım herkesi düşlüyor olmam!"

"Anlıyorum," diyebildi sadece Emma.

"... Herkesi, gerçekten, sokakta yürüyen birini bile, dediğin gibi, herkes benim tipim. Kâbus gibi!"

"Zavallıcık," dedi Emma ifadesiz bir sesle.

"Ben, sanırım, bilirsin, bir kız arkadaş-erkek arkadaş ilişkisine hazır değildim; değilim. Bir ilişkiden farklı şeyler bekliyorduk, diye düşünüyorum."

"Çünkü... gay miydin?"

"Ben ciddiyim, Em."

"Öyle mi?"

"Bana kızgın mısın?"

"Hayır! Umursamıyorum! Dedim ya, çok, çok uzun zaman önceydi..."

"Yine de..." Elleri suyun altında Emma'nın belini bulup sardı. "Yine de biraz eğlence istersen..."

"Eğlence mi?"

"Kurallan bozabiliriz..."

"Scrabble mı oynayacağız?"

"Ne dediğimi anlıyorsun. Bir kaçamak. Böyle uzaklardayken, bağlar, sorumluluklar olmadan, Ingrid'e tek laf etmeden. Bizim küçük sırrımız. Ben hazırım. Hepsi bu."

Emma gülmeyle inleme arası bir ses çıkardı. *Hazırmış.* Finans konusunda önemli bir şey sunan bir satıcı gibi beklentiyle sırıtıyordu. *Bizim küçük sırrımız,* büyük ihtimalle başkalarına ilaveten. Zihnine bir cümle geldi: Bir ağız, ağızdır sadece. Yapabileceği bir tek şey vardı, çıplak oluşuna bakmadan suyun dışına zıpladı ve bütün kuvvetiyle başını suyun içine bastırdı, orada tuttu. Yavaş yavaş saymaya başladı. Bir, iki, üç...

Seni haddini bilmez, seni kendini beğenmiş küçük...

Dört, beş, altı...

Ve sen aptal, aptal kadın, umursadığın için ve onun umursadığını sandığın için aptalsın...

Yedi, sekiz, dokuz...

Artık debeleniyor, en iyisi bırakmak, sanırım ve işi şakaya vurmak...

On, ellerini Dexter'ın kafasından çekti ve suyun dışına çıkmasına izin verdi. Dexter, saçlarından ve gözlerinden sular saçılırken gülüyordu, o da güldü, kaskatı bir "ha ha ha"yla.

"Bundan 'hayır' anlamını çıkarıyorum," dedi burnuna dolan suları boşaltırken.

"Sanırım öyle. Sanırım, bizim devrimiz epey zaman önce kapandı."

"Ah. Emin misin? Çünkü bu işi aradan çıkarırsak kendimizi daha iyi hissederiz diye düşünmüştüm."

"Aradan çıkarmak mı?"

"Arkadaş olarak kendimizi daha yakın hissederdik."

"Yatmayışımızın arkadaşlığımızı olumsuz etkileyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Kendimi iyi ifade edemiyorum..."

"Dexter, seni çok iyi anlıyorum, sorun da bu zaten..."

"Eğer Ingrid'den çekiniyorsan..."

"Ondan çekinmiyorum. Sadece bu işi yaptığımızı söyleyebilelim diye yapmak istemiyorum. Ve hemen arkasından söylediğin ilk söz 'kimseye söyleme' ya da 'yaşananları ebediyen unut' gibi gibi şeyler olduğu için yapmayacağım. Sır olarak saklamak istediğin bir şey baştan hiç yapmaman gereken bir şeydir!"

Ama Dexter, gözlerini kısmış, onun arkasına, kıyıya doğru

bakıyordu. O da kıyıya döndü ve ufak tefek, zayıf birinin tepesinde bayrak gibi bir şeyler sallayarak son hızla koştuğunu gördü: Bir gömlek, bir pantolon.

"Heeeey!" diye bağırdı Dexter, kıyıya doğru ilerleyerek; sonra bütün giysilerini çalan hırsızın arkasından yumruk sallayarak hızla koşmaya başladı.

Nefes nefese Emma'nın yanına döndüğünde, Emma giyinmiş ve tamamen ayılmış olarak sahilde oturuyordu.

"Hiç iz yok mu?"

"Yok! Kaçtı!" dedi acınacak bir halde. "Siktir olup gitti." Çıplak olduğunu hatırlatan hafif bir esinti çıkmıştı, öfkeyle elini bacaklarının arasına koydu.

"Cüzdanını da aldı mı?" diye sordu Emma; yüzü endişeyle buruşmuştu.

"Hayır, sadece biraz nakit, bilmiyorum, on, on beş paund belki, küçük piç."

"Sanırım çıplak yüzmenin tehlikelerinden biri bu," diye mırıldandı; dudaklarının kenarı seğiriyordu.

"En çok sinirlendiğim şey pantolonun gitmesi. *Helmut Lang*'di! İç çamaşırlar *Prada*. Kahrolası otuz paund saydım o çamaşırlara... Sana ne oluyor?" Emma kahkahadan konuşamadı. "Hiç komik değil, Em! Soyuldum!"

"Biliyorum, özür dilerim..."

"*Helmut Lang*'di o, Em!"

"Biliyorum! Sen, sadece... çok sinirlisin... giysilerin yok..." Yan tarafa devrilmeden önce iki büklüm çöktü, yumruklarını ve alnını kuma dayadı.

"Kendine gel, Em. Eğlenceli değil. Emma? Emma! Bu kadarı yeter!"

Tekrar ayağa kalkabildiğinde bir süre konuşmadan sahilde yürüdüler; Dexter birdenbire çok üşümeye ve utanmaya başlamıştı; Emma kendine hâkim olmak için dosdoğru ve kuma bakarak yürüyordu. "Nasıl bir piç, birinin iç çamaşırlarını çalar?" diye mırıldandı Dexter. "O küçük ibneyi nasıl bulacağımı biliyorum. Bu lanet olası adadaki bütün iyi giyimli piçlere bakacağım!" Ve Emma bir kez daha, kafası dizlerinin arasında, kuma yapıştı.

Aramanın anlamsız olduğu anlaşılınca, acil kıyafet için sahili araştırdılar. Emma, mavi naylondan bir torba buldu. Dexter, torbayı bir mini etekmiş gibi zarifçe beline sardı. Emma, torbanın kenarlarını kesip önlük yapmayı önerdi ve bir kez daha yere kapaklandı.

Eve dönüş yolu onları rıhtıma götürmüştü. "Tahmin ettiğimden daha işlek," dedi Emma. Dexter bir kaldırım meyhanesinden geçerken yüzüne kendisiyle dalga geçer bir ifade yerleştirip ıslıkları duymazdan gelerek yürüdü. Kente doğru yöneldiler ve dar bir sokakta içkiden ve güneşten yüzleri kızarmış olan plajdaki çiftle burun buruna geldiler. Şaşkın bir halde Dexter'ın mavi mini eteğine bakıyorlardı.

"Birisi giysilerimi çaldı," diye açıkladı kısaca.

Çift, sempatik bir şekilde başlarını salladı ve geçip gittiler; kız dönüp arkalarından seslendi:

"Hoş torba."

"*Helmut Lang*," dedi Emma; onun bu hainliği karşısında gözlerini kısarak baktı Dexter.

Küskünlük pansiyona dönene kadar, uzun yol boyunca ve odaya döndükten sonra da devam etti. Yatağı paylaşma konusu

önemini yitirmişti. Emma banyoya gidip üzerini değiştirdi; eski gri bir tişört giydi. Dışarı çıktığında mavi plastik kömür torbası yerde, yatağın ayağının yanında yatıyordu. "Şunu kaldırsan iyi olacak," dedi torbayı ayağıyla dürterek. "Buruşacak."

"Hah," dedi Dexter, yeni iç çamaşırlarıyla yatağa uzandı.

"Bunlar onlar mı?"

"Ne?"

"Meşhur otuz paundluk çamaşırlardan. Nedir bunlar, kürk mü kaplanmış?"

"Hadi uyuyalım artık, olur mu? Evet, hangi taraf?"

"Bu taraf."

Sırtları birbirine paralel, uzandılar; Emma soğuk beyaz çarşafların hassas tenine değmesinden hoşlandı.

"Güzel gündü," dedi.

"Son olanlara kadar," diye homurdandı Dexter.

Yüzüne bakmak için döndü Emma; gözlerini dikmiş huysuzca tavana bakıyordu. Ayaklarını dürtükledi. "Hepsi bir pantolon ve iç çamaşırı yalnızca. Ben sana yenisini alırım. Üç paket, pamuklusundan." Dexter burnunu çekti, Emma çarşafın altında Dexter'ın elini tuttu ve o kafasını çevirip bakana kadar sıktı. "Ciddiyim, Dex," gülümsedi. "Burada olduğuma çok memnunum. Çok iyi vakit geçiriyorum."

"Evet. Ben de," diye mırıldandı Dexter.

"Sekiz gün daha."

"Sekiz gün daha."

"Başa çıkabilecek misin?"

"Kim bilir?" Sevgiyle gülümsedi Dexter; iyi ya da kötü, her şey önceden olduğu gibiydi. "Bu gece kaç kuralı ihlal ettik?"

Emma bir an düşündü. "Bir, iki ve dört numaralı kuralları."

"İyi, en azından Scrabble oynamadık."

"Her zaman yarın vardır." Başının üzerine uzanıp lambayı kapadı, sırtını dönüp kendi tarafına yattı. Her şey önceden olduğu gibiydi ve Emma kendini nasıl hissedeceğinden emin değildi. Bir an, geçirdiği günü düşünerek uyuyamayacağından endişelendi; ama biraz sonra damarlarında emekleyen uykunun ağırlığına yenildiğini hissetti.

Dexter bir süre mavi ışıklı tavana bakarak yattı; en iyi gecesinde olmadığını hissediyordu. Emma'yla olmak belli bir davranış düzeyini gerektiriyordu ve o her zaman gereken düzeyi tutturamıyordu. Emma'ya baktı; saçları ensesinden dökülüyor, yeni bronzlaşmaya başlamış teni, beyaz çarşaflarda daha çok belli oluyordu; omzuna dokunup özür dilemeyi düşündü.

"İyi geceler, Dex," diye mırıldandı Emma hâlâ konuşabiliyorken.

"İyi geceler, Em," diye karşılık verdi, ama Emma çoktan uyumuştu.

Sekiz gün daha, diye düşündü, sekiz koca gün. Neredeyse her şey olabilirdi bu sekiz günde.

KISIM İKİ

1993-1995

Yirmili Yaşların Sonları

"Harcayabildiğimiz kadar çok para harcıyor ve insanlardan alabildiğimiz kadar az şey alıyorduk. Her zaman az ya da çok mutsuzduk ve akranlarımızın çoğu da aynı durumdaydı. Aramızda, her zaman çok eğlendiğimize dair bir kurmaca vardı ve bir de hiçbir zaman eğlenmediğimiz gerçeğinin iskeleti. Bildiğim kadarıyla bu, yaşıtlarımız arasında yaygın bir durumdu."

—Charles Dickens, *Büyük Umutlar*

BÖLÜM ALTI

Kimyasal

15 Temmuz 1993, Perşembe

Bölüm Bir: Dexter'ın Hikâyesi

Brixton, Earls Court ve Oxfordshire

Bugünlerde geceler ve gündüzler birbirinin içine karışma eğilimindeler. Modası geçmiş öğleden önce ve öğleden sonra kavramı hükmünü yitirmiş durumda ve Dexter, alışık olduğundan daha fazla şafak görmekte.

1993 yılında, Temmuz'un 15'inde güneş, 05:01'de yükseliyor. Dexter, bir yabancının Brixton'daki dairesinden evine dönerken küçük külüstür taksinin içinde seyrediyor güneşin doğuşunu. Dairesinden döndüğü kişi tam olarak bir yabancı değil, bugünlerde pek sıklıkla edindiği yepyeni arkadaşlardan biri; grafiker Gibbs ya da Gibsy, belki de Biggsy ve onun kuş kadar minik, uykulu gözlü, fazla konuşmayıp, masaj yoluyla iletişim kurmayı tercih eden kırmızı ağızlı, Tara adındaki çılgın arkadaşı.

Demiryolu köprüsünün altındaki gece kulübünde sabaha karşı ikiden sonra Tara'yla tanışıyor ilk olarak. Kızı bütün gece dans pistinde izliyor; kız, peri gibi güzel yüzünde geniş bir gülümsemeyle birdenbire yabancıların arkasında belirip omuzlarına ya da sırtlarına masaj yapmaya başlıyor. Sonunda sıra

Dexter'a geliyor, Dexter başını sallayarak gülümsüyor ve tanınmayı bekliyor. Kızın somurtup, parmaklarını burnuna yaklaştırması yetiyor; herkesin söylediği sözleri söylüyor kız:

"Sen meşhursun!"

"Peki, sen kimsin?" diye bağırıyor müzikten sesini duyurabilmek için. Kızın küçük, zayıf ellerini tutuyor.

"Ben Tara!"

"Tara! Tara! Merhaba, Tara!"

"Sen meşhur musun? Neden meşhursun? Anlat bana!"

"Televizyondayım. Televizyonda *rahat ol!* adlı bir program yapıyorum. Pop yıldızlarıyla ropörtaj yapıyorum."

"Biliyorum onu! Sen meşhursun!" diye bağırıyor sevinçle, parmaklarının ucunda yükselip yanaklarından öpüyor ve bunu öyle tatlı yapıyor ki, Dexter yeniden müziği bastırarak bağırıyor, "Çok sevimlisin, Tara!"

"Sevimliyim!" diye bağırarak cevap veriyor kız. "Sevimliyim ama meşhur değilim."

"Ama meşhur olmalısın!" diye bağırıyor Dexter, elleri kızın belinde. "Herkes meşhur olmalı diye düşünüyorum!"

Hepsi anlamsız sözler ve düşünmeden söyleniyorlar ama bu fikir Tara'yı harekete geçiriyor; "Aaaaaaaah!" diye bağırarak parmak uçlarında yükseliyor ve küçük yaramaz kafasını genç adamın omzuna yaslıyor. "Sanırım, sevimlisin," diye kulağına bağırıyor; ama genç adam aynı kanıda değil. "Sen de sevimlisin," diyor genç adam ve kendilerini, sonsuza kadar sürebilecek bir "sevimlisin" döngüsünün içinde buluyorlar. Artık birbirlerine sırıtarak birlikte dans ediyorlar ve Dexter insanların akılları başlarında olmadığında nasıl da kolaylıkla iletişim kurduklarını bir kez daha anlıyor. İnsanların yalnızca alkole başvurabildikleri

eski zamanlarda bir kızla konuşmak göz teması kurmayı, içkiler almayı, kitapları, filmleri, aileyi ve kardeşleri sorgulayarak geçirilen saatleri gerektirirdi. Bugünlerde artık, "Adın ne?" sorusundan, "Bana dövmeni göster," ya da "Nasıl bir iç çamaşırı giyiyorsun?" sorusuna geçiş yapmak mümkün.

"Çok sevimlisin," diye bağırıyor bir yandan kızın kalçalarını bacaklarına sürterken. "Miniciksin. Bir kuş gibi!"

"Ama bir öküz kadar güçlüyüm," diye bağırarak mandalina büyüklüğündeki pazısını sıkıyor kız. Çok güzel, küçük bir pazı bu, Dexter onu öpmek için hamle yapıyor.

"Çok hoşsun. Çooooook hoşsun."

"Sen de çok hoşsun," diye bağırıyor Dexter ve düşünüyor: *Tanrım, bu gelişigüzel konuşmalar inanılmayacak kadar güzel.* Kız o kadar küçük, o kadar minnacık ki, ona çalıkuşunu hatırlatıyor; ama "çalıkuşu" kelimesini hatırlayamadığı için kızın ellerini tutup kendine doğru çekiyor, kulağına bağırıyor: "Bir kibrit kutusuna sığacak kadar küçük olan kuşun adı nedir?"

"Ne?"

"KİBRİT KUTUSUNA KOYABİLECEĞİN BİR KUŞ, KİBRİT KUTUSUNA SIĞABİLECEK KÜÇÜK BİR KUŞ... ADINI HATIRLAYAMADIĞIM O KÜÇÜK KUŞ KADAR MİNİKSİN." İki parmağını iki-üç santim aralayarak işaret ediyor. "KÜÇÜK KUŞ KADAR MİNİKSİN; BU KADARSIN."

Kız ya sözleri onaylamak için ya da müziğe uymak için başını sallıyor. Ağırlaşan gözkapakları titriyor, gözbebekleri büyüyor, gözyuvarları Dexter'ın kız kardeşinin küçükken oynadığı bebeğin gözleri gibi geriye doğru yuvarlanıyor. Dexter ne konuştuğunu unutuyor, bir an için her şey anlamını yitiriyor, sonra Tara ellerini tutup sıkıyor, gerçekten çok sevimli olduğunu tek-

rarlıyor ve onunla birlikte gelip arkadaşlarıyla tanışması gerektiğini, çünkü onların da çok sevimli olduklarını söylüyor, Dexter itiraz etmiyor.

Üniversiteden eski ev arkadaşı Callum O'Neill'i arayarak etrafına bakıyor ve onun ceketini giymekte olduğunu görüyor. Bir zamanlar Edinburgh'un en uyuşuk adamı olan Callum şimdi bilgisayar yenileyerek büyük bir servet yapmış, pahalı takım elbiseler giyen başarılı bir iş adamı. Ama başarı beraberinde ağırbaşlılığı da getirdi; uyuşturucu yok, hafta sonları içki alemi yok. Burada huzursuz görünüyor. Dexter arkadaşının iki elini yakalayıp azarlıyor.

"Nereye gidiyorsun, dostum?"

"Eve! Saat sabahın ikisi. Yapacak işlerim var."

"Gel benimle. Seni Tara'yla tanıştırmak istiyorum!"

"Dex, Tara'yla tanışmak istemiyorum. Gitmem gerek."

"Sen nesin biliyor musun? Korkaksın!"

"Sen de sarhoşsun. Git ve ne yapman gerekiyorsa onu yap. Seni yarın ararım."

Dexter, Callum'ı kucaklıyor ve ona çok iyi olduğunu söylüyor; ama Tara bir kez daha elini çekiştiriyor ve Dexter, kalabalığın arasından *rahatlama odalarından*[10] birine doğru sürüklenerek götürülmesine izin veriyor.

Her ne kadar Dexter bu aralar herhangi bir şey için nadiren para ödüyor olsa da, burası pahalı bir kulüp ve sözüm ona

10 Chill Out Rooms: Ecstacy kullanıcılarının güvenliğini sağlamak amacıyla kulüplerde bulunan rahatlama odaları. Ecstacy kullanımı, yüksek su kaybı ve sıcak çarpması nedeniyle bazı problemlere ve hatta ölümlere yol açabilmektedir. İngiliz Hükümeti, 1992 yılında çıkardığı bir yasayla, Ecstasy yüzünden gerçekleşen pek çok ölüm vakasının önüne geçebilmek için dans kulüplerinde rahatlama odaları olmasını ve ücretsiz su tedarikini zorunlu hale getirmiştir. (Ç. N.)

en yüksek kaliteye sahip. Perşembe gecesi için biraz tenha; ama en azından o korkunç tekno müzik ve tişörtlerini çıkarıp insanın yüzüne, ağızları açık, çeneleri kilitlenmiş vaziyette bakan dazlak kafalı korkunç gençler yok. Onun yerine Tara'nın arkadaşları gibi büyük minderlere uzanıp kahkahalarla gülen, sigara içen, sohbet edip sakız çiğneyen, kendi akranı, yirmili yaşlarda, hoş, çekici, orta sınıfa mensup gençler var. Dexter, Gibbsy ya da Biggsy, Sempatik Tash ve erkek arkadaşı Stu Stewpot, gözlüklü Spex ve erkek arkadaşı Mark'la tanışıyor; hepsi ona sakızlarından, Marlboro Light'larından ve su ikram ediyor. İnsanlar dostluk kurmayı büyük mesele zannederler; ama burada bu iş inanılmaz derecede kolay görünüyor ve birazdan hep birlikte takıldıklarını, bir kampçı minibüsüyle tatile gittiklerini, güneş batarken sahilde barbekü yaptıklarını hayal ediyor; ondan hoşlanmış gibi görünüyorlar. TV'de olmanın nasıl bir şey olduğunu, başka hangi ünlülerle tanıştığını soruyorlar; o da birkaç müstehcen dedikodu anlatıyor. Bütün bunlar olurken Tara arkasında çöreklenmiş, küçük haz ürpertileri vererek kemikli küçük parmaklarıyla boynunda ve ensesinde çalışıyor; her nedense kısa bir suskunluk oluyor, belki beş saniyelik, ama Dexter'ı şaşkınlıkla birlikte ani bir ciddiyete sürükleyecek kadar uzun bir sessizlik; yarın, hayır, yarın değil, bugün yapması gerekenleri hatırlıyor; aman Tanrım, gecenin ilk dehşet ve panik ürpertisini hissediyor.

Ama her şey yolunda, her şey hoş, çünkü Tara etki kaybolmadan dans etmek istiyor; böylece hepsi gidip demiryolu köprüsünün altında dağınık bir halde DJ'e ve ışıklara bakarak duruyorlar; bir süre sırıtarak, başlarını sallayarak, somurtup kaşlarını çatarak dans ediyorlar, ama baş sallamalar ve sırıtmalar coşkusunu yitirmeye başlıyor; daha çok, hâlâ keyifli olduklarına güvenmek ihtiyacından sallanıp duruyorlar. Dexter gömleğini

çıkarmayı düşünüyor, bazen işe yarar bu, ama zaman geçiyor. Yakınındaki birisi, "Ses," diye bağırıyor yarım ağızla; kimseyi ikna edemiyor, ses çıkmıyor. Düşman, bilincini kazanma hali ele geçiriyor hepsini ve ilk çözülen Gibbsy ya da Biggsy oluyor; müziğin berbat olduğunu söylüyor ve herkes birdenbire dans etmeyi kesiyor; sanki bir büyü bozuluyor.

Çıkışa doğru yönelirken Dexter eve dönüş yolculuğunu düşünüyor; kulübün dışında yığılmış olan korsan taksilerin ürkütücü kalabalığını, öldürülmekle ilgili mantıksızca bir korkuyu, Belsize Park'taki boş evini ve uykusuz saatleri düşünüyor ve bir kez daha bir panik dalgası hissediyor.

Arkadaşlığa gereksinimi var. Ankesörlü telefon arıyor. Hâlâ uyanıksa Callum'ı görebilir; ama bir erkeğin arkadaşlığı şu sıra iyi gelmez ona. Naomi'yi arayabilir ama erkek arkadaşıyladır; ya da Yolanda, o da Barcelona'da film çekiyor; ya da Korkunç Ingrid, ama o da, bir daha Dexter'ı görürse kalbini sökeceğini söylemişti; ya da Emma, evet Emma, hayır, Emma olmaz, bu durumda olmaz; bunu anlamaz, onaylamaz. Evet, şu anda en çok görmeyi istediği kişi Emma. Neden bu gece onunla birlikte değil? Ona çok şey sormak istiyor, mesela neden asla birlikte olmadıklarını sormak istiyor; birlikte mükemmel olabilirlerdi; bir ekip, bir çift, Dex ve Em, Em ve Dex; herkes bunu söylüyor. Emma'ya karşı hissettiği bu ani aşk karşısında afallıyor ve bir taksiye atlayıp Earls Court'a gidip, Emma'ya ne kadar muhteşem olduğunu, onu nasıl gerçekten, gerçekten sevdiğini ve sadece kendisi bildiği müddetçe seksi olmanın ne anlamı olduğunu, sadece, sadece ne olacağını görmek için neden bu işi yapmadıklarını sormaya, bunların hiçbiri işe yaramazsa sadece oturup konuşmaya karar veriyor; bütün gece yalnız olmaktan iyidir...

Tanrı'ya şükür, telefon elindeyken, Biggsy ya da Gibbsy

herkesi evine davet ediyor; uzakta değilmiş, böylece kulüpten çıkıyorlar. Coldharbour Lane'e doğru yürürlerken kalabalığın içinde olmak güven verici.

Daire, eski bir birahanenin çatı katındaki büyük bir alan. Mutfak, oturma odası, yatak odası ve banyo; hepsi arada duvar olmadan bir arada düzenlenmiş, mahremiyet adına tek ayrıcalık olarak ortada duran tuvaleti çevreleyen yarı transparan banyo perdesi var. Biggsy bir şeyleri düzenlemekle meşgul olurken diğerleri suni kaplan derisi ve siyah sentetik çarşaflarla kaplı kocaman sayvanlı karyolanın üzerindeki karmaşa yığınının içerisinde kahkahalarla gülüyorlar. Yatağın üzerinde gülünç bir ayna var; aynanın altında yayılarak, ağırlaşmış gözkapaklarıyla ona bakıyorlar, kendilerini hayranlıkla seyrediyorlar, birbirlerinin ellerini tutmaya çalışıyorlar, müzik dinliyorlar; genç ve zeki, çekici ve başarılı olduklarını, ne kadar harika göründüklerini, şu andan itibaren ne kadar iyi arkadaş olacaklarını düşünüyorlar. Heath'te piknikler, birahanelerde geçirilecek uzun ve uyuşuk pazar günleri olacak; Dexter bir kez daha seviniyor. "İlginç birisin, sanırım," diyor biri bir diğerine, ama kime dediği önemli değil, çünkü hepsi ilginçler gerçekten. İnsanlar ilginçler.

Saatler, kimse fark etmeden geçiyor. Şimdi birisi seks hakkında konuşuyor ve sabaha pişman olacakları kişisel ifşaatlarda bulunmakta yarışıyorlar. İnsanlar öpüşüyor, Tara hâlâ Dexter'ın boynuyla uğraşıyor, sert küçük parmağıyla omuriliğinin tepesini yokluyor, fakat uyuşturucunun bütün etkisi geçiyor şimdi ve bir süre rahatlatıcı olan masaj, birden itekleme ve dürtüklemeler dizisine dönüşüyor. Dexter kafasını kaldırıp baktığında Tara'nın peri gibi yüzü sıska ve tehditkâr bir hal alıyor; çok büyük ağzı ve çok yuvarlak gözleriyle küçük, tüysüz bir memeli hayvan gibi. Ayrıca düşündüğünden daha yaşlı olduğunu fark ediyor -*Tan-*

rım, otuz sekiz yaşında falan olmalı- üstelik küçük dişlerinin arasında bir parça diş macunu var, sıva parçası gibi duruyor; Dexter omurgasında ilerlemeye başlayan dehşet dalgasını kontrol edemez hale geliyor; korku, endişe ve kendini terleme şeklinde gösteren utanç. Aniden oturuyor, yüzünden bir şeyi temizlermiş gibi iki elini yüzünde gezdiriyor.

Hava aydınlanmaya başlıyor. Coldharbour Lane'de karatavuklar ötüyor; Dexter son derece canlı bir duyguya kapılıyor, o kadar canlı ki neredeyse bir halüsinasyon... kendini tamamen boş hissediyor; bir paskalya yumurtası gibi içi boşalmış. Masöz Tara omuzlarının arasında bir gerilim düğümü yaratmış durumda, müzik sustu, yataktakilerden biri çay istiyor, sonra herkes çay istiyor, çay, çay... Bunun üzerine Dexter kendini kurtarıp kendisininkiyle aynı model olan, ancak bir genetik laboratuvarında bulunacak cinsten kocaman, meymenetsiz sanayi tipi buzdolabına yöneliyor. Kapısını açıp boş boş içine bakıyor. Bir torbanın içinde salata var; çürümek üzere, naylon şişmiş, neredeyse patlayacak. Gözleri yuvalarında dönüp görüşünü son bir kez bulandırıyor, sonra tekrar odaklanıyor ve bir votka şişesi görüyor. Dolabın kapısının arkasına saklanarak iki esaslı yudum çekiyor, dilinde iğrenç bir şekilde köpüren elma suyundan ekşi bir yudum alıyor. Sıvıyı irkilerek yutuyor, sakızıyla birlikte. Birisi tekrar çay istiyor. Süt kartonunu buluyor, eliyle tartıyor ve aklına bir fikir geliyor.

"Süt yok burada!" diye sesleniyor.

"Olması gerek," diye bağırıyor Gibbsy ya da Biggsy.

"Yok. Boş. Gidip alayım." Dolu, açılmamış karton kutuyu yeniden buzdolabına koyuyor. "Beş dakikaya dönerim. Başka bir şey isteyen var mı? Sigara? Sakız?" Yeni arkadaşlarından bir cevap gelmiyor; böylelikle sessizce dışarı çıkıyor, merdivenler-

den yuvarlanarak iniyor, kapıdan hızla geçerek sokağın ortasına fırlıyor, sonra birden koşmaya başlıyor; bu ilginç insanları bir daha hiç görmeyecek.

Electric Bulvarı'nda bir taksi durağı buluyor. 15 Temmuz 1993'te güneş 05:01'de doğuyor ve Dexter Mayhew çoktan cehennemde.

~

Emma Morley iyi yemek yiyor, ölçülü içiyor. Bugünlerde sekiz saatlik iyi bir uyku uyuyor ve sabahları altı buçukta kendiliğinden uyanıyor, sonra büyük bir bardak su, günlük 1.5 litrenin ilk 250 mililitresini içiyor. Suyu sıcak, temiz çift kişilik yatağının yanına vuran sabah güneşinde duran sürahiden, ona uyumlu bardağına dolduruyor. Sürahi. Bir sürahisi var. Bunun gerçek olduğuna inanmakta güçlük çekiyor.

Artık mobilyaları var. Yirmi yedi yaş, öğrenci gibi yaşamak için çok büyük olduğundan artık bir karyolası var; Tottenham Court Road'daki kolonyal tarzda bir mağazanın yaz satışlarından aldığı ferforje demirli, hasır örgü işi bir karyola. "Tahiti" marka karyola Earls Court Road'daki dairenin yatak odasının tamamını işgal ediyor. Yorgan kaz tüyü, çarşaflar, satıcının açıklamasına göre insanoğlunun bildiği en iyi pamuk türü olan Mısır pamuklusundan ve tüm bunlar yeni bir düzen, bağımsızlık ve olgunluk döneminin işareti. Pazar sabahlarını Tahiti'nin üzerinde aylaklık ederek tek başına geçiriyor; Porgy ve Bess, Mazzy Star, yaşlı Tom Waits ve Bach'ın Çello Süitlerinin acayip bir şekilde cızırtılı plağını dinliyor. Yarım litre kahve içiyor ve en iyi dolma kalemiyle pahalı not defterinin çizgili beyaz sayfalarına öyküleri için gözlemlerini ve fikirlerini yazıyor. Bazen, işler kötü gittiğinde yazılı sözcüklere karşı hissettiği ve aşk olduğunu san-

dığı şeyin aslında kırtasiye malzemeleri fetişi olup olmadığını merak ediyor. Gerçek yazar, doğuştan yazar olan kişi, sözcükleri kâğıt parçalarına, otobüs biletlerinin arkalarına, hücrelerin duvarlarına yazar. Emma yüz yirmi gramdan hafif bir şeyin üzerinde kayboluyor.

Ama diğer zamanlarda sanki sözcükler hep orada ve hazır duruyorlarmış gibi, tek yatak odalı dairesinde saatlerce keyifle yazarken buluyor kendini. Yalnız değil, en azından çok sık yalnız kalmıyor. Haftada dört gece dışarı çıkıyor ve istese daha çok da çıkabilir. Eski arkadaşlıkları sürüyor, Öğretmenlik Okulu'ndan yenileri de var. Hafta sonlarını dergi okumakla geçiriyor. Kulüp haberleri hariç. Tişörtlerini çıkartıp dans eden kalabalıklarla ilgili yazılar, anlayamadığı simgelerle yazılmış yazılar gibi geliyor ona. Köpük dolu bir odada sutyeniyle asla dans etmeyeceğini ve bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyor. Bunun yerine arkadaşlarıyla bağımsız filmlere ve galerilere gidiyor ya da bazen bir kır evi kiralayıp, sayfiyede sağlık yürüyüşlerine çıkıyorlar ve orada yaşıyormuş gibi davranıyorlar. İnsanlar, daha iyi, daha kendinden emin göründüğünü söylüyorlar. Kadife saç tokalarını, sigarayı, paket servis yemekleri terk etti. Bir kahve makinası var ve hayatında ilk defa karma bir yatırım yapmayı düşünüyor.

Saatli radyo çalıyor, ama o kendisine yatakta yatma izni veriyor ve haber başlıklarını dinliyor. John Smith'le sendikalar arasında anlaşmazlık var; kendini kötü hissediyor, çünkü dürüst ve akıllı biri gibi görünen John Smith'i seviyor. Hatta adı, güvenilir bir halk adamının prensiplerini akla getirdiği için İşçi Partisi'ne üye olma olasılığını bir kez daha düşünmeyi hatırlatıyor kendisine; hem bu belki sona eren Nükleer Silahsızlanma Kampanyası üyeliğiyle ilgili olarak vicdanını rahatlatır biraz. Hedefleri konusunda aynı duyguları paylaşmadığı için değil ama çok taraflı si-

lahsızlanma talep etmek biraz evrensel nezaket talep etmek gibi bir toyluk olarak görünmeye başladı artık.

Yirmi yedi yaşındaki Emma, *yaşlanıyor muyum*, diye merak ediyor. Bir konunun her iki yönünü de görmekle kendisiyle gurur duyardı hep, ama şimdi giderek artan biçimde, olayların sandığından çok daha fazla yönlü ve karmaşık olduklarını kabul ediyor. Daha sonraki iki haber konusu Maastricht Anlaşması ve Yugoslavya'daki savaşı kesinlikle anlamıyor. Bir fikri olması gerekmez mi? Bir tarafı tutması, bir şeyleri boykot etmesi gerekmez mi? Güney Afrika'daki ırkçılık konusunda en azından nerede durduğunu bilirdin. Şimdi Avrupa'da bir savaş var ve o bu savaşı durdurmak için kişisel olarak hiçbir şey yapmış değil. Mobilya almakla uğraşıyordu. Yeni yorganını huzursuzca atıyor ve yatağıyla duvar arasındaki dar aralığa, ayaklarını sürüyerek, yalnız yaşadığı için hiç sıra beklemek zorunda olmadığı küçük banyoya gidiyor. Tişörtünü hasır çamaşır sepetine atıyor –çok güzel bir hasır çalışma, Tottenham Court Road'daki yaz indiriminden aldı–, eski gözlüklerini takıyor, omuzlarını arkaya atıp aynanın önünde çıplak duruyor. *Daha kötü olabilirdi*, diye düşünüyor ve duşa doğru yürüyor.

Pencereden dışarıya bakarak kahvaltısını yapıyor. Dairesi, kırmızı tuğladan yapılma bir binanın altıncı katında ve manzara olarak, binanın tıpatıp benzeri, kırmızı tuğladan bir başka bina var. Earls Court'tan pek hoşlanmıyor; eski püskü ve geçici bir yer; Londra'nın fazla odasmda yaşamak gibi bir şey. Tek bir dairenin kirası da çılgınca bir meblağ, öğretmenlik işine başladığı zaman belki de daha ucuz bir yer araması gerekir, ama şimdilik burada yaşamaya devam ediyor; Loco Caliente'den ve Clapton'daki kutu odadan sonra epey yol aldı. Tilly Killick'le altı yıllık beraberlikten sonra artık özgür; mutfak lavabosunun

içinde grileşmiş sutyenler, çedar peynirinde diş izleri olmadığını bilmekten hoşlanıyor.

Artık uzun zamandır yaşama şeklinden utanmadığı için, ailesinin kendisini ziyaret etmesine de izin veriyor, Emma kanepede yatarken, Sue ve Jim, Tahiti'yi işgal ediyorlar. Londra'nın karışık etnik yapısı, bir fincan çayın bedeli hakkında yapılan yorumlarla geçen üç dehşet verici günden sonra ve hâlâ onun yaşam şeklini tam olarak onaylamadıkları halde, en azından annesi uzun zamandır Leeds'e geri dönüp havagazı fabrikasında çalışmasını nasihat etmiyor. "Çok iyi yaptın, Emmy," diye fısıldamıştı babası, onları King's Cross'taki trende gördüğünde; ama neyi iyi yapmıştı? Sonunda bir yetişkin gibi yaşamayı belki.

Tabii ki hâlâ bir erkek arkadaşı yok, ama aldırış etmiyor. Nadiren, çok nadiren, yağmurlu bir pazar günü öğleden sonra saat dörtte mesela, dehşete kapılıp, yalnızlıktan boğulacakmış gibi hissediyor kendini. Bir iki kez telefonu açıp, çalışıp çalışmadığını kontrol ediyor. Bazen, gecenin bir saatinde telefon sesiyle uyanmanın ne kadar güzel olacağını düşünüyor: "Taksideyim," ya da "Seni görmeliyim, konuşmamız gerek." Ama en iyi zamanlarında kendini Muriel Spark'm roman kahramanları gibi hissediyor: Bağımsız, kitap kurdu, keskin zekâlı, gizliden gizliye romantik. Emma Morley yirmi yedi yaşında, İngilizce ve Tarih alanlarında iki ana dal, bir yeni karyola, Earls Court'ta iki odalı bir daire, bir sürü arkadaş ve eğitim konusunda yüksek lisans diploması sahibi. Eğer bugünkü görüşme iyi giderse bildiği ve sevdiği konular olan İngilizce ve Drama eğitimiyle ilgili bir işi olacak. Etkileyici bir öğretmenlik kariyerinin eşiğinde ve sonunda hayatına bir düzen geldi.

Bir de randevusu var.

Emma'nın düzgün, resmî bir randevusu var. Bir lokantaya

gidecek ve bir adamla oturup onu seyredecek; konuşup birlikte yemek yiyecekler. "Tahiti"ye tırmanmak isteyen birisi... Bu gece ona izin verip vermeyeceğine karar verecek. Ekmek kızartma makinesinin yanında durup bir muz doğruyor, günlük yedi porsiyonluk meyve-sebzenin ilki bu ve takvime bakıyor. 15 Temmuz 1993, bir soru işareti ve bir ünlem işareti. Randevusu belli belirsiz görünüyor.

Dexter'ın yatağı, bir sahne ya da güreş ringine benzeyen –zaman zaman her iki işlevi de gören– büyük çıplak odanın ortasında duran, alçak, sade bir platformdan ibaret bir İtalyan karyola. Saat 09:30'da uyanık durumda, cinsel engellenmişlikle birleşmiş kendinden nefret etme hali ve dehşetle yatağında yatıyor. Sinir uçları havaya kalkmış, ağzında dili sanki saç spreyiyle kaplanmış gibi sevimsiz bir tat var. Aniden ayağa kalkıp cilalı siyah yer döşemesinin üzerinde yürüyerek İsveç mutfağına gidiyor. Kocaman, sanayi tipi buzdolabının dondurucu bölmesinde bir şişe votka buluyor, bardağına iki parmak doldurup aynı miktarda portakal suyu koyuyor. Henüz uyumamış olduğu için, bunun günün ilk içkisi değil, dün gecenin son içkisi olduğu düşüncesiyle kendini rahatlatmaya çalışıyor. Zaten, gündüz içki içmekle ilgili tabu fazla abartılıyor; Avrupa'da yapıyorlar bunu. Bu mantıktan cesaret alarak iki parmak daha votka dolduruyor, *Rezervuar Köpekleri* film müziğini koyup, kasılarak duşa gidiyor.

Bir buçuk saat sonra hâlâ banyoda terlemesini durdurmak için ne yapabileceğini düşünüyor. Gömleğini iki kez değiştirdi, soğuk suyla duş aldı ama hâlâ sırtında ve alnında yağlı ve yapış yapış ter damlaları var.

Saatine bakıyor. Çoktan geç kaldı. Arabayı camlar açık kullanmaya karar veriyor.

Kapının yanında renkli ambalaj kâğıtlarıyla dikkatle paketlenmiş tuğla büyüklüğünde bir kutu var; onu unutmaması lazım. Kutuyu alıyor, daire kapısını kilitliyor, arabasının beklediği –üstü açılabilen bir Mazda MR2– yapraklarla kaplı sokağa çıkıyor. Arabada yolcu koltuğu yok, portbagaj imkânı yok, bebek arabası bir yana, yedek lastik için bile ucu ucuna bir yer var; araba, gençliğin, başarının, bekârlığın arabası olduğunu haykırıyor. Bagajda bir CD değiştirici saklanmış, beş tane CD seçiyor (plak şirketlerinin hediyeleri, işinin bir başka avantajı) ve parlak diskleri tabancaya mermi yükler gibi kutuya yerleştiriyor.

St John's Wood'un meskûn caddelerini aşarken The Cranberries dinliyor. Gerçekten hiç tarzı değil, ama insanların müzik zevkini yönlendiren biriysen alana hâkim olman gerekiyor. Batı Yolu, trafiğin yoğun saatlerini atlatmış durumda ve albüm sona ermeden M40 yoluna çıkıyor, hafif sanayi binalarının ve şehrin yeni yapılanmakta olan meskûn bölgelerinin arasından geçerek batı yönünde ilerliyor. Müzik setinde Jamiroquai çalıyor ve kendini küçük spor arabasının içinde çok daha iyi ve gösterişli hissediyor; sadece hafif bir bulantısı var. Müziğin sesini yükseltiyor. Gurubun vokalistiyle tanışmış, defalarca röportaj yapmıştı ve arkadaşım diyecek kadar ileri gitmese de, tumba çalan herifin gerçekten iyi olduğunu biliyor ve aralarında birazcık kişisel bir bağ hissediyor. Bu genişletilmiş bir miks, oldukça genişletilmiş bir miks ve dün geceki hapların kalıntıları damarlarında dolaşarak görüşünü bulandırırken Dexter koltuğunda yaylanıyor; zaman ve mekân esnek bir niteliğe bürünüyor; bir korna sesi duyuyor ve iki şeridin tam ortasında saatte 112 mil hızla gittiğini fark ediyor.

Yaylanmayı kesiyor ve orta şeride geçmek için direksiyonu kırmaya çalışıyor, ama direksiyonun nasıl çevrileceğini unuttuğunu fark ediyor, direksiyonu döndürmeye çalışırken kolları dirseklerinden kilitleniyor. Birden hızı saatte elli sekiz mile düşüyor, ayakları aynı anda hem frene hem gaza basıyor, arkasmda beliren ev büyüklüğündeki kamyonun kornasını duyuyor. Dikiz aynasından kamyon sürücüsünün çarpılmış yüzünü görebiliyor; siyah aynada kendisine bağıran koca sakallı bir adam; yüzünde üç koca kara delik var; kafatası gibi. Dexter, yavaş gidilen şeridin durumuna bile bakmadan, direksiyonu bir kez daha döndürüyor ve birdenbire ölüme gitmekte olduğundan emin oluyor; tam burada ve bu anda, bir ateş topu halinde, Jamiroquai'ın remiksini dinlerken. Tanrı'ya şükür, yavaş gidilen şerit boş; bir, iki, üç kere dudaklarının arasından sert sert nefes alıyor; bir boksör gibi. Müziği kapatıyor ve çıkışa ulaşana kadar dengeli bir şekilde altmış sekiz mil hızla yoluna devam ediyor.

Tükenmiş durumdayken, Oxford Road üzerinde durabileceği bir cep buluyor, koltuğunu arkaya yaslayıp uyuyabilme umuduyla gözlerini kapatıyor, ama kendisine bağıran kamyon şoförünün üç kara deliğini görüyor yalnızca. Dışarıda çok parlak bir güneş var, trafik çok gürültülü, üstelik genç bir adamın bir yaz sabahında saat on bir kırk beşte, duran bir arabanın içinde kıvrılıp yatmasında hoş olmayan bir yan var; böylece doğruluyor, küfrediyor ve gençlik yıllarından bildiği, yol üzerindeki bir birahaneye kadar yola devam ediyor.

Beyaz Kuğu, günün yirmi dört saati kahvaltı, inanılmaz derecede ucuz biftek ve cips servisi sunan bir şirket zinciri. Arabayı kenara çekiyor, hediye paketi yapılmış kutuyu yolcu koltuğundan alıyor ve mobilya cilasıyla dün geceden kalma sigara kokan tanıdık mekâna giriyor.

Dexter bara yaslanıyor ve bir küçük bira ile duble votka tonik sipariş ediyor. Arkadaşlarıyla birlikte burada içtiği seksenli yıllardan hatırlıyor barmeni. "Yıllar önce gelirdim buraya," diyor Dexter muhabbet hevesiyle. "Öyle mi?" diyor sıska, mutsuz adam. Barmen onu tanıdıysa da söylemiyor, Dexter bardakları ellerine alıyor, bir masaya geçiyor, hediye paketi masanın üzerinde dururken sessizce içkisini içiyor. Etrafına bakıyor ve son on yılda ne kadar ilerlemiş olduğunu ve elde ettiklerini düşünüyor; tanınmış bir televizyon sunucusu ve henüz yirmi dokuz yaşında bile değil.

Bazen alkol sınırının mucizevi iyileştirici etkisini düşünüyor, çünkü on dakika içinde yeniden çevik bir şekilde arabasına atlıyor ve tekrar müzik dinliyor; *The Beloved* çalıyor; iyi zaman geçirerek on dakika içinde ailesinin evinin çakıl döşeli yoluna giriyor, gözlerden uzak, 1920'lerden kalma bir yapı; ön cephesindeki ağaç taklidi çapraz çerçeve desenleri binayı olduğundan daha az modern, kutu gibi ve güçlü gösteriyor. *Chilterns'te huzur verici, mutlu bir aile evi*, diye düşünüyor Dexter korkuyla.

Babası sanki yıllardır oradaymış gibi kapının girişinde duruyor. Temmuz için çok fazla giysi var üzerinde; süveterinin altından gömleğinin ucu sarkıyor, elinde bir fincan çay var. Dexter için bir zamanlar bir dev olan babası, şimdi kamburlaşmış ve yorgun görünüyor; uzun yüzü solgun, karısının sağlığının giderek bozulduğu son altı aydan bu yana çökmüş ve yüzündeki çizgiler artmış durumda. Dexter'ı selamlamak için kahve fincanını kaldırıyor; bir an için kendisini babasının gözleriyle görüyor Dexter ve parlak gömleğinin, küçük spor arabasını havalı biçimde kullanmasının, çakıllı yolda dururken yaptığı gösterişli patinajın, müzik setinde sonuna kadar açık müziğin utancıyla irkiliyor.

Chilled-out.

Ahmak.

Loved up.

Soytarı.

Anlaşıldı, seni küçük ucuz palyaço.

CD çaları kapatıyor, yerinden çıkartıyor, sonra elinde tutarak bakıyor. *Sakin ol, burası Stockwell değil, Chilterns'tasın. Baban senin müzik setini çalacak değil. Sadece sakinleş.* Kapının girişinde duran babası fincanını tekrar kaldırıyor, Dexter içini çekiyor, koltuktan hediyeyi alıyor, bütün gücüyle konsantre olmaya çalışıyor ve arabadan iniyor.

"Ne komik bir alet," diyor babası.

"Kullanmak istemez misin?" Dexter alışılagelmiş konuşmalarla rahatlıyor; sert ve dümdüz baba, sorumsuz ve ukala oğlu...

"İçine sığabileceğimi bile sanmıyorum. Erkek çocuklar için oyuncaklar. Seni daha erken bekliyorduk."

"Nasılsın ihtiyar?" diyor Dexter yaşlı babasına karşı bir şefkat dalgası hissederek ve kolunu farkında olmadan babasının sırtına koyup sıvazlıyor, yanaklarından öpüyor.

Öylece kalıyorlar.

Her nasılsa Dexter bir öpme refleksi geliştirmiş, babasının kulağına öpücük sesi çıkarmıştı. Bilinçaltında bir yanı, demiryolu köprüsünün altında Gibbsy, Tara ve Spex'le birlikte olduğunu düşünüyor. Alt dudağındaki salyanın ıslaklığını ve babasının yüzündeki dehşeti hissediyor; baba oğluna bakıyor, bir tür Eski Ahit bakışı bu. Oğullar babalarını öpüyorlar; bir doğa kanunu daha yıkıldı. Daha kapıdan girmeden ciddiyetin bütün yanılsaması parçalanıyor. Babası burnunu çekiyor; ya hoşnutsuzluktan

ya da oğlunun nefesini kokluyor; Dexter hangisinin daha kötü olduğundan emin olamıyor.

"Annen bahçede. Sabahtan beri seni bekliyor."

"O nasıl?" diye soruyor. Babası belki, "Çok daha iyi," diyebilir.

"Git ve gör. Ben su ısıtayım."

Güneşin parıltısından sonra hol karanlık ve soğuk geliyor. Ablası Cassie arka bahçeden içeri giriyor, elinde bir tepsi var, yüzü sorumluluk, sağduyu ve dindarlıkla parlıyor. Otuz dört yaşında, sert bir başhemşireye dönüşüyor ve bu ona uyuyor. Yarı gülümseme yarı kaş çatmayla yanağını yanağına değdiriyor. "Hovardanın dönüşü!"

Dexter'm zihni o kadar bulanık ki, kinayeyi anlayamıyor, ama tepsinin üzerindeki işaretleri görmezden geliyor. Bir kâse sütün içinde erimiş tahıl gevreği, yanında kullanılmamış bir kaşık. "Annem nasıl?" diyor. Belki Cassie, "Oldukça gelişme gösterdi," diyebilir.

"Git ve gör," diyor Cassie. Dexter, *Neden kimse bana onun nasıl olduğunu söylemiyor,* diye merak ediyor.

Kapıdan annesini seyrediyor. Eski moda, yüksek arkalıklı bir iskemlede oturuyor, yüzü tarlalara ve ormana dönük, uzakta gri ve puslar içinde Oxford seçiliyor. Bu açıdan yüzü büyük bir şapka ve güneş gözlükleriyle gizlenmiş durumda –bugünlerde ışık gözlerini yakıyor– ama incecik kollarına ve iskemlenin kumaş kaplı kolunu tutan eline bakarak, onu son kez gördüğü üç hafta öncesine göre büyük değişiklikler olduğunu düşünüyor. Birden ağlama ihtiyacı hissediyor. Küçük bir çocuk gibi kıvrılmak ve annesinin kendisini kollarıyla sardığını hissetmek, aynı zamanda buradan mümkün olduğunca çabucak kaçıp uzaklaş-

mak istiyor; ama her ikisi de mümkün olmadığı için annesine doğru ilerliyor.

"Selaaam, ben geldim!"

Annesi, gülümsemek onun için gayret gerektiren bir şeymiş gibi gülümsüyor. Öpmek için şapkanın altına eğiliyor Dexter; annesinin yanakları şaşırtıcı biçimde soğuk, gergin ve parlak. Dökülen saçlarını gizlemek için şapkasının altında bir eşarp bağlı. Dexter, annesinin yüzünü daha yakından incelemek istemediği için metalleri paslı bahçe iskemlesine uzanıyor. İskemleyi gürültüyle çekiyor; dışa bakacak, ikisi de manzarayı seyredecek şekilde yerleştiriyor, ama annesinin gözlerinin, üzerinde olduğunu hissedebiliyor.

"Terlemişsin," diyor annesi.

"Evet, sıcak bir gün." Annesi ikna olmamış gibi bakıyor. *Yeterince iyi değil. Dikkatini topla. Kiminle konuştuğunu hatırla.*

"Sırılsıklam olmuşsun."

"Bu gömlek yüzünden. Suni dokuma."

Uzanıp elinin tersiyle gömleğine dokunuyor annesi. Hoşnutsuzlukla burnunu kıvırıyor. "Nereden aldın?"

"Prada."

"Pahalıdır."

"En iyisi," sonra hevesle konuyu değiştirmek için taş duvardan paketi alıyor. "Sana hediye."

"Ne hoş."

"Benden değil, Emma'dan."

"Paketine bakarak anlayabilirim bunu." Kurdeleyi dikkatle çözüyor. "Seninkiler bantlanmış çöp torbasında gelir..."

"Bu doğru değil..." diye gülümsüyor, bu sözlere alınmıyor.

"... Gelirse tabii."

Artık bu gülümsemeyi sürdürmekte zorlanıyor ama neyse ki annesinin dikkatle ambalajından çıkardığı pakete bakıyor. Bir yığın karton kapaklı kitap çıkıyor paketten: Edith Wharton, birkaç Raymond Chandler, F. Scott Fitzgerald. "Ne büyük incelik. Benim için teşekkür eder misin ona? Tatlı Emma Morley." Fitzgerald'ın kitabının kapağına bakıyor. *"The Beautiful and Damned*[11]. Sen ve ben gibi."

"Peki hangisi hangimiz?" diyor düşünmeden; neyse ki annesi duymamış gibi görünüyor. 1982'den kalma ajit-prop[12] tarzda siyah beyaz bir kartpostalın arkasını okuyor: "Thatcher Defol!" Gülüyor. "Ne kadar kibar kız, ne kadar eğlenceli." Romanı alıyor, parmakları arasında kalınlığını ölçüyor. "Birazcık iyimser galiba. Belki onu kısa hikâyelere yönlendirmelisin."

Dexter gülümsüyor ve uysalca burnunu çekiyor, ama ölümle ilgili bu tür şakalardan nefret ediyor. Cesaretli olmak, moral düzeltmek gibi bir şey belki, ama o bunu sıkıcı ve aptalca buluyor. O, söylenemeyeni söylememeyi tercih ediyor. "Emma nasıl?"

"Çok iyi, sanırım. Artık diplomalı bir öğretmen oldu. Bugün iş görüşmesi var."

"İşte bir meslek." Başını çevirerek ona bakıyor annesi. "Sen de bir zamanlar öğretmen olmayacak mıydın? Ne oldu?"

Kinayeyi anlıyor. "Uymadı bana."

Annesinin bütün dediği, "Evet," oluyor. Bir sessizlik ve bir kez daha kontrolün elinden gittiğini hissediyor. Dexter, televizyonda, filmlerde gördükleriyle, kötü hastalıkların insanları bir-

11 "Güzel ve Lanetli" (Yay. N.)

12 Bolşevik Rusya tarafından oluşturulmuş Ajitasyon ve Propaganda Bürosu'nun kısaltması. Sanatı devrimin bir aracı olarak kullanmak için gerçekleştirilen faaliyetleri kapsayan bir terim halini almıştır. (Yay. N.)

birine yakınlaştırdığına, bunun da birbirlerine açılmalarına, çaba harcamadan birbirlerini anlamalarını sağladığına inandırılmıştı. Ama onlar her zaman yakın, her zaman açık olmuşlardı ve zaten var olan doğal anlayışları, hoşnutsuzluk, kırgınlık, her iki tarafta da olanlarla ilgili bir öfkeyle yer değiştirmişti. Sevgi dolu ve rahatlatıcı olması beklenen görüşmeler, ağız dalaşı ve karşılıklı suçlamalara dönüşüyordu. Sekiz saat önce tamamen yabancı insanlara en gizli sırlarını anlatırken, şu anda annesiyle konuşamıyor. Bir yanlışlık var bu işte.

"Geçen hafta *rahat ol!*'u seyrettim," diyor.

"Öyle mi?"

Annesi susuyor, o zaman Dexter eklemek zorunda kalıyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Sen çok iyisin, diye düşünüyorum. Çok doğal. Ekranda çok hoş görünüyorsun. Daha önce de söylediğim gibi programı pek önemsemiyorum."

"Senin gibi insanlara göre değil pek, öyle değil mi?"

Bundan hoşlanmadığını belirten bir tavırla bakıyor annesi. "Benim gibi insanlar, derken neyi kastediyorsun?"

Bocalamış bir halde devam ediyor Dexter. "Yani, aptalca bir gece programı yalnızca, hepsi bu. Bardan geldikten sonra izlenecek..."

"Ondan keyif almak için yeterince *sarhoş* değil miydim, bunu mu demek istiyorsun?"

"Hayır..."

"İffet taslayan bir kadın da değilim ayrıca, müstehcenlik umurumda değil, ben sadece insanları aşağılamanın birdenbire neden böyle gerekli olduğunu anlamıyorum."

"Kimse aşağılanmıyor ki, gerçek değil onlar, sadece eğlence."

"İngiltere'nin en çirkin kızını seçmek için yarışma yapıyorsun. Sence bu aşağılama değil mi?"

"Aslında değil, hayır."

"Erkeklerden çirkin kız arkadaşlarının resimlerini göndermelerini istiyorsun."

"Sadece eğlence için, asıl mesele o heriflerin, sevgilileri... klasik anlamda çekici olmasalar da onları seviyor olmaları, mesele bu; eğlence!"

"Eğlence için, deyip duruyorsun, beni mi ikna etmeye çalışıyorsun, kendini mi?"

"Artık bu konuyu konuşmayalım, olur mu?"

"Peki o kızlar bunu eğlenceli buluyorlar mıdır sence?"

"Anne, ben sadece programı sunuyorum, hepsi bu. Pop yıldızlarına heyecanlı yeni videoları hakkında sorular soruyorum, benim işim bu. Sadece aracıyım."

"Ama *neye* aracısın, Dexter? Seni, ne istersen onu yapabileceğine inanarak büyüttük. Sadece, senin yapmak istediğinin *bu* olduğunu düşünmemiştim."

"Ne yapmamı isterdin?"

"Bilmiyorum, *iyi* bir şey yapmanı isterdim." Birden susarak sol elini göğsüne koyuyor ve arkasına yaslanıyor yeniden.

Bir süre sonra Dexter konuşuyor. "Bu iyi bir iş. Kendi koşulları içinde." Annesi burnunu çekiyor. "Aptalca bir program, sadece eğlence için, tabii ki bütünüyle sevmiyorum, ama başka yerlere götürecek bir deneyim. Ve aslına bakarsan, neye mal olursa olsun, programda iyi olduğumu düşünüyorum. Üstüne üstlük eğleniyorum da."

Annesi bir an duraklıyor, sonra konuşuyor. "Yani bu işi yap-

malısın, sanırım. Hoşuna giden neyse onu yapmalısın. Zamanla daha iyi işler yapacağını biliyorum, bu sadece..." sözünü tamamlamadan oğlunun elini, eline alıyor. Sonra nefes nefese gülüyor. "Ama hâlâ neden *cockney* aksanıyla konuşman gerektiğini anlayabilmiş değilim."

"O benim 'halkın içinden biri' sesim," diyor ve annesi gülümsüyor, belli belirsiz gülümsüyor, ama Dexter anlıyor.

"Tartışmamalıydık," diyor annesi.

"Tartışmıyoruz, konuşuyoruz," diyor aslında tartıştıklarını bilmesine rağmen.

Annesi elini başına götürüyor. "Morfin alıyorum ya. Bazen ne söylediğimi bilmiyorum."

"Bir şey söylemedin sen. Ben yorgunum birazcık." Güneş asfalt kaplı yolun üzerinden yansıyor ve Dexter bir vampir gibi, yüzünün, kollarının derisinin yandığını, sızladığını hissediyor. Yeni bir terleme ve bulantı dalgasının geldiğini hissediyor. *Sakin ol*, diyor kendi kendine. Kimyasal bir şey yalnızca.

"Gece uzundu galiba?"

"Oldukça."

"*Rahat ol!*dun mu?"

"Birazcık." Ağrı çektiğini göstermek için şakaklarını ovuyor, sonra hiç düşünmeden, "Şu morfinlerden fazladan yok mudur bir kenarda?" diyor.

Annesi bakmaya bile tenezzül etmiyor. Vakit geçiyor. Üzerinde dolaşmaya başlayan sersemliği hissediyor. Başını dik, ayaklarını yerde tutma gayretinin boşa gittiğini görüyor; giderek daha düşüncesiz, bencilce ve aptalca hareketler yapıyor. Bunun için bir şeyler yapması gerek ama tamamen kontrolü kaybettiğini hissediyor. Neden direnmeyi kesip bir ahmak olmasın? Dikkati-

ni toplamaya çalışmaya son veriyor. Zaman geçiyor, çimenlerin tenis kortuna doğru ilerlediklerini fark ediyor. Görüntü önünden uzaklaşıyor.

Annesi sonunda konuşuyor.

"Sana söyleyeyim, baban yemek hazırlıyor. Konserve yahni. Haberin olsun. En azından Cassie'nin akşam yemeğine yetişmesi için geri dönmesi gerekiyor. Sen geceyi burada geçirirsin, sanırım."

Geceyi burada geçirebilir. Düşünüyor. İşleri düzeltmek için bir fırsat bu. "Aslında hayır," diyor.

Annesi hafifçe başını çeviriyor.

"Bu akşam için *Jurassic Park*'a biletim var. Prömiyer. Lady Di da gidiyor! Benimle değil tabii. Atlatmam mümkün değil; işle ilgili sonuçta, günler öncesinden ayarlandı." Annesi gözlerini belli belirsiz kısıyor ve Dexter durumu hafifletmek için bir yalan uyduruyor. "Emma'yı da alıyorum, biliyor musun, ben atlatırdım ama o gitmeyi gerçekten çok istiyor."

"Ah. Anladım." Bir sessizlik oluyor.

"Sürdüğün hayat," diyor annesi mesafeli bir tavırla.

Bir sessizlik daha oluyor.

"Dexter, beni affetmen gerekecek ama, korkarım bu sabah çok yoruldum. Bir süre yukarıda uyumam gerekiyor."

"Tamam."

"Yardıma ihtiyacım olacak."

Endişeyle etrafına bakarak babasını ya da ablasını arıyor, sanki onlarda kendisinde olmayan bir nitelik varmış gibi, ama hiçbirini ortalarda göremiyor. Annesinin elleri iskemlenin kollarında, boş yere kalkmaya çabalıyor ve bunu kendisinin yapması

gerektiğini kavrıyor. Hafifçe, hiç inandırıcı olmadan, kolunu annesinin kolunun altından geçiriyor, kalkmasına yardım ediyor. "Seni götürmemi...?"

"Hayır, içeri girmekte bir sorunum yok, sadece merdivenlerde yardıma ihtiyacım var."

Avludan yürüyorlar, Dexter'ın eli, annesinin üzerinde hastane giysisi gibi duran mavi yazlık elbisesine dokunuyor neredeyse. Annesinin yavaşlığı çıldırtıcı bir şey, Dexter'ı küçük düşürücü bir şey. "Cassie nasıl?" diye soruyor vakit doldurmak için.

"Ah, çok iyi. Bana patronluk taslamaktan biraz hoşlanıyor sanıyorum, ama çok özenli davranıyor. *Bunu ye, şunları al, şimdi uyu.* Katı ama adil, ablan böyledir. Ona o midilliyi almamamızın intikamı."

Eğer Cassie bu kadar iyiyse, diye düşünüyor Dexter, şimdi ona ihtiyacı olduğunda nerede peki? Artık içerideler, merdivenlerin altında. Hiç bu kadar çok basamak olduğunu fark etmemişti.

"Nasıl yapıyorum?"

"En iyisi beni kucağma alman. Bugünlerde fazla ağır değilim."

Bu bana göre değil. Bunu yapamam. Yapabilirim, diye düşünmüştüm, ama yapamam. Bir yanım eksik ve yapamıyorum.

"Acıyan bir yerin var mı? Yani dikkat etmem gereken?"

"Bunun için endişelenme." Şapkasını çıkarıp eşarbını bağlıyor. Kürek kemiğinin altından sıkıca tutuyor Dexter, parmakları kaburgalarına değiyor, sonra dizlerini büküyor, annesinin düzgün ve soğuk bacaklarının elbisenin altından kollarına değdiğini hissediyor, hazır olduğunu hissedince kaldırıyor; annesinin bedeninin kollarında gevşediğini hissediyor. Derin bir soluk veriyor annesi, tatlı ve sıcak nefesini yüzünde hissediyor. Ya annesi

tahmin ettiğinden ağır ya da kendisi sandığından güçsüz, annesinin omzunu merdivenin korkuluğuna çarpıyor, sonra düzeliyor, merdivenleri yan yan çıkıyor. Annesinin başı omzuna dayalı, eşarbı yüzüne doğru kaymış. Damadın gelini eşikten geçirmesinin parodisi gibi, kafasından bir sürü kaygısız düşünce geçiriyor, ama hiçbiri durumunu kolaylaştırmıyor. Nihayet merdivenleri bitirdiklerinde, "Kahramanım," diyor annesi başını kaldırıp ona bakarak; ikisi de gülümsüyor.

Karanlık odanın kapısını tekmeleyerek açıyor ve onu yatağa yatırıyor.

"Sana bir şey getireyim mi?"

"İyiyim ben."

"Bir şey alman gerekiyor mu? İlaç falan..."

"Hayır, iyiyim."

"Biraz martini?"

"Ah, evet, lütfen."

"Üzerine bir şey ister misin?"

"Sadece şu battaniyeyi, lütfen."

"Perdeler kapalı mı kalsın?"

"Lütfen. Ama pencereyi açık bırak."

"Görüşürüz öyleyse."

"Güle güle, canım."

"Görüşürüz."

Dudakları sıkıca kapalı gülümsüyor Dexter, ama annesi çoktan ona sırtını dönüp yatmış durumda; odadan çıkıyor, kapıyı hafifçe çekerek kapatıyor. Çok yakında bir gün, muhtemelen bu yıl içinde, bu odadan çıkıp gidecek ve bir daha onu hiç görmeyecek; kabullenmesi o kadar güç bir düşünce ki bu, hemen dik-

katini kendine vererek öteleyiveriyor düşünceyi. Akşamdan kalma, ne kadar yorgun hissediyor kendini, merdivenleri inerken şakakları nasıl da atıyor.

Kocaman, düzensiz mutfak boş; buzdolabına gidiyor, o da neredeyse bomboş. Solmuş bir kereviz parçası, bir tavuk iskeleti, açılmış teneke kutular, ekonomik jambon; hepsi babasının evcimen bir görev duygusuyla almış olduğu belli olan şeyler. Dolabın kapısında açılmış bir beyaz şarap şişesi var. Şişeyi çıkartıp kafasına dikiyor, salonda babasının ayak seslerini duyana kadar dört beş yudum çekiyor. Şişeyi yerine koyuyor, ağzını elinin tersiyle siliyor. Babası elinde iki plastik torbayla köyün süpermarketinden geliyor.

"Annen nerede?"

"Yoruldu. Yatırmak için yukarıya taşıdım." Dexter, ne kadar olgunlaştığını babasının anlamasını istiyor, ama babası etkilenmiş görünmüyor.

"Anlıyorum. Konuştunuz mu?"

"Biraz. Havadan sudan." Sesi kendisine tuhaf geliyor; yüksek sesli ve kelimeleri karıştırıyor. Sarhoş. Acaba babası anlar mı? "Uyanınca daha çok konuşacağız." Dolabın kapısını yeniden açıyor ve şarabı ilk defa görmüş gibi davranıyor. "Almanın sakıncası var mı?" Şişeyi alıyor, içinde kalanları bir bardağa dolduruyor, sonra babasının yanından geçerek gidiyor. "Birazcık odama gidiyorum."

"Neden?" diyerek kaşlarını çatıyor babası.

"Bir şeye bakacağım. Eski kitaplar..."

"Yemek yemek istemiyor musun? Şarabınla birlikte biraz yersin belki?"

Dexter, babasının ayaklarının dibinde duran, konserve tene-

kelerinin ağırlığından sarkmış alışveriş torbasına bakıyor. "Belki daha sonra," diyor, dışarı çıkıyor.

Yukarıya çıktığında anne babasının odalarının kapısının açık, sallanmakta olduğunu fark ediyor ve sessizce içeriye giriyor yeniden. Perdeler öğleden sonra esintisiyle kıpırdıyorlar; annesi eski battaniyenin altında uyurken güneş üzerine gidip geliyor; kirli ayak topukları görünüyor, ayak parmakları sıkıca kıvrılmış. Çocukluğundan hatırladığı o kokunun, pahalı parfümlerin ve gizemli pudraların kokusunun yerini hiç düşünmeyi istemediği sebze kokusu almış. Çocukluğunun evini hastane kokusu sarmış. Kapıyı kapatıyor ve banyoya gidiyor.

Çişini yaparken ilaç dolabını kontrol ediyor. Babasının çok miktardaki uyku hapları endişeli geceleri anlatıyor, bir de uzun zamandır yerini daha güçlü ilaçlara bırakan 1989 Mart tarihli, annesinin eski bir valium şişesi var. Şişeden iki hap alıp cebine atıyor, bir üçüncüsünü, biraz kendine gelmek için lavabonun musluğundan akan suyla içiyor.

Eski odası artık depo olarak kullanılıyor; eski bir koltukla çay sandığı ve karton kutular arasında sıkışıyor. Duvarlarda uçları kıvrık aile resimleri, kendisinin gençliğinde çektiği siyah-beyaz, deniz kabuğu ve yaprak resimleri asılı; duvara iyi tutturulmamış ve sararmaya başlamışlar. Odasına yollanmış bir çocuk gibi, kolları başının altında, eski çift kişilik yatağa uzanıyor. Her zaman, kırk beş, belki elli yaşma geldiğinde anne ya da babasının kaybıyla baş edebileceği duygusal ve ruhsal bir donanıma erişeceğini hayal ederdi. Eğer bu donanıma sahip olsaydı, çok rahat olacaktı. Soylu, özverili, bilge ve filozofik biri olabilirdi. Belki kendisinin çocukları bile olmuş olurdu ve muhtemelen babalığın getirmiş olacağı bir olgunluğa da sahip olurdu; hayatı bir süreç olarak algılama olgunluğu.

Ama kırk beş yaşında değil, yirmi sekiz yaşında. Annesi kırk dokuz yaşında. Korkunç bir zamanlama hatası olmalı, yoksa bununla, olağanüstü annesinin görüntüsünün bu şekilde yok olmasıyla başa çıkması nasıl beklenebilir? Dikkat dağıtıcı bir sürü şeyin yanı sıra, ona yapılan bir haksızlık bu. Başarılı bir kariyerin eşiğindeki genç bir adam o. En samimi şekilde söylemek gerekirse, yapacak daha iyi işleri var. Birdenbire ağlama isteği duyuyor yeniden, ama on beş yıldır hiç ağlamadı; bunu kimyasallara bağlıyor ve biraz uyumaya karar veriyor. Şarap bardağını yatağın iki yanındaki kolilerin üzerine yerleştiriyor ve yan dönüp yatıyor. Saygın biri olmak çaba ve enerji gerektirir. Biraz dinlenip özür diler ve onu ne kadar sevdiğini gösterir annesine.

~

Bir sıçramayla uyanıyor, saatine bakıyor, tekrar bakıyor: 18:26. Altı saat uyumuş, olacak şey değil, ama perdeleri açtığında güneşin gökyüzünde iyice alçalmış olduğunu görüyor. Başı hâlâ ağrıyor, gözleri her nasılsa yapışmış gibi kapalı, ağzında metalik bir tat var, susuzluktan kavruluyor ve kendini hiç hissetmediği kadar aç hissediyor. Şarap bardağına uzandığında ısındığını görüyor. Yarısını içiyor, irkiliyor. Şişman bir kurt sineği bardağın içine düşüyor, dudağına doğru yızıldıyor. Dexter bardağı düşürüyor, gömleğine, yatağın üzerine şarap saçılıyor. Sendeliyor.

Banyoda yüzünü yıkıyor. Gömleğindeki ter lekeleri ekşiyerek, keskin bir alkolik kokusuna dönüşmüş. Midesi bulanmış bir halde babasının eski bilyeli deodorantını vücuduna sürüyor. Alt kattan kap kacak sesleri, radyonun parazitleri, aile sesleri geliyor. *Canlı; canlı ol, neşeli ve nazik ol, sonra git.*

Ama annesinin odasının önünden geçerken onu yatağında oturmuş görüyor; sanki uzun zamandır onu bekliyormuş gibi

tarlalara doğru bakıyor. Yavaşça başını çeviriyor, ama o çocuk gibi eşikte duraksıyor.

"Bütün gün ortada yoktun," diyor alçak sesle.

"Uyuyakalmışım."

"Anlıyorum. Daha iyi misin?"

"Hayır."

"Ah, anladım. Baban sana biraz öfkeli, korkarım."

"Değişiklik yok demek ki." Annesi anlayışla ve cesaret verircesine gülümsüyor, Dexter ekliyor: "Bu ara herkesin kafası bana bozuk."

"Zavallı küçük Dexter," diyor annesi ve acaba dalga mı geçiyor, diye merak ediyor Dexter. "Gel, buraya otur." Annesi gülümseyerek eliyle yanını gösteriyor. "Benim yanıma." Dexter uysallıkla odaya giriyor ve oturuyor; vücutları birbirine değiyor. Annesi başını oğlunun omzuna yaslıyor. "Biz kendimiz değiliz, kendimiz miyiz? Ben, kesinlikle kendim değilim, artık değilim. Sen de değilsin. Kendin gibi görünmüyorsun. Seni hatırladığım gibi değilsin."

"Ne anlamda?"

"Demek istiyorum ki... açık konuşabilir miyim?"

"Zorunda mısın?"

"Sanırım yapmak zorundayım. Bu benim hakkım."

"Söyle öyleyse."

"Sanırım..." Başını omzundan kaldırıyor. "İçinde iyi bir genç adam olma isteği olduğunu düşünüyorum. Hatta olağanüstü biri. Her zaman bunu düşünürdüm. Anneler böyledir, değil mi? Ama henüz bu noktada olduğunu sanmıyorum. Henüz değil. Biraz daha yol alman gerektiğini sanıyorum. Hepsi bu."

"Anlıyorum."

"Bunu kötü anlamda almamalısın, ama bazen..." Dexter'ın elini tutuyor, başparmağıyla avucunu ovuyor. "Bazen artık o kadar iyi biri olmadığından endişe ediyorum."

Sonunda Dexter konuşana kadar bir süre öylece oturuyorlar. "Buna karşılık söyleyebileceğim bir şey yok."

"Söylemen gereken bir şey de yok."

"Bana kızgın mısın?"

"Biraz. Ama bugünlerde herkese kızgınım. Hasta olmayan herkese."

"Üzgünüm, anne. Çok, çok üzgünüm."

Başparmağını oğlunun avucuna bastırıyor. "Biliyorum."

"Burada kalacağım. Bu gece."

"Hayır, bu gece olmaz. İşin var. Geri dön ve işine başla."

Ayağa kalkıyor, annesinin omuzlarını hafifçe tutuyor, yanağını yanağına bastırıyor –sıcak, tatlı nefesini kulağında hissedebiliyor–, sonra kapıya yürüyor.

"Emma'ya benim yerime teşekkür et," diyor. "Kitaplar için."

"Ederim."

"Ona sevgilerimi ilet. Bu gece onu gördüğünde."

"Bu gece?"

"Evet. Bu gece onu göreceksin ya."

Dexter yalanını hatırlıyor. "Evet, evet göreceğim. Bugün çok... çok iyi olamadığım için özür dilerim."

"Boş ver. Her zaman, bir dahaki seferi vardır, diye düşünürüm," diyor ve gülümsüyor.

Dexter, kendisini bir arada tutan hıza güvenerek merdivenleri koşarak iniyor, fakat babası holde oturmuş yerel gazetesini okuyor ya da okur gibi yapıyor. Bir kez daha görevi başında bir bekçi, tutuklama memuru gibi onu bekliyor sanki.

"Uyuyakalmışım," diyor babasının arkasından Dexter.

Babası gazetenin sayfasını çeviriyor. "Evet, biliyorum."

"Beni neden uyandırmadın, baba?"

"Bir anlamı yok gibi görünüyordu. Ayrıca bunu yapmak zorunda olduğumu sanmıyorum." Yeni bir sayfa çeviriyor. "On dört yaşında değilsin, Dexter."

"Ama bu şimdi gitmem gerekiyor demek!"

"İyi, gitmen gerekiyorsa..." Cümle yarım kalıyor. Cassie'nin kitap okur gibi yapıp oturma odasmda oturduğunu görüyor; yüzü suçlama ve kendini üstün görmeyle parlıyor. *Şimdi defol git, hemen çek git, çünkü her şey kırılmak üzere.* Anahtarlarını almak için elini salondaki masaya uzatıyor, ama anahtarları yok.

"Araba anahtarlarım."

"Sakladım," diyor babası başını gazeteden kaldırmadan.

Dexter bir şey diyemeden gülüyor. "Benim anahtarlarımı *saklayamazsın*!"

"Sakladığıma göre, yapabilirmişini demek ki. Onları aramak için oynamak istiyor musun?"

"Neden diye sorabilir miyim?" diyor içerlemiş bir tavırla.

Babası havayı koklar gibi başını gazeteden kaldırıyor. "Çünkü sarhoşsun."

Oturma odasmda Cassie kanepeden kalkıyor, kapıya doğru gidip iterek kapatıyor.

Dexter gülüyor, ama inandırıcılıktan uzak. "Hayır, değilim!"

Babası omzunun üzerinden bakıyor. "Dexter, biri sarhoş olduğunda anlarım. Özellikle seni. Seni on iki yıldır sarhoş görüyorum, unuttun mu?"

"Ama sarhoş değilim, sadece akşamdan kalmayım, hepsi bu."

"Her iki durumda da eve arabayla gidemezsin."

Dexter tekrar alaylı bir şekilde gülüyor, gözlerini yuvarlayarak itiraz ediyor, ama çelimsiz bir, "Baba, ben yirmi sekiz yaşındayım!" cümlesinden başka şey çıkmıyor ağzından.

Babasının repliği, "Beni kandırabilirdin," oluyor, sonra cebine uzanıp kendi anahtarlarını çıkarıyor, sahte bir neşeyle havaya atıp yakalıyor. "Hadi. Seni istasyona bırakayım."

Dexter kız kardeşine hoşça kal, demiyor.

~

Bazen artık o kadar iyi biri olmadığından endişe ediyorum. Babası suskun bir şekilde arabayı kullanıyor, Dexter utanç içinde büyük, eski Jaguar'ın içine gömülüyor. Sessizlik daha fazla katlanılmaz hale geldiğinde, babası gözleri yolda, usulca ve aklı başında konuşuyor. "Cumartesi günü ayıldığında gelip arabanı al."

"Ben şimdi de ayığım," diyor, sesi kulağına on altı yaşındaki, mızmız ve hırçın sesi olarak geliyor. "Tanrı aşkına!" diye ekliyor gereksiz yere.

"Seninle tartışmayacağım, Dexter."

Oflayarak koltuğunda aşağı doğru kayıyor, cadde lambalarının ve zarif evlerin ışıklarını geçerlerken yüzünü cama dayıyor. Her türlü yüzleşmeden, meydan okumadan her zaman nefret etmiş olan babası açıkça ıstırap çekiyor, sessizliği örtmek için radyoya hızla bastırıyor; klasik müzik dinliyorlar: Ağdalı ve sıradan

bir marş. Tren istasyonuna geliyorlar. Şu anda boşalmış olan otoparka giriyor araba. Dexter arabanın kapısını açıyor, bir ayağını çakıllı yola koyuyor, ama babası vedalaşmak üzere hiçbir hareket yapmıyor; normal bir şoför gibi, gözleri arabanın gösterge panosuna dikili, parmaklarıyla çıldırtıcı bir tempo tutarak arabanın motoru çalışır vaziyette bekliyor.

Dexter, cezasını kabullenip gitmesi gerektiğini biliyor, ama gururu buna izin vermiyor. "Tamam, şimdi gidiyorum, ama bu konuda fazlasıyla aşırı tepki gösterdiğini söyleyebilir miyim?"

Ve babasının yüzüne aniden gerçek bir öfke yerleşiyor; dişlerini sıkıyor, sesi çatlak çıkıyor. "Sakın zekâmı hor görmeye cüret etme, ya da anneninkini... Artık yetişkin bir adamsın, çocuk değilsin." Öfke hızla yok olurken, babasının belki de ağlamak üzere olduğunu düşünüyor. Alt dudağı titriyor, bir eliyle direksiyonu sıkıca tutuyor, diğer elinin uzun parmakları gözlerinin etrafında duruyor. Dexter telaşla arabadan iniyor, tam kapıyı kapatmak üzereyken babası radyoyu kapatıyor ve tekrar konuşuyor. "Dexter..."

Dexter eğilip babasma bakıyor. Babasının gözleri nemli, ama konuşurken sesi kararlı çıkıyor:

"Dexter, annen seni çok ama çok seviyor. Ben de öyle. Her zaman sevdik ve hep seveceğiz. Sanırım bunu biliyorsun..." Duruyor, sözcükleri arıyormuş gibi yere bakıyor. "Dexter, bir daha anneni bu durumda görmeye gelirsen, yemin ediyorum, seni eve almam. Seni kapıdan içeri sokmam. Kapıyı yüzüne kaparım, bunu bil."

Dexter'ın ağzı bir şey söyleyecek gibi açılıyor, ama bir söz çıkmıyor.

"Şimdi. Lütfen evine git."

Dexter arabanın kapısını kapatıyor, ama kapı kilitlenmiyor.

Tekrar kapatıyor; babası bocalıyor, önce ileri doğru gidiyor, sonra geri, sonra da park yerini hızla terk ediyor. Dexter durup gidişini seyrediyor.

Tren istasyonu bomboş. Peron boyunca bakınarak ankesörlü bir telefon arıyor, gençliğinde kaçış planlarını yaparken kullandığı bildik telefonlardan. Saat 18:59. Londra bağlantılı tren altı dakika içinde burada olacak, ama bir arama yapması gerek.

Saat 19:00'da Emma, fazla çaba harcadığının anlaşılmadığından emin olmak için son bir kez daha aynaya bakıyor. Ayna, her an düşecek gibi duvara dayalı duruyor, bu nedenle görüntünün yansımasında görsel bir kayma olduğunu biliyor; yine de kalçalarına, kot eteğinin altındaki kısa bacaklarına bakarak dudak büküyor. Dar şeyler giymek için hava çok sıcak, ama çizik içindeki dizlerinin kırmızı görüntüsüne tahammül edemiyor, bu yüzden giymek zorunda kalıyor. Saçları yeni yıkanmış ve orman meyvesi denen ıtırlı bir şey kokuyor; saçlarını kabartmak için parmaklarıyla karıştırıyor, sonra serçeparmağıyla dudaklarının kenarından taşmış ruju temizliyor. Dudakları çok kırmızı; abartıp abartmadığını düşünüyor. Her neyse, nasılsa bir şey olacağı yok, saat 20:30'da evde olur. Votka tonikten son kalanı içiyor, diş macunuyla birleşmesinden hissettiği metalik tatla irkiliyor, anahtarlarını alıyor, en iyi çantasının içine atıyor ve kapıyı kapatıyor.

Telefon çalıyor.

Binanın koridorunu yarılamışken telefonu işitiyor, bir an geri dönüp cevap vermeyi düşünüyor ama zaten çok geç kaldı; zaten görüşmenin nasıl geçtiğini soracak olan annesi ya da kız kardeşidir muhtemelen. Koridorun sonunda asansörün kapısının açıldığını duyuyor. Yakalamak için koşuyor ve telesekreter

devreye girdiğinde asansörün kapısı kapanıyor.

~

"... Bip sesinden sonra lütfen mesajınızı bırakın, sizi arayacağım."

"Merhaba, Emma, ben Dexter. Sana ne diyecektim... Yani, diyecektim ki, evin yakınındaki tren istasyonundayım, annemden dönüyordum... bu gece ne yapıyorsun diye merak ettim. Jurassic Park'ın prömiyerine biletim var! Onu kaçırdık sanırım ama belki filmden sonraki partiye gideriz? Sen ve ben? Lady Di da orada olacak. Özür dilerim, gevezelik ediyorum, eğer oradaysan, telefonu aç, Emma. Telefonu aç, telefonu aç. Hayır mı? Tamam, ah, şimdi hatırladım, bu akşam randevun vardı, değil mi? Heyecanlı randevu. Peki, iyi eğlenceler, gelince beni ara, eğer gelirsen. Olanları bana anlat. Ciddiyim, mümkün olduğunca çabuk ara."

Duraksıyor, nefesini toparlıyor, sonra:

"İnanılmaz derecede boktan bir gün, Em," diyor ve tekrar duraksıyor. "Çok, çok kötü bir şey yaptım." Telefonu kapatmalı artık, ama kapatmak istemiyor. Emma Morley'yi görmek istiyor, belki böylece ona günahlarını itiraf edebilir, ama onun da randevusu var. "Seni yarın arayacağım. Her şeyi öğrenmek istiyorum! Seni gönül avcısı!" Telefonu kapatıyor. *Seni gönül avcısı.*

Raylar tıkırdıyor ve yaklaşmakta olan trenin uğultusunu duyuyor, ama bu durumda trene binemez. Sonraki treni beklemesi gerek. Londra treni geliyor, nazikçe tıkırdayarak onu bekliyormuş gibi görünüyor, ama Dexter ankesörlü telefonun plastik siperi arkasına saklanıyor; yüzünün içe doğru çöktüğünü, nefes alışının düzensizleştiğini fark ediyor ve ağlamaya başladığında kendi kendine, *sadece kimyasal bir şey bu*, diyor, *kimyasal, kimyasal.*

BÖLÜM YEDİ

Mizah Duygusu

15 Temmuz 1993, Perşembe

İkinci bölüm: Emma'nın Hikâyesi

Covent Garden ve King's Cross

Ian Whitehead, Forelli'nin Covent Garden şubesinde iki kişilik bir masada tek başına oturuyordu, saatini kontrol etti: *On beş dakika gecikti*, ama bunun kedi-fare oyununun inceliği olduğunu düşündü. *Tamam, oyun başlasın.* Ekmeğini küçük tabaktaki zeytinyağına batırdı, menüyü açtı ve neyi karşılayabileceğini hesaplamaya başladı.

Bir stand-up komedyeni olarak hayat ona zenginlik ve söz verildiği gibi televizyonda görünmeyi getirmeliydi. Pazar gazeteleri her hafta komedinin yeni "rock'n roll" olduğunu ilan ediyorlardı, öyleyse neden hâlâ perşembe geceleri Sir Laffalot'taki herkese açık mikrofonlara sıkışıp kalmıştı ki? Politik konular ve gözlemlerini bir tarafa bırakıp, repertuvarını yeni moda konularla doldurmuş, gerçeküstücü, komik şarkılar ve skeçlerle karakter komedisi yaratmaya çalışıyordu. Hiçbir şey kahkahaları yükseltecek gibi görünmüyordu. Hâlâ Kuzey Hattı'nda bir aşağı bir yukarı dolaşarak büyük kahkahaları aramaktaydı.

Belki de adında bir sorun vardı; "Ian Whitehead" neon lam-

balarda yer alamayacak kadar dirençli bir addı. Adını tek heceli etkili bir adla değiştirmeyi bile düşünmüştü –Ben, Jack ya da Matt– ama komik kişiliğini bulana kadar, Tottenham Court Road'da, tişört giyen sağlıksız genç adamların, tişört giyen sağlıksız genç adamlara bilgisayar malzemesi sattığı Sonicotronics adında bir elektronik mağazasında bir iş bulmuştu. Parası çok değildi ama geceleri sahneye çıkmak için serbestti ve yeni iş arkadaşlarını sık sık kahkahalara boğuyordu.

Ama, Sonicotronics'te olan en iyi şey, öğle tatili sırasında Emma Morley'yle karşılaşmış olmasıydı. Scientology Kilisesi'nin ofislerinin dışında durmuş, kişilik testi yaptırıp yaptırmamakla cebelleşirken onu görmüştü; Emma kocaman hasır bir çamaşır sepetinin arkasında neredeyse kaybolmuştu ve Ian ona sarıldığında Tottenham Court Road ışıklara bürünüp bir rüyalar caddesine dönüşmüştü.

İki numaralı randevuydu ve şimdi Covent Garden'ın yakınındaki düzgün, modern bir İtalyan lokantasında oturuyordu. Ian'ın kişisel damak zevki sıcak ve baharatlı, tuzlu ve gevrek şeylere yatkındı ve aslında acılı hint yemeklerini tercih etmeliydi. Ama, kadın kısmının taze sebze sapkınlığının bilincindeydi. Tekrar saatini kontrol etti –yirmi dakika olmuştu– ve midesinde yarısı açlık, yarısı aşktan kaynaklanan bir sancı hissetti. Yıllar önce kalbi ve midesi Emma Morley'nin aşkıyla ağırlaşmıştı ve bu sadece platonik bir aşk değil aynı zamanda cinsel bir arzuydu. Bunca yıl sonra hâlâ Emma Morley'nin, Loco Caliente'nin bir katedral gibi akşamüzeri güneşinin ışınlarıyla aydınlanmış personel odasmda, uyumsuz iç çamaşırları içinde, kendisine dışarı çıkmasını ve lanet olası kapıyı kapamasını bağırırkenki görüntüsünü unutmamıştı; hayatı boyunca da unutmayacaktı.

Emma Morley, iç çamaşırlarını düşündüğünü bilmeden şef

garson mahallinden Ian'a bakıyor ve bugünlerde kesinlikle daha iyi göründüğünü düşünüyordu. Başındaki kıvrık bukleler gitmişti, şimdi saçları kısa kesilmiş, bir parça jöleyle parlatılmış, şehre yeni gelmiş oğlan görüntüsünden sıyrılmıştı. Aslında bu korkunç giysileri ve açık ağzı olmasa bayağı çekici olabilirdi.

Kendisi için pek alışıldık bir durum olmasa da burann klasik bir randevulaşma yeri olduğunu anlamıştı; yeteri kadar pahalı, fazla aydmlık olmayan, ne fazla gösterişli ne de ucuz görünümlü, pizzaların üzerine roka konan cinsten bir yerdi. Modası geçmiş bir yerdi ama gülünç değildi ve en azından Hint yemeği ya da Tanrı esirgesin, balık *burrito* yoktu. Palmiye ağaçları ve mumlar vardı, yandaki salonda yaşlı bir adam piyanoda Gershwin'in sevilen parçalarından birini çalıyordu: Umarım / bana gözkulak / olabilecek biridir.

"Birisiyle beraber misiniz?" diye sordu şef garson.

"Şuradaki adamla birlikteyim."

İlk buluşmalarında Emma'yı Holloway Road'daki Odeon sinemasında *Şeytanın Ölüsü: Karanlığın Ordusu* filmini izlemeye götürmüştü. Ne çok hassas ne de züppe biri olmadığı için Emma korku filmlerinden pek çok kızın aldığından daha fazla zevk alırdı, ama böyle bile olsa bunun tuhaf, garip biçimde kendinden emin bir seçim olduğunu düşünmüştü. Everyman Sineması'nda *Üç Renk: Mavi* oynuyordu ama o elinde bir testereyle dolaşan adamı seyrediyor ve bunu garip biçimde rahatlatıcı buluyordu. Klasik olarak filmden sonra bir lokantaya gideceklerini düşünmüştü ama Ian için, önce üç kap yemek yemeden sinema macerası tamamlanmış sayılmazdı. Ian, indirim standına sanki bir a la carte menüymüş gibi bakıyordu. Başlangıç için nachos, ana yemek olarak hot-dog, tatlı olarak Revels[13] ve içecek olarak insan

13 Bir çeşit draje. (Yay. N.)

gövdesi büyüklüğünde Lilt[14] aldı. Böylece *Karanlığın Ordusu*'nun birkaç sessiz sahnesine Ian'ın geğirmelerinin tropik sesi eşlik etti.

Ve şimdi bütün bunlara rağmen -şiddet düşkünlüğüyle tuzlu yemekler, çeneye bulaşmış hardal– Emma umduğundan çok daha fazla eğlenmişti. Birahaneye giderlerken, Ian kaldırımda yer değiştirmiş, Emma'ya yoldan çıkmış bir otobüsün çarpmasını önlemek için yolun kenarına geçmişti –Emma'nın daha önce öznesi olmadığı eski moda saçma bir jest– ve özel efektlerden, birinin başını kesmek ve iç organların çıkarılmasından konuşmuşlardı. Bir miktar analizden sonra Ian *Ölüm* üçlemesinin en iyisinin bu olduğunu beyan etmişti. Üçlemeler ve modemler, komedi ve dehşet Ian'ın kültürel hayatında geniş yer kaplıyordu; birahanede de, bir çizgi romanın, mesela *Middlemarch*[15] kadar derinliği ve anlamı olup olamayacağı konusunda ilginç bir tartışmaya girmişlerdi. Koruyucu, özenli, gerçekten pek çok konuda bilgisi olan bir ağabey gibiydi; açıkça Emma'yla yatmayı istemesi dışında. Öylesine hevesli, öylesine tutkulu bakışları vardı ki, Emma yüzünde bir şey mi var diye yoklamaya başlamıştı.

İşte şimdi, bu restoranda, Ian öyle gülümsüyordu; öyle bir coşkuyla ayağa kalkmıştı ki, kalçasıyla masaya çarpıp musluk suyunu zeytinlerin üzerine devirmişti.

"Bir bez ister misin?" dedi Emma.

"Hayır, gerek yok, ceketimi kullanırım."

"Ceketini kullanma. İşte, benim peçetemi al."

"Zeytinlerin içine ettim. Kelimenin gerçek anlamında değil tabii, hemen söyleyeyim!"

---

14 Bir çeşit meyveli gazoz. (Yay. N.)

15 Tam adı *Middlemarch: Taşra Yaşamı Üstüne Bir Çalışma* olan, George Eliot mahlaslı İngiliz yazar Mary Anne (Marian) Evans tarafından yazılmış roman. (Yay. N.)

"Ah. Öyle mi? Tamam."

"Şaka!" diye böğürdü, "Ateş!" diye bağırır gibi. Son felaket gösteri gecesinden beri hiç bu kadar gergin olmamıştı, masa örtüsünü kurutmaya çalışırken kendi kendine sakinleşmesini söyledi; Emma'ya doğru baktı, yazlık ceketiyle oynuyor, kadınların o neye sebep olduklarını bilmez tavırları içinde, omuzlarını arkaya çekip, göğsünü ileri doğru çıkartıyordu. İşte oradaydı, Emma Morley için gecenin ikinci aşk ve tutku köpüğü geliyordu. "Çok tatlı görünüyorsun," diye yumurtlayıverdi kendi tutamadan.

"Teşekkürler! Sen de öyle," dedi Emma gayriihtiyari. Ian, düz, siyah bir tişörtün üzerine buruşuk, çizgili stand-up ceketini giymişti. Emma'nın şerefine üzerinde grup isimleri ya da alaycı işaretler yoktu: Şıktı. "Sevdim bunu," dedi Emma ceketi göstererek. "Çok kibar!" Ian, "Ne, bu eski şeyi mi?" der gibi yakasını parmaklarının arasında ovuşturdu.

"Ceketinizi alabilir miyim?" dedi garson zarif ve becerikli bir hareketle.

"Evet, teşekkür ederim." Emma ceketini uzattı ve Ian daha sonra bunun için bahşiş vermesi gerektiğini düşündü. Sorun değildi. O buna değerdi.

"İçki alır mısınız?" diye sordu garson.

"Sanırım bir votka-tonik alırım"

"Duble mi?" dedi garson, genç kadını daha fazla masrafa teşvik ederek.

Ian'a baktı Emma; yüzünden bir panik kıvılcımının geçtiğini gördü. "Münasebetsizlik mi olur?"

"Hayır, devam et."

"Peki, duble olsun!"

"Siz efendim?"

"Ben şarabı bekleyeceğim, teşekkürler."

"Maden suyu?"

"MUSLUK SUYU!" diye bağırdı, sonra sakinleşerek devam etti, "Musluk suyu çok güzeldir..."

"Musluk suyu iyidir," diye gülümsedi Emma rahatlatıcı bir şekilde. Garson gitti. "Yeri gelmişken, söylememe bile gerek yok, bu gece Alman usulü yapıyoruz. Tartışma istemez. Artık 1993'teyiz, bağırıp çağırmaya gerek yok." Ve Ian onu daha çok sevmeye başladı. Ama âdet yerini bulsun diye bir gösteri yapmalıydı.

"Ama sen öğrencisin, Em!"

"Artık değilim. Artık diplomalı bir öğretmenim! Bugün ilk iş görüşmemi yaptım."

"Nasıl geçti?"

"Gerçekten çok iyi!"

"Tebrikler, Em, bu olağanüstü bir şey." Ve kendini masanın üzerinden fırlatıp onu yanağından, hayır iki yanağından, hayır, bir dakika, sadece bir yanağından, hayır, tamam iki yanağından öpmek için hamle yaptı.

Menü dalga geçilmeye hazırdı, Emma dikkatini toplamaya çalışırken, Ian rolünün içine girerek menüdeki seçeneklerle sözcük oyunlarına girişti. Mesela bir dakikalık biftek, bir dakikada yenecek kadar küçük bir biftek miydi? Ya bugünlerde adından çok söz edilen "ragu sosu" ne oluyordu? Bizim eski spagetti bolonez, ne zamandan beri ragu sosluydu?

Cümleler birbirini takip ederken, Emma gece için ümitlerinin solmaya başladığını hissetti.

Beni güldürerek yatağa atmaya çalışıyor, diye düşündü, *ama asıl yaptığı, beni ancak eve giden trene gitmeme neden olacak kadar güldürüyor olması.* Sinemada en azından dikkatini dağıtacak kadar

şiddet vardı, ama burada yüz yüzeydiler, yapacak başka bir şey yoktu. Emma'nın canı sıkılıyordu. Lisansüstü eğitim kursundaki çocukların hepsi yarı profesyonel komedyendiler, özellikle birahanede birkaç biradan sonra; bir yandan onlara kızarken aynı zamanda cesaret verdiğini de biliyordu; erkekler kibrit çöpleriyle ya da yetmişlerin unutulmuş pastaneleriyle ilgili numaralar yaparlarken, kızlar oturup sırıtarak seyrediyorlardı. Erkeklerin birahanelerdeki durmak bilmeyen çıldırtıcı kabaresi...

Votkasını kafasına dikti. Ian şimdi şarap listesini almış, şaraplar üzerine espriler yapmakla meşguldü: *Şehvet uyandıran, ağız dolusu orman yangını, arkasında patlayan bir elma şekerinin notalarıyla...* Üçüncü sınıf amatör bir stand-up komedyeni olarak bu rutin sonsuza kadar gidebilirdi ve Emma kendini, işi fazla büyütmeden sadece listeye bakıp, gösterişsiz ama kararlı bir tavırla şarap siparişi veren, gerçek olmayan bir adamı hayal ederken buldu.

"... Dumanlı Wotsits jambonlarının kokusu, arkasında dolgun zürafa notalarıyla..."

Beni güldürerek sarhoş edecek, diye düşündü. *Sanırım bir ekmek somunu fırlatırsam onu susturabilirim, ama hepsini yiyip bitirdi.* Diğer müşterilere baktı; herkes kendi rolünü oynuyordu. *Benim payıma düşen de bu mu,* diye düşündü. *Romantik aşk, hepsi bu muydu; yetenek gösterisi mi? Yemeğini ye, yatağa git, bana âşık ol ve sana yıllar boyu bunun gibi üstün kalite malzemeler sözü vereyim?*

"... Fıçı birayı bu şekilde sattıklarını düşünsene?" Glasgow aksanıyla konuşuyordu. "Özel mayalandırılmış biramız damağınızda konsey binası, eski alışveriş arabası ve yozlaşan şehir ağırlığıyla oturur. Özellikle aile içi şiddetle çok iyi gider!.."

Eğlenceli erkeklerde karşı konulmaz bir şey olduğuna dair yanılgının nereden çıkmış olabileceğini merak ediyordu Emma.

Büyük umutlarla gelmişti buraya, aslında Ian'dan hoşlanıyor sayılırdı ve onu tekrar göreceği için heyecanlanmıştı bile, ama neler diyordu böyle...

"... Portakal suyumuz, portakal ve portakal notalarıyla..."

Tamam, bu kadarı yeter artık.

"... Sıkılmış, hayır, ineklerin memelerinden itinayla sağılmış, 1989 mahsulü süt, karateristik bir beyazlığa sahip olup..."

"Ian?"

"Ne var?"

"Kes sesini, olur mu?"

Bir sessizlik oldu; Ian gücenmiş görünüyordu, Emma kendini mahcup hissediyordu. Duble votka yüzünden olmalıydı. Durumu örtbas etmek için yüksek sesle, "Sadece bir şişe Valpolicella almaya ne dersin?" dedi Emma.

Ian menüye baş vurdu. "Böğürtlen ve vanilya yazıyor burada."

"Belki şarap biraz böğürtlen ve vanilya tadında olduğu için yazmış olabilirler mi?"

"Böğürtlen ve vanilya sever misin?"

"Bayılırım."

Ian'ın gözleri fiyata kaydı. "Alalım o zaman!"

Ve bundan sonra, neyse ki, olaylar daha iyiye gitmeye başladı.

~

Selam, Em. Yine ben. Gülen Adam'la birlikte dışarıda olduğunu biliyorum, ama sadece şunu söylemek istedim: Eve döndüğünde, şayet yalnız dönersen, prömiyere gitmemeye karar verdim. Eğer uğramak is-

tersen, bu gece evdeyim. Yani demek istiyorum ki uğrarsan sevinirim. Taksi parası öderim, burada kalabilirsin. Ne zaman dönersen, bana bir telefon et, sonra taksiye atla. Hepsi bu. Umarım görüşürüz. Sevgiler. Hoşça kal, Em.

Hepsi hepsi üç yıl önceki eski zamanlardan konuştular. Emma çorbasını içtikten sonra balık alırken, Ian bir karbonhidrat karışımını, devasa bir kâse etli makarnayı neredeyse parmesan peynirinin içine gömerek yedi. Bu ve kırmızı şarap onu sakinleştirmişti, Emma da rahatlamıştı, hatta hafif sarhoşluğuyla gayet iyiydi. Hem neden olmasın? Bunu hak etmemiş miydi? Son on aydır inandığı bir şey uğruna çok sıkı çalışmıştı ve bazı öğretmen yerleştirmeleri açıkça dehşet verici olsa da, bu işte iyi olduğunu fark edecek kadar sağ duyuluydu. Bu öğleden sonraki iş görüşmesi de aynı duyguyu uyandırmıştı onda; okul müdürü onaylarcasına gülümsüyor ve başını sallıyordu. Emma, yüksek sesle söylemeye cesaret edemese de işi aldığından emindi.

Peki bunu neden Ian'la kutlamayacaktı? Ian konuşurken, yüzünü inceledi ve kesinlikle eskiden olduğundan daha çekici olduğuna karar verdi; ona bakarken artık traktörleri düşünmüyordu. İncelikli ve zarif olan hiçbir şey yoktu onda; bir savaş filminin oyuncu kadrosunu belirleyecek olsanız, Ian belki annesine mektuplar yazan güçlü kuvvetli Tommy olabilirdi; Dexter'sa... ne? Yorgun bir Nazi. Öyle bile olsa, onun kendisine bakış şeklini seviyordu. Müptela gibi bakıyordu. Tam karşılığı buydu. Müptela ve sarhoş, Emma da kendini ona karşı ihtiraslı ve müptela hissediyordu.

Şarabın kalanını Emma'nın bardağına boşalttı Ian. "Eski çeteden kimseyi görüyor musun?"

"Pek sayılmaz. Bir defa Scott'la karşılaştım, *Sezar'ın Salonu*'nda. Gayet iyiydi, hâlâ öfkeli. Ayrıca, biriyle görüşmekten de kaçınıyorum. Sanki hapishane gibiydi orası; en iyisi eski mahkûmlarla fazla samimi olmamak. Sen hariç tabii."

"O kadar kötü değildi, öyle değil mi? Orada çalışmak diyorum..."

"Yani, hayatımın bir daha geri alamayacağım iki senesi gitti." Yüksek sesle söyleyince bu saptama onu şoke etmişti ama yine de omuz silkti. "Bilmiyorum, sanırım pek mutlu bir dönem değildi, hepsi bu."

Ian kederle gülümsedi ve parmağını dürttü. "O yüzden mi telefonlarıma cevap vermedin?"

"Vermedim mi? Bilmiyorum, olabilir." Bardağı dudaklarına götürdü. "Şimdi buradayız. Konuyu değiştirelim. Stand-up kariyerin nasıl gidiyor?"

"Ah, iyi. Gerçek anlamıyla emprovize bir gösteri yapıyorum. Bazen komik bile değilim! Ama sanırım emprovizenin keyfi bu, öyle değil mi?" Emma bunun doğruluğundan emin değildi, ama yine de öyleymiş gibi başını salladı. "Bir de Kennington'da, Mr Chuckles'ta salı gecesi şovunu yapıyorum. O biraz daha belirli, konuya bağlı bir şey. Bill Hicks'in reklamla ilgili yaptığına benzer bir şey yapıyorum. Televizyondaki şu aptal reklamlar gibi..."

Yine kendi rolünün içine kayarken, Emma da donmuş gülümsemesine geri döndü. Bunu söylemek onu öldürürdü ama, Ian, Emma'yı şimdiye kadar belki iki kez güldürmüştü ve bunlardan biri kiler merdivenlerinden düştüğü zamandı. Büyük bir mizah duygusuna sahip ama aynı zamanda hiçbir şekilde eğlenceli olamayan bir adamdı. Dexter'ın tam tersiydi: Dexter'ın şakayla işi olmazdı, muhtemelen mizah duygusundan da yoksundu; tıpkı politik bilinci olmadığı gibi, ama Dexter'la olduğun-

da her zaman deli gibi gülerdi; bazen, dürüst olmak gerekirse, hafifçe altına kaçırdığı bile olmuştu. Yunanistan'daki tatilde on gün hiç durmadan gülmüşlerdi. Dexter şu anda neredeydi, diye merak etti.

"Onu televizyonda izledin mi?" dedi Ian.

Emma yakalanmış gibi sıçradı. "Kimi?"

"Arkadaşın Dexter'ı, şu aptal programda."

"Bazen. Bilirsin işte, televizyon açıksa."

"O nasıl?"

"Ah, iyi, her zamanki gibi. Yani biraz kaçık, doğruyu söylemek gerekirse biraz raydan çıkmış durumda. Annesi hasta ve o buna pek katlanamıyor."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Ian üzüntüyle suratını astı ve konuyu değiştirmenin bir yolunu bulmaya çalıştı. Duyarsızca değil elbette; bir yabancının hastalığının gecesini berbat etmesini istemiyordu. "Sık sık konuşuyor musunuz?"

"Ben ve Dex ımı? Çoğu zaman. Fazla görüşmüyoruz ama... televizyon işleri, sevgilileri, bilirsin."

"Bu aralar kiminle çıkıyor?"

"Bir fikrim yok. Lunapark balıkları gibidir onlar, isim koymaya gelmez, o kadar uzun ömürlü olmazlar." Bu cümleyi daha önce de kullanmıştı ve Ian'ın hoşlanacağını düşündü, ama o hâlâ somurtuyordu. "Ne bu surat?"

"Ondan hiç hoşlanmadım, sanırım."

"Hayır, hoşlanmadın, hatırlıyorum."

"Denedim."

"Bunu kişisel olarak almamalısın. Diğer erkeklerle pek anlaşamaz, bunu anlamlı bulmaz."

"Aslına bakarsan, her zaman şöyle düşünmüştüm..."

"Nasıl?"

"Seni kendine hak görüyordu sanki. Hepsi bu."

~

Yine ben! Sadece kontrol ediyorum. Ama şu anda adamakıllı sarhoşum. Birazcık duygusallaştım. Sen muhteşem bir şeysin, Emma Morley. Seni görmek iyi olur. Ne zaman gelirsen ara. Başka ne söylemek istiyordum? Hiçbir şey, sadece harikasın, harika bir şeysin. Böyle. Ne zaman gelirsen. Beni ara. Bana bir telefon et.

~

Bu arada ikinci kanyaklar geldiğinde ikisinin de sarhoş olduğuna hiç kuşku yoktu. Bütün lokanta sarhoş olmuş gibiydi, gri saçlı piyanist bile *I Get a Kick Out of You*[16] parçasını aşırı duygusal biçimde söylerken, sanki birisi fren kablolarını kesmiş gibi piyanonun pedalına basıp duruyordu. Şarkı kafasının içinde yankılanırken, Emma sesini yükseltmek zorunda kalarak büyük bir tutkuyla yeni mesleki kariyerinden söz etmeye başlamıştı.

"Londra'nın kuzeyinde büyük bir meslek okulu, İngilizce dersi vereceğim, biraz da drama. Hoş bir okul, karma okul, herkesin, "Evet, bayan, hayır, bayan," diye konuştuğu rahat banliyö okullarından biri değil. Çocuklar biraz mesele ama o kadar da olacak, değil mi? Çocuk dediğin öyle olur. Şimdi böyle diyorum. Muhtemelen beni diri diri yiyecekler, küçük hergeleler." Kanyağı filmlerde gördüğü gibi bardağın içinde yuvarladı. "Kendimi masanın kenarına oturmuş, Shakespeare'in nasıl ilk rapçi olduğunu

16 Frank Sinatra tarafından da icra edilmiş bir Cole Porter şarkısı. "Sana Bayılıyorum." (Ç. N.)

ya da buna benzer bir şey anlatırken hayal ettiğim bir görüntüm var gözümün önünde ve bütün çocuklar ağızları bir karış açık bakacaklar bana; hipnotize olmuş gibi. Etkilenmiş genç omuzların üzerinde havaya kaldırıldığımı hayal ediyorum. Nereye gidersem gideyim, otoparka, kantine, bana hayran çocukların omuzlarında oluyorum. Şu *carpe diem* öğretmenlerden biri gibi."

"Anlamadım, ne öğretmenler?"

"Carpe diem."

"Carpe?.."

"Bilirsin işte, 'Günü yakala' demek!"

"Bu o demek mi? Ben de 'Halıyı yakala' demek olduğunu sanıyordum!"

Emma nazik bir şekilde hıçkırarak gülümsedi, ki bu Ian için başlama vuruşu gibi bir şeydi. "Bu yüzden benim işlerim ters gitti! Vay canına, eğer bunu bilseydim, okul yıllarım bambaşka olurdu! Yerlerde sürünmekle geçen o kadar yıl..."

Bu kadarı yeter. "Ian, yapma şunu," dedi sert bir tavırla.

"Neyi?"

"Rolüne giriyorsun. Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun." Kırılmış görünüyordu; Emma masanın üzerinden eğilerek sesini pişmanlıkla alçalttı, elini tuttu. "Sürekli gözlem, espri ya da kelime oyunları yapman gerekmediğini düşünüyorum sadece. Bu bir gösteri değil, Ian, bir sohbet, hepsi bu."

"Özür dilerim, ben..."

"Ah, sadece sen değil, genel olarak erkekler; hepinizin sürekli yaptığı numara bu. Tanrım, ne olurdu sadece konuşan ve dinleyen birine rastlasaydım!" Çok fazla konuştuğunun farkındaydı, ama artık hızını kesemiyordu. "Sadece bunun neden gerekli olduğunu anlayamıyorum. Sınav değil ki bu."

"Ama bir nevi öyle aslında, değil mi?"

"Benimleyken değil. Öyle olması gerekmiyor."

"Özür dilerim."

"Sürekli özür dileyip durma."

"Ah. Tamam."

Ian, bir an için sessiz kaldı. Şimdi Emma özür dileyecek gibiydi. Düşüncelerini söylememeliydi; düşüncelerini söylemek hiçbir zaman iyi olmaz. Tam özür dilemek üzereydi ki, Ian içini çekerek yanağını yumruğuna dayadı.

"Sanırım bu şöyle bir şey: Eğer okulda öyle parlak, iyi görünümlü ya da popüler biri değilsen ve günün birinde bir şey söylediğinde birileri buna gülerse, buna dört elle sarılırsın, öyle değil mi? Şöyle düşünürsün: Ben komik biriyim, aptal kocaman bir suratım, kocaman kalçalarım var ve kimse beni beğenmiyor, ama en azından insanları güldürebiliyorum. Ve bu, birini güldürmek öyle hoş bir duygudur ki, bağımlısı olursun onun. Sanki eğlenceli değilsen... hiçbir şey değilsin." Şimdi bakışlarını masa örtüsüne çevirmiş, parmaklarıyla ekmek kırıntılarından bir piramit yapıyordu. "Aslında bu durumu kendinden dolayı anlayacağını düşünmüştüm."

Emma'nın eli göğsüne gitti. "Kendimden mi?"

"Rol yapma konusu."

"Ben rol yapmıyorum."

"Lunapark balıkları konusunda söylediklerin, mesela, daha önce de söylemiştin."

"Hayır, ben... öyle mi?"

"Sadece birbirimize benzediğimizi düşünüyorum, sen ve ben. Bazen."

İlk önce karşı çıkmayı düşündü Emma. *Hayır, ben öyle değilim,* demek istiyordu, *ne saçma bir düşünce,* ama Ian kendisine öyle bir şekilde gülümsüyordu ki –nasıl derler– safça... ve galiba kendisi de biraz merhametsiz davranmıştı. Bu yüzden, omuzlarını silkti. "Buna asla inanmam."

"Neye?"

"Kimsenin senden hoşlanmadığına."

Genizden gelen bir sesle, şakacı bir tavırla konuştu Ian. "Kayıtlı deliller öyle demiyor ama."

"Ben buradaymı, öyle değil mi?" Bir sessizlik oldu, gerçekten çok sarhoştu ve şimdi masanın üzerindeki kırıntılarla oynama sırası ona gelmişti. "İşin doğrusu, bugünlerde ne kadar iyi göründüğünü düşünüyordum."

Ian iki eliyle göbeğini kavradı. "Egzersiz yapıyorum."

Emma, ona bakarak, neredeyse doğallıkla güldü ve o kadar da çirkin bir suratı olmadığına karar verdi; kimi yakışıklı aptal oğlanların yüzü gibi değildi; doğru düzgün, normal bir adam yüzüydü. Hesap ödendikten sonra Ian'ın kendisini öpmeye çalışacağını biliyordu ve bu kez ona izin verecekti.

"Gitmeliyiz," dedi.

"Hesabı alaymı." Garsona hesap işareti yaptı. "Şu küçük hareketi herkesin yapıyor olması ne tuhaf değil mi? Kimin fikri acaba, merak ediyorum?"

"Ian?"

"Ne? Özür dilerim, özür dilerim."

Hesabı, sözleştikleri gibi, ikiye bölerek ödediler, çıkarlarken Ian kapıyı alt tarafına bir tekme atıp çekerek açtı, böylece kapı yüzüne çarpmış gibi bir yanılsama vermiş oldu. "Birazcık fiziksel komedi..."

Dışarıda siyah ve mor bulutlardan oluşan kalın bir perde gökyüzünü kaplamıştı. Sıcak rüzgârda fırtınanın habercisi bir demir tadı vardı ve meydanın kuzeyine doğru yürürlerken Emma kendini keyifli bir sarhoşluk içinde ve kanyak aromasıyla kaplı hissetti. Hokkabazları, zorlama eğlenceleriyle Covent Garden'dan her zaman nefret etmişti, ama bu gece gözüne güzel görünüyordu; kendisine karşı her zaman nazik ve ilgili olmuş bu adamın koluna girmek kadar doğal ve güzeldi. Yüzüne bakınca Ian'ın suratını asmış olduğunu gördü.

"Ne oldu?" diye sordu, koluyla kolunu sıkıştırarak.

"Sadece, bilirsin, kendimi çuvallamış gibi hissediyorum, hepsi bu. Sinirlerim yıpranıyor, çok uğraşıyorum, saçma sapan şakalar yapıyorum. Stand-up komedyeni olmanın en kötü yanı ne, biliyor musun?"

"Giysiler mi?"

"İnsanların her zaman 'uyanık' olmanı beklemesi. Her zaman kahkahayı kovalıyorsun..."

Biraz da konuyu değiştirmek için ellerini Ian'ın omzuna koydu Emma, kendini yukarı çekmek için vücudundan destek aldı ve parmaklarının ucunda yükselerek onu öptü. Ağzı nemli, fakat sıcaktı. "Böğürtlen ve vanilya," diye mırıldandı Emma, dudakları birbirine bastırılmışken, aslında parmesan ve içki tadıyordu. Dert etmedi. Ian, öpüşürken güldü, Emma topuklarının üzerine indi ve Ian'ın yüzünü tutarak baktı. Ian mutluluktan ağlayacakmış gibi görünüyordu: Emma yaptığından mutluluk duydu.

"Emma Morley, şunu söyleyebilir miyim...?" Büyük bir ağırbaşlılıkla Emma'ya baktı. "Senin kesinlikle harika olduğunu düşünüyorum."

"Sen ve şu tatlı sözlerin," dedi Emma. "Şimdi sana gidelim mi? Yağmur başlamadan."

~

Bil bakalım kim? Saat on bir buçuk. Neredesin, pis gezenti? Ah, neyse. Geldiğinde beni ara, buradayım, bir yere gitmiyorum. Hoşça kal.

~

Ian'ın Cally Road'daki giriş kat dairesi sadece sokak lambaları ve yoldan geçen iki katlı otobüslerin reflektörleriyle aydınlanıyordu. Oda, Piccadilly, Victoria ve Kuzey hattı metro trenleri ve 30, 10, 46, 214 ve 390 numaralı otobüsler yüzünden bir dakika içinde defalarca sallanıyordu. Toplu taşıma araçları bakımından muhtemelen Londra'nın en mükemmel dairesiydi, ama sadece bu bakımdan. Emma, katlanınca kanepe olan yatağa yattığında sırtındaki sallantıyı hissedebiliyordu.

"Bu neydi?"

Ian sarsıntıyı dinledi. "Piccadilly Doğu Bağlantısı."

"Buna nasıl dayanıyorsun, Ian?"

"Alışıyorsun. Bir de şunlardan var..." Pencere pervazında duran iki tane şişman mum topağını gösterdi. "Şekillendirilebilir mumdan kulak tıkacı."

"Ah, harika."

"Yalnız, geçen gün çıkartmayı unutmuşum. Beynimde tümör var sandım. *Başka Tanrı'nın Çocukları*'ndaki[17] gibi hissettim biraz; ne demek istediğimi anlıyor musun?"

17 Yönetmen Randa Haines'in 1986 tarihli, Akademi ve Altın Küre Ödülleri kazanmış, sağır ve dilsiz bir kadın hakkındaki filmi. (Yay. N.)

Emma güldü, sonra yeni bir mide bulantısı gelmiş gibi inledi. Ian'ın elini tuttu.

"Biraz daha iyi misin?"

"Gözlerim açık olduğu sürece iyiyim." Emma Ian'a döndü, yüzünü görmek için yorganı çekti, yorganın kılıfı olmadığı için ve rengi mantar çorbasına benzediği için midesi bulanır gibi oldu. Oda, hayır kurumu mağazası gibi kokuyordu; yalnız yaşayan bir adamın kokusu. "Sanırım ikinci kanyak yaptı bunu." Ian gülümsedi, ama yoldan geçen bir otobüsün ışığı odayı yaladı ve Emma onun üzgün göründüğünü gördü. "Bana kızgın mısın?"

"Tabii ki değilim, bilirsin, bir kızı öpersin, o da midesi bulandığı için istemez..."

"Söyledim sana, içki yüzünden sadece. Çok iyi vakit geçirdim, gerçekten çok iyi. Biraz nefes almam gerek. Gel buraya..." Onu öpmek için oturdu, ama en iyi sutyeni öyle sıkmıştı ki, balenleri koltukaltına batıyordu. "Of, of, of!" diye bağırarak tekrar düzeltti, sonra birden başını dizlerinin arasına eğiverdi. Ian'ın eli bir hemşire gibi sırtını ovuyordu ve Emma her şeyi berbat ettiği için utandığını hissetti. "En iyisi gitmem, sanırım."

"Ah. Tamam. Eğer istediğin buysa."

Beyaz ışık odayı tararken, ıslak caddedeki tekerlek seslerini dinlediler.

"Bu hangisi?"

"30 numara."

Üzerini çekiştirdi, sonra sallanarak ayağa kalktı, eteğini düzeltti. "Çok güzel vakit geçirdim!"

"Ben de..."

"Sadece çok içkiliyini..."

"Ben de..."

"Eve gidip ayılacağım..."

"Anlıyorum. Yine de... üzgünüm"

Emma saatine baktı. 23:53. Metro treni belirli bir ulaşım merkezinin kör noktasında bulunduğunu hatırlatarak ayaklarının altında yuvarlanarak ilerledi. King's Cross'a yürümek beş dakika, Piccadilly bağlantısı, en erken 00:30'da evde olurdu. Camda yağmur damlaları vardı ama fazla değildi.

Ama sonra şehrin diğer ucuna yürümeyi, el yordamıyla anahtarlarını ararken boş dairenin sessizliğini, sırtındaki ıslak giysilerin kokusunu hayal etti. Tek başına yatakta yattığını, tavanın döndüğünü, altında sallanan Tahiti'yi, mide bulantısını, pişmanlığını düşündü. Burada kalmak, bir değişiklik için biraz sıcaklık, ilgi, yakınlık gerçekten kötü mü olurdu? Yoksa bazen metroda gördüğü o huysuz, yorgun, solgun, üzerlerinde bir gece önceki parti giysileri olan kızlardan mı olmak istiyordu gerçekten? Yağmur, biraz daha sert vurmaya başladı pencereye.

"Seninle istasyona gelmemi ister misin?" dedi Ian. "Ya da belki..."

"Ne?"

"Burada kalıp uyuyabilirsin? Sadece, anla işte, sarılırız."

"*Sarılmak.*"

"Sarılmak, kucaklaşmak. Ya da onu bile yapmayız. Utanç içinde öyle kaskatı yatarız bütün gece, eğer istersen."

Emma gülümsedi, Ian da ümitle gülümseyerek karşılık verdi.

"Lens solüsyonum," dedi Emma. "Yanıma almadım."

"Bende var."

"Lens kullandığını bilmiyordum."

"Bak gördün mü; ortak bir yanımız daha çıktı." Karşılıklı gülümsediler. "Seni memnun edecekse yedek bir çift kulak tıkacı da bulabilirim."

"Ian Whitehead. Seni pis ikiyüzlü, seni."

"... Hadi aç, aç, aç. Neredeyse gece yarısı oldu. Saat gece yarısını vurunca bir, ee, bir neye, ahmağa dönüşeceğim büyük bir ihtimalle. Neyse, bu mesajı alırsan..."

"Alo? Alo?"

"Oradasın!"

"Alo, Dexter"

"Seni uyandırmadım ya, uyandırdım mı?"

"Şimdi girdim içeri. Sen iyi misin, Dexter?"

"Ah, iyiyim."

"Sesin berbat geliyor da."

"Bir parti veriyordum sadece. Yalnızca ben. Küçük, özel bir parti."

"Müziği kısar mısın?"

"Düşündüm de... bekle, müziği kısacağım.... belki sen de gelmek istersin. Şampanya var, müzik var, belki hap da olabilir. Alo? Alo, orada mısın?"

"Bunun iyi bir fikir olmadığına karar vermiştik sanıyorum."

"Vermiş miydik? Bence harika bir fikir çünkü."

"Sadece canın sıkıldığında beni arayıp gelmemi bekleyemezsin..."

"Ah, hadi ama, Naomi, lütfen? Sana ihtiyacım var."

"Hayır!"

"Yarım saat içinde burada olabilirsin."

"Hayır. Yağmur yağıyor."

"Yürü demedim ki. Taksiye bin, ben öderim."

"Hayır, dedim!"

"Gerçekten birine ihtiyacım var, Naomi."

"Emma'yı çağır öyleyse!"

"Emma dışarıda. Hem o türden bir arkadaş değil. Ne demek istediğimi anlıyorsun. Mesele şu, eğer bu gece bir insana dokunmazsam, gerçekten ölebilirim."

"..."

"Orada olduğunu biliyorum. Nefes alışını duyuyorum."

"Tamam."

"Tamam?"

"Yarım saate kadar orada olurum. İçmeyi bırak. Beni bekle."

"Naomi? Naomi, farkında mısın?"

"Neyin?"

"Hayatımı kurtardığının farkında mısın?"

BÖLÜM SEKİZ

Gösteri Dünyası

15 Temmuz 1994, Cuma

Leytonstone ve Isle of Dogs

Emma Morley iyi yemek yiyor, ölçülü içiyor. Bugünlerde sekiz saatlik iyi bir uyku uyuyor ve sabahları altı buçukta kendiliğinden uyanıyor, sonra büyük bir bardak su, günlük 1.5 litrenin ilk 250 mililitresini içiyor. Suyu sıcak, çift kişilik yatağının yanına vuran sabah güneşinde duran sürahiden, ona uyumlu bardağına dolduruyor.

Saatli radyo çalıyor, ama o kendisine yatakta yatma ve haber başlıklarını dinleme izni veriyor. İşçi Partisi lideri John Smith öldü, Westminster Abbey'deki cenaze töreninden bir haber: Karşı partiden saygılı taziye: "Hiçbir zaman sahip olmadığımız harika başbakan." Yerine kimin geçeceğine dair spekülasyonlar var. Emma, Nükleer Silahsızlanma Hareketi'ndeki üyeliği uzun zaman önce sona erdiği için, İşçi Partisi'ne üye olma olasılığını bir kez daha düşünmeyi hatırlatıyor kendisine.

Sonu gelmeyen Dünya Kupası haberleri yataktan kalkmaya zorluyor onu; yazlık yorgam fırlatıyor, eski kalın gözlüklerini takarak yatakla duvar arasındaki dar boşluğa kayıyor. Küçücük banyoya gidip kapıyı açıyor.

"Bir dakika!" Tekrar çekerek kapatıyor kapıyı, ama kendini Ian'ı iki büklüm vaziyette tuvaletin üzerinde görmekten koruyacak kadar hızlı değil.

"Neden kilitlemiyorsun, Ian?" diye bağırıyor kapıda.

"Özür dilerim!"

Geri dönüp yatağa oturuyor, fonda sifon sesleri, bir sifon sesi daha, sonra Ian'ın sümkürerek burnunu temizlemesi ve başka bir sifon sesi eşliğinde somurtarak çiftçiler için hava durumunu dinliyor. Sonunda kırmızı bir suratla ve perişan halde kapıda görünüyor Ian. İç çamaşırı yok, üzerinde bacaklarının biraz üzerini örten bir tişört var. Dünyada bu şekilde iyi görünecek hiçbir adam yoktur, yine de Emma dikkatini onun yüzünde toplamak için ciddi bir gayret harcıyor.

"Ciddi bir deneyimdi."

"Daha iyi değil misin şimdi?" Kendini emniyete almak için gözlüklerini çıkarıyor.

"Tam olarak değil," diyerek suratını asıyor, elleriyle karnını ovalıyor. "Mideciğim altüst olmuş durumda." Ian acı içinde konuşuyor. Emma her ne kadar Ian'ın müthiş olduğunu düşünse de, "midecik" kelimesinde, içinde kapıyı onun suratına sertçe kapatma isteği uyandıran bir şeyler var.

"O jambonun bozuk olduğunu söylemiştim sana, ama beni dinlemedin..."

"Hayır ondan değil..."

"Ah, hayır, jambon bozulmaz, diyorsun. Jambon *iyileştiricidir.*"

"Sanırım bir tür virüs..."

"Belki de ortalıkta dolaşan şu böceklerdendir. Okulda her köşede var, belki ben getirip sana bulaştırmışımdır."

Ian karşılık vermiyor. "Bütün gece ayaktaydım. Kendimi berbat hissediyorum."

"Biliyorum, hayatım."

"Nezlenin üzerine bir de ishal..."

"Cazip bir kombinasyon. Ay ışığı ve müzik gibi"

"Yaz soğuk algınlıklarından nefret ediyorum."

"Senin hatan değil," diyor Emma doğrulup oturarak.

"Mide üşütmesi, sanırım," diyor; kelimelerin uyumu hoşuna gidiyor.

"Mide üşütmesine benziyor."

"Kendimi..." Yumruklarım sıkarak, bütün durumunu özetleyecek bir söz arıyor. "Tıkanmış hissediyorum! Bu durumda işe gidemem."

"Gitme o zaman."

"Ama gitmek zorundayım."

"O zaman git."

"Yapamam, yapabilir miyim? Şuramda bir kilo balgam varmış gibi hissediyorum." Elini alnında dolaştırıyor. "Bir kilo kalın balgam."

"Bugünü alt etmek için ihtiyacım olan görüntü geldi gözümün önüne."

"Üzgünüm, ama kendimi kötü hissediyorum." Yatağın kendi yattığı tarafına sıkışıyor ve bir başka acındırıcı iç çekişle yorganın altına giriyor.

Emma, ayağa kalkmadan önce kendini toparlıyor. Bugün Emma Morley için büyük bir gün, anlamlı bir gün. Bu akşam Cromwell Road Meslek Okulu'nda *Oliver!* oyununun prömiyeri var ve bir felaket olması potansiyeli çok yüksek.

Bugün, Dexter Mayhew için de büyük bir gün. Nemli çarşaflar yığını içinde, gözleri kocaman açık yatıyor ve yanlış gidebilecek şeyleri düşünüyor. Bu gece kendi yepyeni şovunda, ulusal televizyonda canlı görünecek. Bir araç. Yeteneği için bir araç ve o birdenbire bir yeteneği olduğundan kuşku duyuyor.

Önceki gece dışarısı hâlâ aydınlıkken, bu sabah taze bir yüzle uyanmak umuduyla, tek başına ve ayık olarak, küçük bir çocuk gibi erkenden yatağına yattı. Ama dokuz saatin yedi saatini uyanık geçirdi ve şu anda endişeden tükenmiş durumda, midesi bulanmakta. Telefon çalıyor, hemen doğruluyor ve telesekreterdeki kendi sesini dinliyor. "Öyleyse, konuş bakalım!" diyor makinedeki ses kendinden emin bir tavırla. *Ahmak. Mesajı değiştirmelisin,* diye düşünüyor.

Makine ötüyor. "Ah. Tamam öyleyse. Selam. Benim." Emma'nın sesindeki o tanıdık rahatlığı hissediyor ve tam telefonu açmak üzereyken, tartışmış olduklarını ve küs kalması gerektiğini hatırlıyor. "Bu kadar erken saatte aradığım için ve diğer her şey için özür dilerim, ama ikimizden birinin doğru düzgün bir işi olması lazım. Sadece şunu söylemek istemiştim, bu gece önemli bir gece, gerçekten iyi şanslar dilerim. Cidden, iyi şanslar. İyi olacaksın, iyiden de iyi, harika olacaksın. Yalnızca hoş bir şeyler giy ve o saçma sapan sesle konuşma. Gelmediğim için kızacaksın biliyorum ama bir aptal gibi, televizyonda seyredip eğleneceğim..."

Dexter çıplak vaziyette yataktan çıkıyor, makineye bakıyor. Ahizeyi kaldırmayı düşünüyor.

"Saat kaçta dönerim bilmiyorum, okul oyunlarının nasıl olduklarını bilirsin. Bu çılgın işe şov diyoruz. Sonra ararım. İyi

şanslar, Dex. Kucak dolusu sevgiler. Bu arada yeri gelmişken, şu telefon mesajını değiştirmelisin."

Ve kapatıyor. Dexter aramayı düşünüyor, ama taktiksel açıdan biraz daha küs kalması gerektiğini hissediyor. Yine tartışmışlardı. Emma, Dexter'ın, erkek arkadaşından hoşlanmadığını düşünüyor ve Dexter ısrarla inkâr etmesine rağmen, Emma'nın erkek arkadaşından hoşlanmadığını gizlemesinin bir yolu yok.

Dexter denemişti, gerçekten denemişti. Üçü birlikte, sinemalarda, ucuz lokantalarda, salaş meyhanelerde oturmuşlardı; Ian Emma'nın ensesinde burnunu çekerek dururken, Dexter, Emma'yla göz göze gelip onaylayıcı bir ifadeyle gülümsemişti; çiçeği burnunda âşıklar. Emma'nın Earls Court'taki küçücük evinin, küçücük mutfak masasında oturup, çıplak elle boks yapar gibi vahşi bir rekabet duygusuyla *Trivial Pursuit*[18] oynanmıştı. Ian'ın gözleme dayalı stand-up gösterisini izlemek üzere, onun Sonicotronics'teki arkadaşlarına da katılmıştı; Emma yanında oturmuş gergin bir şekilde sırıtarak, sanki nerede gülmesi gerektiğini öğretir gibi onu dürtüp durmuştu.

Ama onun tüm gayretlerine rağmen düşmanlık elle tutulur biçimde ortada ve karşılıklıydı. Ian, Dexter'ın halkın gözüne girmeye çalışan bir sahtekâr olduğunu; gece otobüsleri yerine taksiyi, barlar yerine üyelik gerektiren kulüplere gitmeyi, paket servis yerine lüks restoranlara gitmeyi tercih ettiği için züppenin biri olduğunu ima etmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. İşin kötüsü Emma da sürekli küçümseyen tavırlarıyla, başarısızlıklarını hatırlatarak ona katılıyordu. Başına bu kadar çok şey gelirken ve hayatın olaylarla doluyken başını dik tutmanın, saygın kalmanın ne kadar zor olduğunu anlayamıyor muydu bunlar? Dexter, akşam yemeğinin hesabını ödeyecek olsa ya da otobüse binecek-

18 Bir genel kültür oyunu. (Ç. N.)

lerine taksi parasını ödemeyi teklif etse, bu ikisi ağızlarında lafı geveleyip, kendilerine hakaret edilmiş gibi alınıyordu. İnsanlar bu kadar başarılı olmasına neden memnun olamıyorlar, neden cömertliği karşısında şükran duymuyorlar? Külüstür kanepede *Star Trek* izleyerek geçirdikleri son işkence gecesinde hint sosunun yağı Dries van Noten'dan aldığı pantolonuna dökülmüştü; bu, bardağı taşıran damla olmuştu. O günden sonra Emma'yla yalnız başınayken görüşüyordu sadece.

Mantıksızca, anlamsızca, ne olmuştu?.. Kıskançlık mı? Hayır, kıskançlık değil, gücenmişti belki. Emma'nın, her aradığında orada bulacağı bir acil durum servisi olacağını sanmıştı. Geçen Noel'deki, annesinin ölüm felaketinden beri, her geçen gün kendini ona daha bağımlı hissetmeye başladığı halde, Emma onun için daha az müsait olmaya başlamıştı. Eskiden telefon çağrılarına hemen geri dönerdi, şimdiyse tek kelime etmeden günler geçiyor. "Ian'la birlikte dışarıda" olduğunu söylüyor, ama nereye gidiyorlar? Ne yapıyorlar? Birlikte mobilya mı alıyorlar? Video mu seyrediyorlar? Ian, Emma'nın anne babası Jim ve Sue'yla bile tanışmış. *Onu seviyorlar*, diyor Emma. Dexter neden tanışmadı hiç Jim ve Sue'yla? Onu daha fazla sevemezler miydi?

En rahatsızlık verici olansa, Emma'nın, Dexter'dan bağımsızlaşmasından tat alıyor görünmesiydi. Dexter kendisine bir ders verilmiş gibi hissediyordu; Emma'nın bu yeni bulunmuş rahatlığı, yüzüne bir tokat gibi çarpmıştı sanki. "İnsanların, hayatlarını senin etrafında kurmalarını bekleyemezsin, Dexter," demişti Emma kötü niyetli bir ifadeyle ve yeniden tartışmışlardı; bütün bunlar Emma, Dexter'ın canlı televizyon şovunda stüdyoda olmayacağı içindi.

"Ne yapmamı istiyorsun, sen televizyona çıkacaksın diye oyunu iptal etmemi mi?"

"Oyundan sonra gelemez misin?"

"Olmaz. Çok uzak!"

"Araba gönderirim!"

"Oyundan sonra çocuklarla, velileriyle konuşmam gerek..."

"Neden?"

"Dexter, mantıklı ol, benim işim bu!"

Huysuzlaştığını biliyor Dexter, ama Emma'yı seyircilerin arasında görmek ona çok yardımcı olabilir. Emma etrafında olduğu zaman daha iyi biri oluyor ve zaten arkadaşlar da bunun için değil midir? Emma onun uğuru, nazar boncuğu ve şimdi Emma orada olmayacak, annesi orada olmayacak; öyleyse bütün bunları neden yaptığını merak ediyor.

Uzun bir duştan sonra kendini daha iyi hissediyor, içine gömlek giymeden hafif, V yakalı bir kaşmir kazak, iç çamaşırı giymeden belden büzmeli bir keten pantolon giyiyor ve ayağına bir çift Birkenstock geçirerek, televizyon yorumlarını okumak için gazete bayiine gidiyor. Gazete bayii koşullar gereği, ünlü müşterisine gülümsüyor ve Dexter kolları gazetelerle dolu olarak eve dönüyor. Şimdi kendini daha iyi hissediyor, kaygılı ama aynı zamanda coşku dolu; espresso makinesi ısınırken bir kez daha telefon çalıyor.

Daha makine devreye girmeden, bir şey ona arayanın babası olduğunu söylüyor. Annesinin ölümünden beri telefonlar sıklaştı ve giderek işkenceye dönüştü: Tutuk, dolambaçlı ve dağınık konuşmalar. Kendi kendini yetiştirmiş bir adam olan babası, şimdi en basit bir iş karşısında pes etmiş gibi görünüyor. Duyduğu ıstırap cesaretini kırmış durumda ve Dexter ender ev ziyaretlerinde

babasını, sanki yabancı bir teknolojiye bakar gibi su ısıtıcısına bakarken buluyor.

"Öyleyse, konuş bakalım!" diyor ahmak makine.

"Selam, Dexter, baban." Sıkıcı telefon sesiyle konuşuyor. "Bu geceki şovun için iyi şanslar dilemek için aradım yalnızca. Seyrediyor olacağım. Çok heyecan verici. Alison olsa gurur duyardı." Bunun doğru olmadığını ikisinin de hissettiği bir anlık bir duraksama oluyor. "Bütün söylemek istediğim bu. Bir de... Gazeteleri fazla önemseme. Eğlenmene bak. Hoşça kal..."

Neyi önemseme? Dexter ahizeyi kavrıyor.

"... Hoşça kal!"

Babası kapattı. Patlayıcıların üzerindeki saati ayarlayıp kapattı; Dexter korku dolu gözlerle gazete yığınına bakıyor. Keten pantolonun ipini sıkıyor ve gazetenin TV sayfasını açıyor.

Emma banyodan çıktığında Ian telefondaydı ve cilveli sesi, maskara tavırlarından annesiyle konuştuğunu anlıyor Emma. Erkek arkadaşı ve Sue, Noel'de Leeds'te tanıştıklarından beri tuhaf bir ilişki içindeler: "Ne hoş çiçekler, Bayan M," ve "Bu hindi ne kadar lezzetli!" Aralarında bir elektrik, ortak bir sevgi var ve Emma'yla babasının tüm yapabildikleri kafalarını sallayıp gözlerini devirmek.

Emma sabırla Ian'ın bitirmesini bekliyor. "Hoşça kalın, Bayan M. Evet, ben de öyle umuyorum. Sadece bir yaz soğuk algınlığı, atlatırım. Hoşça kalın, Bayan M." Ian tekrar ölümcül hasta gibi yatağa dönerken, Emma telefonu alıyor.

Annesi mahcup ve sersemlemiş bir halde. "Ne hoş delikanlı. Öyle değil mi?"

"Öyle, anne."

"Umarım onunla ilgilenirsin."

"İşe gitmek zorundayım, anne."

"Şimdi, ben niye aradım? Bak, niye aradığımı tamamen unuttum."

Ian'la konuşmak için aramıştı. "Bana iyi şanslar dilemek için olabilir mi?"

"Ne için iyi şanslar?"

"Okuldaki oyun için."

"Ah, evet, iyi şanslar. Kusura bakma, görmeye gelemiyoruz. Londra o kadar pahalı ki..."

Emma, ekmek kızartıcıdaki ekmekler yanıyormuş gibi yaparak telefonu kapatıyor, sonra "terleyerek iyileşmek" için yorganın altında terleyen hastaya bakmaya gidiyor. Payına düşen şeyse, bir kız arkadaş olarak başarılı olmadığının farkına varmak oluyor. Onun için yeni bir rol ve bazen kendini "kız arkadaş hareketleri" rolü yaparken buluyor: Elini tutmak, televizyonun karşısında sarılarak oturmak; bu tür şeyler. Ian onu seviyor, pek sık olmasa da öyle söylüyor; Emma da onu sevebileceğini düşünüyor, ama biraz zaman gerekecek. Kesinlikle denemeye niyetli ve şu anda bilinçli bir sempati gösterisiyle yatakta yatan Ian'a sokuluyor.

"Eğer bu geceki gösteriye gelemeyeceğini düşünüyorsan..."

Ian telaşla oturuyor. "Hayır! Hayır, hayır, hayır, kesinlikle geleceğim..."

"Gelemezsen anlarım..."

"... Ambulansla gelmem gerekse bile, gelirim."

"Aptalca bir okul piyesi yalnızca, can sıkıcı bir şey."

"Emma!" Emma bakmak için başını kaldırıyor. "Bu senin büyük gecen! Bunu dünyada kaçırmam."

Emma gülümsüyor. "İyi. Sevindim." Eğilip, titiz bir şekilde dudakları kapalı olarak onu öpüyor, sonra çantasını alıp evden dışarı çıkıyor, büyük gün için hazır.

Yazının başlığı şöyle:

TELEVİZYONUN EN NEFRET UYANDIRAN ADAMI BU MU?

Dexter bir süre bir yanlışlık olması gerektiğini düşünüyor, çünkü başlığın altına yanlışlıkla kendi resmini basmışlar ve resmin altında, adını yazar gibi sadece iki sözcük yazıyor: "Kendini Beğenmiş."

Küçük espresso fincanını parmaklarının arasında sıkıca tutarak okumaya devam ediyor.

Bu gecenin televizyonu

Bugün televizyonda Dexter Mayhew'dan daha bencil, kendini beğenmiş, ukala dümbeleği birisi var mı? Onun o kibirli, "güzel çocuk" yüzü bizde televizyonu tekmeleme isteği uyandırıyor. Okulda bir lafımız vardı: İşte kendini bir halt zanneden biri. Gariptir, Şov Dünyası'nda onu, onun kendini sevdiğinden daha çok seven biri olmalı ki, üç yıl boyunca *rahat ol!*'u (bu küçük harf olayından nefret etmiyor musunuz? Fazlasıyla 1990'lar) sunduktan sonra, şimdi de kendi gece şovunu sunuyor: *Gece yarısı- Kilitlen.*

Okumayı kesmeliydi, tam gazeteyi kapatmak üzereydi ki gözü bir kelimeye ilişti. "Yeteneksiz." Okumayı sürdürdü...

Eğer delikanlı olmaya çalışan özel okul öğrencisi bir yeni yetmeyi seyretmeyi gerçekten istiyorsanız, bu program tam size göre. Üstelik canlı; onun meşhur yeteneksiz röportaj tekniklerini izlemek keyif verici olabilir; alternatif olarak yüzünüzü "keten" ayarına getirilmiş buharlı ütüyle dağlayabilirsiniz. Yardımcı sunucu "şen şakrak" Suki Meadows, müzikler Shed Seven, Echobelly ve The Lemonheads'ten. Uyarmadı demeyin.

Dedikodular ve bu karışık durumla mücadele etmeye çalışarak yeniden espresso yapıyor.

Başarılı insanları eleştirme eğilimi, tipik İngiliz Hastalığı, diye düşünüyor. *Biraz başarılı olduğunu gördüler mi, seni devirmeye çalışırlar; umurumda değil, işimi seviyorum ve işimde çok iyiyim; üstelik bir televizyon sunucusu olmak için gerekenler insanların sandıklarından çok daha fazla: Tıkır tıkır çalışan bir zekâ, hızlı düşünmek, bunun yanı sıra eleştirileri kişisel olarak algılamamak. Asıl eleştirilmesi gerekenler, bir sabah uyanıp da eleştirmen olmaya karar verenler; onlara nasıl şov yapıldığını göstereceğim.*

Bu monoloğun çeşitlemeleri büyük gün boyunca yapım şirketine giderken yolda, Isle of Dogs'taki stüdyoya giderken şoförün kullandığı arabada, öğleden sonraki elbise provasında, yapımcılarla toplantıda, makyaj yapılırken ve en sonunda soyunma odasında yalnız kalana kadar Dexter'ın kafasmda dolanıp duruyor; sonunda çantasını açabiliyor; sabah yerleştirdiği şişeyi

çıkarıyor, kendine büyük bir bardak votka dolduruyor, üzerine ısınmış portakal suyu ekliyor ve içiyor.

~

"Vur, vur, vur, vur, vur..."

Perdenin açılmasına kırk beş dakika var ve bu monoton ses bütün blok boyunca duyuluyor.

"Vur, vur, vur...."

Emma koridorda telaşla koşarken Bayan Grainger'ın yangından kaçar gibi soyunma odasından fırladığını görüyor. "Onları durdurmaya çalıştım, beni dinlemiyorlar."

"Teşekkürler, Bayan Grainger, başa çıkabileceğimden eminim."

"Bay Godalming'i çağırayım mı?"

"Her şey yoluna girecek, eminim. Siz gidip koronun provasını yaptırın."

"Bunun bir hata olduğunu söylemiştim." Elleri göğsünde telaşla uzaklaşıyor. "Asla işe yaramayacağını söylemiştim."

Emma derin bir nefes alıyor, içeri giriyor ve Artful Dodger, Oliver Twist'in üzerine çökmüş, yüzünü tozlu döşemeye bastırırken, yüksek şapkalar ve kabarık etekler içindeki otuz çocuğun onların etraflarına dizilmiş, tempo tutmakta olduklarını görüyor.

"Burada neler oluyor, millet?"

Viktorya Dönemi güruhu dönüyor. "Onu üzerimden alın, Bayan," diye homurdanıyor Oliver.

"Kavga ediyorlar, Bayan," diyor koyun pirzolasına benzer favorileri olan on iki yaşındaki Samir Chaudhari.

"Bunu görebiliyorum, teşekkürler, Samir," diyor ve kavga edenleri ayırmak için kalabalığın arasına dalıyor. Dodger'ı oynayan sıska siyah kız Sonya Richards'ın parmakları hâlâ Oliver'ın sarı perçemlerinde; Emma, kızı omuzlarından tutup gözlerinin içine bakıyor. "Bırak, Sonya. Bırak, tamam mı? Tamam mı?" Sonunda Sonya kalkıp bir adım geri gidiyor, gözleri doluyor, öfkenin yerini yaralanmış gurur alıyor.

Martin Dawson, yetim Oliver, sersemlemiş görünüyor. 165 santim boyunda tıknaz bir çocuk, Bay Bumble'dan bile daha iri; yine de bu iri kıyım çocuk ağlamak üzere. "O başlattı!" diyor basla tiz arasında titrek bir sesle; kirlenen yüzünü elinin kenarıyla temizlemeye çalışıyor.

"Bu kadarı yeter, Martin."

"Evet, kapa çeneni, Dawson..."

"Ciddiyim, Sonya! Yeter!" Emma çemberin ortasında duruyor ve bir boks hakemi gibi kavga eden çocukları kollarından tutuyor, gösteriyi kurtarmak için canlandırıcı bir konuşma yapması gerektiğini kavrıyor.

"Kendinize bir bakın! Kostümlerinizin içinde ne kadar muhteşem göründüğünüze bir bakın! Samir'in kocaman favorilerine bakın!" Kalabalık gülüyor, Samir yapıştırma saçlarını kaşıyarak katılıyor. "Dışarıda muhteşem bir şov, gerçek bir gösteri izlemeyi bekleyen arkadaşlarınız ve aileleriniz var. Ya da en azından ben öyle düşündüm." Kollarını kavuşturuyor ve içini çekiyor. "Çünkü gösteriyi iptal edeceğiz..."

Blöf yapıyor elbette ama etkili oluyor; büyük bir itiraz homurtusu yükseliyor.

"Ama biz bir şey yapmadık, Bayan!" diye itiraz ediyor Fagin.

"Peki kim vur, vur, vur, diye bağırıyordu, Rodney?"

"Ama o tamamen çıldırmıştı, Bayan!" diye şakıyor Martin Dawson, Sonya'yı kastederek; Sonya yeniden onu yakalamaya çalışıyor.

"Evet, biraz daha istiyor musun?

Gülüşmeler oluyor. Emma tekrar konuşmaya başlıyor. "Yeter! Sizin bir ekip olmanız gerekir, bir çete değil! Biliyorsunuz, dışarıda bu işi kıvıramayacağınızı düşünen insanlar olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim! Bunu beceremeyeceğinizi düşünüyorlar, sizin için çok karmaşık olduğunu düşünüyorlar. *Charles Dickens bu, Emma!* diyorlar, *onlar o kadar parlak değil, birlikte çalışma disiplinleri yok, Oliver'ı beceremezler; onlara daha kolay bir şey ver.*"

"Kim söyledi bunu, Bayan?" diyor Samir, söyleyenin arabasını anahtarla çizmeye hazır bir tavırla.

"Kimin söylediği önemli değil, düşündükleri bu. Ve belki de haklılar! Belki bütün işi iptal etmeliyiz!" Bir an için fazla ileri gidip gitmediğini düşünüyor; ama gençliği yüksek bir oyun için iştahlandırmak zor bir iş ve boneli, silindir şapkalı güruhtan protesto nidaları yükseliyor. Emma'nın numara yaptığını bilseler de, söz konusu rizikodan etkileniyorlar. Etkiyi artırmak için duraklıyor Emma. "Şimdi. Sonya, Martin ve ben ufak bir konuşma yapacağız, sizin de hazırlıklarınızı tamamlamanızı istiyorum, sonra sessizce oturup yaptıklarınızı düşünün; ondan sonra ne olacağına karar veririz. Tamam mı? Tamam mı, dedim?"

"Evet, Bayan!"

Kavgacıların peşinden dışarı çıkarken soyunma odası sessizliğe bürünüyor, kapı kapandığı anda yeniden bir gürültü patlıyor. Oliver ve Dodger'la birlikte koridorda ilerliyorlar; Bayan Grainger'ın müthiş bir akortsuzlukla koroyu yönettiği spor salo-

nunu geçiyorlar. Koro *Consider Yourself*[19]i söylüyor ve Emma bir kez daha kendini neyin içine soktuğunu düşünüyor.

Önce Sonya'yla konuşuyor. "Evet. Ne oldu?"

Akşam ışığı, 4D'nin takviyeli büyük pencerelerinden içeriye giriyor ve Sonya fen binasının penceresinden dışarıya gözünü dikmiş, sıkıntılı bir tavırla duruyor. "Biraz atıştık sadece, hepsi bu." Bir sıranın kenarmda oturuyor, yırtık pırtık okul pantolonundan uzun bacakları sallanıyor. Bir kolunda çiçek aşısının lekesi var, küçük, güzel suratı adeta Emma'yı "günü yakala" saçmalığı konusunda uyarmak istercesine sert bir yumruk gibi sıkılmış. Diğer çocuklar Sonya Richards'tan çekiniyorlar ve hatta bazen Emma da kendi yemek parası için endişeleniyor. "Özür dilemiyorum," diye kestirip atıyor öfkeyle Sonya.

"Peki neden? Ve lütfen bana, 'O başlattı,' deme."

Yüzü öfkeyle parlıyor. "Ama o başlattı!"

"Sonya!"

"O dedi ki..." Kendini susturuyor.

"Ne dedi? Sonya?"

Sonya, birtakım masallar uydurmanın onursuzluk olacağını hesaplıyor. "Rolümü iyi oynadığımı, çünkü aslında rol yapmadığımı, gerçek hayatımda da bir köylü olduğumu söyledi."

"Bir köylü."

"Evet."

"Martin'in söylediği bu mu?"

"Evet, öyle dedi, ben de ona vurdum."

"Pekâlâ." Emma içini çekip yere bakıyor. "Söylenecek ilk

19 "Kendini Düşün." 1960'ların orijinal *Oliver!* müzikali ve aynı adlı filmden bir şarkı. (Yay. N.)

şey, birinin söylediği hiçbir şeyin senin insanları dövmene bahane olamayacağıdır."

Sonya Richards onun projesi. Projeleri olmaması gerektiğini biliyor, ama Sonya gerçekten çok zeki, sınıfın en zekisi; bazen saldırganlaşsa da, kırgınlığın ve yaralanmış onurun incecik bir figürü.

"Ama o küçük bir kalleş, Bayan!"

"Sonya, lütfen yapma!" derken bir yanıyla Sonya'nın Martin Dawson hakkında doğru bir tespit yaptığını düşünüyor. Martin bütün çocuklara, öğretmenlere sanki onlarla birlikte olmaya lütfeden bir misyoner edasıyla yaklaşıyor. Geçen akşamki giysili provada *Where is Love?*[20] şarkısı sırasında tiz notaları böbrek taşı döker gibi ıkınarak söylerken gerçek gözyaşlarıyla ağlamıştı.

"Eğer söylediği buysa..."

"Bu, Bayan..."

"Onunla konuşup anlayacağım, ama gerçekten bunu söylediyse, onun ne kadar cahil, senin de meseleyi böyle büyüttüğün için ne kadar kaçık olduğun ortaya çıkacak." "Kaçık" sözü üzerinde bocalıyor, bir Ilkley Moor kelimesi. *Biraz daha sokak diliyle konuş*, diyor kendi kendine. "Ama bu meseleyi çözemezsek... gösteriyi gerçekleştiremeyiz, gerçekten."

Sonya'nın yüzü tekrar geriliyor ve Emma ağlayabileceğinden endişe ederek irkiliyor. "Bunu yapmazsınız."

"Yapmak zorunda kalabilirim."

"Bayan!"

"Gösteriyi yapamayız, Sonya."

"Yapabiliriz!"

---

20 "Aşk Nerede?" 1960'ların orijinal *Oliver!* müzikali ve aynı adlı filmden bir şarkı. (Yay. N.)

"Nasıl? Martin, 'Kim satın alacak?' derken onu kahpece tokatlayarak mı?" Sonya kendine engel olamayıp gülümsüyor. "Sen akıllı kızsın, Sonya, çok çok zekisin, ama insanlar bu tuzakları senin için hazırlarlar; onlardan geçmelisin." Sonya iç çekiyor, yüzünü toparlıyor ve fen binasının küçük dikdörtgeninden görünen yeşilliğe bakıyor. "Çok başarılı olabilirsin, sadece oyunda değil, sınıfta da. Bu dönemki çalışman gerçekten akıl, duygusallık ve düşünce yüklü." Bu sözlerle nasıl başa çıkacağını bilemeyen Sonya burnunu çekerek somurtuyor. "Gelecek dönem daha da iyi olabilirsin, ama öfkeni kontrol etmelisin, Sonya; insanlara bundan daha iyi olabileceğini göstermelisin." Bir başka konuşma daha ve Emma bazen buna benzer konuşmalarla çok fazla enerji harcadığını düşünüyor. Konuşmasının etkileyici olduğunu umuyordu ama Sonya'nın bakışları şimdi Emma'nın omuzları üzerinden sınıf kapısına çevriliyor. "Sonya, beni dinliyor musun?"

"Sakal burada."

Emma arkasına dönünce kapının penceresinde kıllı bir surat görüyor; meraklı bir ayı gibi bakan bir çift göz. "Ona Sakal deme. O okulun müdürü," diyor Sonya'ya, sonra eliyle işaret ederek müdürü içeri çağırıyor. Ama bu doğru, Bay Godalming'i ne zaman görecek olsa aklına gelen ilk söz "sakal" oluyor. Bütün yüzü kaplayan ürkütücü türden bir şey: Dağınık değil, çok kısa ve düzgün, ama simsiyah, İspanyol istilacıları gibi; mavi gözleri halının üzerindeki delikler gibi bakıyorlar. Yani o bir Sakal. İçeri girince Sonya çenesini kaşımaya başlıyor, Emma gözlerini iri iri açarak onu uyarıyor.

"İyi akşamlar," diyor okul sonrası neşeli sesiyle. "Nasıl gidiyor? Her şey yolunda mı, Sonya?"

"Birazcık kıllandırıcı, efendim," diyor Sonya, "ama sanırım hallediyoruz."

Emma gürültülü bir şekilde burnunu çekiyor, Bay Godalming ona dönüyor. "Her şey yolunda mı, Emma?"

"Sonya ve ben oyun öncesi kısa bir konuşma yapıyorduk. Gidip hazırlanmak ister misin, Sonya?" Sonya bir rahatlama gülümsemesiyle masadan kalkıp sallana sallana kapıya gidiyor. "Martin'e söyle, iki dakika sonra geliyorum."

Emma ve Bay Godalming yalnız kalıyorlar.

"İşte!" Emma gülümsüyor.

"Peki."

Gayriresmîliğin rahatlığında Bay Godalming, iskemleye ata biner gibi oturuyor. "Ele avuca sığmaz bir çocuk şu Sonya."

"Ah, sadece gösteriş."

"Kavganın haberlerini aldım."

"Önemli bir şey değildi. Oyun öncesi gerginlik." İskemlede apışıp kalmış vaziyette, gerçekten olağanüstü rahatsız görünüyor.

"Kayırdığınız kişinin, geleceğin öğrenci başkanı olan çocuğu yere devirdiğini duydum."

"Gençlik ateşi. Ayrıca Martin'in de tamamen masum olduğunu düşünmüyorum."

"*Kahpece tokatlamak*, diye bir ifade işittim."

"Anlaşılan çok iyi istihbarat almışsınız."

"Tabii, ben müdürüm." Bay Godalming "yün başlığının" arasından gülümserken, Emma, yeterince uzun zaman bakarsa kılların uzadığını görebilir mi, diye merak ediyor. Bu şeyin altında neler oluyor? Acaba Bay Godalming aslında güzel görünümlü olabilir mi? Bay Godalming kapıya doğru başını sallıyor. "Koridorda Martin'i gördüm. O, fazlasıyla... duygusal."

"Yani, altı haftadır öyle bir karakterin içinde. Gözlem dersleri alıyor. Yapabilseydi, bir çete üyesi süsü verirdi kendisine, diye düşünüyorum."

"İyi değil mi?"

"Tanrım, hayır, berbat. Yetimhane ona en uygun yer. *Where is Love?* şarkısı sırasında kulaklarınıza programın parçalarını tıkamanızı öneririm." Bay Godalming gülüyor. "Ama Sonya muhteşem." Müdür inanmamış gibi bakıyor. "Göreceksiniz."

İskemlenin üzerinde sıkıntılı bir şekilde kıpırdanıyor. "Bu gece için ne umabilirim, Emma?"

"Bir fikrim yok. Her şey olabilir."

"Şahsen ben daha ziyade *Tatlı Charity* adamıyım. Neden *Tatlı Charity*'yi sahneleyemediğimizi bana hatırlatır mısın?

"Yani, o fahişelikle ilgili bir müzikal, bu yüzden..."

Bay Godalming bir kere daha gülüyor. Bunu Emma'ya çok yapıyor ve başkaları da bunun farkında. Öğretmenler odasında bir dedikodu dolaşıyor, adam kayırmakla ilgili karanlık mırıldanmalar var ve açıkçası bu akşam Emma'ya büyük bir dikkatle bakıyor. Bir dakika kadar geçiyor; Emma kapının penceresinden yaşlı gözlerle bakan Martin Dawson'a bakıyor. "En iyisi kendini raylara atmadan önce gidip şu Edith Piaf'la laflayayım."

"Tabii, tabii." Bay Godalming iskemleden kalktığına memnun olmuş görünüyor. "Bu gece için iyi şanslar. Karım ve ben bütün hafta dört gözle bunu bekledik."

"Bir an bile inanmam buna."

"Doğru söylüyorum! Onunla tanışmalısın. Belki Fiona ve ben senin... nişanlınla birlikte bir içki içeriz?"

"Ah, hayır, sadece erkek arkadaşım, Ian..."

"Oyun sonrası kokteylinde..."

"Koca bir bardak seyreltilmiş içecek..."

"Ürünler, parayı ver, al götür..."

"Mini köfteler varmış diye duydum..."

"Öğretmenlik, ha?"

"Ve bir de öğretmenliğin cazibesi yok diyorlar."

"Yeri gelmişken söyleyeyim, çok güzel görünüyorsun, Emma."

Emma kollarını yana doğru açıyor. Hafif makyajlı; sadece koyu pembe, belki yanlardan biraz dar olan çiçekli bir elbiseyle gidecek biraz ruj. Başını eğip elbisesine bakıyor şaşırmış gibi. "Çok teşekkürler!" diyor ama müdür tereddütünü fark ediyor.

Bir an susuyorlar, Bay Godalming kapıya bakıyor. "Martin'i içeri gönderiyorum, olur mu?"

"Lütfen gönderin."

Kapıya yöneliyor, sonra durup dönüyor. "Özür dilerim, profesyonellikle ilgili bir kuralı mı yıktım? Bunu personelimden birine söyleyemez miyim? Onların ne kadar hoş göründüklerini, yani?"

"Elbette söyleyebilirsiniz," diyor Emma, ama her ikisi de kullandığı kelimenin "hoş" olmadığını biliyor. Kelime "güzel"di.

~

"Özür dilerim, televizyonun en nefret uyandıran adamını arıyordum?" diyor Toby Moray kapıdan mızmız sesiyle. Ekose bir takım elbise giymiş, yüzünde ekran makyajı, saçları alagarson kesilip briyantinle yapıştırılmış; Dexter bir şişe fırlatmak istiyor.

"Sanırım aradığın kişinin ben değil sen olduğunu anlayacaksın," diyor Dexter.

"Hoş geldin, süper star," diyor yardımcı sunucu. "Tanıtım yazılarını gördün mü?"

"Hayır."

"Senin için yazının fotokopisini çektim."

"Sadece kötü bir eleştiri yazısı, Toby."

"O zaman *Mirror*'ı okumadın demek ki. Ya da *Express*'i, *The Times*'ı..."

Dexter çalışmalarını düzenliyormuş gibi yapıyor. "Hiçbir eleştirmenin heykeli dikilmemiştir."

"Doğru, ama hiçbir televizyon sunucusunun da heykeli dikilmemiştir."

"Siktir git, Toby."

"Ah, *le mot juste*[21]!"

"Hem sen neden buradasın?"

"Sana iyi şanslar dilemek için." Ellerini Dexter'ın omuzlarına koyup sıkıyor. Toby'nin gösterideki rolü, Dexter'ın aşağıladığı, şovu kızıştıran Dexter'a bir şeyler söyleyen ve aynı zamanda onu kıskanan huysuz bir kişilik. Denemelerde ve provalarda Dexter'ın etrafında dolaşıp onunla dalga geçmiş, kendisini konuşmayı beceremeyen, mankafa, yakışıklı ama ayakta durmayı beceremeyen biri gibi hissettirmişti. Dexter, Toby'nin elini itiyor. Bu tür düşmanlıkların bir televizyon oyunu olduğunu söylüyorlar ama Dexter kendini paranoyaklaşmış hissediyor. Moralini toplaması için biraz daha votka içmesi gerek, ama Toby baykuşa benzer yüzüyle aynanın içinden sırıtarak bakarken içemiyor. "Senin için sakıncası yoksa kafamı toplamak istiyorum."

21 (Fr.) Doğru söz. (Ç. N.)

"Anlıyorum. Topla o aklını."

"Dışarıda görüşürüz, tamam mı?"

"Görüşürüz, yakışıklı. İyi şanslar." Kapıyı çekip kapatıyor, sonra yine açıyor. "Hayır, gerçekten. İyi şanslar."

Dexter yalnız olduğundan emin olunca kendisine içki dolduruyor ve aynada kendini kontrol ediyor. Parlak kırmızı tişört üzerine siyah ceket, taşlanmış blucin, sivri uçlu ayakkabılar, saçları kısacık kesimli; genç metropol erkeğinin fotoğrafı gibi duruyor, ama birden kendini yaşlı, yorgun ve son derece mutsuz hissediyor. Parmaklarıyla gözlerine bastırıyor ve bu felç edici melankoliyi çözmeye çalışıyor, ama akılcı düşünemiyor. Sanki birisi kafasını alıp sallamış ve karmakarışık etmiş. Kelimeler pelte gibi oluyor ve bunun altından kalkabilecek mantıklı bir yol bulamıyor. *Dağılma*, diyor kendi kendine, *burada değil, şimdi değil. Kendini topla.*

Ama canlı yayında bir saat çekilmeyecek kadar uzun bir zaman ve belki biraz yardıma ihtiyacı olduğuna karar veriyor. Tuvalet masasının üzerinde küçük bir şişe su var, onu lavaboya boşaltıyor, kapıya bakıyor, çekmeceden votka şişesini çıkarıyor, su şişesine yedi, hayır on parmak votka dolduruyor ve kapağını kapatıyor. Şişeyi ışığa tutuyor. Kimse aradaki farkı anlamaz, üstelik hepsini içecek değil, ama şişe elinde olursa bu işin altından kalkabilir. Bu hileyle heyecanlanıyor ve yeniden güven kazanıyor; izleyenlere, Emma'ya, evdeki babasına neler yapabieceğini göstermeye hazır artık. O sadece bir sunucu değil. O bir *televizyon programcısı.*

Kapı açılıyor. "HEY!" diyor yardımcısı Suki Meadows. Suki halkın ideal kız arkadaşı, şen şakrak bir kadın. Suki muhtemelen bir başsağlığı mektubuna bile, "HEY!" diyerek başlar ve Dexter, Suki bu kadar çekici, popüler ve peşinde pervane olmasa bu

hoppalığı biraz yorucu bulabilirdi.

"NASILSIN, HAYATIM? BERBAT DURUMDASIN, SANIRIM?" İşte bu da Suki'nin TV sunuculuğundaki diğer bir müthiş yeteneği; her konuşmayı Weston-super-Mare'de deniz kıyısındaki resmî tatil kalabalığına hitap eder gibi yapmak.

"Biraz gerginim, evet."

"AAAA! HADİ AMA!" Kolunu kafasına dolayarak bir futbol topu gibi tutuyor. Suki Meadows güzel bir kadın, ufak tefek denilen türden ve küvete atılan fanlı ısıtıcı gibi fokurdayıp duruyor. Yakın zaman önce aralarında bir flört gelişmişti. Esas oğlan ve esas kız olarak, iki yıldızın birlikte olması için etraftan baskı vardı ve bu duygusal açıdan olmasa bile profesyonel açıdan mantıklıydı. Koluyla kafasım sıkıştırıyor Suki –"MUHTEŞEM OLACAKSIN"– sonra birdenbire kulaklarından tutup yüzünü kendisine çeviriyor. "DİNLE BENİ. SEN HARİKASIN, BUNU BİLİYORSUN VE İKİMİZ MÜTHİŞ BİR EKİP OLACAĞIZ; SEN VE BEN. ANNEM BU GECE BURADA VE ÇIKIŞTA SENİNLE TANIŞMAK İSTİYOR. SANIRIM SENİNLE BENİM ARAMDA BİR FANTEZİ KURUYOR. SENDEN HOŞLANIYORUM, BU YÜZDEN O DA SENDEN HOŞLANMAK ZORUNDA. SENİN İMZANI İSTİYOR, AMA ONUNLA ÇIKMAYACAĞINA SÖZ VER BANA!"

"Elimden geleni yapacağım, Suki."

"AİLEN BURADA MI?"

"Hayır..."

"ARKADAŞLARIN?

"Hayır..."

"BU KIYAFET İÇİN NE DÜŞÜNÜYORSUN?" Clubber tarzı bir üst ve kısa bir etek var üzerinde, elinde zorunlu ola-

rak bir şişe su taşıyor. "MEME UÇLARIMI GÖREBİLİYOR MUSUN?"

Kur mu yapıyor? "Sadece görmek için bakarsan," diye flörtüne karşılık veriyor mekanik bir şekilde Dexter, hafifçe gülümsüyor ve Suki bir şeyler olduğunu hissediyor. Dexter'ın ellerini tutuyor ve içtenlikle bağırıyor: "NEYİN VAR SENİN, TATLIM?"

Dexter omuzlarını silkiyor. "Toby buradaydı, canımı sıktı..." Sözünü bitiremeden Suki onu çekip ayağa kaldırıyor, kollarını beline doluyor, elleri pantolonunun kemer kısmıyla oynuyor. "BOŞ VER ONU, KISKANÇLIĞINDAN YAPIYOR, ÇÜNKÜ BU İŞTE ONDAN DAHA İYİSİN." Dexter'a bakıyor, çenesi Dexter'ın göğsüne değiyor. "SEN DOĞALSIN, ÖYLE OLDUĞUNU BİLİYORSUN."

Kat müdürü kapıda görünüyor. "Sıra sizde çocuklar."

"BİRLİKTE MUHTEŞEMİZ, DEĞİL Mİ, BEN VE SEN. SUKI VE DEX, DEX VE SUKI? ONLARI DEVİRECEĞİZ." Aniden, bir kâğıda lastik kaşe basar gibi, kuvvetle öpüyor onu. "FAZLASI DAHA SONRA, ALTIN ÇOCUK," diyor kulağına, sonra su şişesini alıyor ve stüdyoya gidiyor.

Dexter aynadaki yansımasına bakıyor. *Altın Çocuk.* İç çekiyor, on parmağını da kafasına bastırarak annesini düşünmemeye çalışıyor. *Kendini topla, aptalca bir hata yapma. İyi ol. İyi bir şeyler yap.* Televizyon için sakladığı gülümsemesini takınıyor, içki katılmış şişesini alıyor ve stüdyo katına yöneliyor.

Suki devasa setin kenarında onu bekliyor, elini tutup sıkıyor. Ekip ortalıkta dolaşıyor, yanından gelip geçerlerken dostça omzuna vuruyorlar. En yukarıda bikinileri ve kovboy çizmeleriyle dansçı kızlar, komik kafeslerinden kollarını uzatıyorlar. Toby Moray ortalığı coşturuyor ve büyük kahkahalar geliyor; birden

onları takdim edinceye kadar; bu gecenin sunucularına çılgınca bir alkış... Suki Meadows ve Dexter Mayhew!

Gitmek istemiyor, müzik hoparlörlerden gümbür gümbür yayılıyor: Prodigy'nin *Start the Dance*[22] parçası çalıyor ve Dexter orada kalmak istiyor, ama Suki kolunu çekiştiriyor ve birdenbire, "EVVVVVVVEEEEEEETTTTT!" diye haykırarak parlak stüdyo ışıklarına bağlanıyor.

Dexter, ikilinin güler yüzlü ve nazik yarısı olarak onu izliyor. Sette her zaman olduğu gibi birtakım iskeleler var, aşağıdaki seyirciye görünene kadar bir rampa tırmanıyorlar; Suki yol boyunca gevezelik ediyor: "KENDİNE BİR BAK. MUHTEŞEMSİN, BÜYÜK AN İÇİN HAZIR MISIN? BİRAZ SES ÇIKAR!" Dexter, Suki'nin yanındaki yükseltide sessizce duruyor, elindeki mikrofonda ses yok ve sarhoş olduğunu kavrıyor. Ulusal televizyondaki ilk büyük canlı yayını ve o votkadan adamakıllı sarhoş. Rampa inanılmaz derecede yüksek görünüyor, provalardakinden çok daha yüksek, yatmak istiyor ama bunu yapacak olursa iki milyon kişinin görme olasılığı var, böylece tavrını takınıyor ve konuşuyor:

"Selammilletiyimisinizbakalım?"

Tek bir erkek sesi rampaya kadar ulaşıyor. *"Züppe!"*

Dexter sözünü kesen adamı araştırıyor; tuhaf saçlı sıska, sıntan bir velet, ama büyük bir kahkaha kopuyor. Kameramanlar bile gülüyorlar. "Kendisi benim menajerim olur, baylar bayanlar," diye cevap veriyor, eğlenceli bir dalgalanma oluyor, ama hepsi bu. Gazeteleri okumuş olmalılar. Televizyonun en nefret edilen adamı mı bu? *Güzel Tanrım, bu doğru,* diye düşünüyor. *Benden nefret ediyorlar.*

22 "Dansı Başlat." (Yay. N.)

"Bir dakika," diye bağırıyor kat amiri ve Dexter birden idam sehpasındaymış gibi hissediyor kendini. Kalabalığın arasında dost bir yüz arıyor, ama hiç kimse yok, bir kez daha Emma'nın burada olmasını diliyor. Emma'ya şov yapabilirdi, annesi ya da Emma burada olsaydı elinden gelenin en iyisini yapardı; ama yoklar, sadece kötü kötü bakıp eğlenen, kendinden çok çok genç bu insan kalabalığı var. Bir yerlerden bir parça moral bulması gerek; sarhoşluğun hızlı çalışan mantığıyla belki alkolün yardımı olabileceğine karar veriyor; neden olmasın? Olan oldu bile.

Dansçılar kafeslerinde dikkatle bekliyorlar, kameralar bulundukları yere kayıyor ve Dexter içki katılmış şişesinin kapağını açıyor, ağzına götürüyor, bir yudum alıp yutuyor. Su. Su şişesinin içinde su var. Birisi votkasını suyla değiştirmiş...

Şişe Suki'de.

Yayına girmeye otuz saniye. Yanlış şişeyi almış. Şimdi elinde küçük bir aksesuar gibi tutuyor.

Yayına girmeye yirmi saniye. Kapağı açıyor.

"Bunu elinde mi tutacaksın?"

"BÖYLE İYİ, ÖYLE DEĞİL Mİ?" Suki ödül kazanmış biri gibi parmaklarının ucunda sıçrıyor.

"Yanlışlıkla senin şişeni almışım."

"İYİ? ŞİŞENİN AĞZINI SİL!"

Yayına girmeye on saniye, seyirciler alkışlayıp bağırmaya başlıyorlar, dansçılar kafeslerinin demirlerine tutunuyor, Suki şişeyi ağzına götürürken dönmeye başlıyorlar.

Yedi, altı, beş...

Dexter şişeye uzanıyor, ama Suki gülerek eline vuruyor.

"ÇEKİL, DEXTER, SENİN DE SUYUN VAR!"

Dört, üç, iki...

"Ama o su değil," diyor Dexter.

Suki yudumu yutuyor.

Yazılar geçiyor.

Ve Suki öksürmeye başlıyor, suratı kıpkırmızı, tükürükler saçıyor, gitarlar hoparlörleri yırtarcasına çalıyor, davullar patlıyor, dansçılar kıvranmaya başlıyorlar, kamera seyircileri tarayarak tepelerden sunucuların üzerine doğru yırtıcı bir kuş gibi iniyor; evdeki seyircilere bu görüntü, yüzlerce genç insan, set iskelesinde duran ve öğüren çekici bir kadını izleyerek eğleniyormuş gibi yansıyor.

Müzik susuyor, sadece Suki'nin öksürükleri duyuluyor. Dexter donup kalmış durumda, havada ölmüş ve aracını çarpmak üzere. Uçak hızla düşüyor, hızla yere yaklaşıyor. Kulaklığındaki ses, "Bir şey söyle, Dexter," diyor. "Hey? Dexter? Bir şey söyle." Ama beyni de ağzı da çalışmıyor; öylece duruyor; tamamen salaklaşmış halde. Saniyeler uzuyor.

Neyse, Tanrı'ya şükür, Suki gerçek bir profesyonel; elinin tersiyle ağzını siliyor. "CANLI YAYINDA OLDUĞUMUZUN MÜKEMMEL KANITI!" Seyircilerden rahatlamış, coşkulu bir kahkaha yükseliyor. "HER ŞEY ÇOK İYİ GİDECEK, ÖYLE DEĞİL Mİ, DEX?" Parmaklarıyla Dexter'ın kaburgalarını sıkıyor ve Dexter'a hayat geliyor.

"Suki için üzgünüm..." diyor. "Şişede votka vardı!" Cizli gizli içki içen birini ima eden komik bir el hareketi yapıyor, yine kahkahalar yükseliyor ve kendini daha iyi hissediyor. Suki de gülüyor, yumruğunu kaldırıyor, "Hiç de değil..." diyor. Bu gülüşün arkasındaki aşağılama kıvılcımını sadece Dexter görüyor. Otomatik yazı sisteminin güvenilirliğine sığınıyor.

"*Gece Yarısı Kilitlen*'e hoş geldiniz, Ben Dexter Mayhew..."

"... VE BEN SUKI MEADOWS!"

Yeniden normal akışa dönüyorlar; okulun en havalı iki çocuğu gibi sempatik ve çekici tavırlarla müthiş komedi ve müziklerle dolu cuma gecesi eğlencesini tanıtıyorlar. "Tantanayı fazla uzatmadan biraz gürültü yapalım şimdi..." Kolunu sirk müdürü gibi arkaya atıyor " ...Ve Shed'e kocaman bir *Gece Yarısı Kilitlen* selamı verelim. Seven[23]!"

Kamera onlardan uzaklaşıyor, müzik gurubunun sesini aşarak gelen konuşmalar duyuyor koridordan.

"Her şey yolunda mı, Suki?" diyor yapımcı. Dexter yalvaran gözlerle Suki'ye bakıyor. Suki gözlerini kısarak bakıyor ona. Onlara, "Dexter içmiş, sarhoş, bu adam bir çöplük, bir amatör, güvenilmez biri," diyebilir.

"Her şey yolunda," diyor Suki.

"Makyajını düzeltmesi için birini yolluyoruz. İki dakika. Dexter, sen idare edersin, tamam mı?"

Evet, idare et, diyor kendi kendine, ama monitörler elli altı dakika ve yirmi iki saniye daha kaldığını söylüyorlar; bunu başarabileceğinden gerçekten emin değil.

~

Alkışlar! Spor salonunun duvarlarından çarpıp geri gelen, hiç duymadığı kadar alkış. Evet, koro sönük, solistler tizdi; kostüm eksikliği, birkaç dekorun düşmesi gibi kimi teknik aksaklıklar da olmuştu ve tabii ki daha hoşgörülü bir seyirciyi hayal etmek zordu; ama yine de bir zafer bu. Nancy'nin ölümü kimya öğretmeni Bay Routledge'i bile ağlatmıştı ve çocukların gölgeleriyle

23 Shed Seven: İngiliz indie rock grubu. (Yay. N.)

Londra çatılarında gerçekleştirilen kovalamaca, genellikle sadece havai fişek gösterilerinde karşılaştıkları nefes kesici türden görkemli bir gösteriydi. Önceden tahmin edildiği gibi oyunda yıldızlaşan Sonya Richards, Martin Dawson'ın dişlerini gıcırdatmasına neden olarak alkışların en büyük kısmını alıyor. Coşkulu tezahüratlarla bisler yapılmıştı ve şimdi seyirciler sıraların üzerine, tırmanma aletine asılıyorlardı. Emma sahneye sürükleniyor. Sonya ağlıyor, Tanrım, gerçekten ağlıyor, Emma'nın ellerine atılıyor: *Müthiş iş çıkardık, Bayan, hayret verici, hayret verici.* Bir okul prodüksüyonu hayal edilebilecek en küçük zafer ama Emma'ın kalbi göğsünde deli gibi çarpıyor ve koro kakafonik bir *Consider Yourself* çalarken sırıtmaktan kendini alamıyor; on dörtlük çocukların ellerini tutuyor ve defalarca selam veriyor. İyi bir şey yapmanın hazzını duyuyor ve on haftadır ilk kez Lionel Bart'ı[24] tekmelemek istemiyor.

Oyun sonrası kokteylde özel yapım kola ve şarap su gibi akıyor; ayrıca yetişkinlere paylaştırılmak üzere beş şişe de köpüklü şarap var. Ian, spor salonunun bir köşesinde, elinde bir köfte tabağı ve yanında özellikle getirdiği soğuk algınlığına karşı bir kutu ilaçla oturuyor, sinüslerine masaj yapıyor, gülümsüyor ve sabırla Emma'nın övgüleri kabul etmesini bekliyor. "West End için yeterince iyi!" diyor birisi; gerçekçi olmayan bir şey. Emma, oyunda Fagin rolünü oynayan Rodney Chance'in içki karıştırılmış meşrubatla sarhoş olup, "Bir öğretmen için çok formdasınız," demesine bile aldırış etmiyor. Bay Godalming ("Lütfen, bana Phil, de,") tebrik ederken, al yanaklarıyla çiftçi karısına benzeyen Fiona sıkılmış ve huysuz görünüyor. "Eylülde senin geleceğin hakkında konuşmalıyız," diyor Phil; vedalaşmak üzere eğilip öpüyor ve bu bazı öğrencilerle bazı personelin, "Oooo" sesi çıkarmalarına neden oluyor.

24 *Oliver!* müzikalinin bestecisi olan İngiliz yazar ve besteci. (Ç. N.)

Çoğu gösteri dünyası partilerinden farklı olarak her şey dokuz kırk beşte bitiyor ve geniş bir limuzin yerine Emma ve Ian eve gitmek için önce 55 ve 19 numaralı otobüslere, sonra Piccadilly metrosuna biniyorlar. "Seninle gurur duyuyorum," diyor Ian; kafasını Emma'nınkine yaslıyor. "... Ama sanırım hastalık ciğerlerime yerleşti."

Emma eve girer girmez çiçek kokusunu alıyor. Mutfak masasının üzerindeki kulplu çömleğin içinde kırmızı güllerden kocaman bir buket duruyor.

"Ah, Tanrım, Ian, harika bunlar."

"Benden değil," diye homurdanıyor.

"Ah. Kimden peki?"

"Altın Çocuk'tan sanırım. Sabah getirdiler. Bana sorarsan tamamıyla aşırılık. Sıcak bir banyo yapacağım. Çıkabilirsem görüşürüz."

Emma ceketini çıkarıyor ve küçük kartı açıyor. "Surat astığım için özür dilerim. Umarım her şey iyi gider bu gece. Sevgiler, Dex." Hepsi bu. Kartı iki kere okuyor, saatine bakıyor ve Dexter'ın büyük olayını seyretmek için televizyonu açıyor çabucak.

Kırk beş dakika sonra jenerik yazıları geçerken hoşnutsuz bir halde oturuyor ve seyretmiş olduklarına bir anlam vermeye çalışıyor. Televizyon hakkında fazla şey bilmez, ama Dexter'ın hiç de parlamadığından kesinlikle emin. Oldukça sarsak, zaman zaman basbayağı korkmuş görünüyordu. Sözlerini karıştırdı, yanlış kameraya baktı, acemi gibi görünüyordu ve sanki röportaj yaptığı kişiler onun bu tedirginliğini hissetmiş gibi aşağılayıcı ve alaycı bir tavırla konuşmuşlardı. Stüdyo seyircisi de, aksi çocuklar gibi kollarını göğsünde bağlamış dik dik bakıyordu. Onu

tanıdığından beri ilk kez bir şey için gayret sarf ediyor gibiydi. Sarhoş muydu yoksa? Medya hakkında fazla bir şey bilmiyor Emma, ama bir araba kazasını tanıyabilir.

Televizyonu kapatıyor. Banyodan Ian'ın sümkürdüğünü duyuyor. Kapıyı kapatıyor, yüzüne bir kutlama gülümsemesi yerleştirerek telefonu alıyor ve Belsize Park'taki boş dairede telefonun mesaj makinesi devreye giriyor. "Öyleyse, konuş bakalım!" diyor Dexter ve Emma rolünü oynamaya başlıyor. "Hey sen! Yaşasın! Şimdi partide olduğunu biliyorum, sadece şunu söylemek istedim: Öncelikle çiçekler için teşekkürler. Çok güzel, Dex, yapman gerekmezdi. Ama asıl konu: Evet! Oldu! Sen! Olağanüstüydün, sadece biraz fazla sakin ve eğlenceli, harika olduğunu düşünüyorum, gerçekten, gerçekten harika bir gösteriydi, gerçekten." Tereddüt ediyor: *"Gerçekten" deme. Bu kadar sık "gerçekten" deyince, gerçek değilmiş gibi duruyor.* Devam ediyor. "Ben hâlâ takım elbise ceketinin altına tişört giyme ve kafeste dans eden kadınları görmenin her zaman canlandırıcı olduğu konusunda o kadar emin değilim, ama Dexter, bunlar bir yana, her şey muhteşemdi. Gerçekten. Gerçekten seninle gurur duyuyorum, Dex. Eğer ilgileniyorsan, *Oliver!* da iyiydi."

Artık performansının inandırıcılığını yitirmeye başladığını hissediyor ve sözü toparlamaya karar veriyor.

"İşte böyle. İkimizin de kutlayacak bir şeyi var! Güller için tekrar teşekkürler. İyi geceler. Yarın konuşuruz. Seninle salı günü buluşuyoruz, değil mi? Harikaydın. Cidden. İyi iş çıkardın. Hoşça kal."

~

Program sonrası partisinde Dexter, kollarını kavuşturmuş, omuzları çöküK, tek başına barda duruyor. İnsanlar tebrik et-

meye geliyorlar ama hiçbiri fazla oyalanmıyor, omzuna vurulan eller sanki teselli dokunuşu gibi geliyor ya da aferin, iyi penaltı kaçırdın, gibi bir şey. Aralıksız içmeye devam ediyor, ama şampanya ağzında kötü bir tat bırakıyor ve hiçbir şey hayal kırıklığı, fiyasko ve utanç duygusunu geçirecek gibi görünmüyor.

"Hey," diyor Suki Meadows düşünceli bir halde. Yardımcı oyuncuyken şimdi açıkça yıldız oyuncu oldu; Dexter'ın yanına oturuyor. "Kendine bir bak, ne kadar huysuz ve karamsarsın."

"Hey, Suki."

"Evet! Bence gayet iyiydi!"

Dexter ikna olmuş değil ama yine de bardaklarını tokuşturuyorlar. "Şu... içki meselesi için özür dilerim. Sana bir özür borçluyum."

"Evet, borçlusun."

"Sadece biraz rahatlamak için almıştım, bilirsin."

"Neyse, bunu konuşmalıyız. Başka bir zaman."

"Tamam."

"Çünkü bir daha seninle böyle bir şey yaşamayacağım, Dex."

"Biliyorum. Her şeyi düzelteceğim."

Omuzlarıyla Dexter'a yaslanıyor, çenesini onun omzuna koyuyor. "Gelecek hafta?"

"Gelecek hafta mı?"

"Beni akşam yemeğine götür. Pahalı bir yere. Gelecek salı."

Şimdi alnı Dexter'a değiyor, eli kalçasında. Salı günü Emma'yla akşam yemeğine çıkacaktı, ama bunu iptal edebileceğini biliyor; Emma sorun etmez. "Tamam, haftaya salı."

"Sabırsızlanıyorum." Kalçasını çimdikliyor. "Evet. Şimdi neşelenecek misin?"

"Deneyeceğim."

Suki Meadows uzanıp yanağından öpüyor, sonra ağzını kulağına yaklaştırıyor.

"ŞİMDİ GEL VE ANNEME MERHABA DE!"

BÖLÜM DOKUZ

Sigara ve Alkol

15 Temmuz 1995, Cumartesi

Walthamstow ve Soho

Kızıl Portre

Roman

Emma K. Wilde

Bölüm 1

Baş Müfettiş Penny Bilmem ne, zamanında kimi cinayet mahalleri görmüştü, ama bunun gibisini hiç görmemişti.

"Ceset hareket ettirildi mi?" diyerek terslendi.

Kelimeler bilgisayar ekranında yeşil yeşil parlıyorlardı: Bütün bir sabah çalışmasının ürünü. Küçük yeni evinin küçük arka odasında, küçük bir okul sırasında oturup satırları okudu, sonra yeniden okudu.

Emma hafta sonlarında ya da enerjisi olursa akşamları yazıyordu. Biri çalışma kampında, diğeri kurgusal bir gelecekte iki

romana; kendi çizimlerini de içeren, kısa boyunlu bir zürafayla ilgili bir çocuk kitabına; sosyal hizmet görevlileriyle ilgili bir televizyon filmi senaryosuna; yirmili yaşlardaki karmaşık duygusal hayatlara ilişkin bir oyuna; şeytani robot öğretmenlerle ilgili fantastik bir gençlik romanına ve bir de soneye başlamıştı. Hiçbiri tamamlanmamıştı; sonenin on dört satırı bile.

Ekrandaki kelimeler son projesi olan, ihtiyatlı biçimde feminist polisiye romanlar serisi girişiminin satırlarıydı. On bir yaşındayken Agatha Christie'nin bütün romanlarını, daha sonraları bol miktarda Chandler ve James M. Cain okumuştu. Bunların arasında bir şey yazmaması için bir sebep yok gibi görünüyordu ama bir kez daha yazmakla okumanın farklı şeyler olduğunu keşfetmişti; okuduklarını emip sonra sıkıp yeniden çıkaramazdın. Tutarlı bir konuyu bir yana bırak, dedektifine isim bile bulamadığını fark etmişti; üstelik takma adı bile zayıftı: Emma K. Wilde? Hayatlarını bir şeyler yapmak için *çabalayarak* geçiren insanların yazgısına sahip olup olmadığını merak etti. Bir müzik gurubuna girmeye, oyunlar ve çocuk kitapları yazmaya, oyuncu olmaya ve yayıncılık işine girmeye çalışmıştı. Polisiye yazarlığı da trapez, Budizm ve İspanyolcanın yanı sıra başarısızlığa mahkûm yeni bir iş olacaktı. Bilgisayarın sözcük sayma özelliğini kullandı. Başlık ve sefil takma adı dahil yirmi sekiz kelime. Emma inledi, hidrolikli ofis koltuğunu indirerek halıya biraz daha yaklaştırdı.

Kontrplak kapı vuruldu. "Anne Frank cephesinde işler nasıl?"

Yine bu cümle. Ian için bir şaka bir kere yapılacak bir şey değildi; ucuz bir şemsiye gibi elinde parçalanana kadar defalarca, defalarca tekrarlanmalıydı. Çıkmaya başladıklarından beri Ian'ın konuşmalarının yüzde doksanı, "mizah" başlığı altın-

da, neşeli bir sesle, komik olmaya çalışarak sarf ettiği sözlerdi Emma zaman geçtikçe bunun yüzde kırk seviyesine düşeceğini ummuştu; kırk tahammül edilebilir bir ölçüydü, ama neredeyse iki yıldır ibre yetmiş beş seviyesinde kalmıştı ve ev hayatı bu kulak çınlatan neşeye rağmen devam ediyordu. Birinin iki yıl boyunca sürekli "uyanık" olması mümkün müydü? Ian'ın siyah yatak örtülerini, bira bardağı altlıklarını atmış, donlarını gizlice kesmişti; yine de "bir adam nasıl değiştirilir" konusunda yapabileceklerinin sonuna ulaşmıştı.

"Leydim için güzel bir fincan çay?" dedi Doğu Londra aksanıyla.

"Hayır, sevgilim, teşekkürler."

"Yumurtalı ekmek?" Şimdi de İskoç aksanı. "Yumurtalı ekmek yapmamı ister misin? Yumurtalı ekmek dilimleri. Mideni bu akşama kadar idare eder?"

Bu akşam. Buyrun bakalım. Ian, genellikle aklından geçenleri normal konuşmasıyla söyleyemediği zamanlarda aksan çeşitlemelerine başvururdu.

"Bu gece Büyük Gece. Mike TV'yle şehirdeyiz."

Emma imayı anlamamış gibi yapmaya karar verdi ama Ian işi kolaylaştırmıyordu. Çenesini Emma'nın başına yaslayarak, ekrandaki kelimeleri okumaya başladı.

"Kızıl Portre..."

Emma eliyle ekranı kapadı. "Omzumun üzerinden okuma lütfen."

"Emma K. Wilde. Emma K. Wilde kim?"

"Benim takma adım. Ian..."

"K neyin kısaltması?"

"Korkunç."

"Kusursuz."

"Kifayetsiz; hiçbir şey için hali kalmamış anlamında..."

"Okumama izin verseydin..."

"Neden okumak isteyesin ki? Paçavra."

"Senin yaptığın hiçbir şey paçavra değildir."

"Bu paçavra işte." Kafasını yana çekerek monitörün düğmesini kapattı ve dönüp bakmadığı halde Ian'ın dargın ifadesini takınmış olduğunu biliyordu. Elini parmaklarıyla tutarak salladı. "Özür dilerim."

Ian başının tepesini öptü. Saçlarının arasından, "Ne anlama geldiğini düşünüyorum, biliyor musun?" dedi. "Emma Korkunç Değil Wide. Emma K. D. Wilde."

Bunu söyleyerek odadan çıktı, klasik bir yöntem; kompliman yap ve kaç. Ama Emma buna teslim olmadı; kapıyı kapattı, monitörü tekrar açtı, sözcükleri okudu yeniden, tüyleri ürperdi. Dosyayı kapattı ve çöp kutusuna sürükledi. Elektronik bir buruşturma sesi çıktı; yazıların sesi.

Duman alarmının çınlaması Ian'ın yemek yaptığını gösteriyordu. Emma kalktı, yanmış tereyağ kokusunu takip ederek mutfağa gitti; mutfak ayrı bir oda şeklinde değil, birlikte aldıkları dairenin salonunun büyük bir bölümünü kaplayan bir alandı. Emma alıp almama konusunda kararsızdı, pek tekin bir yer gibi görünmemişti gözüne, ama Ian onu ikna etmişti. Kira ödemek delilikti, akşamları daha çok birlikte olabileceklerdi, Emma'nın okuluna yakındı, vs. Böylece kaparoyu denkleştirmişler, iç dekorasyonla ilgili, kontrplağın İtalyan mermeri görüntüsü vermesi için nasıl boyanacağını anlatan bir kitap da dahil birkaç kitap satın almışlardı. Şömineyi tekrar dahil etme, kitap rafları, dolap-

lar ve depolama çözümleri konusunda hararetli konuşmalar yapılmıştı. Döşemeleri parlatma! Ian bir zımpara makinesi kiralayıp döşemeleri gerektiği gibi parlatmalıydı. Yağmurlu bir şubat pazarında halıyı kaldırdılar, altındaki çürümekte olan suntaya umutsuzca baktılar, sonra bir cesedi saklar gibi her şeyi yerine koyup sıkıca çivilediler. Ev düzenleme işinde süreklilik arz etmeyen ve pek inandırıcı olmayan bir şey vardı: Yeni badanalara, yeni mobilyalara rağmen ev külüstür ve geçici havasını muhafaza ediyordu.

Şimdi Ian, Emma'ya dönük geniş sırtına vuran puslu güneş ışığında mutfakta duruyordu. Emma kapı girişinde onu seyretti; üzerinde delikler olan bildik gri tişörtünü giymişti, eşofmanının iki santim üzerinden iç çamaşırı görünüyordu. Sırtının dar kısmındaki kahverengi tüylerin üzerinde Calvin Klein yazısını okuyabiliyordu ve Emma o anda kafasındaki Calvin Klein'ın kesinlikle bu olmadığından emindi.

Sessizliği kırmak için konuştu. "Biraz yanık değil mi bu sence?"

"Yanık değil, *gevrek*."

"Ben yanık diyorum, sen gevrek diyorsun."

"Tamam, keselim artık!"

Sessizlik.

"Donunun üst kısmını görebiliyorum," dedi Emma.

"Evet, kasten öyle yaptım." Efemine bir sesle peltek peltek konuştu. "Buna moda diyorlar, hayatım."

"Muhakkak çok kışkırtıcıdır."

Sessizlik... Sadece yanan yemeğin sesi.

Ama pes etme sırası bu kez Ian'daydı. "Yaramaz Çocuk nereye götürüyor seni?" dedi arkasını dönmeden.

"Soho'da bir yere, bilmiyorum." Aslında biliyordu, ama son moda sözcüklerden bir adı olan, büyük şehre uygun bir lokantaydı ve Emma işleri daha da zora sokmak istemiyordu. "Ian, eğer bu gece gitmemi istemiyorsan..."

"Hayır, git, keyfine bak."

"Ya da sen de gelmek ister misin?"

"Ne, Harry ile Sally, bir de ben mi? Sanmıyorum; sence de öyle değil mi?"

"İyi olurdu."

"İkiniz bütün gece benim hakkımda konuşup, dalga geçersiniz."

"Yapmayız."

"Geçen sefer yaptınız!"

"Hayır, yapmadık!"

"Yumurtalı ekmek istemediğine emin misin?"

"Hayır!"

"Her neyse, zaten bu gece gösterim var, değil mi? Putney'de, House of Ha Ha'da."

"*Paralı* gösteri mi?"

"Evet, *paralı* gösteri!" diye kestirip attı. "Böyle iyiyim ben, teşekkür ederim."

Dolapta gürültülü bir şekilde sos aramaya başladı. "Benim için endişelenme."

Emma sinirli bir şekilde iç çekti. "Gitmemi istemiyorsan, sadece söyle."

"Em, kalçalarımızdan birbirimize bağlı değiliz. Gitmek istiyorsan gidersin. Keyfine bak. Sadece onunla birlikte olma, olur mu?"

"Bunun olması biraz zor, öyle değil mi?"

"Böyle deyip duruyorsun."

"Suki Meadows'la çıkıyor o."

"Ama ya çıkmasaydı?"

"Çıkmasaydı da en ufak bir değişiklik olmazdı, çünkü ben seni seviyorum."

Ama bu da yeterli değildi. Ian bir şey söylemedi, Emma iç çekerek mutfağı geçti, kollarını Ian'ın beline doladı, kendine çekti. Yüzünü sırtına bastırınca tanıdık vücut kokusunu hissetti, tişörtün kumaşını öptü, "Deli olma," diye mırıldandı; Ian yemek yemek için sabırsızlanmaya başlayana dek bir süre öylece kaldılar. Emma, "Bu makaleleri halletsem iyi olur," diyerek mutfaktan çıktı. *Bülbülü Öldürmek* hakkında yirmi sekiz bakış açısı.

"Em?" dedi Ian, Emma kapıya uzandığında. "Akşamüzeri ne yapıyorsun? Saat 17:00 sularında?"

"İşim bitmiş olacak. Neden?"

Kucağında tabakla mutfak dolabının üzerine ilişti. "Belki yatağa gideriz diye düşünmüştüm, anlarsın, öğleden sonra keyfi."

Onu seviyorum, diye düşündü, sadece ona âşık değilim ve ayrıca sevmiyorum da. Denedim, onu sevmek için çabaladım, ama yapamıyorum. Sevmediğim bir adamla bir hayat kuruyorum ve bununla ne yapacağımı bilmiyorum.

"Olabilir," dedi kapıdan. "Ola-bilir." Ve dudaklarını büzerek bir öpücük yolladı, gülümsedi, kapıyı kapattı

Artık hiç sabah yoktu, sadece öğlene doğrular vardı.

Dexter, dışarıda bağıran bir adamın sesiyle kalbi çarparak,

ter içinde uyandığında günün yarısı geçmişti; bağıranın da *M People* olduğu anlaşılmıştı. Yine televizyonun karşısında uyuyakalmıştı ve şimdi içindeki kahramanı bulma isteğiyle doluydu.

Gece Yarısı Kilitleri'den sonraki cumartesi günleri hep bu şekilde basık bir havada, güneşe karşı kapatılmış kepenklerle geçiyordu. Annesi hâlâ burada olsaydı uyanması ve bir şeyler yapması için aşağıdan seslenirdi; ama şimdi siyah deri kanepede, dün geceki iç çamaşırlarıyla oturmuş, sigara içerek PlayStation oynuyor ve kafasını hareket ettirmemeye çalışıyordu.

Akşamüzeri bir melankolinin sardığını hissetti ve müzikle uğraşmaya karar verdi. Amatör bir DJ olarak bir duvar dolusu CD'si ve ısmarlama yapılmış, çam ağacından bir etajerin içinde, nadir bulunan plakları, iki pikabı ve mikrofonu vardı; kafasında ikiye bölünmüş Hindistan cevizine benzeyen kocaman kulaklıklarla sık sık Soho'daki plak dükkânlarında görülüyordu. Hâlâ iç çamaşırlarıyla dolaşarak, arkadaşlarıyla bir araya geleceği bir sonraki büyük ev partisi gecesi için birkaç miks yapmak için hazırlıklara girişti. Ama bir şeyler eksikti ve birazdan vazgeçti bu işten. "CD'ler plak gibi değil," dedi, sonra bunu tamamen boş odaya söylemiş olduğunu kavradı.

Yine melankoli; içini çekti, ameliyattan yeni çıkmış bir adam gibi yavaş yavaş hareket ederek mutfağa gitti. Koca dolap yeni bir marka pahalı elma şarabı şişeleriyle tıka basa doluydu. Bir yandan şovunu sunarken ("araba kazası televizyonu" diyorlardı buna) kısa zaman önce seslendirme işine de başlamıştı. "Sınıfsız" olduğunu söylüyorlardı, anlaşılan iyi bir şeydi bu, yeni nesil İngiliz erkeğinin simgesi: Büyük kentli, paralı, erkekliğinden ve cinsel dürtülerinden, arabalara olan sevgisinden, kocaman titanyum saatlerinden ve parlak çelikten yapılma aletlerinden utanmayan. Bir süredir Ted Baker giyimli genç kitleye ulaşma-

yı hedefleyen bu elma şarabının ve yeni nesil bir tıraş bıçağının seslendirmesini yapıyordu.

Hatta modellik dünyasına bile burnunu sokmuş ama çabuk bırakmak zorunda kalmıştı. Yalnız bu ay moda içerikli bir erkek dergisinde, "gangster şıklığı" temasıyla boy gösteriyordu. Derginin kopyaları "kazayla" yere dağılmıştı; böylece misafirler üzerine basıp tökezleyebilirlerdi. Tuvalette bile bir kopya vardı ve bazen kendisini tuvalette oturmuş kendi resmine bakarken buluyordu.

Araba kazası televizyonunda sunuculuk yapmak bir süre için güzel olabilirdi, ama arabayı sadece birkaç kez çarpabilirdin. Gelecekte bir noktada "ne kadar kötüyse o kadar iyi" mantığına ters düşen iyi bir şeyler yapması gerekiyordu ve biraz saygınlık kazanma niyetiyle kendi yapım şirketi Mayhem TV Ltd'yi kurmuştu. Mayhem, şimdilik oldukça yüklü miktardaki kırtasiye malzemesinin üzerinde bir logo olarak vardı sadece, ama bu değişecekti mutlaka. Değişmek zorundaydı; menajeri Aaron'ın dediği gibi: "Sen harika bir gençlik temsilcisisin, Dexy. Sorun, senin genç olmamanda." Daha başka ne gelirdi elinden? Oyunculuk? Mesleği dolayısıyla ve arkadaş çevresinden pek çok oyuncu tanıyordu, birkaçıyla poker de oynamıştı, eğer *ellerinden* gelseydi...

Evet, son birkaç yıl mesleki ve sosyal anlamda önemli fırsatlar sağlamıştı, harika yeni arkadaşlar, prömiyerler, helikopter kullanmalar ve futbolla ilgili bol miktarda yaygara. Kötü yanları da vardı elbette: Endişe duygusu ve felç eden bir korku, herkesin içinde bir ya da iki kere kusma hadisesi. Bir kulüp ya da barda varlığının diğer erkekler üzerinde ona bağırma, hakaret etme hatta dövme isteği uyandıran bir etkisi vardı ve kısa zaman önce bir Kula Shaker konserini sunarken sahnede üzerine şişe fırlatılmıştı ki bu pek eğlenceli bir şey değildi. Yine geçenlerde

"Neler Seksi, Neler Değil" sütununda "seksi değil" olarak listelenmişti. Bu seksi olmamak ona çok ağır gelmişti, ama bunu bir tür çekemezlik olarak değerlendirmeye çalışıyordu. Çekemezlik, elde ettiğin başarı karşılığında ödemek zorunda olduğun vergiydi sadece.

Kendi namına başka fedakarlıklar yapması da gerekmişti. Üzülerek bazı üniversite arkadaşlarından da kurtulmak zorunda kalmıştı; ne de olsa artık 1988'de değildiler. Birlikte bir işe başlamayı düşündükleri eski ev arkadaşı Callum sürekli kinayeli mesajlar bırakıyordu ama Dexter onun yakında anlayacağını umuyordu. Ne olmasını bekliyordun, hayatın geri kalanında büyük bir evde birlikte yaşamayı mı? Hayır, arkadaşlar giysi gibidirler: Üzerine oldukları sürece iyidirler, ama en sonunda ya yıpranırlar ya da sen büyürsün. Bu mantıkla üç içeri, bir dışarı politikasını uygulamaya başladı. Gitmesi gereken eski arkadaşların yerine, otuz, kırk, elli tane daha başarılı, daha iyi görünümlü arkadaş aldı. Arkadaşlıklarının saf yoğunluğu konusunda tartışmak söz konusu değildi; hatta bazılarından gerçekten hoşlandığından bile emin değildi. Ünlü biriydi, hayır, kokteylleriyle, cömertliğiyle, evinde verdiği program sonrası partileriyle nam salmış biriydi ve bu partiler sonrasında çoğu sabah dumanlı bir enkaz yığınına uyandığında cüzdanının çalınmış olduğunu görüyordu.

Dert değil. Genç, erkek, başarılı ve İngiliz olmanın daha iyi olduğu bir zaman olamazdı. Londra fısıltılarla uğulduyordu ve bunun her nasılsa kendisi için bir iniş olduğunu hissediyordu. Bir modem ve mini disk çalar, ünlü bir sevgili, bir sürü kol düğmesi sahibi, VERGİ MÜKELLEFİ bir adamdı; elma şarabı dolu bir buzdolabına ve çok bıçaklı tıraş bıçaklarıyla dolu bir banyoya sahipti ve elma şarabıyla tıraş bıçağından hoşlanmamasına karşın hayat gerçekten çok güzeldi burada; on yılın, senenin ve

günün ortasında, dünyanın en heyecan verici şehrinin göbeğinde panjurları kapalı oturduğu bu evde. Öğleden sonrası önünde uzanıyordu. Birazdan torbacısını arayacaktı. Bu gece Ladbroke Grove'daki büyük bir evde bir parti vardı. Önce akşam yemeği için Emma'yla buluşması gerekiyordu ama muhtemelen saat on birde onu başından savmış olurdu.

Emma avokado banyosunun içinde yatarken giriş kapısının kapandığını duydu; Ian Putney'de gerçekleştireceği stand-up gösterisi için uzun yolculuğuna çıkıyordu: Kedi köpek arasındaki farklar üzerine on beş keyifsiz dakika. Yerde duran şarap bardağına uzandı, bardağı iki eliyle kavradı ve suratını buruşturarak musluk bataryalarına baktı. Bazı şeylere sahip olmanın sevincinin bu kadar çabuk geçmesi dikkat çekiciydi. İnce duvarları ve başka birisinin halılarıyla ortak sahip oldukları bu daire nasıl da eski püskü ve pejmürde görünüyordu. Ortalık pis olduğundan değildi bu –en ufak köşe bile telli fırçayla ovulmuştu– ama sinir bozucu bir yapış yapışlık ve yerinden oynatılması mümkün görünmeyen eski mukavvanın kokusu kalmıştı. İlk gecelerinde, giriş kapısı kapandıktan ve şampanya açıldıktan sonra, gözyaşlarına boğulacakmış gibi hissetmişti. Burayı bizim evimiz olarak görmemiz zamana bağlı, demişti Ian o gece yatakta elini tutarken ve en azından merdivenin ilk basamağına adım atmışlardı. Ama bu merdiveni yıllarca birlikte çıkacakları düşüncesi Emma'nın içini korkunç bir sıkıntıyla dolduruyordu. Hem merdivenin tepesinde ne vardı ki?

Bu kadarı yeter. Bu akşam özel bir programı vardı, bir kutlama; hemen küvetten çıktı, dişlerini fırçalayıp, diş etleri acıyana kadar iple temizledi, üzerine canlılık verici bir çiçek kokusu sıktı

ve kısıtlı gardrobunda, ünlü arkadaşıyla dışarıda geçireceği gece için kendisini İngilizce Öğretmeni Bayan Morley gibi göstermeyecek bir giysi aradı. Rahatsız bir ayakkabıda ve sarhoş olduğu bir zamanda Karen Millen'dan aldığı siyah renkli kısa kokteyl elbisesinde karar kıldı.

Saatine baktı, vakit öldürmek için televizyon kanallarını gezdi. İngiltere'nin En Yetenekli Ev Hayvanı'nı bulma temalı ulusal çaplı bir yarışmada, Suki Meadows, Scarborough'da deniz kıyısında durmuş, seyircilere davul çalabilen bir köpeği tanıtıyordu. Bagetler köpeğin patilerine bantla yapıştırılmıştı. Bu durumu oldukça rahatsız edici bulacağı yerde Suki Meadows gülüyordu, şakalaşıyordu ve bir an için Emma, Dexter'a telefon edip bir bahane uydurmayı ve yatağa geri dönmeyi düşündü. Çünkü, gerçekten, ne anlamı vardı bunun?

Mesele sadece bu coşkulu, yaygaracı sevgilisi değildi. Mesele Em ve Dex'in bugünlerde pek iyi anlaşamamasıydı. Dexter sık sık, buluşmalarını son dakikada iptal ediyor, görüştüklerinde dikkati hep başka yerlerde ve huzursuz görünüyordu. Birbirleriyle tuhaf, yapmacık bir ses tonuyla konuşuyorlardı ve birlikte gülme becerilerini yitirmişlerdi; bunun yerine birbirlerine alaycı bir ses tonuyla sürekli imalarda bulunuyorlardı. Arkadaşlıkları, sulayarak diriltmeye çalıştığı solmuş bir çiçek demetine dönüşmüştü. Neden ölmesine izin vermiyordu? Bir arkadaşlığın sonsuza dek sürmesini beklemek gerçekçilikle bağdaşmıyordu ve ondan başka bir sürü arkadaşı vardı: Üniversiteden eski arkadaşları, okuldan arkadaşları ve tabii ki Ian. Ama Ian'la ilgili sırlarını kime anlatacaktı? Dexter olmaz, artık olmaz. Köpek davul çalıyor, Suki Meadows gülüyor, gülüyordu; Emma hırsla kapattı televizyonu.

Koridordaki aynada kendini inceledi. Son zamanlarda çok

fazla İtalyan sosisi yemişti ve bunun sonucu ortadaydı: Çaydanlık benzeri küçük bir göbek. Ian orada olsaydı muhteşem göründüğünü söylerdi, ama Emma'nın siyah saten kumaşın altından bütün görebildiği sallanan göbeğiydi. Elini üzerine yerleştirdi, giriş kapısını kapattı ve E17'deki evinden WC2'ye doğru uzun bir yolculuğa başladı.

"HEY!"

Frith Caddesi'nde sıcak bir yaz akşamı ve Dexter telefonda Suki'yle konuşuyor.

"GÖRDÜN MÜ?"

"Neyi?"

"KÖPEĞİ! DAVUL ÇALAN KÖPEĞİ! ÇOK KOMİKTİ!"

Dexter, Bar Italia'nın önünde durmuş, gömlek ve takım elbisesiyle gösterişli bir tavırla, kafasında bir fötr şapka, cep telefonunu kulağından on santim uzakta tutuyordu. Telefonu kapatsa bile hâlâ onu duyabileceği duygusuna kapılmıştı.

"... KÜÇÜK PATİLERİNDE MİNİK BAGETLER!"

"Çılgınca bir şeydi," dedi aslında seyretmemiş olmasına rağmen. Kıskançlık Dexter'a uygun bir duygu değildi, ama dedikodulardan haberi vardı –gerçek yeteneğin Suki olduğu, Suki'nin onu taşıdığı söyleniyordu– ve Suki'nin mevcut profilini, yüksek maaşını ve popülaritesini bir tür artistik ödün vermeye bağlayarak kendini avutuyordu. İngiltere'nin En Yetenekli Ev Hayvanı mı? Bunun gibi bir şeyi asla yapmazdı kendisi. Birisi ondan istemiş olsa bile.

"BU HAFTA İÇİN DOKUZ MİLYON İZLEYİCİ HESAPLANIYOR, BELKİ DE ON."

"Suki, telefonlar hakkında bir şey açıklamamı ister misin? Telefona bu şekilde bağırmak zorunda değilsin? Telefon bunu senin için yapıyor..."

Suki burnundan soluyarak telefonu yüzüne kapattı, tam o anda Emma yolun karşısında bir an durup Dexter'ın elinde tuttuğu telefona küfretmesini seyrediyordu. Dexter, takım elbiseleri içinde hâlâ muhteşemdi. Şapkası utanç vericiydi ama en azından şu gülünç kulaklıkları takmamıştı. Kendisini görünce yüzünün aydınlandığını gördü ve bu geceyle ilgili bir sevgi ve ümit dalgası hissetti.

"Kendini şundan kurtarmalısın gerçekten," dedi telefonu işaret ederek.

Dexter telefonu cebine attı ve Emma'yı yanaklarından öptü. "İki seçeneğin var: Ya bana telefon edeceksin, doğrudan bana; ya da belki o anda içinde olmadığım bir binayı arayacaksın..."

"Binayı ararım."

"Ya telefonu kaçırırsam?"

"Tanrı esirgesin, ya kaçırırsan?"

"Artık 1988'de değiliz, Em..."

"Evet, biliyorum bunu."

"Altı ay, sana altı ay daha direnme süresi veriyorum."

"Asla."

"İddiaya girelim?"

"Tamam girelim. Eğer bir cep telefonu alacak olursam, sana yemek ısmarlayacağım."

"İyi, bu bir değişiklik olur."

"Üstelik beynine hasar veriyorlar."

"Beyne zarar vermiyorlar..."

"Bunu nasıl bilebilirsin?"

Bir süre sessizce oturdular; ikisinde de bu gecenin iyi başlamadığına dair belirsiz bir duygu vardı.

"Şimdiden üzerime geldiğine inanamıyorum," dedi Dexter somurtarak.

"Yani, benim işim bu." Emma gülümseyerek sarıldı, yanağını yanağına bastırdı. "Üzerine gelmiyorum. Özür dilerim, özür dilerim."

Dexter'ın eli Emma'nın ensesindeydi. "Yıllar oldu."

"Çok uzun yıllar."

Bir adım geriledi Dexter. "Bu arada, muhteşem görünüyorsun."

"Teşekkür ederim. Sen de öyle."

"Yok, pek muhteşem değilim..."

"Yakışıklı öyleyse."

"Teşekkürler." Emma'nın ellerini tuttu ve yana doğru kaldırdı.

"Daha sıklıkla elbise giymelisin, neredeyse kadın gibi görünüyorsun."

"Ben de şapkana bayıldım, artık çıkarabilirsin."

"Ve ayakkabılar!"

Ayağını ona doğru uzattı Emma. "Dünyanın ilk ortopedik topuklu ayakkabıları."

Kalabalığın arasmda Wardour Caddesi'ne doğru yürümeye başladılar; Emma, Dexter'm koluna girdi, sonra takım elbisesini parmaklarının arasma alarak sordu. "Bu nedir, bu arada? Kadife mi, peluş mu?"

"Moleskin."

"Bundan bir eşofmanım vardı eskiden."

"Bir çift sayılırız neredeyse, değil mi? Dex ve Em..."

"Em ve Dex. Rogers ve Astaire gibi..."

"Burton ve Taylor..."

"Mary ve Joseph..."

Dexter gülerek elini tuttu ve birazdan lokantadaydılar.

"Evet. Ne düşünüyorsun?"

"Kulüp Tropicana gibi," dedi Emma.

Restoranın içi 1920'lerin lüks çizgilerinin romatizmini hatırlatacak şekilde düzenlenmişti: Kadife kabinler, kokteyl ikram eden donuk garsonlar, hiçbir manzaraya bakmayan dekoratif lombozlar ve doğal ışığın eksikliği mekâna henüz bir buzdağma çarpmış ve batmakta olan bir denizaltı havası vermişti. Verilmek istenen, iki savaş arası dönemin şıklık havası, salonun gürültüsü ve şatafatı, her yanı kaplamış olan gençlik ve seks, para ve kızartma atmosferiyle bozuluyordu. Dünyanın bütün şarap rengi kadifeleri, açık mutfaktan gelen gürültüyü bastıramazdı. *Çok şükür,* diye düşündü Emma. *Seksenler burada.*

"İyi bir seçim olduğundan emin misin? Oldukça pahalı görünüyor."

"Söyledim sana. Benim ikramım." Emma'nın elbisesinin etiketini şöyle bir göz atarak içeri soktu, sonra elini tutarak onu Astaire yürüyüşüyle merdivenlerden indirdi; para, seks ve gençliğin tam kalbine.

Saçma sapan apoletleri olan gösterişli ve yakışıklı bir adam masalarının on dakika içinde hazır olacağını, bu yüzden başka bir denizcinin şişeleri havaya atıp tuttuğu kokteyl salonunda dinlenmelerini söyledi.

"Sen ne içersin, Em?"

"Cin tonik?"

Dexter başını salladı. "Mandela Bar'da değilsin, Emma. Doğru düzgün bir içki söylemelisin. İki Martini, Bombay Sapphire, sek, yanında limon kabuğuyla." Emma konuşacak oldu, ama Dexter otoriter bir tavırla parmağını salladı. "Güven bana. Londra'nın en iyi martinisidir."

İtaatkâr bir şekilde sustu ve Dexter yorumunu yaparken ağzı açık bir halde, barmenin performansını izledi. "İşin püf noktası, başlamadan önce her şeyi soğutmakta. Bardağın içine buzlu su, cin buzdolabında."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Sanırım dokuz yaşındaydım, annem öğretmişti?" Bardaklarını sessizce Alison'ın şerefine kaldırdılar ve her ikisi de hem gece hem de arkadaşlıkları için yeniden ümitlendiler. Emma martiniyi dudağına götürdü. "Daha önce hiç içmedim bundan." İlk tat nefisti, buzlu ve çabuk sarhoş edici, sarsılırken içkisini yere saçmamaya çalıştı. Dexter'a teşekkür etmek üzereydi ki, Dexter, yarısı içilmiş içki bardağını Emma'nın eline tutuşturuverdi.

"Tuvalete gidiyorum," dedi Dexter, "inanılmazdır. Londra'nın en iyisi."

"Sabırsızlanıyorum!" Ama Dexter gitmişti bile ve Emma elinde iki içkiyle tek başına ayakta duruyor, garson gibi görünmemek için kendine güvenen biri havası yaratmaya çalışıyordu.

Aniden leopar derisinden korse ve çorap giymiş iri yarı bir kadın önünde durdu; ortaya çıkışı o kadar ani olmuştu ki, Emma'nın ağzından küçük bir çığlık fırlayıvermiş, martinisi bileğinden aşağı dökülmüştü.

"Sigara?" Kadının sıra dışı bir güzelliği vardı, açık saçık gi-

yinmişti, göğüsleri sigara tablasına yaslanarak destek alıyormuş gibi görünüyordu. "Bir şey ister miydiniz?" diye tekrarladı bir parmağıyla boynundaki siyah kadife tasmayı düzelterek.

"Ah, hayır. Ben sigara içmiyorum," dedi Emma, sanki üzerinde durulması gereken kişisel bir kusurdan bahseder gibi, ama kadın bol rimelli kirpiklerini kırpıştırarak gülümsemesini çoktan Emma'nın omuzlarının arkasına yöneltmişti.

"Sigara, bayım?"

Dexter gülümsedi, ceketinin cebinden cüzdanını çıkardı. Bu işlerin ehli olduğunu gösteren bir hareketle bir Marlboro Light alırken, Sigaracı Kız, beyefendi çok mükemmel bir seçim yapmış gibi başıyla onayladı.

Dexter boyuna katlanmış beş paundluk banknotu uzattı. "Üstü kalsın," diyerek gülümsedi. Acaba, bu cümleden daha fazla güç kazandıran bir cümle var mıydı? Bunu söylerken kendine olan güvenini hissederdi eskiden, ama artık hissetmiyordu. Kadın arzu uyandıran bir biçimde gülümsedi ve bir an için Dexter birlikte yemek yiyeceği kişinin Emma değil, Sigaracı Kız olmuş olmasını diledi.

Şuna bak, diye düşündü Emma kendinden memnun olma kıvılcımını fark ederek. Bir zamanlar, çok zaman önce değil, bütün genç erkekler Che Guevara olmak isterlerdi. Şimdi hepsi Hugh Hefner olmak istiyorlar. Bir oyun konsoluyla. Sigaracı Kız kalabalığın arasına doğru ilerlerken Dexter gerçekten kızın poposunu ellemiş gibi görünüyordu.

"Moleskinine salya akmış."

"Efendim?"

"Ne demekti bu şimdi?"

"Sigaracı Kız," diyerek omuz silkti Dexter, açılmamış paketi

cebine koydu. "Burası bu özelliğiyle tanınır. Bir tür sahte büyü, tiyatro gibi bir şey."

"Peki neden fahişe gibi giyinmiş öyle?"

"Bilmiyorum, Em, belki yünlü siyah pantolonu yıkanıyordur." Martinisini alıp kafasına dikti. "Post-feminizm, değil mi?"

Emma kuşkuyla baktı. "Ah, artık böyle mi diyoruz?"

Dexter, Sigaracı Kız'ın kıçına bakarak onayladı. "İstesen sen de böyle görünebilirsin."

"Hiç kimse bir konuyu anlamakta senin kadar başarısız olamaz, Dex."

"Demek istediğim, bu bir tercih meselesi. İnsana güç verir."

"Lazer hızıyla çalışan bir zihin..."

"Eğer kostüm giymeyi tercih ediyorsa, kostüm giyebilir!"

"Ama eğer reddedecek olsa kapının önüne konabilirdi."

"Garsonlar da öyle! Her neyse, belki böyle giyinmekten hoşlanıyor, belki eğlence olsun diye giyiyor, belki kendini böyle seksi hissediyor. Bu feminizmdir, değil mi?"

"*Sözlük* tanımı bu değil en azından..."

"Bana bir şovenistmişim gibi davranma, ben de bir feministim!" Emma başını salladı, gözlerini yuvarladı ve Dexter bir kez daha onun ne kadar rahatsız edici ve nasihat vermeye meraklı biri olabildiğini hatırladı. "Ben öyleyim! Ben feministim!"

" ... Ve bahşiş için memelerini gösteren kadınların hakları için ölene kadar savaşacağım."

Gözlerini yuvarlama sırası Dexter'daydı; küçümseyerek bir kahkaha patlattı. "1988'de değiliz, Em."

"Bu ne demek oluyor? Durmadan bunu söylüyorsun ve ben hâlâ ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Demek oluyor ki, çoktan kaybedilmiş muharebeler için savaşma. Feminist hareket eşit ücret, eşit fırsatlar ve eşit sosyal haklarla ilgili olmalı; bir cumartesi gecesinde bir kadının özgür iradesiyle ne giyip, ne giyemeyeceğiyle ilgili değil!"

Emma'nın ağzı öfkeyle açılmıştı. "Benim demek istediğim bu değil..."

"Her neyse, seni yemeğe çıkarıyorum. Bana zorluk çıkarma!"

Ve buna benzer anlarda Emma bu adama âşık olduğunu ya da bir zamanlar, uzun zaman önce âşık olduğunu kendine hatırlatırdı. Emma'nın kazanacağından emin olduğu, ama geceyi altüst edebilecek uzun ve manasız bir tartışmanın eşiğinde duruyorlardı. Bunun yerine yüzünü içkisinin ardına sakladı, dişleriyle bardağı ısırdı ve yeniden konuşmadan önce içinden saydı. "Hadi konuyu değiştirelim."

Ama Dexter dinlemiyordu, omuzlarının üzerinden şef garson onları çağırıyormuş gibi bakıyordu. "Hadi gel, oturacak bir yer ayarladım."

Mor kadife kabine yerleştiler ve sessizlik içinde menüyü incelemeye koyuldular. Emma, Fransız mutfağından yemekler ve hoş bir şeyler bulacağını ummuştu, ama bunlar oldukça pahalı büfe yiyecekleriydi: Balık köftesi, çoban turtası, köfte ve Emma burarın ketçabın gümüş tepside sunulduğu bir yer olduğunu anladı. "Modern İngiliz mutfağı," diye açıkladı Dexter sabırla; patates püresi ve sosis için bu kadar para ödemek çok modern, çok İngiliz bir şeymiş gibi.

"Ben istiridye yiyeceğim," dedi Dexter. "Yerli sanırım."

"Dost mu peki?" dedi Emma zayıf bir sesle.

"Ne?"

"Yerliler, dostlar mı?" diye üsteledi ve *Aman Tanrım, Ian'a dönüşüyorum*, diye düşündü.

Dexter espriyi anlamadan somurttu, menüye döndü. "Hayır, kaya istiridyelerine kıyasla daha tatlı ve hoşturlar sadece, daha lezzetli. On iki tane alacağım."

"Aniden her şeyden anlar oldun."

"Yemeği severim. Yemeği ve şarabı her zaman sevdim."

"Bir keresinde bana vok tavada ton balığı yaptığını hatırlıyorum. Tadı hâlâ gırtlağımın arkasında duruyor. Amonyak tadı..."

"Pişirmekten bahsetmiyorum, lokantalardan bahsediyorum. Artık hemen her gün dışarıda yiyorum. Aslında pazar gazetelerinde yorum yazmamı bile istediler."

"Lokantalar için mi?"

"Kokteyl barlar. 'Bar kuşu' adında haftalık bir sütun, şehirde gidilecek yerler türünden bir şey."

"Kendin mi yazacaksın?"

"Tabii ki kendim yazacağım!" dedi, başkasının yazacağı garanti edilmiş olmasına rağmen.

"Kokteyller hakkında ne söylenebilir?"

"Şaşıracaksın. Kokteyller bu aralar moda. Yeniden parlatılıp ortaya çıkarılan bir şey gibi. Aslında..." ağzını boş martini bardağına koydu, "... ben karışım uzmanı gibi bir şeyim."

"Karı kız düşmanı mı?"

"Karışım uzmanı."

"Özür dilerim, 'karı kız' dediğini sandım."

"Bir kokteylin yapımını sor bana, sevdiğin herhangi bir kokteylin."

Emma parmağını çenesine bastırdı. "Peki, hmmm... limon kabuklu fıçı birası!"

"Ben ciddiyim, Em. Bu gerçek bir beceri."

"Hangisi?"

"Karışım. İnsanlar özel kurslara gidiyorlar."

"Lisansın için gitmelisin belki."

"Kesinlikle çok daha yararlı olurdu."

İfadesi o kadar kavgaya hazır ve hırçındı ki, Emma açıkça irkildi; Dexter da biraz şaşırmış görünüyordu, yüzünü şarap menüsünün ardına gizledi. "Ne istersin? Kırmızı mı, beyaz mı? Ben bir martini daha alacağım, sonra istiridyelerin yanında bir Muscadet'yle başlar, sonra bir Margaux'yla falan devam ederiz. Ne dersin?"

Siparişi verdi ve Emma ondaki bu durumu alışılmadık ve rahatsız edici hissetse de, ikinci bardak martinisini de alıp yeniden tuvalete gitti. Dakikalar uzadı. Emma şarap şişesinin üzerindeki etiketi okudu, sonra tekrar okudu, sonra boşluğa bakarak, bu derece bir... karışım uzmanı olmasının ne anlamı olduğunu düşündü? Ve kendisi neden bu kadar huysuz, sert ve neşesiz davranıyordu? Sigaracı Kız'ın ne giydiği umurunda değildi, gerçekten değildi, o kadar çok değildi yani; peki neden o kadar bağnazca ve yargılayıcı davranmıştı? Sakinleşip, keyif almaya karar verdi. Sonuçta Dexter'dı bu; sevdiği en iyi arkadaşı. Sevmiyor muydu?

Londra'nın en hayret verici tuvaletinde sifonun üzerine eğilmiş, aynı şeyi düşünüyordu Dexter. Emma Morley'yi seviyordu, öyle sanıyordu, "ben bilirimci" hallerine, tiyatro ortaklığı, halk evleri gibi 1988'den kalma havasına onu sevdiğinden daha fazla sinirleniyordu. Sanki, sanki... dibe çökmüştü. İnsanın kendi-

ni gizli ajan gibi hissetmesi için özellikle dekore edilmiş böyle bir yerde oturmak için uygun değildi. Seksenlerin ortalarındaki eğitimin acımasız ideolojik çalışma kamplarından, sorumluluklarından ve Bolşevik yanlısı siyasetinden sonra sonunda kendini eğlenmek için özgür hissediyordu ve gerçekten kokteyli, sigarayı, güzel bir kızla flört etmeyi sevmek bu kadar kötü bir şey miydi?

Ve şakaları; neden her zaman başarısızlıklarını hatırlatarak üzerine geliyordu? Bunları unutmamıştı Dexter. "Gösterişli" olmakla ilgili bütün o gevezelikler ve benim-şişko-kıçım ve ortopedik ayakkabılarım; sonu gelmeyen bir kendisiyle dalga geçme hali. *Tanrı beni komedyenlerden korusun,* diye düşündü. Neden bir kadın hiç durmadan böyle can sıkıcı bir stand-up gösterisi yapacağı yerde, biraz incelik, zarafet ve kendine güven edinmez?

Ve sınıf! Sınıftan hiç söz etmeyelim. Onu böyle harika bir lokantaya getiriyor, o ise şapkasıyla uğraşıyor! Bu işçi sınıfında, Dexter'ı çıldırtan bir gurur ve öz saygı var. Neden hâlâ uyum sağlamamakta, asla yurt dışına tatile gitmemekte, istiridye yememekte ısrar ediyor? Neredeyse otuz yaşma geldi, bunlar çok, çok çok uzun zaman önceydi; artık kendi hayatının sorumluluğunu almasının zamanı geldi. Eline bir havlu tutuşturan Nijeryalı adama bir paund bahşiş verdikten sonra restorana yürüdü, Emma'yı cenaze kıyafetinin içinde, elindeki çatal bıçakla tempo tutarken görünce yeni bir öfke dalgası hissetti. Sağında barda Sigaracı Kız'ı tek başına dururken gördü. Kız da onu gördü, gülümsedi ve Dexter dolambaçlı bir tur yapmaya karar verdi.

"Yirmi tane Marlboro Light, lütfen."

"Ne, yine mi?" diye güldü kız; eli Dexter'ın bileğine dokundu.

"Ne diyebilirim? Şu casuslar gibiyim."

Kız tekrar güldü, Dexter masada yanında oturanın çoraplı kalçalarıyla o olduğunu düşündü yeniden. Cüzdanına uzandı. "Aslında, buradan sonra üniversiteden eski arkadaşımla bir partiye gideceğim..." *Eski arkadaş*, diye düşündü, *güzel ayrıntı*. "Ve sigarasız kalmak istemiyorum." Uzunlamasına ikiye katlanmış buruşuk bir beş paundluğu uzattı. "Üstü kalsın."

Kız gülümsedi, Dexter kızın ön dişinde küçük, kırmızı bir leke gördü. Kızın çenesini tutup, başparmağıyla silmek istedi.

"Ruj izi var..."

"Nerede?"

Elini kızın ağzına doğru uzattı. "Tam şurada."

Kız pembe dilini dişlerinde dolaştırdı. "Oldu mu?" diyerek sırıttı.

"Çok iyi." Gülümseyerek uzaklaştı, sonra geri döndü.

"Sadece meraktan soruyorum," dedi, "bu gece işin kaçta bitiyor?"

~

Eriyen buzdan yatakları içinde parlak ve tuhaf istirdyeler geldi. Emma, yalnız bırakılmış birinin sabit gülümsemesiyle oturup çokça içki içerek zaman geçiriyor ve olanlara gerçekten anlam veremiyordu. Sonunda Dexter'ın el sallayarak ve biraz sendeleyerek geldiğini gördü. Kendini kabine attı.

"Tuvalete düştüğünü sandım!" Büyükannesinin söylediği bir laftı bu. Büyükannesinin malzemelerini kullanıyordu.

"Özür dilerim," dedi Dexter ama başka bir şey söylemedi. İstiridyelere başladılar.

"Dinle, gece geç vakitte bir parti var. Poker oynadığım arka-

daşım Oliver'ın partisi. Sana ondan bahsetmiştim." İstiridyeyi ağzına iteledi. "O bir baronettir."

Emma deniz suyunun bileğinden damladığını hissetti. "Bunun neyle ilgisi var?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Baronet olmasının."

"Sadece söyledim, tatlı bir heriftir. Üzerine limon ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim." Emma hâlâ kendisinin de bu partiye davetli mi olduğunu, yoksa sadece bilgilendirilmekte mi olduğunu düşünerek istiridyesini yaladı. "Peki nerede bu parti?" dedi.

"Holland Park'ta. Çok büyük bir ev."

"Ah. Tamam."

Hâlâ emin değildi. Onu davet mi ediyordu yoksa erken kalkması gerektiği için özür mü diliyordu? Bir istiridye daha yedi.

"Gelmek istersen sen de davetlisin," dedi sonunda Tabasco sosuna uzanırken.

"Öyle mi?"

"Kesinlikle," dedi Dexter. Emma, Tobasco şişesinin tıkanmış ağzını çatalın ucuyla açışını seyretti. "Oradaki kimseyi tanımıyorsun, o kadar."

Açıkça anlaşılıyordu ki davet edilmemişti. "Seni tanıyorum," dedi hafif bir sesle.

"Evet, ben de böyle düşündüm. Bir de Suki'yi! Suki de orada olacak."

"Scarborough'da çekimde değil mi o?"

"Bu gece dönüyorlar."

"İşini çok iyi yapıyor, değil mi?"

"Evet, ikimiz de," dedi çabucak ve biraz da yüksek sesle.

Emma geçiştirmeye karar verdi. "Evet. Ben de onu diyordum. İkiniz de." Bir istiridye aldı, sonra geri bıraktı. "Suki'den gerçekten hoşlanıyorum," dedi onu sadece bir kez, Hoxton'daki özel bir kulüpte düzenlenen Studio 54 temalı korkunç bir partide görmüş olmasına rağmen. Suki ona sadece telefon yarışmasını kazandığı için partiye gelmiş, Dexter'ın eski moda, antika arkadaşlarından biriymiş gibi davranmasına karşın Emma onu sevmişti.

Dexter bir başka istiridye aldı. "Harika biri, değil mi? Suki."

"Evet, öyle. İlişkiniz nasıl gidiyor?"

"Ah, yolunda. Biraz ince iş, bilirsin, her zaman insanların gözü önünde olmak..."

"Anlatsana!" dedi Emma, ama Dexter duymamış gibiydi.

"Bazen bir hoparlör sistemiyle çıktığımı sanıyorum, ama yine de harika. Gerçekten. Bu ilişkideki en iyi şeyin ne olduğunu biliyor musun?"

"Söyle."

"O nasıl olduğunu biliyor. Televizyonda olmanın nasıl olduğunu biliyor. Anlıyor."

"Dexter... bu hayatımda duyduğum *en* romantik şey."

Ve işte yine başlıyor, diye düşündü Dexter, kibirli, küçük yorumlar, laf sokuşturmalar. "Ama doğru," diye omuz silkti ve en kısa zamanda hesabı ödeyip, bu geceyi bitirmeye karar verdi. Sonradan aklına gelmiş gibi ekledi: "Ah, şu parti. Sadece eve dönüşün konusunda endişeliyim, hepsi bu."

"Walthamstow, Mars değil, Dex, sadece Kuzeydoğu Londra. Orada hayat var."

"Biliyorum."

"Victoria metro hattı üzerinde!"

"Ama toplu taşımayla gitmek için çok uzun bir yol, partiye de gece yarısına kadar kalmak için gidilmez. Tam gideceksin, hemen kalkmak zorunda kalacaksın. Sana taksi için para verirsem..."

"Benim param var, para ödüyorlar bana."

"Walthamstow'dan Holland Park'a?"

"Eğer gelmem biçimsiz olacaksa..."

"Değil! Biçimsiz değil. Gelmeni istiyorum. Bırak sonra düşünelim, oldu mu?" Ve izin istemeden, sanki içeride başka bir masası daha varmış gibi bardağını da alarak yine tuvalete gitti. Emma oturdu, içten içe kaynayarak şarap bardaklarını birbiri ardına yuvarlamaya devam etti.

Dexter ana yemek masaya geldiğinde geri döndü. Emma, naneli bezelye püresi eşliğinde bira içinde terbiye edilmiş mezgitini inceledi. Kalın patates dilimleri makinede bir boyda kesilmiş, tabağın içine tepeleme yığılmış, üzerinde de terbiyeli balık, tahteravalli misali yerleştirilmişti; tabağın yirmi santim üzerinde. Nasıl bir oyundu bu? İstif edilmiş ağaç blok oyunu mu? Yığının üzerinden dikkatle bir patates dilimi çekti. Sertti ve içi soğuktu.

"Komedi kralı nasıl?" Tuvaletten döndüğünden beri Dexter'ın sesi daha da kavgacı ve kışkırtıcı olmuştu.

Emma kendine ihanet edilmiş gibi hissetti. Bu buluşma belki, ilişkisindeki karmaşa ve bundan sonra ne yapacağı konusundaki kafa karışıklığı hakkında birine açılması için bir fırsat olabilirdi. Ama Dexter'a anlatamazdı, şimdi değil. Çiğ patatesini yuttu.

"Ian harikadır," dedi üzerine basa basa.

"Aynı evi paylaşıyorsunuz, ha? Güzel mi ev?"

"Harika. Daha görmedin, değil mi? Bir ara gelmelisin!" Davet yarım ağızlı, cevapsa çekimserdi: "Hmm." Sanki Dexter'ın, Metro hattının 2. bölgesinin ötesinde bir yerde mutluluğun var olabileceğinden kuşkusu varmış gibiydi.

"Bifteğin nasıl?" diye sordu Emma sonunda. Dexter'ın iştahı kaçmış gibiydi, anormal derecede kanlı et parçasını yemeden parçalara ayırıyordu.

"Heyecan verici. Balık nasıl?"

"Soğuk ve donuk."

"Öyle mi?" Emma'nın tabağına göz attı, sonra bilmiş bir ifadeyle başını salladı.

"Donuk duruyor, Em. Bu pişirme şeklinden kaynaklanıyor, böylece matlaşıyor."

"Dexter..." Sesi sert ve tiz çıkmıştı. "... Balık donuk, çünkü derin dondurucuya konmuş. Ve çözülmeden pişirilmiş."

"Öyle mi? Geri gönderelim öyleyse!"

"Sorun değil. Patatesleri yiyorum."

"Hayır, siktir et! Geri yolla! Lanet olası donmuş bir balık için para ödemiyorum ben! Nedir bu, Bejam mı? Başka bir şey söyleyelim sana." Garsonu çağırdı, Emma Dexter'ın kendini savunmasını seyretti, yemeğin yeterince iyi olmadığını iddia ediyor, menüde taze balık yazdığını, balığın hesaptan düşülüp yerine ücretsiz olarak başka yemek verilmesini söylüyordu. Emma artık aç olmadığında ısrar ederken, Dexter düzgün bir ana yemek almak zorunda olduğunu, çünkü bedava geleceğini söyleyerek ısrar ediyordu. Başka şansı yoktu, yeniden menüye baştan sona göz gezdirdi, bu arada garson ve Dexter ona bakıyorlar, Dexter'ın

parça parça edilmiş fakat yenmemiş yemeği orada duruyordu; sonunda ücretsiz bir tabak yeşil salatada karar kıldı ve yeniden yalnız kaldılar.

Gecenin enkazının sessizliği içinde, önlerinde istenmeyen iki yemek tabağıyla oturdular ve Emma her an ağlayabileceğini düşündü.

"Evet, iyi gidiyor," dedi Dexter peçetesini uzatırken.

Emma eve gitmek istiyordu. Tatlıyı es geçmeli, partiyi unutmalı –onu istemediği açıkça belliydi– ve eve gitmeliydi. Belki Ian dönmüş olurdu, onu seven nazik anlayışlı Ian... Oturup konuşurlardı ya da sadece sarılıp televizyon seyrederlerdi.

"Evet." Konuşurken Dexter'ın gözleri salonu tarıyordu. "Öğretmenlik nasıl gidiyor?"

"İyi gidiyor, Dexter," diyerek kaşlarını çattı Emma.

"Ne? Ne yaptım ben?" diye karşılık verdi öfkeyle, gözlerini Emma'ya dikerek.

Emma sakince konuştu. "İlgilenmiyorsan, soru sorma."

"İlgileniyordum! Ben sadece..." Kendine biraz daha şarap doldurdu. "Senin kitap falan yazacağını düşünüyordum?"

"Bazı *kitaplar falan* yazıyorum, ama yaşamak için de para kazanmak zorundayım. Ve aynı zamanda bu işten zevk de alıyorum, Dexter ve son derece iyi bir öğretmenim!"

"Eminim öylesindir! Sadece, bir deyim vardır hani, bilirsin. 'Yapabilenler...'"

Emma'nın ağzı açık kalmıştı. *Sakin ol...*

"Hayır, tanıdık gelmedi, Dexter. Söyle. Neymiş o deyim?"

"Biliyorsun..."

"Hayır, ciddiyim, Dexter, söyle."

"Önemli bir şey değil." Artık süklüm püklüm duruyordu.

"Bilmek istiyorum. Cümleyi tamamla. "Yapabilenler..."

Dexter içini çekti, elinde bir bardak şarapla; sonra dümdüz konuştu. "Yapabilenler yapar; yapamayanlar öğretir..."

Emma sözcükleri tükürürcesine konuştu. "Ve öğretenler de, 'siktir git,' derler."

Emma masayı itip çantasını kaparak, şişelere vurup tabaklara çarparak ayağa fırladığında, Dexter'ın şarap bardağı kucağına düştü; Emma kabinden fırlayarak, bu nefret dolu, nefret dolu yerde rüzgâr gibi koşuyordu. Etraftaki herkes ona bakıyordu, ama umursamadı; sadece dışarı çıkmak istiyordu. *Ağlama, ağlamayacaksın,* diye buyurdu kendine, arkasına bakınca Dexter'ın çılgın gibi kucağını silmeye çalıştığını, garsonun gönlünü aldığını ve sonra peşine düştüğünü gördü. Döndü, koşmayı kesti; şimdi Sigaracı Kız uzun bacakları, yüksek topuklu ayakkabıları, kırmızı ağzım ikiye ayıran bir gülümsemeyle merdivenlerden aşağı iniyordu. Onun gülümsemesine karşılık Emma gözlerinde aşağılama dolu imaların sıcak gözyaşlarını hissetti ve işte bu aptal, aptal yüksek topuklularla sendeleyerek merdivenlere düşmüştü, dizlerinin üzerine düştüğünde arkasındaki izleyicilerin nefeslerinin kesildiği duyulabiliyordu. Sigaracı Kız, kolundan tutmuş, çıldırtıcı derecede içten bir ilgiyle yanındaydı.

"İyi misiniz?"

"Evet, teşekkür ederim, iyiyim..."

Ama şimdi Dexter yetişmiş, kalkmasına yardım ediyordu. Kendini hızla çekerek onun elinden kurtardı.

"Bırak beni, Dexter!"

"Bağırma, sakinleş..."

"Sakinleşmeyeceğim..."

"Tamam, özür dilerim, özür dilerim. Neye kızdıysan, özür dilerim!"

Merdivenlerde Dexter'a döndü, gözleri alev saçıyordu. "Ne, *bilmiyor* musun yani?

"Hayır! Masaya geri dön ve bana anlat!" Ama Emma devrilerek kanatlı kapıdan çıktı, arkasından iterek kapattı; bu yüzden kapının madeni kenarı Dexter'ın dizine çarptı. Arkasından topallayarak gitti.

"Bu saçmalık, ikimiz de biraz sarhoşuz, hepsi bu..."

"Hayır, *sen* sarhoşsun! Seni ne zaman görsem, sarhoş ya da alkollüsün. Seni ne zamandır gerçek anlamda ayık görmediğimin farkında mısın? Üç yıl mı? Ayıkken neye benzediğini unuttum; kendine sıkılmakla, yeni arkadaşlarınla, on dakikada bir tuvalete koşmakla o kadar meşgulsün ki... Bilmiyorum, basurun mu var, yoksa çok mu kokain aldın ama her iki durumda da büyük bir kabalık ve her şeyin ötesinde son derece sıkıcı. Benimle konuşurken bile belki daha iyi seçenekler vardır diye sürekli omuzlarımın üzerinden etrafa bakıyorsun..."

"Bu doğru değil!"

"Doğru, Dexter! Sen bir TV *sunucususun*, Dex. Penisilini icat etmedin; televizyon bu, boktan bir televizyon. Lanet olsun, daha fazla katlanamayacağım."

Wardour Caddesi'nde solmakta olan yaz aydınlığında kalabalığın arasmdaydılar.

"Hadi bir yere gidip bunları konuşalım."

"Bunları konuşmak istemiyorum, sadece eve gitmek istiyorum..."

"Emma, lütfen?"

"Dexter, beni yalnız bırak, olur mu?"

"İsterik davranıyorsun. Buraya gel." Tekrar kolunu yakaladı, sarılmaya çalıştı. Emma itti, ama Dexter hâlâ tutuyordu. Herkes şimdi onlara bakıyordu: Cumartesi akşamı Soho'da kavga eden bir başka çift; sonunda yumuşadı Emma; kendisini cadde tarafına çekmesine izin verdi.

Artık sessizdiler; Dexter biraz uzaklaştı, böylece onu görebiliyordu. Emma arkası dönük duruyordu, elinin kenarıyla gözlerini sildi ve birdenbire korkunç bir utanç hissetti.

Nihayet, alçak bir sesle, yüzü duvara dönük olarak konuştu.

"Neden böyle davranıyorsun, Dexter?"

"Nasıl?"

"Nasıl olduğunu biliyorsun."

"Sadece kendim gibi davranıyorum!"

Emma yüzünü ona çevirdi. "Hayır, bu sen değilsin. Senin nasıl biri olduğunu biliyorum ve bu sen değilsin. Dehşet vericisin. İğrençsin, Dexter. Demek istiyorum ki, her zaman bir parça iğrençtin, arada bir, biraz kendinle meşguldün hep; ama eğlenceliydin de, zaman zaman naziktin ve kendin dışındaki insanlarla da ilgilenirdin. Ama şimdi içkiyle, ilaçlarla tamamen kontrolü kaybettin..."

"Sadece eğleniyorum!"

Emma burnunu çekti önce, sonra rimelleri akmış kirpiklerinin arasından ona baktı.

"Ve bazen de beni taşımak zorunda kalıyorlar, hepsi bu. Eğer sen böyle... yargılayıcı olmasan her zaman..."

"Öyle miyim? Öyle olduğumu sanmıyorum. Olmamaya çalışırım. Sadece..." Konuşmayı kesti, kafasını salladı. "Son yıllar-

da çok şey yaşadığını biliyorum ve ben de bunu anlamaya çalıştım, gerçekten çalıştım, annenle ve her şeyle, ama..."

"Devam et," dedi Dexter.

"Sadece artık benim tanıdığım kişi olmadığını düşünüyorum. Artık benim arkadaşım değilsin sen. Hepsi bu."

Buna karşılık olarak söyleyebileceği bir şey düşünemedi Dexter; sessizce durdular, ta ki, Emma elini uzatıp Dexter'ın iki parmağını avucunun içine alıp, sıkıncaya kadar.

"Belki... belki de bu kadardır," dedi Emma. "Belki sadece bitmiştir."

"Bitmek mi? Biten ne?"

"Biz. Sen ve ben. Arkadaşlık. Seninle konuşmam gereken şeyler vardı, Dex. Ian'la benim hakkımda. Sen arkadaşım olsaydın eğer, bunları seninle konuşabilirdim, ama yapamadım ve eğer konuşamıyorsam, ne anlamı var senin, benim? Bizim?"

"*Ne anlamı* mı?"

"Sen kendin söyledin, insanlar değişiyor, duygusallaşmanın gereği yok. Kıpırda, başkasını bul."

"Evet, ama ben *bizi* kastetmemiştim..."

"Neden olmasın?"

"Çünk biz... biziz. Biz Dex ve Em'iz. Öyle değil miyiz?"

Emma omuzlarını silkti. "Belki ikimiz de büyüdük ve birbirimizden vazgeçtik."

Bir süre bir şey söylemedi Dexter, sonra konuştu.

"Peki, sence ben mi büyüyüp senden vazgeçtim, sen mi büyüyüp benden vazgeçtin?"

Elinin tersiyle burnunu sildi Emma. "Sanırım benim... iç karartıcı olduğumu düşünüyorsun. Senin hareketlerini kısıtladı-

ğımı düşündüğünü sanıyorum. Bana karşı ilgini yitirdiğini düşünüyorum."

"Em, senin iç karartıcı olduğunu düşünmüyorum."

"Ben de düşünmüyorum! Ben de düşünmüyorum! *Harika* olduğumu düşünüyorum, bunu bir anlasaydın! Ama eğer bunu anlamayacaksan ya da sana bahşedildiğimi sanmaya devam edeceksen, sen bilirsin. Ama ben bana bu şekilde davranılmasını istemiyorum artık."

"Nasıl davranılmasını?

Emma içini çekti, konuşmadan bir an durdu.

"Her zaman başka yerde, başka biriyle olmayı ister gibi duruşundan söz ediyorum."

Bunu inkâr edebilirdi ama Sigaracı Kız şu anda, Dexter'ın cep telefonu numarası jartiyerine sıkıştırılmış olarak lokantada onu bekliyordu. Daha sonraları, durumu kurtaracak bir söz var mıydı acaba, diye düşünecekti, bir şaka belki. Ama aklına hiçbir şey gelmedi ve Emma elini bıraktı.

"İyi, artık gidebilirsin," dedi Emma. "Partine git. Benden kurtuldun. Serbestsin."

Dexter gülmeye çalıştı. "Beni çöpe atıyor gibisin!"

Hüzünlü bir şekilde gülümsedi Emma. "Bir yola girdiğimi düşünüyorum. Sen artık eski sen değilsin, Dex. Ben eskisini gerçekten, gerçekten çok seviyordum. Onu yine sevebilirim, ama aynı zamanda, üzgünüm ama artık bana telefon edebileceğini sanmıyorum." Arkasına döndü, biraz sarsak, Leicester Meydanı'na doğru caddeden aşağı yürümeye başladı.

Bir an için Dexter'm kafasında annesinin cenazesiyle ilgili bir anlık ama çok net bir anı canlandı; banyoda yerde kıvrılmış yatarken Emma onun başında durmuş, saçlarını okşuyordu.

Şimdi her nasılsa bu hiçbir şey değilmiş gibi davranmış, değersiz bir şey gibi kaldırıp atmıştı. Birazcık peşinden gitti.

"Hadi, Em, biz hâlâ arkadaşız, değil mi? Biraz güvenilmez olduğumu biliyorum, bu sadece..." Emma bir an durdu, ama arkasını dönmedi; Dexter onun ağladığını biliyordu. "Emma?"

Sonra hızla döndü Emma, üzerine doğru yürüdü, yüzünü çekip kendi yüzüne yaklaştırdı, kulağına yavaşça bir şeyler söylerken, yanakları sıcak ve ıslaktı; kısa bir an için Dexter affedildiğini sandı.

"Dexter, seni çok seviyorum. Çok, çok fazla ve muhtemelen hep seveceğim." Dudakları yanağına değdi. "Sadece artık senden hoşlanmıyorum. Üzgünüm."

Sonra gitti, Dexter, kendini bu arka sokakta bundan sonra ne yapacağını düşünerek yalnız başına dururken buldu.

Ian gece yarısından az önce döndüğünde Emma'yı kanepede kıvrılmış eski bir film seyrederken buluyor. "Erken dönmüşsün. Altın Çocuk nasıldı?"

"Berbattı," diye mırıldanıyor Emma.

Ian buna sevinmiş olsa da sesine yansıtmıyor. "Neden, ne oldu?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum. Bu gece olmaz."

"Neden olmaz? Emma, anlat bana! Ne söyledi. Tartıştınız mı...?"

"Ian, lütfen? Bu gece olmaz. Sadece buraya gel, olur mu?"

Ian'ın da kanepeye uzanması için biraz kayıyor ve Ian Emma'nın üzerindeki elbisenin kendisi için hiç giymediği türden bir elbise olduğunu fark ediyor. "Bunu mu giymiştin?"

Emma, elbisenin eteğini parmaklarının arasında tutuyor. "Bir hataydı."

"Bence muhteşem görünüyorsun."

Emma tekrar kıvrılıyor, başını omzuna dayıyor. "Gösteri nasıldı?"

"Harika değildi."

"Kedi-köpek hikâyesini yaptın mı?"

"Hı-hı."

"Laf atan oldu mu?"

"Çok az."

"Belki en iyi malzemen bu değildir."

"Biraz ıslık çaldılar."

"Bu da işin bir parçası, öyle değil mi? Herkesin başına gelir bazen."

"Öyle sanırım. Sanırım bazen..."

"Ne?"

"Kendimin... pek eğlenceli olmadığını düşünüyorum."

Emma Ian'ın göğsüne doğru konuşuyor. "Ian?"

"Ne?

"Sen çok, ama çok eğlenceli bir adamsın."

"Teşekkürler, Em."

Ian kafasını Emma'ya yaslıyor ve içinde nişan yüzükleri olan, içi buruşuk ipek kumaşla kaplı, kırmızı kutuyu düşünüyor. Son iki haftadır yürüyüş çoraplarına sarılmış olarak çekmecenin içinde uygun zamanı bekliyorlar. Şimdi zamanı değil ama. Üç haftaya kadar Korfu sahillerinde olacaklar. Denize bakan bir lokanta hayal ediyor; dolunay var, Emma yazlık elbisesinin için-

de, yeni bronzlaşmış ve gülümsüyor; belki aralarında bir kâse kalamar duruyor. Yüzükleri ona eğlenceli bir biçimde verdiğini hayal ediyor. Birkaç haftadır kafasında çeşitli romantik komedi senaryoları düzenliyor; belki Emma tuvaletteyken yüzüğü şarap bardağına attığını ya da ızgara balığın ağzında bulup garsona şikâyet ettiğini düşünüyor. Kalamar halkaları arasına koymak; bu işe yarayabilir. Belki de sadece uzatıp vermeli. Sözcükleri kafasında deniyor. *Evlen benimle, Emma Morley. Evlen benimle.*

"Seni çok seviyorum, Em," diyor.

"Ben de çok seviyorum," diyor Emma. "Ben de çok seviyorum."

Sigaracı Kız, kostümünün üzerine ceket giyip barda oturmuş viski içerek yirmi dakikalık molasını alırken, durmadan arkadaşından, merdivenlerden düşen şu zavallı güzel kızdan bahseden, yanındaki adamı dinliyordu. Görünüşe göre tartışmışlardı. Sigaracı Kız arada bir başını sallayarak adamın tek kişilik konuşmasına eşlik ediyor, belli etmeden saatine bakıyordu. Gece yarısına beş dakika vardı ve gerçekten işine dönmek zorundaydı. Saat on ikiyle bir arası bahşişin en iyi olduğu, erkek müşterilerin keyfinin ve ahmaklıklarının en çok yükseldiği zamandı. Beş dakika daha. Sonra gidecekti. Zavallı adam kalkacak durumda değildi.

Adamı şu aptal televizyon programından hatırlıyordu –Suki Meadows'la çıkmıyor muydu bu?– ama adını hatırlayamadı. Programı izleyen başkası var mıydı acaba? Adamın takım elbisesi lekelenmiş, cepleri içilmemiş sigara paketleriyle doluydu; burnunda yağlı bir parıltı vardı ve nefesi kötü kokuyordu. Üstelik daha ona gerçek adını sormaya bile tenezzül etmemişti.

Sigaracı Kız'ın adı Cheryl Thomson'dı. Çoğu günler yoru-

cu olan hemşirelik işinde çalışıyor, arada bir de burada çalışıyordu; çünkü okula gidiyordu ve birazcık flört etmeye hazırsan, bahşişler inanılmaz oluyordu. Kilburn'deki evinde nişanlısı onu bekliyordu. Milo, 2 metre on iki santim boyunda, İtalyan; eskiden futbolcuydu, şimdi o da hemşire. Çok yakışıklı biri, eylülde evleneceklerdi. Eğer bu adam sormuş olsaydı, hepsini anlatırdı; ama sormamıştı, böylece Aziz Swithin Günü'nde gece yarısına iki dakika kala müsaade isteyerek –işimin başına dönmeliyim, hayır partiye gidemem, evet numaranız var bende, umarım arkadaşınızla meselenizi halledersiniz– adamı bir başka içki ısmarlarken barda tek başına bıraktı.

KISIM ÜÇ

1996-2001

Otuzlu Yaşların Başları

"Bazen olağanüstü anların yaşandığının farkında olursun, bazen geçmişten yükselirler. Belki insanlar da böyledir."

James Salter, *Burning the Days*

BÖLÜM ON

Carpe Diem

15 Temmuz 1996, Pazartesi

Leytonstone ve Walthamstow

Emma Morley müdürün odasında, yerde sırtüstü yatıyor, elbisesi belinin etrafında sıyrılmış, yavaş yavaş nefes alıyor.

"Ah, bu arada dokuzuncu sınıflar için *Cider With Rosie*'nin yeni bir kopyası gerek."

"Ne yapabileceğime bakarım," diyor müdür gömleğini iliklerken.

"Peki, hazır burada, halının üzerindeyken, konuşmaktan hoşlandığın başka bir şey var mı? Bütçe meseleleri, teftişler? Yeniden üzerinden geçmek istediğin bir şey?"

"Senin üzerinden geçmek isterim yeniden." Tekrar yere uzanıp burnunu ensesine sürtüyor. Bay Godalming'in –Phil'in– uzmanı olduğu anlamsız bir ima bu.

"Ne demek bu? Hiçbir anlamı yok." Emma, içini çekip ondan uzaklaşıyor; seksin keyifli olduğu zamanlarda bile kendisini neden hırçınlaştırdığını merak ediyor. Bir süre daha yatıyorlar. Cromwell Road Meslek Okulu'nun dönem sonu, saat akşam altı buçuk, okula iş saatleri sonrasının tekinsiz sessizliği hâkim.

Temizlikçiler toparlanmışlar, odanın kapısı içeriden kilitli ama kendini hâlâ huzursuz ve tedirgin hissediyor. Son dokuz aydır kuruma ait halının üzerinde, plastik sandalyelerde ve lamine masalarda aşk yapıyor.

Her zaman personeline karşı düşünceli olan Phil, ofis koltuğunun üzerindeki süngeri alıp Emma'nın kalçasının altına koymuştu. Ama Emma yine de bir gün üst üste yığılmamış mobilyalar üzerinde sevişmeyi isterdi.

"Biliyor musun?" diyor müdür.

"Neyi?"

"Bence heyecan vericisin," diyor ve sözlerini vurgulamak için Emma'nın göğsünü sıkıyor. "Altı hafta sensiz ne yapacağımı bilmiyorum."

"En azından halı yanıkların iyileşir."

"Sensiz altı hafta." Sakalları ensesine sürtünüyor. "Arzuyla tutuşacağım..."

"Başvurabileceğin bir Bayan Godalming var," diyor; sesi buz gibi ve acımasız. Oturup elbisesini dizlerine çekiyor. "Ve her hâlükârda uzun tatiller öğretmenliğin ikramiyelerinden biridir. Bunu bana sen söylemiştin. İlk başvurumu yaptığımda..."

Phil, kırgın bir ifadeyle halıdan bakıyor. "Bunu yapma, Em."

"Neyi?"

"Aşağılanmış kadın rolünü."

"Özür dilerim."

"Ben de senden daha fazla hoşlanmıyorum bu durumdan."

"Ben hoşlandığını sanıyordum."

"Hayır, hoşlanmıyorum. Şimdi keyfimizi bozmayalım, ne

dersin?" Yatıştırmak istermiş gibi elini Emma'nın sırtına koyuyor. "Eylüle kadar bir daha görüşemeyeceğiz."

"Tamam, özür dilerim, dedim, oldu mu?" Konuyu değiştirdiğini göstermek için eğilerek adamı öpüyor, geri çekilmek üzereyken adam elini ensesine koyup bir kez daha öpüyor onu.

"Tanrım, seni özleyeceğim."

"Ne yapman gerektiğini düşünüyorum, biliyor musun?" diyor ağzım adamın ağzına dayadığımda. "Radikal bir şey."

Endişeyle bakıyor Phil. "Devam et..."

"Bu yaz, dönem biter bitmez..."

"Söyle."

Parmağını çenesine koyuyor. "Bunu kesmen gerektiğini düşünüyorum."

Oturuyor. "Asla!"

"Bu kadar zaman geçti, hâlâ gerçekte nasıl göründüğünü bilmiyorum!"

"Böyle görünüyorum işte!"

"Ama *yüzün*, gerçek yüzün. Yakışıklı bile olabilirsin." Elini adamın alnına koyup geriye doğru itiyor. "Maskenin arkasmda kim var? İçeri girmeme izin ver, Phil. Gerçek seni tanımama izin ver."

Bir süre birlikte gülüyorlar. "Hayal kırıklığına uğrarsın," diyor Phil; sakalını sevdiği hayvanı okşayan biri gibi sıvazlıyor. "Zaten ya böyle olacağım ya da günde üç kere tıraş olmam gerekecek. Eskiden sabahları tıraş olur, öğlen de soyguncu gibi görünürdüm. O zaman bırakayım uzasın diye düşündüm, alametifarikam olsun."

"Ah, *alametifarika*."

"Hem böyle gayriresmî oluyorum. Çocukların hoşuna gidiyor. Otorite karşıtıymışım gibi gösteriyor beni."

Emma yine gülüyor. "1973 yılında değiliz, Phil. Sakalın bugünlerde farklı bir anlamı var."

Kendini savunmak için omuzlarını silkiyor. "Fiona seviyor. Diğer türlü çenemin zayıf göründüğünü söylüyor." Ne zaman karısından söz etse her zaman olduğu gibi bir sessizlik takip ediyor sözlerini. Söylediklerini hafifletmeye çalışarak kendisiyle dalga geçiyor: "Çocukların bana *Sakal* dediklerini biliyorsundur mutlaka."

Phil gülüyor, Emma sadece gülümsüyor. "Farkında değilim, hayır, bilmiyorum, Maymun Adam."

Somurtarak oturuyor Phil. *"Maymun Adam mı?"*

"Sana böyle diyorlar."

"Kim?"

"Çocuklar."

"Maymun Adam?"

"Bilmiyor muydun?"

"Hayır!"

"Ahhh. Özür dilerim"

Küskün ve kırgın bir halde yere yatıyor Phil. "Bana Maymun Adam dediklerine inanamıyorum!"

"Sadece şaka olsun diye," diyor Emma teselli etmeye çalışarak. "Bir tür sevgi gösterisi."

"Sevgi gösterisi gibi gelmiyor kulağa." Çenesini okşuyor. "Çok fazla erkeklik hormonu salgılıyorum, hepsi bu." Erkeklik hormonu sözü yeniden canlanmasına yetiyor ve Emma'yı yere yatırıp bir daha öpüyor. Ağzı personel kahvesi ve dosya dolabında sakladığı beyaz şaraptan kokuyor.

"Çok tedbirsizim," diyor Emma.

"Yani?"

"Yani insanlar anlayacaklar."

"Herkes evine gitti." Eli, Emma'nın kalçalarında gezindiği sırada masanın üzerindeki telefon çalıyor, telefon sesini duyunca ısırılmış gibi irkiliyor. Sendeleyerek kalkıyor.

"Boş ver !" diye inliyor Emma.

"Boş veremem!" Sanki Fiona'yla belden aşağısı çıplak konuşmak çok fazla ihanet sayılacakmış, çıplak bacaklarıyla konuşmaktan dehşete kapılmış gibi pantolonunu çekiştiriyor.

"Selam! Merhaba, sevgilim! Evet, biliyorum! Şimdi çıkıyordum..." Evle ilgili meseleler konuşuluyor –makarna mı kızartma mı, TV mi DVD mi– ve Emma masanın altında kâğıt tutucular ve kalem başlıklarıyla yatan dürülü iç çamaşırını alarak sevgilisinin ev yaşantısından uzaklaşmaya çalışıyor. Giyinip pencereye dönüyor; jaluzinin şeritleri tozlanmış; Emma birdenbire bir parkta, sahilde ya da Avrupa'da bir meydanda, herhangi bir yerde olmak istiyor; ama burada, bu havasız odada, evli bir adamla birlikte. Bir sabah uyanıp da kendini otuz yaşlarında ve birinin metresi olarak bulmak nasıl bir duygu? Aşağılık ve itici bir kelime; bunu hiç düşünmemiş olmayı istiyor ama aklına başka bir şey gelmiyor. Patronun metresi ve bu durumla ilgili söylenebilecek en iyi şey ortada çocuk olmaması.

İlişki –bir başka berbat kelime– kalamarın içindeki nişan yüzüğü meselesinin yaşandığı Korfu Adası'ndaki korkunç tatilden sonra, geçen eylülde başlamıştı.

Yapabildiği en iyi şey, "Sanırım farklı şeyler istiyoruz, Ian,"

diye söze başlamak olmuştu ve bunu güneş yanığı ve küskünlükle geçen uzun, çok uzun bir on beş gün, kendine acıma hali ve kuyumcunun yüzükleri geri alıp almayacağı endişesi takip etmişti. Dünyada hiçbir şey bu istenmeyen yüzükten daha hazin olamazdı. Radyasyon gibi hüzün yayarak otel odasındaki çantanın içinde durmuştu.

Tatilden bronzlaşmış ve mutsuz olarak dönmüştü. Evlenme planından haberi olan annesi düğün için kendine elbise almıştı ve teklifi reddetmesini sorgulamaya başlayana kadar haftalarca ona öfkeyle köpürmüştü. Ama teklife evet demek, sığınmak gibi bir şey olacaktı ve Emma asla bir evliliğe sığınılmaması gerektiğini romanlardan biliyordu.

İlişki böyle başlamıştı. Phil'in odasındaki olağan bir toplantı sırasında gözyaşlarına boğulmuş, Phil yanına gelerek koluyla onu sarmış, "Nihayet," der gibi ağzını Emma'nın başına bastırmıştı.

Phil işten sonra bira içilebilecek, ama yemekleri de güzel olan bir yere götürmüştü onu. Domuz kaburgası ve keçi peynirli salata yemişlerdi ve dizleri, büyük tahta masanın altında birbirine değdiğinde Emma olayları akışına bırakmıştı. İkinci şişe şaraptan sonra her şey artık bir formaliteydi; sarılma, eve dönerken takside öpüşmeye dönüşmüştü, yazı masasının çekmecesinde kahverengi bir zarf bulmuştu *(Son geceyle ilgili, seni düşünmekten vazgeçemiyorum, yıllardır bu durumdayım, konuşmamız gerek, ne zaman konuşabiliriz?)*.

Emma, zina hakkında bildiği her şeyi yetmişlerin TV dizilerinden öğrenmişti. Zinayı cinzano, Triumph TR7 otomobiller, peynir ve şarap partileriyle bağdaştırmıştı; bunun genellikle orta yaşlıların, daha çok orta sınıfın yaptığı bir şey olduğunu düşünürdü; golf, yatlar ve zina. Şimdi bizzat kendisi bir ilişkinin

içinde, -malzemesi gizli bakışmalar, masaların altından el tutuşmalar, kırtasiye dolabının içinde koklaşmalar olan bir ilişki- her şeyin ne kadar tanıdık olduğuna, suçluluk duygusu ve kendinden nefretle birleştiğinde ne kadar güçlü bir heyecan yarattığına şaşıyordu.

Bir gece, Noel oyunu *Grease*'in setinde sevişmelerinden sonra hediye paketi şeklinde paketlenmiş bir kutu uzattı Phil.

"Bir cep telefonu!"

"Sesini duymak istediğimde aramak için."

Emma gözlerini kutuya dikip içini çekti. "En sonunda oldu sanırım."

"Ne oldu? Beğenmedin mi?"

"Hayır, çok güzel." Gülümsedi. "Biriyle girdiğim bir bahsi kaybettim, hepsi bu."

Zaman zaman, açık sonbahar akşamlarında Hackney Bataklıkları'nın gizli köşelerinde konuşarak yürürlerken, okulun ilahi korolarında sıcak şarapla sarhoş, kıkırdarlarken bazen Phillip Godalming'e âşık olduğunu düşünüyordu. Phil, iyi, ilkeli, tutkulu bir öğretmendi; ara sıra kendini beğenmiş olsa da. Güzel gözleri vardı, eğlenceli olabiliyordu. Hayatında ilk kez neredeyse saplantılı, cinsel bir karasevdanın nesnesi olmuştu. Tabii kırk dört yaşında birisi olarak oldukça yaşlıydı, pöstekisinin altındaki derisi hamur kıvamındaydı, ama gerçekten samimi ve ilgili bir âşıktı, hatta bazen fazlasıyla ilgiliydi; insanın sıkıntısını geçiren, konuşan biriydi. Aynı üslupla bir kongrede yardım cemiyeti fonlarıyla ilgili konuşan adamın müstehcen konuşmalar yapmasına inanamıyordu Emma. Bazen sevişmenin ortasında kesip, "Mr Godalming, sen *küfür ettin*!" demek geliyordu içinden.

Ama artık dokuz ay geçmiş, heyecan azalmıştı ve bu muhte-

şem yaz akşamında neden okul koridorlarında sürttüğünü, burada ne işi olduğunu anlamakta güçlük çekiyordu. Arkadaşlarıyla birlikte olmalıydı ya da gururlanacağı ve insanların önünde birlikte olabileceği bir sevgiliyle. Suçluluk ve utanç duygusuyla somurtarak, Phil kuruma ait sabunla kendini yıkarken erkekler tuvaletinin önünde bekliyor onu. İngilizce ve Drama dersleri başyardımcısı ve metresi olarak. Aman Tanrım.

"İşte oldu!" diyerek dışarı çıkıyor Phil. Hâlâ nemli olan eliyle Emma'nın elini tutuyor, açık havaya çıkar çıkmaz ihtiyatla bırakıyor.

Ana kapıyı kilitliyor, alarmı kuruyor, aralarında ustalıklı bir mesafeyle akşam aydınlığında arabaya doğru yürüyorlar.

"Seni metroya götürürdüm, ama..."

"... Riski göze almamak en iyisi."

Biraz daha yürüyorlar.

"Gitmeye dört gün kaldı!" diyor neşeyle, sessizliği bozmak için.

"Yine nereye gidiyorsunuz?" diye soruyor Emma bildiği halde.

"Korsika'ya. Yürümeye. Fiona yürümeyi sever. Yürü, yürü, yürü. Aynı Gandhi'ye benziyor. Sonra akşam olunca yürüyüş ayakkabıları..."

"Phil, lütfen... yapma."

"Özür dilerim, özür dilerim." Konuyu değiştirmek için soruyor: "Ya sen ne yapacaksın?"

"Belki Yorkshire'a ailemi ziyarete giderim. Daha çok burada kalıp çalışacağım."

"Çalışmak mı?"

"Biliyorsun. Yazıyorum."

"Ah, *yazmak*." Herkesin yaptığı gibi inanmıyormuşçasına söylüyor bunu. "Seninle benim hakkımda değil, değil mi? Şu meşhur kitap?"

"Hayır, değil." Artık arabanın yanındalar ve Emma gitmek için sabırsızlanıyor. "Ayrıca, ikimizin enteresan olduğundan da emin değilim."

Phil, mavi Ford Sierra'sına yaslanıp büyük elveda için hazırlanmışken Emma'nın sözleri durumu berbat ediyor. Suratını asıyor, sakallarının arasından alt dudağının pembesi görünüyor. "Ne demek oluyor bu?"

"Bilmiyorum, sadece..."

"Devam et."

"Phil, bu... biz. Beni mutlu etmiyor."

"Mutsuz musun?"

"Yani, ideal olan bu değil, öyle değil mi? Haftada bir, okulun halısının üzerinde..."

"Gayet mutlu görünüyordun oysa."

"*Tatmin olmaktan* söz etmiyorum. Tanrım, sorun seksle ilgili değil... koşullarla ilgili."

"Beni mutlu ediyor..."

"Ediyor mu? Gerçekten ediyor mu?"

"Hatırladığım kadarıyla seni de mutlu ediyordu."

"Bir süre için heyecanlandırıyordu diyebilirim."

"Tanrı aşkına, Emma! Gitmek zorundayım şimdi! Neden tam giderken açtın bu konuyu?"

"Özür dilerim, ben..."

"Lanet olsun, Emma!"

"Hey! Benimle böyle konuşma!"

"Konuşmuyorum, yalnızca, ben yalnızca... Bırak yaz tatilimizi geçirelim, tamam mı? Sonra ne yapabileceğimizi düşünürüz."

"Yapabileceğimiz bir şey olduğunu sanmıyorum, var mı sence? Ya bitireceğiz ya da sürdüreceğiz ve ben sürdürmemiz gerektiğini sanmıyorum..."

Phil, sesini alçaltıyor. "Yapabileceğimiz başka bir şey var... benim yapabileceğim bir şey." Etrafına bakınıyor, etrafın güvenli olduğuna kanaat getirince Emma'nın elini tutuyor. "Bu yaz ona anlatabilirim."

"Ona anlatmanı istemiyorum, Phil..."

"Dönerken ya da haftaya..."

"Ona söylemeni istemiyorum. Bir anlamı yok bunun..."

"Yok mu?"

"Hayır!"

"Olduğunu sanıyordum ben. Olabilir sanıyordum."

"Tamam! Gelecek dönem konuşalım, bilemiyorum; buluşur konuşuruz."

Bu sözlerden cesaret alıyor Phil. "Seni seviyorum, Emma Morley."

"Hayır, sevmiyorsun," diyerek içini çekiyor Emma. "Gerçekten sevmiyorsun."

Phil çenesini aşağı indirerek sanki olmayan gözlüklerin üzerinden bakıyormuş gibi bakıyor ona.

"Sanırım bunu bir karar vermem için yapıyorsun, değil mi?" Bu müdür bakışlarından ve ses tonundan nefret ediyor Emma. Bacaklarına bir tekme atmak istiyor.

"Gitsen iyi olacak," diyor.

"Seni özleyeceğim, Em..."

"Eğer konuşamazsak, iyi tatiller..."

"Seni ne kadar çok özleyeceğimi tahmin bile edemezsin..."

"Korsika, çok hoş..."

"Her gün..."

"Görüşürüz, hoşça kal..."

"Gel..." Çantasını kaldırıp bir kalkan gibi kullanarak Emma'yı öpüyor. *Ne kadar ihtiyatlı*, diye düşünüyor Emma orada sakince dururken. Arabanın kapısını açıp biniyor Phil. Deniz mavisi bir Sierra, torpido gözü İngiltere Haritacılık Kuruluşu'nun haritalarıyla dolu, müdüre yakışır bir araba. "Bana Maymun Adam dediklerine inanamıyorum hâlâ..." diye homurdanarak kafasını sallıyor.

Emma, boş otoparkta bir süre durup arabanın uzaklaşmasını seyrediyor. Otuz yaşında, evli bir adamla ilişki yaşıyor, ama en azından çocuk sorunu yok.

~

Yirmi dakika sonra kendi dairesinin bulunduğu kırmızı tuğlalı, uzun ve alçak binanın aşağısında duruyor ve oturma odasının ışığının yandığını fark ediyor. Ian geri dönmüş.

Geri dönüp bir birahanede saklanmayı ya da arkadaşlarına gitmeyi düşünüyor ama Ian'ın ışığı kapatıp, bir suikastçı gibi koltukta oturarak bekleyeceğini biliyor. Derin bir nefes alıp anahtarlarını aramaya başlıyor.

Ian taşındığından beri ev genişlemiş görünüyor. Video seti kutuları, şarj cihazları, adaptörler, kablolar, disket kaplarının

içindeki naylon zarflar gidince ev sanki az önce soyulmuş gibi bir hal almıştı ve Emma bir kez daha son sekiz yılda ne kadar az şeyi olduğunu hatırlıyordu. Yatak odasından gelen sesler duyuyor. Çantasını yere bırakıp sessizce kapıya doğru yürüyor.

Çekmecelerin içinde ne varsa yerlere saçılmış: Mektuplar, banka hesap ekstreleri, fotoğraflar ve negatiflerin yırtılmış zarfları. Fark edilmeden bir süre sessizce kapı aralığında durup çekmecenin arka tarafına yetişmek için burnundan soluyan Ian'ı seyrediyor. Bağcıksız spor ayakkabılar, eşofman altı ve ütüsüz bir gömlek giymiş. Üst düzeyde duygusal dağınıklığı göstermek için özenle düzenlenmiş bir kıyafet. Altüst görünmek için giyinmiş.

"Ne yapıyorsun, Ian?"

Ian irkiliyor, ama sadece bir an için; hemen arkasından yavuz hırsız misali üste çıkıyor. "Geciktin," diyor suçlar gibi.

"Sana ne bundan?"

"Nerede olduğunu merak ettim sadece, hepsi bu."

"Provalarım vardı. Ian, sürekli bu şekilde damlamaman konusunda anlaşmıştık sanıyordum."

"Neden? Biriyle mi birliktesin? Hayatında biri mi var?"

"Ian, bunları konuşma havasmda değilim..." Ceketini çıkartıyor. "Günlük ya da buna benzer bir şeyin peşindeysen, boşa zaman harcıyorsun demektir. Yıllardır günlük tutmuyorum..."

"Doğruyu söylemek gerekirse sadece *kendi* eşyalarımı arıyorum. Kendi eşyalarımı, anlıyorsun ya, *bana ait* eşyalarımı."

"Bütün eşyalarını aldın."

"Pasaportum. Pasaportum yok!"

"Pekâlâ, pasaportunun benim iç çamaşırlarımın olduğu çek-

mecede olmadığını peşinen söyleyebilirim." Uyduruyor tabii ki. Pasaportunun onda olduğunu biliyor Emma, sadece eşyalarını karıştırıp iyi durumda olmadığını Emma'ya göstermek istiyor. "Hem, pasaportu ne yapacaksın? Bir yere mi gidiyorsun? Yoksa iltica mı edeceksin?"

"Ah, çok hoşuna gider, değil mi?" diyor alay ederek.

"Hiç umurumda değil," diyor Emma, dağılmış eşyaların üzerinden geçerek yatağa oturuyor.

"Öyle olsun, tatlım, çünkü hiçbir yere gitme niyetinde değilim." Ian, terk edilmiş bir âşık olarak, stand-up komedyeni olduğunda hiçbir zaman sahip olmadığı bir sadakat ve saldırganlık edinmiş durumda ve anlaşılan bu gece ortaya bir gösteri koyma niyetinde. "Zaten böyle bir şeyi karşılayacak durumda değilim."

Emma sözünü kesiyor. "Bundan şu aralar fazla stand-up yapmadığını mı çıkarmalıyım, Ian?"

"Ya ne sanıyorsun, tatlım?" diyor Ian, kolları iki yanda sarkmış, iki günlük sakalı, yağlı saçları ve soluk tenini göstererek; *Bak, bana ne yaptın*, duruşuyla. Ian, altı aydır üzerinde çalıştığı, acınacak durumda oluşunun, yalnızlık ve terk edilmişliğin tek kişilik büyük gösterisini yapıyor, ama Emma'nın bunu izlemek için zamanı yok bu gece.

"Bu *tatlım* da nereden çıktı, Ian? Bundan hoşlandığımdan emin değilim."

Araştırmasına devam etmek üzere çekmeceye dönüyor ve bir şeyler homurdanıyor; "Siktir, Em," diyor belki. *Sarhoş mu acaba*, diye merak ediyor Emma. Tuvalet masasının üzerinde ucuzundan sert bir bira kutusu açık olarak duruyor. Sarhoş olmak; iyi fikir. O anda Emma da mümkün olduğunca çabuk sarhoş ol-

maya karar veriyor. Neden olmasın? Herkeste işe yarıyor gibi görünüyor. Projeden heyecanlanmış olarak bir an önce işe koyulmak için mutfağa gidiyor.

Ian peşinden geliyor. "Neredeydin peki?"

"Söyledim ya. Okulda, provadaydım."

"Neyin provasını yaptın?"

"*Bugsy Malone.* Çok komik. Neden sordun, bilet mi istiyorsun?"

"Hayır, teşekkürler."

"Havalı silahlar var."

"Biriyle birlikte olduğunu sanıyorum."

"Ah, lütfen, yine aynı yere geldik." Buzdolabını açıyor. Yarım şişe şarap var, ama bu sadece sert içkilerin işe yarayacağı zamanlardan biri. "Ian, benim biriyle olduğum saplantısı da nedir? Neden sadece birbirimiz için uygun olmadığımızı düşünmüyorsun?" Sert bir çekişle buzluk bölmesinin contası sökülüyor. Buzlar yere saçılıyor.

"Ama biz tam da birbirimize göreyiz!"

"İyi o zaman, böyle diyorsan, yeniden birleşelim!" Fi tarihinden kalma kıymalı gözlemelerin arkasında bir votka şişesi duruyor. "Evet!" Kıtır kıtır gözlemeleri Ian'a veriyor. "İşte, bunlar senin. Sorumluluğu sana devrediyorum." Dolabın kapağını çarpıp bardağa uzanıyor. "Her neyse, biriyle birlikteyim diyelim, ne olmuş, Ian? Ne olmuş? Biz ayrıldık, hatırlıyor musun?"

"Hiç yabancı gelmedi... hiç yabancı gelmedi. Kim bu peki?"

Emma bardağına votka dolduruyor. "Kim *kim*?"

"Yeni *erkek arkadaşın?* Devam et, anlat bana, dert etmem," diyor alay ederek. "Ne de olsa hâlâ *arkadaşız*."

Emma bardağından bir yudum alıyor, sonra eğiliyor, dirseklerini mutfak tezgâhının üzerine koyuyor; sanki buzlu sıvının gırtlağından akışını hissetmek ister gibi bileklerini gözlerine bastırıyor. Bir dakika geçiyor.

"Bay Godalming. Okul müdürü. Son dokuz aydır iyi kötü sürdürüyoruz bu ilişkiyi, ama bence asıl olarak seks temelinde bir ilişki. Dürüst olmak gerekirse, durum ikimiz için de biraz aşağılayıcı. Biraz utanıyorum. Bir parça hüzünlü bir şey. Neyse, en azından ortada çocuk yok!" Bardağının içine konuşuyor. "Artık biliyorsun."

Oda tamamen sessiz.

"Benimle dalga geçiyorsun."

"Camdan dışarıya bak, bir bak, kendi gözlerinle gör. Arabada bekliyor. Deniz mavisi Sierra..."

Kuşkucu bir tavırla burnunu çekiyor Ian. "Bu hiç de komik değil, Emma."

Emma boş bardağını köşeye yerleştiriyor ve yavaşça soluk veriyor. "Hayır, biliyorum, komik değil. Bu durum hiçbir koşulda komik olarak nitelendirilemez." Dönüyor ve Ian'ın yüzüne bakıyor. "Sana söyledim, Ian, kimseyle görüşmüyorum. Kimseyle ilişkim yok ve olmasını da istemiyorum. Sadece yalnız kalmak istiyorum..."

"Bir teorim var!" diyor Ian gururla.

"Ne teorisi?"

"Kim olduğunu biliyorum."

Emma içini çekiyor. "Kimmiş bakalım, Sherlock?"

"Dexter!" diyor zafer kazanmış gibi.

"Ah, Tanrı aşkına..." Bardağı süzüyor.

"Haklıyım, değil mi?"

Emma acı acı gülüyor. "Tanrım, dilerim..."

"Ne demek oluyor bu?"

"Hiçbir şey. Ian, sen de gayet iyi biliyorsun ki, aylardır Dexter'la konuşmadım..."

"Ya da sen öyle diyorsun!"

"Gülünç oluyorsun, Ian. Ne yani, herkesten gizli bir aşk ilişkisi yaşadığımızı mı düşünüyorsun?"

"Kanıtlar onu gösteriyor."

"Kanıt mı? Ne *kanıtı?*

Ian, ilk kez mahcup olmuş gibi eziliyor. "Not defterlerin."

Kısa bir an, sonra fırlatıp atmamak için bardağını erişemeyeceği bir yere koyuyor Emma. "Not defterlerimi mi okuyordun?"

"Göz gezdirdim. Bir ya da iki kez. Yıllar önce."

"Seni gidi *alçak herif*..."

"Biraz şiir, Yunanistan'daki büyü gibi on gün, bütün o özlem, bütün o tutku..."

"Nasıl cüret edersin! Arkamdan böyle bir iş çevirmeye nasıl cüret edersin!"

"Onları ortada bırakıyordun! Ne bekliyordun ki!?"

"Biraz *güven* beklerdim ve biraz haysiyetli olmanı..."

"Ve üstelik onları okumama da gerek yoktu, her şey o kadar açıktı ki; siz, ikiniz..."

"... Ama sabrımın sonuna geldim, Ian! Aylardır inleyerek, sızlanarak, tekme yemiş köpek gibi ortalıkta dolaşıyorsun. Eğer bir kez daha böyle bunalıp da gelir ve çekmecelerimi karıştırırsan, sana yemin ediyorum lanet olası polisi çağırırım..."

"Hadi o zaman! Hadi, çağır!" diyerek Emma'ya doğru yürüyor. "Burası benim de evim, hatırlıyor musun?"

"Öyle mi? Nasıl oluyor? Asla kredi ödemedin! Ben ödedim! Sen asla hiçbir şey yapmadın, sadece kendini üzgün hissederek aylaklık ettin..."

"Bu doğru değil!"

"Ve ne kadar para kazandıysan hepsi o aptal videolara ve hazır yemeklere gidiyordu..."

"Ben de masrafa katılıyordum! Yapabildiğim zaman..."

"Evet, ama yeterli değildi! Of, Tanrım, bu daireden ve buradaki hayatımdan nefret ediyorum. Buradan çıkmalıyım, yoksa çıldıracağım..."

"Burası bizim evimizdi!" diye itiraz ediyor umutsuzca.

"Burada asla mutlu olmadım, Ian. Neden bunu göremiyorsun? Sadece... sıkışıp kaldım burada, ikimiz de... Bunu kesinlikle bilmen gerekir."

Ian, onu hiç böyle görmemişti; ne de böyle şeyler söylediğini duymuştu. Gözleri korkuya kapılmış bir çocuk gibi kocaman açılmış, şaşkın bir halde Emma'ya doğru sendeliyor. "Sakin ol!" Kolunu yakalıyor. "Böyle konuşma..."

"Uzak dur benden, Ian! Ciddiyim, Ian! Sadece uzak dur!" Artık birbirlerine bağırıyorlar ve Emma düşünmeye başlıyor: *Aman Tanrım, geceleri duvardan seslerini duyduğumuz o çılgın çiftlerden olduk biz de. Bir yerlerde birilerinin "Polis çağırsam mı?" diye düşündüğü çiftlerden. Nasıl bu noktaya geldik?* Ian, umutsuzca sarılmaya çalışırken, "Defol!" diye bağırıyor Emma. "Anahtarlarını ver ve defol, artık seni görmek istemiyorum..."

Sonra ikisi de büyük umutlarla birlikte aldıkları dairenin dar koridorunda yere çökerek birdenbire ağlamaya başlıyorlar.

Ian, elleriyle yüzünü kapamış, hıçkırıklar ve iç çekmeler arasında konuşmaya çalışıyor. "Buna dayanamıyorum. Neden benim başıma geldi bu? Bir cehennemdeyim, Em!"

"Biliyorum. Çok üzgünüm." Kolunu Ian'ın omzuna atıyor.

"Neden beni sadece sevemiyorsun? Neden sadece âşık olamıyorsun bana? Bir zamanlar sevmiştin değil mi? Başlangıçta."

"Tabii ki sevmiştim."

"Peki neden yeniden âşık olamıyorsun bana?"

"Ah, Ian, yapamam. Denedim, ama yapamıyorum. Üzgünüm. Çok üzgünüm."

İkisi de yıkanıp temizlenmişler gibi bir süre aynı noktada yattılar. Emma'nın başı Ian'ın omzunda, kolu göğsünün üzerinde; kokusunu hissediyor, alışkın olduğu sıcak, rahatlatıcı kokuyu. Ian sonunda konuşuyor.

"Gitmeliyim."

"Sanırım gitmelisin."

Kızarmış, şiş yüzüyle yerdeki kâğıt, defter ve fotoğraf yığınına bakarak oturuyor.

"En çok neye üzülüyorum, biliyor musun?"

"Söyle."

"Çok az fotoğrafımız olmasına. Birlikte diyorum. Dex'le birlikte binlerce fotoğrafınız var, ikimizinse çok az var. Hele yakın zamanda hiç yok zaten. Sanki fotoğraf çekmekten vazgeçmişiz gibi."

"Adamakıllı makine yok," diyor Emma zayıf bir sesle, ama Ian da durumu kabul etmeyi seçiyor.

"Özür dilerim... anla işte, her şeyi böyle dağıttığım, eşyalarını karıştırdığım için. Kesinlikle kabul edilemez bir davranış."

"Tamam o zaman. Bir daha tekrarlama yeter."

"Bu arada, hikâyelerinin bir kısmı gerçekten çok güzel."

"Teşekkür ederim. Her ne kadar özel olsalar da."

"Ne anlamı var bunun? Günün birinde birisine göstermek zorundasın onları. Kendini ortaya çıkar."

"Tamam, belki yaparım. Bir gün."

"Şiirleri değil. Şiirleri gösterme, ama hikâyeler... onlar güzel. Sen iyi bir yazarsın. Zekisin."

"Teşekkürler, Ian."

Yüzünü buruşturuyor. "O kadar kötü değildi, değil mi? Burada benimle yaşamak?"

"Çok güzeldi. Sadece hırsımı senden çıkarmak istedim, hepsi bu."

"Bana anlatmak ister misin?"

"Anlatacak bir şey yok."

"Peki."

"Öyle." Birbirlerine gülümsüyorlar. Ian kapıda duruyor şimdi, bir eli kapının kolunda, henüz çıkmaya hazır değil.

"Son bir şey daha."

"Söyle."

"Onu görmüyorsun, değil mi? Dexter'ı kastediyorum. Paranoyaklaşıyorum."

Emma içini çekip kafasını sallıyor. "Ian, hayatım üzerine yemin ederim sana. Dexter'la görüşmüyorum."

"Çünkü gazetede sevgilisinden ayrıldığını okudum ve düşündüm ki, biz ayrıldık, o da yalnız..."

"Tanrım, Dexter'ı aylardır görmüyorum."

"Ama bir şey oldu mu? Biz birlikteyken? Seninle Dexter arasında, benden gizli? Çünkü buna katlanamam..."

"Ian, Dexter'la aramızda bir şey olmadı," diyor Emma, başka soru sormadan gitmesini dileyerek.

"Ama olmasını istedin mi?"

İstemiş miydi? Evet, bazen. Sık sık.

"Hayır. Hayır, istemedim. Biz arkadaşız sadece, hepsi bu."

"Peki. Güzel." Emma'ya bakıyor ve gülümsemeye çalışıyor. "Seni o kadar çok özlüyorum ki, Em."

"Tahmin ediyorum."

Elini karnına koyuyor Ian. "Kendimi kötü hissediyorum."

"Geçecektir."

"Geçer mi? Çünkü bazen çıldırmaya başladığımı sanıyorum."

"Biliyorum. Ama sana yardım edemem, Ian."

"İleride... fikrini değiştirebilirsin."

"Yapamam. Yapmayacağım. Üzgünüm"

"Pekâlâ." Omuzlarını silkip, Stan Laurel gülüşünü takınıyor. "Neyse, sormaktan zarar gelmez."

"Sanmam."

"Pekâlâ, burada durup tartışmayacağım!" İçini çekip kapıya uzanıyor. "Tamam öyleyse. Bayan Morley'ye sevgiler. Görüşürüz."

"Görüşürüz."

"Hoşça kal."

"Hoşça kal."

Dönüp sert bir hareketle, kapının altını tekmeleyerek kapı-

yı açıyor, böylece birisi yüzüne vurmuş gibi bir yanılsama yaratıyor. Emma zoraki gülüyor, Ian derin bir nefes alıp gidiyor. Emma bir dakika daha yerde oturuyor, sonra birden kalkıyor, yenilenmiş bir amaç duygusuyla anahtarlarını kapıyor ve hızla dışarı çıkıyor.

E17'de yaz akşamı sesleri, bağrışmalar ve çığlıklar binalarda yankılanıyor, hâlâ birkaç Aziz George bayrağı gevşek biçimde asılı duruyor. Ön avluyu uzun adımlarla geçiyor. Etrafında bütün bunlara dayanmasına yardımcı olacak ilginç arkadaşlardan oluşan bir çember olacağını ummamış mıydı? Altı yedi çekici, şehirli insanla yayvan bir kanepede oturamaz mıydı? Ama ya iki saatlik mesafede oturuyorlar ya da aileleri veya erkek arkadaşlarıyla yaşıyorlardı; neyse ki ilginç arkadaşları olmasa da Booze'R'Us adında içki satan bir dükkân vardı yakında.

Giriş kapısının yanındaki korku verici çocuklar uyuşuk daireler çizerek dolaşıyorlar; ama o artık korkmuyor, gözleri ileriye doğru sabitlenmiş, tam ortalarına ilerliyor. Dükkânda, en az kuşku verici şarap şişesini alıp, kuyruğa giriyor. Önündeki adamın yüzünde örümcek ağı dövmesi var; adamın elma şarabının parasını bozukluklarla ödemesini beklerken, şampanya şişesinin cam bir dolapta kilitli olduğunu fark ediyor. Tasavvur edilemeyecek kadar görkemli bir geçmişten kalmış antika bir parça gibi tozlanmış.

"Bu şampanyayı da alıyorum, lütfen," diyor. Dükkân sahibi kuşkuyla bakıyor, ama elinde sıkıca duran parayı görmesi yeterli oluyor.

"Kutlama var, öyle mi?"

"Kesinlikle büyük, çok büyük bir kutlama." Sonra bir heyesle, "Bir paket de Marlboro," diyor.

Sanki bir ilaç gibi sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırıp,

kalçasına değen uyduruk plastik çantanın içindeki şişelerle dükkândan çıkıyor. Tam o anda bir ses duyuyor.

"Bayan Morley?"

Suçlu gibi etrafına bakınıyor.

"Bayan Morley? Burdayım!"

Ve uzun bacaklarının üzerinde ayaklarını sürüyerek yürüyen Sonya Richards'ı, projesini görüyor. Artful Dodger'ı oynayan sıska kız epey dönüşüm geçirmiş, serpilmiş: Uzun boylu, saçları geriye doğru taralı, kendinden emin. Emma'nın kafasında Sonya'nın kendisini nasıl görmüş olduğuna dair mükemmel bir görüntü oluşuyor; süklüm püklüm ve kırmızı gözlerle, ağzında bir sigarayla Booze'R'Us'ın kapısının eşiğinde. Bir rol modeli, bir ilham kaynağı. Gülünç bir halde sigarayı arkasına saklıyor.

"Nasılsınız?" Sonya şimdi bir parça huzursuz görünüyor, sanki karşılaştığına pişman olmuş gibi gözlerini kaçırıyor.

"Çok iyiyim ben! Çok iyi. Sen nasılsın, Sonya?"

"İyi, efendim."

"Okul nasıl? Her şey yolunda ım?"

"Evet, oldukça iyi."

"Gelecek yıl lise bitirme sınavına giriyorsun, değil mi?"

"Doğru." Sonya, Emma'nın yan tarafında şıngırdayan içki torbasına, arkasından kıvrılan dumanlara kaçamak bakışlar atıyor.

"Gelecek yıl üniversiteye gideceksin, değil mi?"

"Nottingham, umarım. Notu tutturabilirsem."

"Yaparsın. Yaparsın."

"Teşekkürler," diyor Sonya pek inanmadan.

Bir sessizlik oluyor. Emma çaresizlik içinde şişeler bir elinde,

sigaralar diğerinde, ellerini kaldırıp sallıyor, "HAFTALIK ALIŞVERİŞ!" diyor.

Sonya sersemlemiş görünüyor. "Evet. Gitsem iyi olacak."

"Tamam, Sonya, seni gördüğüme sevindim gerçekten. Sonya? İyi şanslar, tamam mı? Gerçekten iyi şanslar." Ama Sonya arkasına bile bakmadan uzaklaşıyor ve Emma, şu *carpe diem* öğretmenlerden biri, arkasından bakıyor.

~

Daha sonra, o gece tuhaf bir şey oluyor. Kanepenin üzerinde, televizyon açık, ayağının altında boş içki şişesiyle uyuklarken, Dexter Mayhew'un sesiyle uyanıyor. Ne söylediğini tam olarak anlayamıyor; ilk vurucu, çok oyunculu seçenekler ve durmadan vurmakla ilgili bir şeyler söylüyor. Şaşkınlık ve ilgiyle zorlayarak gözlerini açıyor, evet, Dex tam karşısında duruyor.

Emma gülümseyerek doğruluyor. Bu programı görmüştü daha önce. Taze haberler ve bilgisayar oyunlarından görüntülerle dolu, *Game On* adında bir gece programı. Set, sanki bilgisayar oyunu oynamak bir tür arınmaymış gibi, kaya şekli verilmiş straforlarla kırmızı ışıklarla aydınlatılmış bir zindan görünümünde ve süt beyaz yüzlü oyuncular bu zindanda devasa bir ekranın önünde iki büklüm oturmuşlar, Dexter Mayhew'un yönlendirmesiyle düğmelere daha hızlı, daha hızlı basmaya, vurmaya çalışıyorlar.

Oyun, turnuvalar, Dexter ve turuncu saçlı göstermelik bir kadının, haftanın sıcak haberlerini tartıştıkları samimi yorumlarla kesiliyor. Belki Emma'nın ufak televizyonu yüzündendir, ama Dexter bugünlerde biraz tombullaşmış gibi görünüyor; biraz da grileşmiş. Küçük ekran yüzünden belki ama sanki bir şeyler kaybolmuş gibi. Hatırladığı o kasıntılı hava yok mesela. Üç boyutlu

Duke Nukem'den söz ediyor ve pek emin görünmüyor, hatta biraz utamyormuş gibi duruyor. Ne olursa olsun Dexter'a karşı büyük bir sevgi dalgası hissediyor. Sekiz yıldır onu düşünmeden geçirdiği tek bir günü olmadı. Onu özlüyor ve geri istiyor. *En iyi arkadaşımı geri istiyorum*, diye düşünüyor, çünkü onsuz hiçbir şey iyi ve doğru değil. *Onu arayacağım*, diye düşünüyor, uykuya dalarken.

Yarın. Yarın ilk iş, onu arayacağım.

BÖLÜM ON BİR

İki Görüşme

15 Temmuz 1997, Salı

Soho ve Güney Kıyısı

"Kötü haber şu ki, *Game On*'u iptal ediyorlar."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Peki. Tamam. Peki. Neden kaldırdıklarına dair bir açıklama yaptılar mı?"

"Hayır, Dexy, yalnızca bilgisayar oyununun etkileyici romantizmini gece televizyon izleyicisine sunmanın bir yolunu bulamadıklarını düşünüyorlar. Kanal, programın içeriğinin doğru olmadığını düşünüyor, bu yüzden şovu iptal ediyorlar."

"Anlıyorum."

"... farklı bir sunucuyla yeniden başlıyorlar."

"Ve farklı bir isimle?"

"Hayır, hâlâ *Game On* adını kullanıyorlar."

"Tamam. Öyleyse... öyleyse şov hâlâ aynı."

"Oldukça önemli değişiklikler yapıyorlar."

"Ama adı hâlâ *Game On?*

"Evet."

"Aynı set, aynı format, her şey aynı."

"Kabaca aynı."

"Ama farklı bir sunucuyla."

"Evet. Farklı bir sunucu."

"Kim?"

"Bilmiyorum. Ama sen değilsin."

"Kim olduğunu söylemediler mi?"

"Daha genç biri olduğunu söylediler. Daha genç biriyle, daha gençleşeceklermiş. Bütün bildiğim bu."

"Yani... başka bir deyişle, işten atıldım."

"Sanırım duruma başka bir açıdan bakarsak öyle de diyebiliriz, evet, bu durumda farklı bir yöne gitmeye karar verdiler. Senden uzak olan bir yöne."

"Tamam. Tamam. Peki, iyi haber ne?"

"Efendim?"

"Sen dedin ya: 'Kötü haber şu ki, şovu iptal ediyorlar.' İyi haber ne?"

"Buydu işte. Bu kadar. Bendeki haberlerin hepsi bu."

~

Tam aynı anda, Thames'in karşı yakasında, yaklaşık iki mil uzakta Emma Morley eski arkadaşı Stephanie Shaw'la bir asansörün içinde yukarıya çıkıyor.

"Asıl önemli olan, nasıl söylesem, karşısında ezilme."

"Neden ezilecekmişim ki?"

"Yayıncılık dünyasında bir efsane o, Em. İsim yapmış biri."

"İsim mi yapmış? Ne için?"

"Büyük kişiliğiyle." Ve asansörde onlardan başka biri olmamasına rağmen sesini alçaltarak devam ediyor. "Mükemmel bir editördür, bir parça... antikadır, hepsi bu."

Geri kalan yirmi katı sessizlik içinde çıkıyorlar. Stephanie Shaw, bembeyaz gömleği –hayır, gömlek değil, *bluz*– dar eteği, küçük topuzuyla yıllar önce yanında oturan o suratsız kızdan çok uzak, ufak tefek, hoş bir kadın. Emma, kendini onun profesyonel tavırları, pratik yöntemleri karşısında sinmiş bulmaktan şaşkın. Muhtemelen Stephanie Shaw'un emir verdiği insanlar vardır. Muhtemelen, "Bana şunun fotokopisini al!" gibi şeyler söylüyordur. Emma okulda aynısını yapacak olsa, suratına gülerler. Asansörde elleri önünde kenetli bir şekilde dururken Emma aniden kıkır kıkır gülme ihtiyacı hissediyor.

Sanki "Ofisler" adında bir oyunun içindeler.

Asansörün kapısı otuzuncu katta yüksek füme camları Thames ve Lambeth'e bakan geniş, uçsuz bucaksız bir açık ofis alanına açılıyor. Emma Londra'ya ilk geldiğinde çeşitli yayınevlerine umut dolu mektuplar göndermiş ve bunların Georgia tarzı eski, dağınık binalarda, yarım ay şeklinde gözlükleri olan yaşlı sekreterler tarafından fildişi mektup açacaklarıyla açıldıklarını hayal etmişti. Ama bu yeni modern medya çalışma düzeni daha parlak, aydınlık ve genç duruyor. Emma'yı rahatlatan tek şey, koridorlarda ve masaların üzerindeki, rastgele konduğu anlaşılan kitap yığınları oluyor. Stephanie uzun adımlarla yürüyor, Emma da peşinden gidiyor; Emma bir yandan yürüyüp bir yandan ceketini çıkartmaya uğraşırken, etraftaki ofislerden, kitap duvarlarının arkasından meraklı bakışlar yeni geleni süzüyorlar.

"Şimdi, hepsini okuduğunun garantisini veremem sana ya da gerçekten okuyup okumadığının, ama seni görmek istedi, Em; bu gerçekten büyük bir şey."

"Buna çok memnun oldum, Stephanie."

"Bana güven, Em, yazdıkların gerçekten iyiydi. Öyle olmasaydı, ona vermezdim. Okuması için ona çerçöp vermek benim yararıma olmaz."

Romanı, bir okul hikâyesiydi, Leeds'te geçen, büyük çocuklar için bir aşk romanı aslında. *Mallory Towers*, bir okul prodüksiyonu olan *Oliver!* etrafında dönen ve Artful Dodger'ı oynayan geveze ve sorumsuz kız Julie Criscoll'ın ağzından anlatılan bir tür gerçek hayat hikâyesiydi. Eğri büğrü karalamalar, illüstrasyonlar, karikatürler, komik konuşma balonları, bir genç kızın günlüğünde olabilecek türden her türlü şey metnin içinde vardı.

İlk yirmi bin kelimeyi göndermiş ve her bir yayıncıdan ret cevabı alana kadar sabırla beklemişti. *Bize göre değil, daha fazla yardımcı olamadığımız için üzgünüz, başka yerde şansınızın daha açık olmasını dileriz...* Bu ret cevaplarındaki tek cesaret verici şey belirsizlikleriydi; açıkça görülüyordu ki müsveddesi tam olarak okunmamış, standart bir mektupla reddedilmişti. Yazdığı ve bıraktığı bütün yazıları, bir kez daha okuduktan sonra fırlatıp atmaya gönlü el vermiyordu. İyi olduğunu biliyordu. Açıkça, adam kayırmacılığa kurban gidiyordu.

Üniversiteden kendisine yardımcı olacak çeşitli ilişkileri olmasına rağmen, kimseden iyilik istememeye yeminliydi; başarılı olmuş akranlarının eteklerinden çekiştirmek, arkadaşından para istemek gibi ağır bir şeydi. Ama şimdi bütün bir klasörü ret mektuplarıyla doldurmuştu ve annesi artık genç olmadığını hatırlatmaya pek meraklıydı. Bir öğle tatilinde boş bir sınıf buldu, derin bir nefes aldı ve Stephanie Shaw'a telefon etti. Üç yıldan beri ilk kez konuşuyorlardı, ama en azından birbirlerinden hoşlanıyor-

lardı ve biraz hoş sohbetten sonra, Emma konuya girdi: Bir şey gönderse okuyabilir miydi? Kendi yazdığı bir şeyi. Gençler için aptalca bir kitabın bazı bölümleri ve ana hatları. Bir okul müzikaliyle ilgiliydi.

Ve şimdi, gerçek bir yayımcıyla görüşmek üzere burada. Çok kahve içmekten titrediğini, endişeden midesinin bulandığını, okulu kırmak zorunda kalmasının ateşini yükselttiğini hissediyor. Bugün çok önemli bir personel toplantısı vardı; sabah uyandığında okulu asan bir öğrenci gibi burnunu kısarak telefona sarılmış, okul sekreterine mide bulantısı gibi bir şeyler gevelemişti. Sekreterin buna inanmadığı telefondan gelen sesten anlaşılıyordu. Bay Godalming'le de sorun yaşayacaktı. Phil çok öfkelenecekti.

Bunun için dertlenmeye zaman yok şimdi; çünkü parlamento binasının altında şaşırtıcı Aziz Paul manzarasının önünde, arkası dönük incecik bir kadın figürü görülen, camdan bir küp şeklindeki köşe ofise gelmişlerdi.

Stephanie kapının yanındaki alçak bir iskemleyi gösteriyor. "Burada bekle. Sonra gelip beni gör. Nasıl gittiğini anlat. Ve unutma: Sakın korkma..."

~

"Beni sepetleme nedenlerini söylediler mi?"

"Tam olarak söylemediler."

"Hadi Aaron, söyle bana."

"Peki, tam cümle şöyleydi, evet, tam olarak senin 1989'dan kalma olduğunu söylediler."

"Vay vay. Peki, tamam. Tamam, siktir et onları, tamam mı?"

"Ben de tam olarak bunu söyledim."

"Söyledin mi?"

"Bu durumdan hoşlanmadığımı söyledim."

"Tamam, şimdi ne var gündemde?"

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?"

"Şu robotların dövüştükleri şeyde robotları sunma işi var..."

"Robotlar neden dövüşüyorlar?"

"Kim bilir? Doğalarında var sanırım. Saldırgan robotlar bunlar."

"Sanmıyorum."

"Peki, *Erkekler ve Motorlar*'da araba gösterisine ne dersin?

"Ne, *uydu* mu?

"Uydu ve kablo yayınlarının geleceği var, Dex."

"Peki ya dünyayla ilgili ne var?"

"Orası biraz durgun."

"Suki Meadows için durgun değil, Toby Moray için durgun değil. Kahrolası Toby Moray'i görmeden bir televizyonun önünden geçemiyorum."

"Televizyon bu, Dex, her şey gelip geçici. Şimdi o moda. Bir zamanlar sen modaydın, şimdi o moda."

"Ben *moda* mıydım?

"Sen moda değildin. Yani, bazı iniş çıkışlar yaşadın, hepsi bu. Gidişatında değişiklik yapma konusunda düşünmen gerektiğini düşünüyorum. İnsanların senin hakkındaki, senin kötü şöhretin hakkındaki yargılarını değiştirmemiz gerek."

"Dur bir dakika... benim *kötü şöhretim* mi var?

Emma, alçak bir deri koltuğa oturuyor, işlerinin başındaki çalışanları seyrederek bekliyor, bekliyor; bu kurumsal dünyaya ve bu dünyanın içindeki zeki, genç insanlara gıpta etmenin utancını hissediyor. Bu çalışma ofisinde özellikle belirleyici bir yan yok, ama Cromwell Road'daki okulla karşılaştırıldığında, pozitif olarak daha geleceğe dönük; tanen lekeli bardakları, yıpranmış mobilyaları, asık suratlı görev listesiyle genel bir sızlanma, suratsızlık ve tatminsizlik havası taşıyan kendi personel odasından tamamıyla farklı burası. Ve tabii ki çocuklar muhteşemler; bazıları ve bazen, ama bugünlerde kavgalar sıklaştı ve alarm verici bir hal aldı. İlk kez, "külahıma anlat" tarzı bir tavır karşısında konuşmak zorunda kalmıştı ve başa çıkması zor yeni bir tavırdı bu. Ya da bu konudaki hünerini, motivasyonunu, enerjisini yitiriyordu sadece. Müdürüyle olan durumu da açıkçası işleri kolaylaştırmıyordu.

Ya hayat başka bir yol çizmiş olsaydı ne olurdu? Bu mektupları yayıncılara yollama azmi yirmi iki yaşındayken olsaydı, ne olurdu? Belki de dar eteği içinde *Pret A Manger* sandviçleri yiyen, Stephanie Shaw değil de Emma olabilir miydi? Bazen, hayatın, değişmesi gerektiği için değiştiğine dair bir inanç doğuyor içine ve eğer öyleyse belki de bu görüşme, yeni bir başlangıç demektir. Asistanlardan biri telefonunu kapatıp kendisine baktığında midesinde bir çalkalanma hissediyor yeniden. Marsha onu şimdi görecek. Emma ayağa kalkıyor, eteğini düzeltiyor; televizyonda herkesin böyle yaptığını görmüştü çünkü ve cam kutudan içeriye giriyor.

Marsha –ya da Bayan Francomb mu demeli?– uzun boylu ve gösterişli bir kadın; su gibi hatları ona tehditkâr bir ifade ka-

zandırıyor. Kırklı yaşların başlarında, kırpık gri saçları Sovyet tarzında öne doğru fırçalanmış, sesi boğuk ve buyurgan, ayağa kalkıyor ve elini uzatıyor.

"Ah, on iki otuz randevum olmalısınız."

Emma tiz bir sesle cevaplıyor; evet, teknik olarak on iki on beş demek olsa da, bu on iki otuz randevusu.

"*Setzen Sie, bitte hin*[25]," diyor Marsha anlaşılmaz bir nedenle. Almanca? Neden Almanca konuşuyor? Neyse, en iyisi oyuna katılmak.

"*Danke*[26]," diye cırlıyor yeniden Emma; etrafına bakınıyor, kanepeye oturuyor ve odayı incelemeye başlıyor: Raflarda ödüller, çerçeveli kitap kapakları; ünü yayılmış bir kariyerin hatıraları. Emma, burada olmaması gerektiği, buraya ait olmadığı, bu saygıdeğer kadının zamanını harcadığı yönünde duygular içinde kahroluyor; bu kadın insanların satın alıp okudukları gerçek kitaplar yayınlıyor. Marsha'nın da işini kolaylaştırmadığı kesin. Marsha panjura eğilip, dışarıdaki ofis görünmeyecek şekilde ayarlarken havada bir sessizlik asılı kalıyor. Loş ışıkta oturuyorlar ve Emma birden sorguya çekilecekmiş gibi bir duyguya kapılıyor.

"Sizi beklettiğim için üzgünüm, işler inanılmaz derecede yoğun maalesef. Sizi ancak sıkıştırabildim. Bu konuyu aceleye getirmek istemiyorum. Bu gibi önemli konularda doğru karar vermek gerek, siz de öyle düşünmüyor musunuz?"

"Hayati bir konu. Kesinlikle."

"Söyleyin bana, ne zamandan beri çocuklarla çalışıyorsunuz?"

---

25 (Alm.) Oturun lütfen. (Ç. N.)

26 (Alm.) Teşekkür ederim. (Ç. N.)

"Hmm, bir düşüneyim, 1993; beş yıl kadar oluyor."

Marsha heyecanla öne doğru eğiliyor. "Peki seviyor musunuz?"

"Seviyorum. Çoğunlukla diyebilirim." Emma kendini biraz gergin, biraz resmî hissediyor. "Bana zorluk çıkarmadıkları zaman."

"Çocuklar zorluk çıkarırlar mı size?"

"Doğruyu söylemek gerekirse bazen çok fırlama olabiliyorlar."

"Sahi mi?"

"Bilirsiniz. Küstah ve kargaşacı."

Marsha başını hafifçe kaldırıyor, sırtını iskemleye yaslıyor. "Peki disiplin vermek için ne yaparsınız?"

"Ah, bildik şeyler; üzerlerine iskemle atarım! Şaka tabii! Bilinen şeyler yalnızca, odadan dışarı çıkarmak gibi yöntemler."

"Anlıyorum. Anlıyorum." Marsha başka bir şey söylemiyor, ama kesinlikle onaylamadığı görülebiliyor. Gözlerini masadaki kâğıtlara çeviriyor yeniden ve Emma ne zaman işten söz etmeye başlayacaklarını merak ediyor.

"Evet," diyor, "İngilizcenizin düşündüğümden çok daha iyi olduğunu söylemeliyim."

"Anlamadım?"

"Yani, akıcı konuşuyorsunuz demek istiyorum. Sanki hayatınız boyunca İngiltere'de yaşamış gibisiniz."

"Evet... yaşadım."

Marsha şaşırmış görünüyor. "CV'niz öyle demiyor ama."

"Anlamadım?"

"CV'nizde Alman olduğunuz yazıyor!"

Durumu düzeltmek için ne yapabilir Emma? Belki Almanmış gibi davranmalı? Yo, iyi fikir değil. Almanca konuşamıyor. "Hayır, kesinkes İngiliz'im ben." Hem ne CV'si? CV göndermedi ki.

Marsha kafasını sallıyor. "Özür dilerim, bir yanlışlık oldu sanırım. On iki otuz randevusuydu, değil mi?"

"Evet! Sanırım öyle. Öyle mi?"

"Dadı? Dadılık işi için geldiniz, değil mi?"

~

"Kötü bir *şöhretim* mi var?

"Birazcık. Sektörde."

"Ne diye?"

"Biraz... güvenilmezsin, hepsi bu."

"Güvenilmez mi?"

"Meslek ahlakı olmayan."

"Hangi sebeple?"

"Sarhoşluk sebebiyle. İçkili olarak kamera karşısına geçmen sebebiyle."

"Hey, ben asla..."

"... Ve kibirli olman nedeniyle. İnsanlar, senin kibirli olduğunu düşünüyorlar."

"Kibirli mi? Ben kendinden emin biriyim, kibirli değil."

"Hey, ben sadece insanların söylediklerini söylüyorum, Dex."

"*İnsanlar*! Kim bu *insanlar*?"

"Birlikte çalıştığın insanlar..."

"Gerçekten mi? Güzel Tanrım..."

"Ben sadece söylüyorum, bir sorunun olduğunu hissediyorsan..."

"... Ki yok."

"... Şimdi bunu belirtmenin tam zamanı olabilir."

"Ama sorunum yok."

"Tamam, sorun yok öyleyse. Bu arada, harcamalarına dikkat etmen gerekir diye düşünüyorum. En azından birkaç ay."

"Emma, çok üzgünüm..."

Emma yanan gözlerle ve mahcup bir halde asansöre doğru yürüyor, Marsha da hemen arkasmda, onun peşinden de Stephanie geliyor. Sıra halinde yürürlerken küçük bölmelerden kafalar yükseliyor. *Büyük ideallere sahip olmanın ne demek olduğunu öğrenmiştir,* diye düşünüyor olmalılar.

"Zamanınızı aldığım için o kadar üzgünüm ki," diyor Marsha samimiyetle. "Birisi arayıp iptal etmiş olmalıydı..."

"Sorun değil, sizin suçunuz yok..." diye mırıldanıyor Emma.

"Mesaj almadığınızdan emin misiniz? Randevu iptal etmekten nefret ederim, ama gerçekten okumak için zamanım olmadı. Şimdi hemen çabucak göz atabilirdim, ama zavallı, yaşlı Helga bekleme odasında bekliyor anlaşılan..."

"Anlıyorum."

"Stephanie sizin gerçekten çok yetenekli olduğunuzu garanti ediyor bana. Çalışmanızı okumayı iple çekiyorum..."

Asansöre geliyorlar, Emma çağır düğmesine basıyor. "Evet, tamam..."

"Hiçbir şey olmazsa, en azından eğlenceli bir hikâyeniz olmuş olur."

Eğlenceli bir hikâye mi? Sanki bir gözü oyar gibi çağırma düğmesine basıyor yeniden. Eğlenceli hikâye istemiyor ki o, değişim istiyor; fıkralar değil. Hayatı fıkralarla dolu, şimdi bir defalık doğru düzgün bir şey istiyor. Başarı istiyor ya da en azından başarı umudu.

"Korkarım haftaya da uygun değilim, ondan sonra tatilde olacağım, biraz zaman alabilir. Ama, söz veriyorum, kesinlikle yaz bitmeden önce olur."

Yaz bitmeden mi? Hiçbir şey değişmeden aylar ayları takip edecek. Bir kez daha düğmeye basıyor ve bir şey söylemiyor, sorun yaratan huysuz bir yeni yetme gibi. Bekliyorlar.

Marsha, sakin görünerek keskin mavi gözleriyle inceliyor onu. "Söyle bana, Emma, şu sıra ne iş yapıyorsun?"

"İngilizce öğretmenliği yapıyorum. Leytonstone'da bir orta okulda."

"İlgi isteyen bir iş olmalı. Yazmak için nasıl zaman buluyorsun?"

"Geceleri. Hafta sonları. Bazen sabah erkenden."

Marsha gözlerini kısıyor. "Bu konuda çok tutkulu olmalısın."

"Yapmayı gerçekten istediğim tek şey bu." Emma kendine şaşıyor; sadece nasıl böyle istekle konuştuğuna değil, söylediklerinin doğru olduğunu fark edince de şaşırıyor. Arkasındaki asansör açılıyor, hâlâ orada kalabilmeyi arzu ederek omzunun üzerinden arkasına bakıyor.

Marsha elini uzatıyor. "Hoşça kalın, Bayan Morley. Sizinle daha uzun konuşmayı umuyorum."

Emma kadının uzun parmaklarını tutuyor. "Umarım aradığınız dadıyı bulursunuz."

"Ben de öyle umarım. Sonuncusu tam bir psikopattı. İşi almak istemez miydiniz? Sanırım siz çok daha iyi yapardınız bu işi." Marsha gülümsüyor, Emma gülümseyerek karşılık veriyor, Marsha'nın arkasında Stephanie alt dudağını ısırıyor, dudak hareketleriyle, üzgünüm-üzgünüm-üzgünüm, diyor ve telefon işareti yapıyor. "Ara beni!"

Asansörün kapısı kapanıyor, asansör otuz katı hızla inerken Emma duvara yaslanıyor, midesinde hissettiği heyecanın ekşi bir hoşnutsuzluğa dönüştüğünü hissediyor. Bütün gece uyuyamadan, sabahın üçünde yeni editörüyle yiyeceği öğle yemeğinin provasını yapmıştı. Oxo Tower'da beyaz şarap içip cips yerken düşünmüştü kendisini; okul hayatıyla ilgili hikâyelerle yanındakileri büyülüyordu ve şimdi buradaydı, yirmi beş dakikadan kısa zamanda, Güney Kıyısı'na tükürülüp atılmıştı.

Mayıs ayında burada seçim sonuçlarını kutlamıştı, ama şimdi o coşkudan eser yok. Mide bulantısından yakındığını söylediği için personel toplantısına da gidemezdi. Bir başka tartışmanın, atışmaların, sinsi imaların mayalanmakta olduğunu hissediyor.

Kafasını rahatlatmak için biraz yürümeye karar veriyor ve Tower Bridge istikametine yöneliyor.

Ama Thames bile moralini düzeltmiyor. Güney Kıyısı'ndaki alanda yenileme çalışmaları yapılıyor; bir yapı iskelesi ve branda çöplüğü; Bankside Power İstasyonu, yaz ortasıdaki bu günde kasvetli ve harabe halinde beliriyor. Karnı aç ama yemek yiyecek bir yer yok, birlikte yiyecek biri yok. Telefonu çalıyor, telaşla çantasını karıştırıyor, gerginlikten kurtulmak için hevesle telefonu açmak istiyor, ama arayanın kim olduğunu fark etmesi çok geç oluyor.

"Mide bulantısı, öyle mi?" diyor müdür.

Emma iç çekiyor. "Doğru."

"Yatıyor musun? Çünkü pek yatıyormuşsun gibi gelmedi bana. Sanki dışarı çıkmış güneşin tadını çıkarıyormuşsun gibi."

"Phil, lütfen... güçlük çıkarma."

"Ah, hayır, *Bayan Morley,* her ikisine aynı anda sahip olamazsınız. Hem ilişkimizi bitirip hem de ayrıcalık göstermemi bekleyemezsiniz..." Aylardır bu sesi kullanıyor: Çokbilmiş, tekdüze ve kindar; Emma kendisi için hazırlanmış yeni bir öfke patlaması tuzağıyla karşı karşıya olduğunu hissediyor. "Eğer siz tamamen profesyonelce davranmak isterseniz, biz de tamamen profesyonelce davranmak zorunda kalırız! Evet! Eğer sizin için sakıncası yoksa, bu çok önemli toplantıya neden katılmadığınızı bana söyleyebilir misiniz?"

"Bunu yapma lütfen, Phil. Havamda değilim."

"Bu durumu bir disiplin meselesi haline getirmekten nefret ettiğim için, Emma..."

Müdür tekdüze sesiyle konuşmaya devam ederken telefonu kulağından uzaklaştırıyor. Bu, "sesini her ihtiyaç hissettiğinde duyabilmek için" bir sevgili hediyesi olarak aldığı telefondu. Tanrım, telefonda seks bile yapmışlardı. Ya da Phil yapmıştı, her neyse...

"Toplantıya katılımın zorunlu olduğu özellikle bildirildi size. Dönem henüz bitmedi, biliyorsunuz."

... Ve bir an için bu kahrolası aleti Thames Nehri'ne fırlatmanın, telefonun bir tuğla gibi suya çarpışını seyretmenin ne kadar hoş olacağını düşünüyor. Ama önce filmlere özgü sembolizmin ve buna benzer dramatik davranışların etkisini azaltmak için SIM kartı çıkartmalı. Öte yandan, yeni bir telefon alacak parası yok.

İstifa etmeye karar verdiği için artık fazla parası yok.

"Phil?"

"Artık Bay Godalming'e dönelim mi?"

"Tamam, Bay Godalming?"

"Evet, Bayan Morley?"

"İstifa ediyorum."

Çıldırtıcı yapmacık gülüşüyle gülüyor. Emma, yavaş yavaş başını salladığını görebiliyor onun. "Emma, istifa edemezsin."

"Edebilirim ve ettim. Ve başka bir şey daha var, Bay Godalming?"

"Emma?"

Münasebetsiz sözcükler dudaklarında şekilleniyor, ama çıkarıp söyleyemiyor. Keyifle kelimeleri söylemek yerine telefonu kapatıyor, çantasına atıyor, mutluluktan başı dönerek ve gelecekten korkarak Thames'in kıyısında yürümeye devam ediyor.

~

"Seni öğle yemeğine çıkaramadığım için üzgünüm, başka bir müşterimle toplantım var..."

"Oldu. Teşekkürler, Aaron."

"Belki bir dahaki sefere, Dexy. Ne var ne yok? Moralin bozuk görünüyor, dostum."

"Hayır, bir şey yok. Biraz endişeliyim sadece, hepsi bu."

"Ne için?"

"Bilirsin. Gelecek. Kariyerim. Beklediğim bu değildi."

"Hiçbir zaman beklediğin şey olmaz, öyle değil mi? Gelecek. Onu bu kadar HEYECANLI yapan şey de budur! Hey, gel

buraya. Buraya gel dedim! Seninle ilgili bir teorim var, dostum. Duymak ister misin?"

"Anlat."

"İnsanlar seni severler, Dex, gerçekten severler. Sorun, seni alaycı biçimde, samimiyetsizce, bir tür sevgi-nefret karışımıyla sevmelerinde. İhtiyacımız olan şey seni *içtenlikle* sevecek birini bulmak..."

BÖLÜM ON İKİ

"Seni Seviyorum" Demek

15 Temmuz 1998, Çarşamba

Chichester, Sussex

Sonra, nasıl olduğunu anlamadan, Dexter kendini âşık olmuş bir halde buluyor ve hayat birdenbire uzun bir kaçamak halini alıyor.

Sylvie Cope. Adı Sylvie Cope; harika bir isim ve Dexter'a onun neye benzediğini soracak olsanız, kafasını sallayıp üfleyecek ve onun sadece müthiş derecede... şaşırtıcı olduğunu söyleyecektir! Kadın çok güzel tabii, diğerlerinden farklı bir güzelliği var; Suki gibi cıvıl cıvıl değil, ne de Naomi, Ingrid ya da Yolanda gibi son moda bir güzelliği var, ama berrak, klasik bir güzelliğe sahip; televizyon sunuculuğunun ilk yıllarında onun için "klas" diyebilirdi. Düzgünce ortadan ayrılmış uzun, düz, sarı saçlar; solgun, kalp şeklinde bir yüze mükemmel biçimde yerleştirilmiş küçük, düzgün hatlar, Dexter'a adını hatırlamayadığı bir tablodaki, saçlarında çiçekler olan ortaçağa ait bir kadını hatırlatıyor. Sylvie Cope böyle biri işte; evinizde kollarıyla sarıldığı tek boynuzlu atla mükemmel görünecek türden bir kadın. İnce ve uzun boylu, biraz huysuz, zaman zaman oldukça inatçı; somurtmak,

Dexter aptalca bir şey yaptığında ya da söylediğinde gözlerini yuvarlamak dışında fazla hareket etmeyen bir yüzü var; Sylvie mükemmel biri ve mükemmeliyet istiyor.

Kulakları, ışık saçan mercanlar gibi minicik çıkıntılar; aynı ışığı çenesinde ve alnındaki incecik tüylerde de görebilirsiniz. Hayatının daha yüzeysel düşündüğü diğer zamanlarında Dexter parlayan kulaklar, tüylü alın gibi nitelikleri belki sıkıcı bulabilirdi, ama şimdi bu yaz ortasında bir İngiliz çimenliğinde kurulmuş masada karşısında oturan bu kadına bakıyor, kusursuz küçük çenesi uzun ellerine yaslanmış, mum ışığı yüzüne vuruyorken Dexter onu tam anlamıyla büyüleyici buluyor. Dexter'a masanın karşısından gülümsüyor ve Dexter bu gecenin, onu sevdiğini söyleyeceği gece olduğunu düşünüyor. Şimdiye kadar ne ayıkken ne de tasarlayarak ona, "Seni seviyorum," dememişti hiç. "Kahretsin, seni seviyorum," demişti, ama o farklıydı, şimdi bu sözcükleri en yalın hallerinde söylemenin zamanı olduğunu hissediyor. Bu planına kendini o kadar kaptırmış ki, neler konuşulduğunun farkında değil.

"Tam olarak ne iş yapıyorsun, Dexter?" diyor Sylvie'nin annesi masanın diğer tarafından; Helen Cope, bej kaşmir giysisi içinde soğuk ve ilgisiz.

Dexter onu duymadan Sylvie'yi gözlemeye devam ediyor. Sylvie kaşlarını kaldırarak uyarıyor. "Dexter?"

"Hı?"

"Annem sana bir soru sordu?"

"Özür dilerim, dalmışım."

Sylvie'nin ikiz erkek kardeşlerinden Sam, "O televizyon sunucusu," diyor. On dokuz yaşındaki Sam, bir üniversite kürekçisinin sırtına sahip, iri yarı, kendinden hoşnut küçük bir Nazi; tıpkı ikiz kardeşi Murray gibi.

"Sunucu mu yoksa sunucuydu mu? Hâlâ sunuculuk yapıyor musun bugünlerde?" diye sırıtıyor Murray ve ikisi aynı anda san kâküllerini geriye atıyorlar. Duru tenli, mavi gözlüler; laboratuarda yetişmiş gibi görünüyorlar.

"Annem sana sormadı, Murray," diye yapıştırıyor Sylvie.

"Evet, hâlâ bir çeşit sunucuyum," diyor Dexter ve düşünüyor: *Canınıza okuyacağım, sizi küçük piçler*. Dexter ve ikizler daha önce Londra'dayken atışmışlardı. Küçük sırıtışlar, göz kırpmalarla ablalarının yeni erkek arkadaşını pek ciddiye almadıklarını, ablalarının daha iyisini yapabileceğini düşündüklerini belli ediyorlar. Cope ailesi "Kazananlar"dan ve sadece "Kazananlar"a tahammül edebilirler. Dexter'sa sadece eski bir "sevimli çocuk"; artık inişe geçmiş bir pozcu. Masada sessizlik oluyor. Konuşmaya devam etmesi mi bekleniyordu? "Özür dilerim, soru neydi?" diyor Dexter; şu an için kaybetmiş durumda ama oyunun sonunda tekrar kazanmaya azimli.

Bunun, Sylivie'nin erkek arkadaşı olarak kabul edilmesi için bir meslek sorgulaması olduğunu açıkça belirterek, "Bugünlerde iş anlamında ne yaptığını merak etmiştim?" diye sabırla tekrarlıyor annesi.

"Birkaç yeni televizyon şovu üzerinde çalışıyorum aslında. Hangisinin kuruldan geçeceğine karar verilmesini bekliyoruz."

"Ne hakkında bu şovlar?"

"Bir tanesi Londra'nın gece hayatı üzerine, başkentte-ne-var-ne-yok türünden bir şey, diğeri de spor programı. Ekstrem sporlarla ilgili."

"Ekstrem sporlar mı? *Ekstrem sporlar* nedir?"

"Eee, dağ bisikleti, snow board, kay-kay..."

"Sen kendin herhangi birini yapıyor musun bu *ekstrem sporların*?" diyerek sırıtıyor Murray.

"Biraz kay-kay yapıyorum," diyor Dexter savunmaya geçerek ve masanın ucunda Sam'in peçetesini ağzına tıktığını fark ediyor.

"Seni BBC programlarının birinde görecek miyiz?" diyor Sylvie'nin babası Lionel; yakışıklı, açık sözlü, kendini beğenmiş ve ellilerinin sonlarında olmasma rağmen hâlâ tuhaf biçimde sarışın bir adam.

"Pek mümkün değil. Daha çok gece geç saatte yayınlanan programlar maalesef." *"Daha çok gece geç saatte yayınlanan programlar maalesef,", "Biraz kay-kay yapıyorum." Tanrım,* diye düşünüyor, *neler söylüyorsun böyle?* Cope ailesiyle birlikte olmakta, bir dönem filminin içindeymiş gibi hareket etmesine neden olan bir şeyler var sanki.

Şimdi diğer ikiz Murray, –ya da aslında Sam mi?– ağzı salata doluyken konuşmaya başlıyor. "Sen *rahat ol*'u sunduğun zamanlarda o gece programını seyrederdik. O küfürlü konuşmalar, kafeslerdeki bebek gibi dansçı kızlar falan... Seyretmemizden hoşlanmazdın, hatırlıyor musun, anne?"

"Tanrım, o mu?" Bayan Cope, Helen, surat asıyor. "Hayal meyal hatırlıyorum."

"O programdan gerçekten, ama gerçekten nefret ederdin," diyor Murray ya da Sam.

"'Kapatın şunu!' diye bağırırdın," diyor diğeri. "'Kapatın şunu! Beyninize zarar veriyorsunuz!'"

"Çok komik, benim annem de aynısını söylerdi," diyor Dexter, ama kimse bu açıklamayı dikkate almıyor; o da şarap şişesine uzanıyor.

"Demek o sendin, öyle mi?" diyor Lionel; masasındaki bir centilmenin aşağılık bir herif olduğu ortaya çıkmış gibi kaşlarını kaldırıyor.

"Yani, evet, ama durum öyle değildi. Ben sadece müzik grupları ve film yıldızlarıyla röportaj yapmakla uğraşıyordum." Müzik grupları ve film yıldızlarından bahsetmekle kendini beğenmişlik edip etmediğini düşünüyor, ama başka şansı yok, çünkü ikizler onu devirmek için hazır bekliyorlar.

"Hâlâ birçok *film yıldızıyla* çıkmaya devam ediyor musun?" diyor ikizlerden biri.

"Hayır. Artık çıkmıyorum." Bir pişmanlık ya da kendine acıma duygusu yaratmadan, dürüstçe cevap vermeye karar veriyor. "Bunların hepsi... geride kaldı."

"Dexter artık tutarlı bir insan," diyor Sylvie. "Devamlı teklifler alıyor. Yalnız ekran işleri konusunda çok seçici davranıyor. Aslında, gerçekten yapmayı istediği iş yapımcılık. Dexter kendi medya yapımcılık şirketini kurdu!" diyor gururla ve annesiyle babası da onaylayarak başlarını sallıyorlar. Bir iş adamı, bir girişimci; bu çok daha iyi.

Dexter da gülümsüyor, ama gerçek olan, hayatın yakın zamanda bir hayli zorlaşmış olduğu. Mayhem TV Ltd.'nin bir iş yapması ya da bir aracıyla görüşmesi gerekiyor; ama bu şimdilik oldukça pahalıya mal olmuş olan antetli kâğıtlarda yazılı sadece. Temsilcisi Aaron, onu atlattı. Ortada ne seslendirme var, ne reklam ne de prömiyerler. Uzun zamandır hediye elma şarabı gelmiyor, poker okulundan da neredeyse atıldı, hatta Jamiroquai'da tumba çalan herif bile onu aramaz oldu. Meslek hayatındaki bu sıkıntılı döneme rağmen kendini iyi hissediyor, çünkü şimdi Sylvie'ye, güzel Sylvie'ye âşık ve birlikte kısa tatiller yapıyorlar.

Hafta sonları sıklıkla, planlarını Sylvie'nin istilacı bir ordu

kumandanı hassasiyetiyle hazırladığı Cenova, Bükreş, Roma ya da Reykjavik yolculukları için Stansted Havaalanı'nda başlayıp bitiyor. Çekici, şehirli Avrupalı bir çift olarak, seçkin butik otellerde kalıyorlar, gezip alışveriş yapıyorlar, alışveriş yapıp geziyorlar, sokak kahvelerinde siyah kahve içiyor, sonra da kendilerini boz badanalı, sade döşeli, uzun ince vazosunda tek bir bambu çubuğu olan odalarına kapatıyorlar.

Büyük Avrupa kentlerinde küçük dükkânları keşfetmedikleri zamanlarda Londra'nın batısında Sylvie'nin arkadaşlarıyla vakit geçiriyorlar: Minyon, sert yüzlü kızlar ve onların Sylvie ve kız arkadaşları gibi pazarlama, reklamcılık ya da şehircilik işlerinde çalışan pembe yanaklı, koca kıçlı erkek arkadaşları. Aslında onlar, bu aşırı kendine güvenli, üstün-erkek arkadaşlar Dexter'ın tarzı değil gerçekten. Ona okuldaki öğrenci başkanlarını, sınıf başkanlarını hatırlatıyorlar; ne çok sevimsiz ne de çok havalı. Her neyse. Hayatını havalı şeyler etrafında kuramazsın ve bu biraz daha tertipli hayat tarzının faydaları da çok.

Dinginlik ve sarhoşluk bir arada yürümüyor, akşam yemeğiyle içilen bir bardak şampanyayı saymazsan Sylvie alkol almıyor. Ne sigara içiyor, ne hap alıyor, kırmızı et, ekmek, rafine şeker ve patates yemiyor. Daha da önemlisi sarhoş olduğu zaman Dexter'ı ciddiye almıyor. Dexter'ın efsanevi karışım uzmanlığı onun için bir şey ifade etmiyor. Sarhoş olmayı, utanç verici ve erkekliğe yakışmayan bir durum olarak görüyor; dahası bir defasında Dexter üçüncü martiniden sonra akşamın sonunda kendini tek başına buluyor. Hiçbir zaman açıkça ifade edilmemiş olsa da, böylelikle Dexter'ı bir seçime zorluyor: *Kendini toparla, hayatını düzenle ya da beni kaybedersin.* Dolayısıyla, bugünlerde daha seyrek akşamdan kalmalar, daha az burun kanamaları ve kendinden iğrenerek ve utanç içinde uyanılan sabahlar oluyor.

Uzun zamandır gece susarsa diye yanına bir şişe kırmızı şarap almadan yatağa giriyor ve bunun için ona şükran borçlu. Kendini yeni bir adam gibi hissediyor.

Ama Sylvie'yle ilgili en rahatsız edici durum, Dexter'ın onu, onun Dexter'ı sevdiğinden daha fazla seviyor olması. Dexter onun açıklığını, özgüvenini ve dengeli halini seviyor. Şiddetli ve özür dilemeyen ihtirasını, pahalı ve kusursuz zevkini seviyor. Elbette görünüşünü ve birlikte görünüşlerini de seviyor, ama onun duygusallık eksikliğinden de hoşlanıyor; Sylvie bir elmas gibi sert, parlak ve arzu edilir bir şey ve Dexter hayatında ilk kez bir şeyin peşinde koşmak zorunda kalıyor. Chelsea'de, yıkım derecesinde pahalı bir Fransız lokantasındaki ilk buluşmalarmda Dexter, memnun olup olmadığını sormuştu yüksek sesle. Sylvie, iyi vakit geçirdiğini, ama herkesin içinde gülmekten hoşlanmadığını, çünkü gülmenin yüzüne verdiği şekli sevmediğini söylemişti. Bu sözler karşısında Dexter'ın bir yanı irkilmiş olsa da, diğer yanı kararından dolayı ona hayran olmuştu.

Aile evine yapılan bu ilk ziyaret, uzun bir hafta sonunun bir parçası; Sylvie'nin ona sörf yapmayı öğreteceği, Cornwall'daki tatil evine gitmeden önce Chichester'da kısa bir molaydı. Elbette zamanını hep bu şekilde geçiremezdi; çalışmak ya da iş aramak zorundaydı. Ama Sylvie'nin dalış giysileri içindeki pembe yanaklı ve saçları arkadan bağlı, inatçı görüntüsü onun baş edebileceğinden çok daha fazlaydı. Dexter şimdi karşısında kendisine dikkatle bakan ve mum ışığında rahatlatıcı bir şekilde gülümseyen Sylvie'ye bakıyor. Demek ki iyi gidiyor, kendine son bir bardak daha şarap dolduruyor. Çok ileri gitmemesi gerek. *Bu insanların karşısında aklını uyanık tut.*

Tatlıdan sonra -Dexter'ın hararetle övdüğü, kendi çileklerinden yapılma ev yapımı şerbet– Dexter tabakları içeri götürmekte

Sylvie'ye yardımcı oluyor. Son model bir bebek evine benzeyen kırmızı tuğlalı bir malikane. Viktorya tarzı mutfakta bulaşık makinesini dolduruyorlar.

"Kardeşlerini birbirine karıştırıp duruyorum."

"Hatırlamanın en kolay yolu: İğrenç olan Sam, hain olan Murray."

"Beni pek fazla sevdiklerini sanmıyorum."

"Onlar kendilerinden başka hiç kimseyi sevmezler."

"Sanırım benim sadece bir an parlayan bir alev olduğumu düşünüyorlar."

Çatal bıçak sepetinin üzerinden elini tutuyor Sylvie. "Ailemin senin hakkında ne düşündüğü bu kadar önemli mi?"

"Değişir. Ailenin benim hakkımda ne düşündüğü senin için önemli mi?"

"Birazcık, sanırım."

"Evet, o zaman benim için de önemlidir," diyor büyük bir samimiyetle.

Sylvie bulaşık makinesini doldurmayı bırakıyor, dikkatle ona bakıyor. Ortalık yerde kahkahalarla gülünmesinden hoşlanmadığı gibi, sarılmak, kucaklaşmak gibi gösterişli sevgi gösterilerinin de pek meraklısı değil. Sylvie'yle seks yapmak, Dexter'ı ağrılar içinde ve sonunda kaybettiğine dair bir hisle baş başa bırakan squash oyununa benziyor. Fiziksel temas çok az ama birdenbire ve şiddetli oluyor. Şimdi aniden elini Dexter'ın ensesine koyuyor ve onu sert bir şekilde öpüyor, aynı anda Dexter'ın diğer elini alıp bacaklarının arasına sıkıştırıyor. Dexter şaşkınlık ve dikkatle gözlerine bakıyor ve kalçasına sürtünen bulaşık makinesinin yarattığı rahatsızlık yerine çabucak arzulu bir ifade yerleştiriyor yüzüne. Ailenin koridorda dolaştığını, ikizlerin ba-

ğıra çağıra konuşmalarını duyabiliyor. Kendini çekmeye çalışıyor ama alt dudağı Sylvie'nin dişleri arasında Warner Brothers çizgi filmlerindeki gibi uzuyor. Hafifçe inliyor, Sylvie gülüyor ve dudağını bırakıyor.

"Yatağa kadar bekleyemedim," diyor nefes nefese, elinin tersiyle kan akıp akmadığını kontrol ediyor Dexter.

"Ya ailen duysaydı?"

"Umurumda değil. Ben büyük bir kızım artık." Onu sevdiğini şimdi söylemeli, diye düşünüyor Dexter.

"Tanrım, Dexter, tavaları olduğu gibi makineye koyamazsın, önce sıyırman lazım." Dexter'ı tavalarla baş başa bırakıp oturma odasına geçiyor.

Dexter kolay kolay kimse karşısında sinmez, ama bu ailede ona kendini savunmak zorundaymış gibi hissettiren, fazlasıyla kendini beğenmiş, kendinden emin bir taraf var. Bunun sınıf meselesi olmadığı kesin; kendi geçmişi bu yüksek muhafazakâr Cope'lardan çok daha imtiyazlı, daha liberal ve bohem. Onu bir "Kazanan" olduğunu kanıtlama endişesi içine sokan şey ne peki? Cope ailesine pabuç bırakmamaya karar veriyor.

Oturma odasına girdiğinde Müttefik Kuvvetler ona dönüyorlar ve sanki az önce ondan söz ediyorlarmış gibi derin bir sessizlik oluyor. Kendinden emin bir şekilde gülümsüyor, alçak çiçekli kanepelerden birine yayılıyor. Ev, *Country Life*, *Private Eye* ve *The Economist*'in yığıldığı kahve sehpasına kadar bir sayfiye oteli havası verecek şekilde düzenlenmiş. Bir anlık bir sessizlik oluyor. Bir saatin tik takları duyuluyor ve *The Lady* kitabına uzanacağı sırada Murray söze giriyor.

"Buldum! Hadi 'Orada mısın, Moriarty?' oynayalım," diyor ve bütün aile, hatta Sylvie bile teklifi onaylıyor.

"Nedir bu 'Orada mısın, Moriarty?'" diye soruyor Dexter ve Cope'lar, hepsi anlaşmış gibi, aralarına giren bu yabancının cehaleti karşısında kafalarını sallıyorlar.

"Muhteşem bir salon oyunudur!" diyor Helen, bütün gece olduğundan daha fazla bir coşku içinde. "Yıllardır oynarız bunu!" Bu sırada Sam *Daily Telegraph* gazetesini yuvarlayıp bir rulo haline getirdi bile. "Basitçe anlatırsak, birinin gözü kapatılıyor, sonra bu bükülmüş gazeteyi eline alıp diğerinin karşısında diz çöküp oturuyor..."

"... Onun da gözleri bağlı," diyerek Murray devam ediyor anlatmaya; bir yandan da antika yazı masasının çekmecelerinde sloteyp arıyor. "Elinde gazete olan, 'Orada mısın, Moriarty?' diyor." Seloteybi Sam'e veriyor.

"Diğeri eğilip pozisyonunu aldıktan sonra, cevap veriyor, 'Evet!' ya da 'Burada!'" Sam gazeteyi bantlayarak kalın bir sopa haline getiriyor. "Ve diğeri sesin nereden geldiğini anlamaya çalışarak gazeteyle vurmaya çalışıyor."

"Üç hamle hakkın var, eğer üçünü de kaçırırsan duruyorsun ve diğer oyuncu sana vurmaya çalışıyor," diyor Sylvie bu Viktorya tarzı salon oyunundan çok etkilenmiş bir coşkuyla, "ve eğer diğer oyuncuyu vurabilirsen ondan sonraki rakibini seçme hakkına sahip oluyorsun. Biz hep böyle oynarız."

"Evet..." diyor Murray gazeteden copla avucuna vurarak. "Kim biraz *ekstrem spor* yapmak ister?"

Sam'in Dexter'la, işgalci yabancıyla karşılaşmasına karar veriliyor ve sürpriz! Copu Sam alıyor. Çarpışma sahası, odanın ortasındaki soluk renkli kilimin üzeri; Sylvie, Dexter'ı yerine götürüp arkasında duruyor, soylu şövalyesini kayıran bir prenses edasıyla büyük beyaz bir peçeteyle gözlerini bağlıyor. Sopasını avucuna vurarak göz bandının arkasından sırıtan Sam'e son bir

bakış atıyor Dexter ve aniden bu oyunu kazanma ve kim olduğunu bu aileye gösterme arzusuyla tutuşuyor. "Nasıl olduğunu göster onlara," diye sıcak nefesiyle fısıldıyor kulağına Sylvie ve Dexter elinin Sylvie'nin bacaklarının arasında olduğu o anı hatırlıyor. Şimdi Sylvie, Dexter'ı dirseğinden tutup yere diz çöktürüyor, artık hasımların yüzleri, İran halısından yapılma arenada gladyatörler gibi sessizlik içinde birbirlerine dönük duruyorlar.

"Oyun başlasın!" diyor Lionel bir imparator edasıyla.

"Orada mısın, Moriarty?" diyor Sam kıs kıs gülerek.

"Burada," diyor Dexter ve bir limbo dansçısı gibi kendini geriye doğru atıyor.

İlk vuruş, odada yankılanan tatmin edici bir çarpma sesi çıkararak gözünün hemen altında patlıyor. "Oooh!" ve "Offf!" diyor Cope ailesi acısına gülerek. "Acıttı," diyor Murray deli gibi ve Dexter uysal bir şekilde gülerken derin bir aşağılanma duygusu hissediyor. "Beni avladın!" diyerek itiraf ediyor yanağını ovuşturarak, ama kan kokusu alan Sam hemen soruyor:

"Orada mısın, Moriarty?"

"Eve..."

Daha kıpırdayamadan, ikinci vuruş kalçasında patlıyor, sendeleyip yana düşmesine neden oluyor; aileden yine kahkahalar, Sam'den, "Evvvveettttttttt!" diye alçak bir tıslama yükseliyor.

"Güzel hareket, Sammy," diyor annesi oğluyla gurur duyarak ve Dexter, ailenin çılgın bir aşağılama ritüeli haline gelen bu kahrolası oyuna karşı derin bir öfke hissediyor...

"İkide iki," diyerek kahkahayı basıyor. "Güzel hareket, birader."

... *Sen de birader deyip durma, küçük piç,* diye düşünüyor, Dexter; tepesinden dumanlar çıkıyor, çünkü nefret ettiği bir

şey varsa o da kendisine gülünmesidir; özellikle böyle, değerli Sylvie'lerinin sevgilisi olmasını yakıştıramadıkları, tam bir kaybeden olduğunu düşünen bir güruh tarafından gülünmesi. "Sanırım şimdi ipe gidiyorum," diyor sesine mizah duygusu katmaya çalışarak, aynı anda Sammy'nin suratını yumruğuyla dağıtmak istiyor...

"Şimdi idama hazır ol..." diyor Murray aynı ses tonuyla.

–ya da bir kızartma tavasıyla, demir bir kızartma tavasıyla–

"Evet işte geliyor; üçte üç diye düşünüyorum..."

–topuzlu çekiçle ya da gürzle–

"Orada mısın, Moriarty?" diyor Sam.

"Burada!" diyor Dexter ve bir ninja gibi belinden kıvrılıyor, sağ tarafa siniyor.

Üçüncü darbe Dexter'ı kahve sehpasına doğru savuran cüretkâr bir vuruş. Soparın vuruşu o kadar isabetli ki, Sam'in hile yaptığından emin oluyor, yüzleşmek için göz bağını çıkarıyor ve Sam yerine Sylivie'nin, üzerine eğilmiş, güldüğünü, gülmenin yüzüne ne yapacağını umursamadan gerçekten güldüğünü görüyor.

"Vuruş! Gözle görülür bir vuruş!" diyerek çığlık atıyor küçük pislik Murray, Dexter ayağa kalkıyor, yüzünü buruşturuyor. Küçümseyen alkışkar oluyor.

"Evvvvveeeettttt," diyerek horoz gibi ötüyor Sam.

"Bir dahaki sefere iyi şanslar!" diyor sözcükleri uzatarak Roma imparatoriçesi Helen.

"İşin püf noktasını öğreneceksin." Lionel öfkeden kudurmuş bir halde homurdanıyor, Dexter ikizlerin parmaklarını "K" şekline getirip alınlarına koyduklarını fark ediyor; "Kaybeden"in "K"si

"Seninle hâlâ gurur duyuyorum," diyor Sylvie dudaklarını bükerek; Dexter kanepede yanında otururken saçlarını okşayıp, dizlerine hafifçe vuruyor. Sylvie'nin onun yanında olması gerekmez miydi? Sadakat söz konusu olunca, hâlâ onlardan biri oluyor.

Turnuva devam ediyor. Murray, Sam'i yeniyor, sonra Lionel, Murray'i yeniyor, Helen'a yeniliyor; her şey çok eğlenceli, Dexter'ın ortada olduğu zamankinden daha eğlenceli. Kanepenin derinliklerinde Lionel'ın mükemmel bordo şarabını boşaltarak intikam hissiyle oturup somurtarak seyrediyor. *Eskiden böyle şeyler yapardık.* Eğer yeniden yirmi üç yaşında olsaydı, kendine daha güvenli, daha çekici ve kendinden emin olurdu, ama nasıl olduysa bir şekilde becerisini yitirmişti ve şimdi, şişe boşaldığında ruh hali daha da kararıyor.

Sonra Helen, Murray'yi ve Sam, Helen'ı yeniyor; şimdi sıra Sam'in ablasıyla mücadelesinde, en azından bunu izlemek ve Sylvie'nin bu oyunda ne kadar iyi olduğunu görmek bir parça moral ve gurur veriyor; Sylvie hiç çaba harcamadan, kıvrak ve sportif hareketlerle eğilip bükülerek küçük kardeşinin umutsuz ataklarını savuşturuyor; Dexter'ın altın kızı. Kanepenin derinliklerinden gülümseyerek seyrederken ve tam onu unuttuklarını düşündüğü sırada:

"Buraya gel. Sen oyna!" diyor Sylvie sopayı Dexter'a uzatarak.

"Ama, sen kazandın!"

"Biliyorum, ama senin vurma şansın olmadı hiç, zavallı küçük şey," diyor dudaklarını sarkıtarak. "Gel. Başla. Beni yen!"

Bu fikir bütün Cope'ların hoşuna gidiyor; ortada belli belirsiz cinsel, paganca bir heyecan var ve açıkça görülüyor ki Dexter'ın seçme şansı yok. Onuru, Mayhew'ların onuru söz ko-

nusu. Ağırbaşlı bir edayla bardağını yere koyuyor, ayağa kalkıp sopayı alıyor.

"Bundan emin misin?" diyor bir kol mesafesi arayla yere diz çökerken. "Çünkü çok iyi bir tenisçiyim."

"Ah, eminim," diyor Sylvie; kışkırtıcı bir şekilde sırıtıyor, gözleri bağlanırken bir jimnastikçi gibi kollarını sallıyor.

"Ve sanırım bu işte bayağı iyiyim."

Arkasında duran Sam gözlerini sıkı sıkı bağlıyor. "Göreceğiz. Öyle değil mi?"

Arena suskunlaşıyor.

"Tamam, hazır mısın?" diyor Dexter.

"Evet."

Sopayı iki eliyle kavrıyor, kollarını uzatıyor. "Emin misin?"

"Sen hazırsan ben de..."

Sopayla çaprazlamasına vururken, zihninde anlık bir görüntü parlıyor –tümseğinde bekleyen bir beyzbol oyuncusu–; gözle görülür bir şekilde havada vınlayan muhteşem bir vuruş. Vuruşu, bir anlık korku dolu bir sessizlik ve Dexter'ın çok, çok başarılı olduğunu düşündüğü bir an takip ediyor. Sonra bir çarpma sesi, bütün ailenin hep bir ağızdan çığlık attığını işitiyor.

"SYLVIE!"

"Aman Tanrım!"

"Tatlım, sevgilim, iyi misin?"

Dexter göz bağını çözüyor ve nasıl olduysa odanın diğer ucuna savrulmuş, ipleri kopmuş bir kukla gibi şöminenin üzerine yığılmış olan Sylvie'yi görüyor. Gözleri iri iri açılmış, avcunu yüzünde tutuyor, ama burnundan akan siyah kan dereciği görülebiliyor. Kendi kendine sessizce inliyor Sylvie.

"Aman Tanrım, çok üzgünüm!" diyor Dexter dehşet içinde. Hemen ona yönelmeye çalışıyor ama aile çoktan Sylvie'nin yanında toplanmış durumda.

"Güzel Tanrım, ne halt düşünüyordun sen?" diye bağırarak üzerine yürüyor kırmızı suratlı Lionel.

"ORADA MISIN MORIARTY, DİYE SORMADIN BİLE ONA!" diye bağırıyor annesi.

"Sormadım mı? Özür dilerim"

"Hayır, deli gibi saldırdın sadece!"

"Çıldırmış gibi..."

"Üzgünüm, üzgünüm, unutmuşum. Ben..."

"... *Sarhoşsun!*" diyor Sam. Suçlama havada asılı kalıyor. "Sen sarhoşsun, be adam. Basbayağı sarhoşsun!"

Hepsi dönüp düşmanca bakışlarla bakıyorlar.

"Gerçekten bir kazaydı. Ters bir taraftan vurmuşum yüzüne."

Sylvie Helen'ın kollarını çekiştiriyor. "Nasıl görünüyor?" diye soruyor ağlamaklı bir sesle, bir yandan da avucunu burnundan çekiyor. Sanki bir avuç dolusu çilek şerbeti tutuyor.

"Gerçekten çok kötü değil," diyor Helen, nefesini tutuyor, ellerini dehşetle ağzına kapatıyor; Sylvie'nin yüzü gözyaşları içinde yeniden buruşuyor. "Görmek istiyorum, görmek istiyorum! Banyo!" diyerek inliyor, ailecek çekerek onu ayağa kaldırıyorlar.

"Talihsiz bir kazaydı sadece..." Sylvie, annesinin kolundan tutarak ona bakmadan hızla yanından geçiyor. "Benim de gelmemi ister misin? Sylvie? Sylv?" Cevap yok, annesiyle birlikte banyoya gitmek üzere merdivenleri çıkarlarken Dexter, ıstırap içinde onlara bakıyor.

Uzaklaşan ayak seslerini dinliyor.

Dexter ve Cope erkekleri yalnızlar şimdi. İlkel bir manzara; düşmanca bakıyorlar ona. İçgüdüsel olarak elindeki silahı, sıkıca sarılmış bugünkü *Daily Telegraph* gazetesini, daha sıkı tuttuğunu hissediyor ve söyleyebileceği bir tek sözcük geliyor aklına.

"Off!"

"Peki, iyi bir izlenim yarattığımı düşünüyor musun?"

Dexter ve Sylvie misafir odasındaki iki kişilik yatakta yatıyorlar. Sylvie dönüp ona bakıyor, yüzü kıpırtısız, küçük güzel burnu kazaya uğramış. Burnunu çekiyor, ama bir şey söylemiyor.

"Yeniden özür dilememi ister misin?"

"Dexter, *iyiyim.*"

"Beni affediyor musun?"

"Seni affediyorum," diye kestirip atıyor.

"Peki, benim iyi olduğumu, vahşi bir psikopat olmadığımı mı düşünüyorlar sence?"

"Senin iyi olduğunu düşündüklerini sanıyorum. Artık unutalım bunları, olur mu?" Dexter'dan uzaklaşıp, kendi tarafına dönüyor, ışığı söndürüyor.

Bir dakika geçiyor. Mahcup bir okul çocuğu gibi, biraz daha emin olmadan uyuyamayacağını hissediyor. "Her şeyi berbat ettiğim için üzgünüm," diyerek dudak büküyor. *Yine mi!* Bir kez daha dönüyor ve bir elini şefkatle Dexter'ın yanağına koyuyor.

"Komik olma. Bana vurana kadar gayet iyiydin. Senden gerçekten, ama gerçekten hoşlandılar."

"Ya sen?" diyerek kurcalamaya devam ediyor.

Sylvie içini çekerek gülümsüyor. "Ben de senin iyi olduğunu düşünüyorum."

"Öyleyse bir öpücük şansı olabilir mi?"

"Yapamam. Kanamam başlar. Yarın için düzelmeliyim." Tekrar uzaklaşıyor. Dexter artık tatmin olmuş bir şekilde yatıyor, ellerini başının altına koyuyor. Yatak kocaman ve yumuşak, yeni yıkanmış çarşafların kokusunu duyabiliyor ve pencereler sakin bir yaz gecesine açık.

Yorgan ve battaniyeleri atıp tek bir pamuklu beyaz çarşafın altında yatıyorlar; Dexter, Sylvie'nin bacaklarının muhteşem hatlarını, dar kalçalarını, uzun ve pürüzsüz sırtının kıvrımlarını görebiliyor. Bu geceki muhtemel sevişme, çarpma anı ve beyin sarsıntısı ihtimaliyle suya düşmüş durumda, ama Dexter yine de ona dönüp elini çarşafın altına sokup, kalçasının üzerine yerleştiriyor. Cildi serin ve pürüzsüz.

"Yarın uzun bir araba yolculuğu var," diye mırıldanıyor Sylvie. "Bırak da uyuyalım."

Dexter, Sylvie'nin başının arkasına bakmaya devam ediyor, güzel saçlarının ensesinde kıvrılarak daha koyu renkli saçları ortaya çıkarışını seyrediyor. *Bunun bir resmini çekmelisin,* diye düşünüyor, *çok güzel. Adını "Doku" koy.* Hâlâ ona onu sevdiğini söyleyip söyleyemeyeceğini düşünüyor. Ama açıkça görülüyor ki baş ucundaki komodinin üzerinde hâlâ kanlı bir pamuk dururken bunun zamanı değil.

Yine de bir şey söylemek zorunda hissediyor kendini. Omzunu öperek fısıldıyor. "Ne derler bilirsin..." diyor. Etkili olması için duraklıyor. "Her zaman sevdiklerini incitirsin!"

Çok akıllıca, hayranlık duyulacak bir söz, diye düşünüyor, karşı-

lık beklerken bir sessizlik oluyor, kaşları beklentiyle kalkıyor.

"Artık biraz uyuyalım mı?" diyor Sylvie.

Yenilmiş bir şekilde tekrar yatıyor ve A259'un[27] nazik homurtularını dinliyor. Evin içinde bir yerlerde Sylvie'nin annesiyle babası onu parçalara ayırıyorlar ve Dexter aniden korkunç bir şekilde gülme isteği hissettiğini fark ediyor. Önce kıkırdamaya başlıyor, sonra düpedüz gülüyor, sarsılarak yatağı sallamaya başlayan bedenine hâkim olmaya çalışıyor.

"*Gülüyor* musun? diye homurdanıyor Sylvie yastığına doğru.

Yüzünü yastığa bastırarak, "Hayır!" diyor Dexter, ama kahkahalar dalgalar halinde geliyor artık ve karnında yeni bir isteri dalgası hissediyor. En kötü felaket bile ileride bir fıkra konusu olabilir ve Dexter burada bir hikâye potansiyeli görüyor; Emma Morley'ye anlatmak isteyeceği türden bir hikâye. Ama Emma Morley'nin nerede olduğunu bilmiyor ya da ne yaptığını. İki yıldan fazladır onu görmüyor.

Hikâyeyi aklında tutması gerek. Başka bir gün anlatır ona.

Yeniden gülmeye başlıyor.

27 İngiltere'nin güney kıyısından geçen işlek bir yol. (Yay. N.)

BÖLÜM ON ÜÇ

Üçüncü Dalga

15 Temmuz 1999, Perşembe

Somerset

Gelmeye başlamışlardı. Kapı paspasının üzerine bırakılan, sonsuz bir geçit halinde lüks zarflar. Düğün davetiyeleri.

Düğünlerin ilk dalgası değildi bu. Akranlarından bazıları daha üniversitedeyken evlenmişlerdi. Öğrenci düğün kokteylleri yerel parkta piknik şeklinde olur, Oxfam takım elbiseler ve ikinci el balo tuvaletleri içinde konuklar gelir; sonra da birahaneye gidilirdi. Düğün resimlerinde gelinle damat bira bardaklarını kameralara doğru kaldırırlardı belki, gelinin rujlu dudaklarında sallanan bir sigara olurdu; düğün hediyeleri de gösterişsizdi: Gerçekten havalı bir derleme kaset, çerçeveli bir fotomontaj, bir kutu mum. Üniversitede evlenmek eğlenceli bir beceriydi, kimsenin görmeyeceği bir dövme yaptırmak ya da hayır için saçını kazıtmak gibi iyi huylu bir isyandı.

İkinci dalga, yirmili yaşların ortaları düğünleri, hâlâ bir miktar ev-yapımı niteliğini korumuştu. Kokteyller dernek merkezlerinde ya da ailelerin bahçelerinde düzenlenir, eşlerin kendilerinin düzenlediği ve kesinlikle laik yemin törenlerinde, yağmurun küçük elleri üzerine şiirler okuyan birileri mutlaka olurdu. Ama

soğuk, keskin hatlı bir profesyonellik ortaya çıkmaya başlamıştı. "Düğün Hediyesi Listesi" fikri bunun başını çekiyordu.

İleride bir noktadan sonra dördüncü dalga da bekleniyordu: İkinci Evlilikler. Çocuklar yüzünden 21:30'da biten, biraz hüzünlü, biraz özür dileyen bir havada geçen etkinlikler. "Önemli bir şey değil," diyecekler, "parti yapmak için bir bahane sadece." Ama bu yıl şimdilik üçüncü dalganın yılı ve üçüncü dalga şimdiye kadar olanların en sarsıcı, en heybetli ve en güçlü olanı olduğunu kanıtlıyor. Bunlar otuzlu yaşlarının başında olan insanların düğünleri ve artık hiç kimse gülmüyor.

Üçüncü dalga önlenemezdi. Her hafta, bir mektup bombardımanı kalınlığında, karmaşık bir davet içeren yeni bir krem rengi lüks zarf –kâğıt mühendisliğinin zaferi– ve telefon numaraları, elektronik posta adresleri, web sayfaları, oraya nasıl gidileceğine, ne giyileceğine, hediyelerin nereden alınabileceğine dair ayrıntılı bilgiler. Şehirdeki pansiyonlar kapatılıyor, somon sürüleri pişiriliyor, bedevi çadırları gibi büyük çadırlar boy gösteriyor. İpekli gri takım elbiseler ve melon şapkalar kiralanıyor ve son derece ciddi bir ifadeyle giyiniliyor; çiçekçilere, yemek şirketlerine, müzisyenlere, buz yontucularına ve tek kullanımlık fotoğraf makinesi üreticilerine gün doğuyor. Kiliseler yeniden moda oluyor ve mutlu çiftler ibadethaneden resepsiyonun verileceği yere üstü açık Londra otobüslerinin üzerinde balonla kısa bir yolculuk yapıyorlar. Bir düğün büyük bir sevgi ve sadakat stoğu ve mesai saatleri harici çalışma talep eder; özellikle konuklardan. Konfetinin kutusu sekiz paunddur. Köşedeki bakkaldan bir torba pirinç almak işi çözmez.

Bay ve Bayan Anthony Killick, Emma Morley ve partnerini, kızları Tilly Killick ve Malcolm Tidewell'in düğünlerine davet eder.

Emma otoyoldaki servis istasyonunda yeni arabasının, ilk arabasının, bir dördüncü el Fiat Panda'nın içinde oturuyor ve gözlerini davetiyeye dikmiş, düğünde purolu adamlar ve kilt giymiş bir İngiliz olduğundan kesinlikle emin olarak bakıyordu.

"Emma Morley ve partneri."

Yol haritası birçok kenar yerleşim merkezinin gösterilmediği çok eski bir baskıydı. Yüz seksen derecelik bir dönüş yaptı, sonra geriye doksan derecelik bir dönüş daha; ama bu, Kıyamet Günü Kitabı'yla yön bulmaya çalışmak gibi bir şeydi; haritayı hayali eşinin oturuyor olması gereken boş yolcu koltuğuna fırlattı.

Emma korku verici bir sürücüydü, aynı zamanda dikkatsiz ve kaskatı; ilk kırk mil dalgın bir şekilde, lenslerinin üzerinde gözlükleri takılı vaziyette gidilmiş, bu yüzden her taraftan gelen trafik, yabancı uzay gemileri gibi gözünde büyümüştü. Kan basıncını düzenlemek ve dudağının üzerindeki teri kurulamak için sık sık mola vermesi gerekmiş, çantasına uzanarak aynada makyajını kontrol etmişti. Dudak boyası, sürebileceğini sandığından daha kırmızı ve daha şehvetli bir görüntüye sahipti ve yanaklarına sürdüğü az miktardaki pudra şimdi çok çiğ ve abes duruyordu. *Neden her zaman annesinin makyaj malzemelerini deneyen bir çocuk gibi duruyorum,* diye merak etti. Asıl hatayı zaten saçlarını sadece bir gün önce kısacık kestirmekle yapmıştı.

Düş kırıklığı içinde elbisesinin eteğini sertçe çekiştirdi; onu Golden Dragon paket serviste çalışan tombul ve mutsuz bir garson kız gibi gösteren Çin işi, koyu mavi ipek ya da ipek benzeri bir şeydi elbisesi. Oturmaktan elbise esnemiş ve bel vermiş, "ipeğin" içindeki bir madde ve otoyol stresi onu terletmişti. Arabanın klimasının iki kademesi vardı: Rüzgâr tüneli ve sauna. Ve bütün şıklığı Maidenhead dışında bir yerde, koltuk altlarında iki koyu

renkli yarım ay bırakarak buharlaşıp uçmuştu. Dirseklerini başına doğru kaldırarak ter izlerine baktı ve eve geri dönüp üzerini değişip değişmemeyi düşündü. Ya da sadece eve dönmeyi. Eve gidip oturmayı, kitabı üzerinde çalışmayı. Ne de olsa Tilly'yle artık kanka değillerdi. Tilly'nin ev sahibesi olduğu, Clapton'daki minik dairede geçen kara günler aradaşlıklarının üzerine gölge düşürmüştü ve geri alınabilir kaparonun geri ödenmemesi konusunu bile konuşmamışlardı. Gelinin sana hâlâ beş yüz paund borcu varken yeni evlilere mutluluk dilemek zor işti.

Diğer taraftan eski arkadaşlar orada olacaklardı. Sarah C, Carol, Sita, ikiz Watson kardeşler, Bob, Büyük Saç Mari, yayıncılarından Stephanie Shaw, sandviç milyoneri Callum O'Neill. Dexter da orada olacaktı. Dexter ve kız arkadaşı.

~

Ve tam bu anda, koltuk altlarını klimanın pervanesine karşı tutup ne yapacağını düşündüğü sırada Dexter, yanında Sylvie Cope olduğu halde spor Mazda arabasını kullanıyordu.

"Peki orada kimler olacak?" diye sordu Sylvie teybin sesini kısarken. Teypte Travis çalıyordu. Sylvie müzikle pek ilgilenmezdi, ama Travis'in bir ayrıcalığı vardı.

"Üniversiteden bir sürü insan. Paul, Sam ve Steve O'D, Peter ve Sarah, Watson'lar. Ve Callum."

"Callum. İyi, Callum'ı severim."

"... Büyük Saç Mari, Bob. Tanrım, yıllardır görmediğim insanlar. Eski arkadaşım Emma."

"Bir başka eski sevgili mi?"

"Hayır, eski sevgili değil..."

"Eğlence."

"Hayır, sadece eski arkadaş."

"İngilizce öğretmeni mi?"

"Eskiden İngilizce öğretmeniydi, şimdi yazar. Bob'la Mari'nin düğünlerinde konuşmuştun, hatırladın mı? Cheshire'da."

"Hayal meyal. Oldukça çekici biri."

"Sanırım." Dexter sertçe omuzlarını silkti. "Bir süre kavgalıydık. Sana anlatmıştım. Hatırladın mı?"

"Hepsi birbirine karıştı." Pencereye döndü. "Onunla bir şey yaptın mı peki?"

"Hayır, onunla bir şey *yapmadım*."

"Ya gelin?"

"Tilly mi? Ne olmuş ona?"

"Onunla seviştin mi hiç?"

1992 Aralık, Clapton'daki her zaman kızarmış soğan kokan o korkunç ev. Emma, Woolworths'te alışverişteyken aniden kontrolden çıkan ayak masajı.

"Tabii ki hayır. Benim ne olduğumu düşünüyorsun sen?"

"Her hafta, yattığın bir araba insanın düğününe gidiyormuşuz gibi görünüyor..."

"Bu doğru değil."

"... Bir çadır dolusu. Konferans gibi."

"Doğru değil, doğru değil..."

"Doğru."

"Artık benim için bir tek sen varsın." Bir eli direksiyonda olduğu halde diğer eliyle Sylvie'nin şeftali rengi kısa saten elbisenin altında hâlâ dümdüz olan karnına dokundu, sonra elini çıplak bacaklarına yerleştirdi.

"Beni yabancılarla yalnız bırakma, tamam mı?" dedi ve teybi kapattı.

Emma kendisini gecikmiş ve tükenmiş bir halde, görkemli evin güvenlik kapısında, *İçeri alacaklar mı*, diye düşünürken bulduğunda vakit öğleden sonraydı. Açıkgöz yatırımcıların Morton Manor Parkı'nı, kendi şapeli, yemek salonu, özel labirenti, kaplıcası, içinde duşakabini olan seçkin misafir yatak odalarıyla, etrafını üst tarafı dikenli tellerle kaplı yüksek duvarlarla çevreledikleri "her şey dahil" bir evlilik tesisine, bir düğün kampına çevirdikleri Somerset'te geniş bir araziydi burası. Arklar, kameriyeler, çardaklar, kasırlar, bir kale ve bir zıplama kalesiyle evliliğe ilişkin bir Disneyland, bütün bir hafta sonu boyunca, nefes kesici bir fiyata kullanıma açıktı. Eski bir Sosyalist İşçi Partisi üyesinin düğünü için alışılmadık bir ortam gibi görünüyordu. Emma çakıllı yolda şaşkın ve sersemlemiş bir halde ilerlemeye devam etti.

Şapelin yakınında pudralı peruklu, uşak ceketi giymiş bir adam, Emma'nın önüne doğru hamle yaparak fırfırlı kollarıyla el salladı, sonra arabanın camına eğildi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Emma. Neredeyse "Memur Bey" diyecekti.

"Anahtarlarınızı alabilir miyim, hanımefendi?"

"Anahtarları mı?"

"Arabayı park etmek için."

"Ah, Tanrım, gerçekten mi?" dedi pencerenin yosun tutmuş contalarından ve yerlere saçılmış boş plastik şişe yığınından utanarak.

"Tamam, peki, kapılar kilitlenmiyor, kapatmak için şu tornavidayı kullanabilirsiniz; el freni yok, bu yüzden ya bir kaldırımın kenarına, ya bir ağaca doğru park edin ya da sadece viteste bırakın, tamam mı?"

Adam anahtarları ölü bir fare tutar gibi parmaklarının ucuyla tuttu.

Çıplak ayakla araba sürmüştü ve şimdi şişmiş olan ayaklarıyla çirkin üvey abla gibi ayakkabılarının üzerine basmak zorunda olduğunu anladı. Tören henüz başlamıştı. Şapelden, dört ya da beş eldivenli el tarafından çalınan *The Arrival of the Queen of Sheba*'yı[28] duyabiliyordu. Çakıllı yolda kösteklenerek şapele doğru yürüdü, terinin buharlaşması için, uçak taklidi yapan küçük bir çocuk gibi kollarını havaya kaldırdı; son olarak elbisesinin eteklerini düzeltti, büyük meşe kapıdan yavaşça içeri süzüldü ve topluluğun arkasında durdu. Şimdi, mutlu çift yaşlı gözlerle, dişlerini göstererek birbirlerine sırıtırlarken, bir vokal gurubu, parmaklarını çılgıncasına şıklatarak *I'm into Something Good*[29] şarkısını seslendiriyordu. Emma'nın damadı ilk görüşüydü: *Rugby* oyuncusu tipi vardı, gri rengi damatlık giysisi içinde yakışıklı bir adam, kocaman yüzünü Tilly'ye çevirdi; "en mutlu anım"ın değişik versiyonları üzerinde çalışıyordu. Gelinin, alışılmadık biçimde, Marie Antoinette temasını –pembe ipek danteller, kasnaklı etek, saçlar kabartılarak taranmış– tercih ettiğini fark etti Emma; Tilly çok mutlu görünüyordu, damat da çok mutlu görünüyordu ve bütün konuklar çok, çok mutlu görünüyorlardı.

Kraliyet Gösterisi başlayana kadar skeçler, şarkılar birbirini takip etti ve Dexter zihninin sürüklenmeye başladığını hissetti. Tilly'nin kırmızı yanaklı yeğeni şimdi engel tanımayan iki ak-

28 "Saba Melikesi'nin Varışı." (Yay. N.)
29 "Başıma İyi Bir Şey Gelecek." (Yay. N.)

lın evliliğiyle ilgili, bu da ne demekse, bir sone okuyordu. Şiirin dizelerine güçlükle konsantre olmaya, bunların verdiği romantik duyguyu Sylvie ve kendisi için düşünmeye çalışıyordu; sonra dikkati bu topluluktan kaç kişiyle yatmış olduğuna çevrildi. Şeytani bir haz duyarak değil, tam olarak öyle değil, ama bir tür özlemle andı. Gelinin yeğeni, "Sevgi, kısa saatler ve haftalarla sınırlı değildir..." derken Dexter beşe ulaşmıştı. Küçük bir şapelde beş eski sevgili. Bir tür rekor olabilir miydi bu? Geline ekstra puan vermek gerekir miydi? Emma Morley'yi saymamıştı henüz. Emma'yla birlikte beş buçuk.

Emma, kilisenin arka taraflarından Dexter'm parmaklarıyla bir şeyler hesapladığını seyrediyor, ne yaptığını merak ediyordu. İnce siyah bir kravatla siyah takım elbise giymişti; bugünlerde gangster gibi görünmeye çalışan genç çocuklar gibi. Yandan bakınca çenesinin altında çok hafif bir sarkma ortaya çıkmaya başlamıştı, ama hâlâ yakışıklı görünüyordu. Aptalcasma yakışıklıydı ve Sylvie'yle tanışmadan önce olduğundan daha inceydi. Birbirlerine dargın olduklarından beri Emma onu sadece üç kez görmüştü, o da sadece düğünlerde. Her görüştüklerinde, değişen hiçbir şey yokmuş gibi kolunu Emma'nın omzuna atıp onu öpmüş ve, "Konuşmalıyız, konuşmalıyız," demişti, ama bu asla gerçekleşmemişti. Sürekli Sylvie'yle birlikteydi; mükemmel görünümlü bir çift olmakla meşguldüler. Sylvie, şimdi de yanındaydı.

Şimdi yemin töreni başlamıştı. Sylvie'nin, Dexter'ın eline uzanıp mutlu çiftlerin dayanışması içinde parmaklarını sıktığını gördü Emma. Dexter'ın kulağına fısıldadı, Dexter başını kaldırıp geniş bir gülümseme ve biraz aptal bir ifadeyle baktı. Cevap olarak bir şeyler söyledi, Emma dudak okuma konusunda tecrübesi olmamasına rağmen onun büyük ihtimalle, "Ben de seni se-

viyorum," dediğini düşündü. Biraz sıkılgan bir tavırla etrafına bakındı ve Emma'yla göz göze geldi; sanki yapmaması gereken bir şeyi yaparken yakalanmış gibi sırıttı.

Kabare sona erdi. Geriye, *All You Need is Love*'ın[30] kararsız bir yorumu kalmıştı; topluluk aksak ritimle şarkıya eşlik etmeye çalıştı, ardından mutlu çifte dışarıya kadar eşlik edildildi ve eski arkadaşlar buluştu. Emma ve Dexter, sarılan, kucaklaşan, tokalaşan insan kalabalığının arasından birbirlerini gördüler ve aniden yan yana geldiler.

"Evet," dedi Dexter.

"Evet."

"Sizi tanıyor muyum?"

"Yüzünüz kesinlikle bir şeyler hatırlatıyor."

"Sizinki de. Her ne kadar farklı görünseniz de."

"Evet, buradaki kadınlar içinde sırılsıklam olan tek kadın benim," dedi Emma, kollarının altındaki kumaşı çekiştirerek.

"*Terledim* demek istiyorsun."

"Hayır, sırılsıklamım. Sudan çıkmış gibiyim. Doğal ipek elbisem, gözlerime inanamıyorum!"

"Bir tür oryantal motif, değil mi?"

"Ben ona 'Saygon'un Düşüşü görüntüm' diyorum. Çin teknolojisi. Bir sorunu var bu elbiselerin, kırk dakika sonra, başka birini giymek istiyorsun!" dedi ve cümlenin ortasındayken bu cümleye hiç başlamamış olmasının daha iyi olacağı hissine kapıldı. Ona mı öyle gelmişti, yoksa Dexter gözlerini yuvarlamış mıydı? "Affedersin."

"Sorun değil. Bu elbiseyi seviyorum. Aslında onu uzun zamandır beğeniyorum."

30 "Bütün İhtiyacın Olan Sevgi." (Yay. N.)

Bu sefer Emma gözlerini yuvarladı. "Buyur bakalım; şimdi ödeştik."

"İyi görünüyorsun demek istemiştim." Şimdi Emma'nın kafasının tepesine bakıyordu. "Bu...?"

"Ne?"

"Bu *Rachel* dedikleri şey mi?

"Şansını fazla zorlama, Dex," dedi Emma, saçlarını parmak uçlarıyla karıştırdı hemen. Tilly ve çiçeği burnunda kocasının fotoğraf çektirmek için poz verdikleri yere baktı; Tilly cilveli bir edayla yüzünü yelpazeliyordu. "Fransız Devrimi teması olduğunu bilemedim ne yazık ki."

"Marie Antoinette kıyafetleri mi?" dedi Dexter. "En azından pasta olduğundan emin olabiliriz."

"Görünüşe göre resepsiyona kağnı arabasıyla gidiyor."

"Kağnı arabası nedir?"

Birbirlerine baktılar. "Sen değişmedin, değil mi?" dedi Emma.

Dexter çakılları tekmeledi. "Yani, değiştim. Biraz."

"Kulağa ilginç geliyor."

"Sonra anlatırım. Bak..."

Tilly, kendilerini yüz metre ilerideki davete götürecek olan Rolls-Royce Gümüş Hayalet'in basamağında, elinde fırlatılıp atılmaya hazır çiçek buketiyle duruyordu.

"Gidip şansını denemek ister misin, Em?"

"Yakalayamam," diyerek ellerini arkasına yerleştirdi. Kalabalığın ortasına atılan buketi yakalayan çelimsiz ve yaşlı teyze, sanki birilerinin mutlu bir gelecek için son şansına engel olmuş gibi nedense kalabalığın öfkesini çekmişti anlaşılan. Emma, çiçek

buketi elinde, ümitsizce sallanan mahcup teyzeye başını salladı. "Kırk yıl sonraki halim," dedi Emma.

Dexter, "Gerçekten mi? Kırk mı?" deyince Emma, topuğuyla ayağına bastı. Dexter, Emma'nın omuzları üzerinden kendisini arayan Sylvie'yi gördü. "En iyisi gideyim. Sylvie kimseyi doğru düzgün tanımıyor. Onu yalnız bırakmama konusunda kesin talimat aldım. Gelip merhaba desene, gelir misin?"

"Daha sonra. Mutlu gelinin yanına gidip konuşsam daha iyi olacak."

"Sana borcu olan kaparoyu sor ona."

"Öyle mi diyorsun? Bugün mü?"

"Sonra görüşürüz. Belki davette yan yana otururuz."

Basık sabah muhteşem bir öğleden sonraya dönmüştü, konuklar, Gümüş Hayalet'i şampanya ve kanepelerin olduğu Büyük Çimenlik'e doğru dizi halinde takip ederlerken yüksekteki bulutlar uçsuz bucaksız mavi gökyüzünde yuvarlanıyordu. Sonunda, Tilly büyük bir sevinç çığlığı atarak Emma'yı gördü ve gelinin geniş kasnaklı eteğinin el verdiği ölçüde birbirlerine sarıldılar.

"Gelebildiğine çok sevindim, Em!"

"Ben de, Tilly. Olağanüstü görünüyorsun."

Tilly yelpazesini salladı. "Fazla abartılı olduğunu düşünmüyor musun?"

"Hayır. Çok çarpıcı görünüyorsun." Ve gözü bir kez daha dudağına sinek konmuş izlenimi veren et benine kaydı. "Tören de çok hoştu."

"Ayyyy, öyle miydi?" Sanki Emma küçük patisini incitmiş bir kedi yavrusuymuş gibi, her cümlesine "ayy" diye başlamak Tilly'nin eski bir özelliğiydi. "Ağladın mı?"

"Bir öksüz gibi..."

"Ayyyy! Gelebildiğine o kadar memnun oldum ki." Emma'nın omzuna yelpazesiyle bir kraliçe edasıyla dokundu. "Erkek arkadaşınla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Ya, ben de öyle; ne yazık ki henüz yok."

"Ayyy, yok mu?"

"Hayır, bir süredir yok."

"Gerçekten mi? Emin misin?"

"Olsaydı fark ederdim, sanırım, Tilly."

"Ayyy! Üzüldüm. Hadi, hemen bul! ÇABUK!!!! Ciddi olmasına gerek yok, erkek arkadaşlar mükemmeldir! Kocalar daha iyidir! Sana birini bulmalıyız!" diye buyurdu. "Bu gece! Başını bağlayacağız! Ayyyy. Peki! Dexter'ı gördün mü?"

"Kısa bir süre."

"Kız arkadaşıyla tanıştın mı? Kâküllü kızla? Şahane değil mi? Tıpkı Audrey Hepburn. Yoksa Katharine miydi? İkisini hep karıştırırım."

"Audrey. Kesinlikle tam bir Audrey."

Eski arkadaşlar Büyük Çimenlik'te buluşup, kim ne kadar kazanmış, kim ne kadar kilo almış gibi konularda bir sohbete başlayıp eski günleri özlemle anarlarken şampanyalar su gibi akıyordu.

"Sandviçler. İşte gelecek bu," dedi bugünlerde hem kilo hem de kazanç yönünden büyük atılım yapmış olan Callum O'Neill. "Yüksek kalite, güvenilir bir yiyecek; işte gelecek bunda, dostum. Yiyecek, dünyanın yeni 'rock'n roll'u!"

"Yeni rock'n roll'un komedi olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi, şimdi yiyecek. Zamana ayak uydur, Dex!" Dexter'ın eski ev arkadaşı son birkaç yıl içinde neredeyse tanınmaz hale gelmişti. Zengin, şişman ve dinamikti; şirketini büyük bir kârla satarak bilgisayar yenileme işini bırakmış, "Doğal Malzemeli" sandviç zincirleri işine başlamıştı. Şimdi küçük keçi sakalı ve çok kısa kesilmiş saçlarıyla şık giyimli, kendinden emin, genç girişimcilere çok iyi bir örnekti. Seçkin bir terziye diktirilmiş takım elbisesinin kollarını çekiştirdi ve Dexter, *Bu adam, üç yıl boyunca aynı pantolonu giymiş olan sıska İrlandalıyla aynı kişi olabilir mi,* diye düşündü.

"Her şey organik, her şey taze taze üretiliyor; güler yüzlü ve dürüst ticaret yapıyoruz. Sürekli tam kapasite çalışan dört şubemiz var. Ancak el ayak çekildikten sonra, saat üçte kapatabiliyoruz. Sana şunu söyleyeyim, Dex, bu ülkedeki yemek kültürü değişiyor; insanlar kendilerini daha iyi hale getirecek şeyler istiyorlar. Kimse artık bir kutu Tango[31] ya da bir paket cips istemiyor. Humus istiyorlar, papaya suyu, kerevit..."

"Kerevit mi?"

"Dürüm içinde, rokayla birlikte. Ciddiyim, kerevit, bizim zamanımızın yumurtalı sandvici gibi gibi bir şey; rokaysa göbek salatası. Kerevitin üretimi çok ucuz, inanamayacağın kadar çabuk ürüyorlar; çok da lezzetli, fakirin istakozu! Hey, bir ara bana gel de konuşalım."

"Kerevit hakkında mı?"

"İş hakkında. Senin için büyük fırsatlar olduğunu düşünüyorum."

Dexter topuğuyla çimenliği kazıyordu. "Callum, bana iş mi teklif ediyorsun?"

31 Bir meşrubat markası. (Ç. N.)

"Sadece diyordum ki, gel ve..."

"Bir arkadaşımın bana iş teklif ettiğine inanamıyorum."

"... Gel, öğle yemeği yiyelim! Kerevit falan da değil, doğru düzgün bir restoranda. Benim ikramım." Kolunu Dexter'ın omzuna attı ve sesini alçaltarak sordu:

"Bugünlerde seni televizyonda göremiyorum."

"Kablo ve uydu yayınlarını izlemiyorsun da ondan. Kablo ve uyduda epey iş yapıyorum."

"Mesela?"

"*Ekstrem Sporlar* adlı yeni şov programını yapıyorum. Sörf görüntüleri, snowboard'cularla röportajlar. Bilirsin. Dünyanın her yerinden."

"O zaman epey seyahat ediyorsundur?"

"Ben sadece görüntüleri sunuyorum. Stüdyo Morden'da. Evet, epey seyahat ediyorum, ama yalnızca Morden'a."

"Neyse, dediğim gibi, eğer kariyerinde bir değişiklik yapmayı istersen... Yiyecek-içecekten biraz anlarsın, bu işi kafaya koyacak olursan insanlarla iyi anlaşırsın. İş, insan demektir. Senin için uygun olabileceğini düşündüm sadece, hepsi bu."

Dexter burnundan soluyarak eski arkadaşına baktı ve ondan nefret etmeye çalıştı. "Cal, üç yıl boyunca her gün aynı pantolonu giymiştin."

"Bu, uzun zaman önceydi."

"Bütün bir dönem konserve kıyma dışında bir şey yememiştin."

"Ne diyebilirim?.. İnsanlar değişirler! Ne düşünüyorsun?"

"Peki öyleyse. Bana yemek ısmarlayabilirsin. Ama seni uyarıyorum, işten hiç anlamam."

"Sorun değil. Her hâlükârda iyi bir buluşma olacak." Yarı azarlar bir tavırla Dexter'ın dirseğine dokundu. "Bir müddet bana pek mesafeli davrandın."

"Öyle mi? Meşguldüm."

"O kadar meşgul değildin."

"Hey, sen de beni arayabilirdin!"

"Sık sık aradım. Hiç geri dönmedin."

"Öyle mi? Özür dilerim. Kafamda bir sürü mesele vardı."

"Anneni işittim." Bakışlarını bardağına çevirdi. "Üzüldüm. Annen, hoş kadındı."

"Evet. Uzun zaman oldu."

İlerleyen öğleden sonra güneşinde, çimenliğin etrafında neşeyle sohbet eden eski arkadaşlara bakarlarken, huzur verici, sevgi dolu bir sessizlik oldu bir an. Hemen yakınlarında, Callum'ın hip-hop videolarında dansçı olan, ufak tefek, çarpıcı İspanyol kız arkadaşı, ona doğru eğilmiş olan Sylvie'yle konuşuyordu.

"Luiza'yla tekrar görüşmek hoş olur," dedi Dexter.

"Aslında fazla bağlanmamalıydım." Callum omuzlarını silkti. "Luiza'nın modasının geçtiğini düşünüyorum."

"Bazı şeyler değişmiyor demek ki." Başlıklı, mahcup bir kadın garson bardaklarını doldurmak için uzandı. Her ikisi de kıza sırıttı, her ikisi de diğerinin sırıtışını yakaladı ve bardaklarını tokuşturdular.

"Okulu bitirdiğimizden bu yana on bir yıl geçti." İnanmıyormuş gibi kafasını salladı Dexter. "On bir yıl. Nasıl oldu bu?"

"Emma Morley'yi gördüm şurada," dedi Callum durup dururken.

"Biliyorum." O tarafa doğru baktılar, Emma eski baş düşma-

nı Miffy Buchanan'la konuşuyordu. Bu mesafeden bile Emma'nın dişlerini gıcırdattığını görebiliyorlardı.

"Emma'yla dargın olduğunuzu işittim."

"Öyleydik."

"Ama şimdi hallettiniz mi?"

"Emin değilim. Göreceğiz."

"Muhteşem kız."

"Öyle."

"Bugünlerde bayağı güzelleşmiş."

"Öyle, öyle."

"Hiç onunla?.."

"Hayır. Bir ya da iki kere, neredeyse."

"Neredeyse mi?" diyerek burnunu çekti Callum. "Bu da ne demek?"

Dexter konuyu değiştirdi. "Ama, sen iyisin, değil mi?"

Callum şampanyasından bir yudum aldı. "Dex, otuz dört yaşındayım. Güzel bir sevgilim, kendi evim, kendi işim var, zevk aldığım bir işte çok sıkı çalışıyorum, iyi para kazanıyorum." Elini Dexter'ın omzuna koydu. "Ve sen, senin de televizyonun gece programında bir şovun var! Hayat hepimiz için iyi."

Biraz incinen gururunun etkisiyle, biraz da rekabet duygusunun iteklemesiyle Dexter ona anlatmaya karar verdi.

"Peki, eğlenceli bir şeyler duymak ister misin?"

~

Emma, Büyük Çimenlik'in diğer tarafından Callum O'Neill'ın coşkuyla bağırışım duydu; dönüp baktığında Dexter'ı kafa kola

almış olduğunu gördü. Gülümsedi ve tekrar dönüp bütün dikkatini Miffy Buchanan'dan nefret etmeye verdi.

"Senin işsiz olduğunu duymuştum," diyordu Miffy.

"Kendimi kendi işinin sahibi olarak düşünmeyi tercih ediyorum."

"Yazar olarak mı?"

"Bir-iki yıl için, bir tür uzatmalı izin gibi."

"Ama şimdiye kadar bir şeyin yayınlanmadı değil mi?"

"Henüz yayınlanmadı. Yine de küçük bir avans aldım ama..."

"Hmm," dedi Miffy, kuşkuyla. "Harriet Bowen'ın üç romanı yayınlandı."

"Evet, farkında olmak zorunda bırakıldım. Defalarca."

"*Ve* üç çocuğu var."

"Ya. Buyur bakalım."

"Benim iki çocuğumu gördün mü?" Yakınlarında üç parçalı giysileri içinde yalpalayarak yürüyen iki iri küçük çocuk kanepeleri birbirlerinin suratlarına sürüyorlar. "IVAN, KAVGA YOK."

"Sevimli oğlanlar."

"Öyleler değil mi? Senin de mi çocuğun var?" dedi Miffy sanki "ya o, ya bu" durumu söz konusuymuş gibi; roman ya da çocuk.

"Hayır..."

"Çıktığın biri var mı?"

"Hayır..."

"Hiç kimse mi?"

"Hayır..."

"Ufukta biri var mı?"

"Hayır..."

"Yine de eskisinden daha iyi görünüyorsun." Miffy alıcı gözüyle tepeden tırnağa süzdü Emma'yı. "Buradaki, kilo vermiş olan az sayıdaki insandan birisin gerçekten! Yani, hiçbir zaman çok şişman biri değildin, biraz tombuldun, ama artık o halin gitmiş!"

Emma, şampanya bardağını daha sıkı tutmaya başladığını hissetti. "İyi, son on bir yılın boşa gitmediğini bilmek güzel."

"Bir de şu sert kuzeyli aksanıyla konuşurdun, ama şimdi herkes gibi konuşuyorsun."

"Öyle mi?" dedi şaşırarak. "Bu utanç verici. Bilerek terk etmedim aksanımı."

"Gerçeği söylemek gerekirse, her zaman numaradan öyle konuştuğunu düşünürdüm. Bilirsin; bir tür gösteriş..."

"Ne?"

"Aksanın. Biliyorsun Ay, hooop! Madenciler şöyle, madenciler böyle. Guat-e-mala, Ra-ra-ra! Sanki insanların gözünün içine sokar gibiydin. Ama artık normal konuşuyorsun!"

Emma, kafasından geçenleri nezaket kurallarını hiçe sayarak söyleyiveren insanlara her zaman gıpta etmişti. Hiçbir zaman o insanlardan biri olmamıştı, ama yine de şu anda sıkıntıdan oflamaya başlamıştı.

"... Ve bir de her zaman her şeye *öfkeliydin*."

"Ah, hâlâ öfkeleniyorum, Miffy ..."

"Ah, Tanrım, Dexter Mayhew orada." Miffy şimdi bir eliyle omznunu sıkarak Emma'nın kulağına fısıldıyordu. "Onunla bir kere yaptığımızı biliyor musun?"

"Evet, söylemiştin. Bir çok defa."

"Hâlâ muhteşem görünüyor, değil mi? Öyle görünmüyor mu?" sonra bayılırcasına içini çekti. "Nasıl oldu da hiç birlikte olmadınız?"

"Bilmem; aksanım, tombulluğum yüzünden olabilir mi?"

"O kadar da *kötü* değildin. Hey, sevgilisini gördün mü? Şahane değil mi? Çok güzel olduğunu düşünmüyor musun?" Miffy cevap alma umuduyla döndü, ama Emma'nın çoktan gitmiş olduğunu görünce şaşırdı.

Konuklar, sınav sonuçlarını bekler gibi oturma planlarını öğrenmek için çadırın etrafında itiş kakış, merakla toplandılar. Dexter ve Emma da kendilerini kalabalığın içinde buldular.

"Masa beş," dedi Dexter.

"Benimki masa yirmi dört," dedi Emma. "Masa beş gelinin yanı sayılır. Yirmi dört tuvaletlerin yanında."

"Kişisel almamalısın"

"Ana yemek ne?"

"Dedikodulara bakarsan somon."

"Somon. Somon, somon, somon, somon. Bu düğünlerde o kadar çok somon yerim ki, yılda iki kere akıntıya karşı yüzme tutkum depreşir."

"Masa beşe gel. İsim kartlarını değiştiririz."

"Oturma planını kurcalamak mı? Bundan daha azı için adam vuruyorlar. Arkada bir giyotin var."

Dexter güldü. "Sonra da konuşuruz, olmaz mı?"

"Gel ve beni bul."

"Ya da sen gel, beni bul."

"Ya da sen gel, beni bul."

"Ya da sen beni bul."

Geçmişteki bir şeylerin cezasıymışçasına, Emma damadın Yeni Zelanda'dan gelen büyük halası ve amcasının arasına oturtulmuştu ve "şahane bir manzara,", "harika bir yaşam şekli," cümleleri arasında çok güzel bir üç saat geçirdi. Beş numaralı masadan, Dexter ve Sylvie, Callum ve sevgilisi Luiza'nın göz kamaştırıcı masasından yükselen kahkaha fırtınasıyla dikkati dağılıyordu. Emma kendine bir bardak daha şarap doldurdu ve bir kez daha manzarayı, yaşam tarzını sordu. Balinalar. Hiç gerçek balina görüp görmediklerini sordu, kıskançlıkla masa beşe bakarken.

Masa beşte, Dexter gıptayla masa yirmi dörde baktı. Sylvie, Dexter ne zaman şarap şişesine uzansa elini Dexter'ın bardağına kapatarak yeni bir oyun icat etmiş, uzun yemeği bir nevi refleks testine çevirmişti. Dexter puan kazandığında, kulağına eğilip, "Yavaş yavaş, tamam mı?" diye fısıldıyor, Dexter da dikkat edeceğine dair onu ikna ediyordu, ama sonuç Callum'ın çıldırtıcı özgüvenine kıskançlığını artıran bir sıkıntı olmuştu. Masa yirmi dörtte Emma bronz tenli yaşlı çiftle hevesli bir nezaketle konuşuyor, bir elini yaşlı adamın koluna koymuş dikkatle dinliyor, şakalarına gülüyordu; şimdi de tek kullanımlık makineyle çiftin fotoğrafını çekmek için geriye doğru yaslanmıştı. Dexter, Emma'nın mavi elbisesini fark etti, on yıl önce giymeyeceği türden bir şeydi; sonra elbisenin fermuarının beş altı santim kadar açılmış olduğunu fark etti; elbisesinin eteği kalçasına doğru sıyrılmıştı ve bunu Emma'nın Edinburgh'da Rankeillor Caddesi'ndeki evden çok kısa, ama capcanlı bir görüntüsü takip etti. Perdelerden süzülen şafak vakti aydınlığı, tek kişilik alçak bir yatak, Emma'nın eteği belinde toplanmış, kolları başının üzerinde. O zamandan beri ne değişmişti? Çok az şey. Güldüğünde

ağzının etrafında yine aynı çizgiler şekilleniyordu; sadece biraz daha derindiler şimdi. Gözleri hâlâ aynıydı; parlak ve cin gibi ve hâlâ bir sırrı saklar gibi dudakları sıkıca kapalı, gülmeye devam ediyordu. Pek çok bakımdan yirmi iki yaşında olduğundan daha çekiciydi. Artık saçlarını kendisi kesmiyordu ve kütüphane solgunluğunu, huysuzluğunu ve hırçınlığını yitirmişti. Bu yüzü ilk kez görüyor olsa ne hissedebileceğini düşündü Dexter. Masa yirmi dörde oturtulmuş olsa ve kendini tanıtsa... Bugün burada olan herkes bir yana, sadece onunla konuşmak isteyeceğini düşündü. İçkisini aldı ve sandalyesini iterek ayağa kalktı.

Ama bıçaklarla bardaklara vurulmaya başlanmıştı. Konuşmalar. Geleneklere uygun olarak, gelinin babası sarhoş ve beceriksiz, sağdıç, sarhoş ve keyifsizdi; gelinden hiç bahsetmeyelim. Her kadeh kırmızı şarapla Emma enerjisinin azaldığını hissediyordu; ana binadaki otel odasını, beyaz, temiz bornozu, reprodüksiyon posterleri düşünmeye başladı. Herkesin bayıldığı duşakabinlerden bir tane olmalıydı ve bir kişiye çok fazla gelecek kadar havlu. Sanki kararını vermesini ister gibi orkestra sesini yükseltti; basçı, *Another One Bites the Dust*[32] parçasının nakarat kısmını çalıyordu ve Emma günü bitirmeye, özel kadife bir çantanın içindeki bir dilim düğün pastasını alıp odasına çekilmeye ve uyumaya karar verdi.

"Afedersiniz, sizi bir yerden tanıyor olabilir miyim?"

Kolunda bir el, arkasında bir ses. Dexter, sarhoş sarhoş sırıtarak, elinde bir şişe şampanyayla yanına sokulmuştu.

Emma bardağını uzattı.

"Mümkündür, belki de."

Bir cızırtıyla birlikte müzik yeniden başladı, bütün dikkat-

[32] "Biri Daha Nalları Dikiyor." (Yay. N.)

ler Malcolm ve Tilly'nin özel şarkıları *Brown Eyed Girl*[33] eşliğinde kalçalarında romatizma varmış gibi ve başparmaklarını havaya kaldırarak dans ettikleri piste çevrildi.

"Güzel Tanrım. Yaşlı insanlar gibi dans etmeye ne zaman başladık biz?"

"Kendi adına konuş," dedi Dexter bir iskemleye ilişerek.

"Sen dans edebilir misin?"

"Hatırlamıyor musun?"

Emma kafasını salladı. "Pistte ıslık çalarak gömleğini çıkartıp oynamayı kastetmiyorum, gerçek danstan söz ediyorum."

"Elbette edebilirim." Emma'nın elini tuttu. "Kanıtlamamı ister misin?"

"Belki daha sonra." Dexter ayağa kalkıp Emma'nın elini çekiştirdi. "Hadi bir yere gidelim. Sadece sen ve ben."

"Nereye?"

"Bilmem. Galiba bir labirent varmış burada."

Bir *labirent* mi? Emma bir an durdu, sonra kalktı. "İyi, neden söylemedin?"

~

İki bardak alarak, çadırdan uzaklaşıp, gecenin içine yürüdüler. Hava hâlâ sıcaktı, birlikte gül bahçesinin içinden geçip kol kola, labirente doğru giderlerken tepelerinde gece kuşları uçuyordu.

"Peki, nasıl bir duygu?" diye sordu Emma. "Eski bir sevgiliyi başka bir adamın kollarına terk etmek."

"Tilly Killick eski sevgilim değil."

"Ah, Dexter..." Emma başını yavaşça salladı. "Ne zaman öğreneceksin?"

33 "Kahverengi Gözlü Kız." (Yay. N.)

"Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Anlamış olman gerekirdi, dur bakayım... Aralık 1992, Clapton'daki şu daire. Kızarmış soğan kokan ev."

Dexter irkildi. "Bundan nasıl haberin oldu?"

"Woolworths'e gitmek üzere evden ayrıldığım sırada siz birbirinizin ayağına benim en iyi zeytinyağımla masaj yapıyordunuz ve geri döndüğümde Tilly ağlıyordu; en iyi kilimim ve kanepem, mutfak masası ve duvarın yarısı yağlı parmak izleriyle doluydu, hatırlıyorum. Delilleri dikkatle inceleyip sonuca ulaştım. Ah, bir de, doğum kontrol aletini mutfaktaki çöp kutusunun üzerine bırakmıştın; bu da çok hoştu."

"Öyle mi yapmıştım? Bunun için özür dilerim."

"Artı, Tilly bana olayı anlattı."

"Anlattı mı?" Dexter ihanete uğramış gibi kafasını salladı. "Bu bizim sırrımız olmalıydı!"

"Kadınlar bu konuları konuşurlar, bilirsin. Onlara gizlilik yemini ettirmek bir işe yaramaz, eninde sonunda ortaya çıkar."

"Bunu ileride hatırlayacağım."

Artık labirentin girişine gelmişlerdi. Girişinde ağır ağaç bir kapı olan en azından üç metre yüksekliğinde düzgün bir şekilde biçilmiş bir çalılık. Emma, eli kapının demir kulpunda, durdu. "İyi bir fikir mi bu?"

"Ne kadar zor olabilir ki?"

"Ya kaybolursak?"

"Yıldızları falan takip ederiz." Kapı gıcırdayarak açıldı. "Sağa mı sola mı?"

"Sağa," dedi Emma ve labirentin içine doğru yürüdüler. Yüksek çalılar diplerinden renkli lambalarla aydınlatılmıştı; havada

şu yoğun ve sersemletici yaz kokusu vardı. "Sylvie nerede?"

"Sylvie iyi, şu anda Callum'lanıyor. Cazibeli, sahte İrlandalı milyoner ilgi odağı oldu. Onları baş başa bırakmaya karar verdim. Onunla rekabet edemem artık. Çok yorucu."

"Çok iyi götürüyor işleri, biliyorsun."

"Herkes öyle diyor."

"Kerevit işi galiba."

"Biliyorum. Bana da iş teklif etti."

"Kerevit çobanlığımı?"

"Henüz bilmiyorum. Benimle 'fırsatlar' hakkında konuşmak istiyor. 'İş, insandır,' dedi, ne demekse."

"Ama ya *Ekstrem Sporlar?*

"Ah," Dexter gülerek elini başına götürdü. "Seyrettin mi?"

"Hiçbir bölümünü kaçırmadım. Beni bilirsin, sabahın köründe, bisikletlerle ilgili zırvalardan daha fazla, dinlemeyi sevdiğim bir şey yoktur. En sevdiğim kısmı, hani şu 'havalı' diyorsun ya..."

"Böyle saçmalıklar söyletiyorlar bana."

"*Havalı* ve *tatlı.*"

"Yanıma kâr kalıyor, sanırım."

"Her zaman değil, kanka. Sola mı sağa mı?"

"Sanırım sola." Bir süre müziğin uzaktan gelen sesini dinleyerek sessizce yürüdüler. "Yazma işi nasıl gidiyor?"

"Ah, yaptığım zamanlarda iyi. Zamanımın çoğunu bisküvi yiyerek oturmakla geçiriyorum."

"Stephanie Shaw sana avans verdiklerini söyledi."

"Küçük bir miktar; Noel'e kadar idare eder. Sonrasına baka-

cağız. Muhtemelen tam zamanlı öğretmenliğe geri dönüş."

"Peki konusu ne kitabın?"

"Henüz emin değilim."

"Benim hakkımda, değil mi?"

"Evet, Dexter, tamamen senin hakkında kapkalın bir kitap. Adı da, *Dexter Dexter Dexter Dexter Dexter*. Sağa mı sola mı?"

"Solu deneyelim."

"Aslında sadece çocuklar için bir kitap. Genç kızlar, delikanlılar, ilişkiler, bu tür şeyler. Yıllar önce yönettiğim okul tiyatro oyunu *Oliver!*'ın etrafında dönüyor. Bir komedi."

"Yıllar demişken, çok iyi görünüyorsun."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle. Bazı insanlar daha iyi görünür, bazıları daha kötü. Sen kesinlikle daha iyi görünüyorsun."

"Miffy Buchanan, sonunda tombulluğumdan kurtulduğumu söyledi bana."

"Seni kıskanıyor. Muhteşem görünüyorsun."

"Teşekkürler. Senin de daha iyi göründüğünü söylememi mi istiyorsun?"

"Öyle düşünüyorsan, söyleyebilirsin."

"Peki, öylesin. Sola mı?"

"Sola."

"En azından, rock'n roll yıllarında olduğundan daha iyisin. *Hazır ol!* mu, neydi, o programı sunduğun dönemden." Emma tekrar konuşana kadar bir süre sessizce yürüdüler. "Senin için endişeleniyordum."

"Gerçekten mi?"

"Hepimiz endişeleniyorduk."

"Bir dönemdi yalnızca. Herkes buna benzer dönemler geçirebilir, değil mi? Biraz çıldırabilir."

"Öyle mi olur? Bana olmadı. Hey, umarım o rahatsız edici kasketi takmaktan vazgeçmişsindir."

"Yıllardır şapka takmadım."

"Bunu duyduğuma sevindim. Yoksa müdahale etmeyi düşünüyorduk."

"Nasıl olduğunu bilirsin, önce nasıl olduğunu bilmeden, bir hevesle sıradan şapkalarla başlarsın, sonra hiç anlamadan kasketlere, fötr şapkalara, melon şapkalara geçersin..."

"Yine bir kavşak. Sola mı sağa mı?" dedi Emma.

"Fikrim yok."

Her iki yöne de baktılar. "Eğlenceli yanının bu kadar çabuk bitmesi ne kadar hayret verici, değil mi?"

"Biraz oturalım mı? Şurada."

Çalı duvarların içinde alttan mavi floresan lambayla aydınlatılan, mermerden yapılma küçük bir bank yerleştirilmişti; soğuk taşın üzerine oturdular, bardaklarını doldurdular, kadeh tokuşturup omuzlarını birbirine vurdular.

"Tanrım, nerdeyse unutuyordum..." Dexter pantolonunun cebine uzandı, büyük bir dikkatle katlanmış bir peçeteyi çıkardı, bir büyücü gibi avucunda tuttu. Peçetenin içinde iki tane buruşuk sigara kuş yumurtaları gibi duruyordu.

"Cal'dan," diye fısıldadı. "Birini ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim. Yıllardır elimi sürmedim."

"İyi yapmışsın. Biz de bıraktık aslında. Ama burada kendimi güvende hissettim." Elleri titreyerek kaçak malı yaktı, "Beni

burada bulamaz..." Emma güldü. Şampanya ve yalnız olmak morallerini yükseltmişti ve ikisi de şimdi daha duygusal ve nostaljiktiler; bir düğünde ne hissetmeleri gerekiyorsa, tam olarak o durumdaydılar; dumanların arasından birbirlerine gülümsediler. "Callum, bizim Marlboro-Light kuşağı olduğumuzu söyler."

"Tanrım, çok sinir bozucu." Emma burnunu çekti. "Bir duman markasıyla tanımlanan koca bir jenerasyon. Daha fazlasını beklerdim." Gülümseyerek Dexter'a döndü. "Sen nasılsın bu aralar?"

"İyiyim. Biraz daha duyarlıyım."

"Tuvalet kabinlerinde seks cazibesini yitirdi mi?"

Dexter güldü, sigaranın ucunu inceledi. "Sistemimden bir şeyi çıkarmam gerekiyordu sadece, hepsi bu."

"Şimdi çıktı mı yani?"

"Sanırım öyle; çoğu..."

"Gerçek aşk sayesinde mi?"

"Kısmen. Hem de artık otuz dört yaşındayım. Otuz dört yaşında olunca bahanelerin tükenmeye başlıyor."

"Bahane mi?"

"Yani, yirmi iki yaşındayken saçma sapan bir şey yapınca, daha yirmi iki yaşındayım, diyebiliyorsun. Sadece yirmi beş yaşındayım, sadece yirmi sekiz yaşındayım. Ama, 'Sadece otuz dört yaşındayım,' olmuyor." Bardağından bir yudum aldı. Tekrar geriye doğru çalılara yaslandı. "Herkesin hayatında nasıl merkezi bir ikilem varsa; benim de vardı: Sadık, olgun, sevgi dolu bir ilişki yaşarken yine de üçlüye davet edilebilir misin?"

"Peki cevap ne, Dex?" diye sordu Emma ciddiyetle.

"Cevap, hayır, bunu yapamazsın. Bunu bir kez anladığında işler kolaylaşıyor."

"Doğru, seks partileri insanı geceleri sıcak tutmaz."

"Ve seks partileri yaşlandığın zaman da seninle olmaz." Bir yudum daha aldı. "Neyse, zaten davet edilmişliğim olduğundan da değil; sadece kendimi rezil ediyor, her şeyi berbat ediyordum. Kariyerimi berbat ettim, annemle ilişkimi berbat ettim..."

"... Bu doğru değil..."

"... Bütün dostluklarım berbat ettim." Sözlerini vurgulamak için Emma'nın koluna yaslandı, Emma da onun koluna. "Düşündüm ki, her şeyi yeniden düzene koymanın zamanıdır. Ve şimdi Sylvie'ye rastladım; o muhteşem biri, gerçekten öyle ve o beni yoldan sapmaktan alıkoyuyor."

"Sevimli bir kız."

"Öyle. Öyle."

"Çok güzel. Huzurlu."

"Bazen biraz korkutucu."

"Sempatik, sıcak bir Leni Riefenstahl[34] havası var onda."

"Lenny kim?"

"Boş ver."

"Tabii ki kesinlikle mizah duygusu yok."

"Evet, iyi ki de yok. Mizah duygusuna fazla değer verildiğini düşünüyorum," dedi Emma. "Sürekli aptalca bir şeyler yapıp yüzüne gözüne bulaştırmak çok sıkıcı. Ian gibi. Üstelik, Ian eğlenceli de değildi. Hayır, gerçekten düşlediğin birine sahip olmak çok daha iyi; ayaklarını ovacak biri."

Dexter, Sylvie'nin ayağına dokunduğunu hayal etmeye çalıştı, başaramadı. "Bana bir keresinde hiç gülmediğini, çünkü

34 Alman aktris, yapımcı ve sinema yönetmeni. *İradenin Zaferi* adlı filmi Nazilerin propaganda filmi olmuştur. (Yay. N.)

gülmenin yüzüne verdiği şekilden hoşlanmadığını söylemişti."

Emma alçak sesle kıkırdayarak güldü. "Vay canına," diyebildi yalnızca. "Vay canına. Ama onu seviyorsun, değil mi?"

"Ona tapıyorum."

"Tapmak. Evet, 'tapmak' daha da iyi."

"O heyecan verici biri."

"Öyle."

"Ve etrafımdaki her şeyi benim lehime değiştirdi de. Hapları, içkiyi bıraktım, sigara içmiyorum." Emma, Dexter'ın elindeki şişeye, ağzındaki sigaraya baktı. Dexter gülümsedi. "Özel durumlar hariç."

"Sonunda gerçek aşk seni buldu demek."

"Onun gibi bir şey." Emma'nın bardağını doldurdu. "Ya sen?"

"Ah, ben iyiyim. İyiyim." Lafı değiştirmek için ayağa kalktı. "Yürümeye devam edelim mi? Sola mı, sağa mı?"

"Sağa." İçini çekerek ayağa kalktı. "Hâlâ Ian'la görüşüyor musun?"

"Yıllardır görmüyorum."

"Ufukta başka biri yok mu?"

"Başlama, Dexter."

"Ne?"

"Evde kalmış kıza şefkat! Halimden çok hoşnudum, teşekkür ederim. Ayrıca, erkek arkadaşımla tanımlanmayı reddediyorum. Ya da eksikliğiyle." Artık hararetle konuşmaya başlamıştı. "Bir kez bu saçmalıklar için endişe etmemeye karar verdiğinde; flörttü, ilişkiydi, aşktı, falan filan; kendini özgür hissetmeye başlıyorsun, gerçek hayatla daha iyi ilişkiler kuruyorsun. Ayrıca bir

işim var ve onu seviyorum. Sanırım bu konuda düşünmek için bir yılım daha var. Parası az, ama özgürüm. Öğleden sonraları sinemaya gidiyorum." Bir an sustu. "Yüzme! Epey yüzüyorum. Kilometrelerce yüzüyorum, yüzüyorum, yüzüyorum. Tanrım, yüzmeyi çok seviyorum. Sanırım sola döneceğiz."

"Biliyor musun, ben de aynı şeyi hissediyorum. Yüzme konusunda değil, artık *flört* etmeme konusunda. Sylvie'yle olmaya başladığımdan beri zaman, enerji ve zihinsel anlamda bir sürü boş alan kazanmış gibiyim."

"Peki ne yapıyorsun bu zihinsel alanla?"

"Çoğunlukla *Tomb Raider* oynuyorum."

Emma güldü ve olmaya çalıştığından daha az kendine yeten ve güçlü biri olduğundan endişe ederek bir süre sessizce ilerledi. "Her neyse, bilirsin, tamamıyla sıkıcı ve sevgisiz biri değilim. Benim de parlak dönemlerim oluyor. Chris adında bir herifle çıkıyordum. Kendine dişçi diyordu ama aslında bir hijyenistti sadece."

"Ne oldu Chris'e?"

"Hayal oldu. Her zamanki gibi. Hep dişlerime baktığını düşünüyordum. Devamlı diş ipini önerirdi bana, *diş ipi, Emma, diş ipi.* Bir buluşmaya gitmek, diş muayenesine gitmek gibiydi. Çok fazla baskı. Ondan önce de Bay Godalming vardı." Ürperdi. "Bay Godalming. Ne felaketti."

"Bay Godalming kimdi?"

"Başka zaman anlatırım. Sola, sağa?"

"Sola."

"Her hâlükârda, çok ümitsiz kalacak olursam, son çare olarak senin teklifine başvururum."

Dexter durdu. "Hangi teklif?"

"Hatırlıyor musun, eğer kırk yaşında hâlâ bekâr olursam, benimle evleneceğini söylemiştin?"

"Söyledim mi bunu?" Suratını astı. "Ne kibirlilik..."

"O zaman ben de öyle düşünmüştüm. Ama merak etme, yasal olarak bağlayıcı bir şey değil, seni buna zorlamayacağım. Üstelik daha yedi yıl var. Zaman çok..." Tekrar yürümeye başladı ama Dexter arkada durmuş, en iyi vazoyu kırdığı ortaya çıkan bir çocuk gibi başını kaşıyordu.

"Bu teklifimi geri çekmek zorundayım, korkarım."

Emma durdu ve Dexter'a döndü.

"Ah, sahi mi? O niye?" dedi, ama bir tarafı niye olduğunu anlamıştı bile.

"Ben sözlüyüm."

Emma yavaşça gözlerini kırptı bir kez.

"Ne için sözlüsün?"

"Evlenmek için. Sylvie'yle."

Bir an geçti, yüzlerinden ne hissettiklerinin okunduğu bir yarım saniye, sonra Emma gülümseyip gülerek kollarını Dexter'ın boynuna doladı. "Ah, Dexter. Çok şaşırdım! Tebrikler!" Ve tam Dexter kafasını çevirdiği anda yanağını öpmek için hamle yaptı, dudakları bir an için birbirine değdi; ikisi de birbirinin ağzındaki şampanya tadını aldı.

"Memnun oldun mu?"

"Memnun mu? Yıkıldım! Ama gerçekten, çok ciddiyim, inanılmaz bir haber bu."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"İnanılmazdan da fazla, bu, bu... *havalı*! *Havalı* ve *tatlı*."

Dexter bir adım geri çekilerek ceketinin ceplerini karıştırdı.

"Aslında, seni bunun için buralara sürükledim. Bunu sana şahsen vermek istiyordum..."

Ağır, eflatun rengi kâğıttan yapılma kalın bir zarf. Emma büyük bir dikkatle eline aldı ve içine baktı. Zarf ipek kâğıtla yapılmış, davetiyenin kenarları elle koparılarak papirus süsü verilmişti. "İşte bu..." Emma, yukarıya doğru tuttuğu parmaklarının ucunda dengeledi zarfı. "... İşte buna düğün davetiyesi derim ben."

"Değil mi?"

"Gösterişli bir kırtasiye malzemesi."

"Her biri sekiz paund."

"Benim arabamdan daha pahalı."

"Kokla bak..."

"Koklamak mı?" Çekinerek burnuna götürdü zarfı. "Kokuyor! Düğün davetiyelerin *kokulu mu?*

"Lavanta kokusu."

"Hayır, Dex; *para* bu. *Para* kokuyor bu." Dikkatle kartı açtı, okurken Dexter dikkatle yüzüne bakıyor, eskiden parmak uçlarıyla kâküllerini nasıl düzelttiğini hatırlıyordu. "Bay ve Bayan Lionel Cope, kızları Sylvie'yle Bay Dexter Mayhew'un düğününe sizleri davet ederler..." Bunu gerçekten basılı gördüğüme inanamıyorum. 14 Eylül, Cumartesi. Dur bir dakika, sadece..."

"Yedi hafta var..." Ve söylediğinde nasıl değişeceğini görmek için bu olağanüstü yüze bakmaya devam etti Dexter.

"Yedi hafta mı? Bu işler yıllar alır sanırdım?"

"Yani, genellikle öyle olur, ama işte bu nasıl derler, zorunlu bir düğün..."

Emma somurttu, artık orada değildi.

"Üç yüz elli davetli."

"Sen demek istiyorsun ki?.."

"Sylvie hamile gibi bir şey. Tamam, gibi falan değil. Hamile. Gerçekten hamile. Bir bebek taşıyor."

"Ah, Dexter!" Bir kez daha yüzünü Dexter'a döndü. "Babası kim, biliyor musun? Şaka yapıyorum! Tebrikler. Tanrım, demek ki mermilerini boşa atmamışsın." Yüzünü iki elinin arasına aldı. "Sen evleniyorsun?"

"Evet!"

"... Ve *baba* oluyorsun?

"Biliyorum! Kahrolası ben... baba!"

"Buna izin var mı? Yani izin verecekler mi?"

"Görünüşe göre."

"Şu sigara hâlâ duruyor mu?" Dexter cebine uzandı. "Sylvie bu konuda ne düşünüyor?"

"Çok mutlu! Hamileliğin onu şişmanlatacağından endişe ediyor."

"Böyle bir ihtimal var sanırım..."

Dexter, Emma'nın sigarasını yaktı. "... Ama bunu istiyor; evlenmeyi, çocuk yapmayı, bir başlangıç yapmayı. Otuzlu yaşlarının ortasında yalnız biri olmak istemiyor..."

"BENİM gibi!!!"

"Kesinlikle, sonunun senin gibi olmasını istemiyor!" Emma'nın elini tuttu. "Ben öyle düşünmüyorum tabii ki."

"Biliyorum. Şaka yapıyorum. Dexter, tebrikler."

"Teşekkürler. Teşekkürler." Bir anlık duraksama. "Devam etmeme izin verir misin?" dedi son sigarayı Emma'nın dudaklarından alıp kendi ağzına yerleştirirken. "Şuna bir bak..." Cüzda-

rından lekelenmiş gibi duran, kare şeklinde bir kâğıt çıkardı ve ışığa tuttu. "On iki haftalık resmi. İnanılmaz, değil mi?"

Emma, kâğıt parçasını aldı ve görev icabı göz gezdirdi. Bir ultrason resminin güzelliği yalnızca ana babaların vakıf olabileceği bir şeydir, ama Emma daha önce de böyle şeyler görmüştü ve kendinden beklenenin ne olduğunu biliyordu. "Çok güzel," diyerek içini çekti; bu gerçekte Dexter'ın cebinin içinin Polaroid bir fotoğrafı da olabilirdi.

"Bak... bu omurgası."

"Harika bir omurga."

"İncecik küçük parmaklarını bile çıkarabilirsin buradan."

"Oooo. Kız mı erkek mi?"

"Kız, umarım. Ya da erkek. Fark etmez. Ama güzel bir şey, değil mi?"

"Kesinlikle harika olduğunu düşünüyorum. Kahretsin, Dexter, sana bir dakika için sırtımı döndüm!.."

Bir kez daha kollarını dolayarak boynuna sarıldı. Kendini sarhoş, sevgi ve mutlak bir hüzünle dolu hissetti; sanki bir şeyin sonuna gelinmiş gibiydi. Buna benzer bir şeyler söylemek istedi, ama bunu şakayla geçiştirmenin en iyisi olacağına karar verdi. "Tabii ki benim gelecekteki mutluluk şansımı yerle bir ettin, ama senin için çok sevindim, gerçekten."

Dexter ona bakmak için başını çevirdi ve birden aralarında bir şey hareket etti; Dexter'ın göğsünde, canlı ve titreyen bir şey.

Emma elini oraya koydu. "Bu kalbin mi?"

"Cep telefonum."

Geriye çekilip iç cebinden telefonu çıkarmasına izin verdi. Telefonun ekranına göz atıp, ayılmak için kafasını salladı ve

suçlu gibi, sigarayı Emma'nın eline tutuşturdu. Kendi kendine çabuk çabuk söylendi, "Sarhoş görünme, sarhoş görünme, sarhoş görünme." Tüzüne bir tele-satış gülümsemesi yerleştirerek telefonu açtı.

"Merhaba, aşkım!"

Emma Sylvie'yi duyabiliyordu. "Neredesin sen?"

"Bir bakıma kayboldum sayılır."

"Kaybolmak mı? Nasıl kaybolabilirsin?"

"Yani, bir labirentin içindeyim, işte..."

"*Labirent* mi? Ne yapıyorsun *labirentte?*

"Sadece... bilirsin... dolaşıyorum. Eğlenceli olur diye düşünmüştük."

"Eğlendinizse çok iyi. Burada yaşlı bir teyzenin Yeni Zelanda hakkında ötmesini dinlemekten sıkıldım..."

"Biliyorum ve uzun zamandır çıkmaya çalışıyorum, bu sadece, bilirsin... labirent gibi burası!" Dexter kıkırdayarak güldü, ama telefondan ses gelmedi. "Alo? Orada mısın hâlâ? Beni duyabiliyor musun?"

"Yanında biri mi var, Dexter?" dedi Sylvie sesini alçaltarak.

Hâlâ ultrason resmine büyülenmiş gibi yapan Emma'ya göz attı. Bir an düşündü, sonra Emma'ya arkasını döndü ve yalan söyledi. "Tabii, bizimkilerden bir çete var burada. On beş dakika daha deneyip sonra bir tünel kazacağız, o da işe yaramazsa içimizden birini yeriz artık."

"Tanrı'ya şükür, Callum burada. Ben Callum'la konuşmaya gidiyorum, çabuk ol, tamam mı?"

"Tamam. Yoldayım. Hoşça kal, sevgilim!" Kapattı. "Sesim sarhoş gibi mi çıkıyordu?"

"Hiç de değil."

"Buradan hemen çıkmalıyız."

"Bana uyar." Emma, umutsuzca her iki yöne de baktı. "Ekmek kırıntılarından iz bırakmalıydık." Sanki cevap gibi bir uğultu oldu, arkasından bir çıt sesi ve labirenti aydınlatan bütün lambalar teker teker sönerek onları karanlıkta bıraktı.

"Bu çok güzel oldu," dedi Dexter. Gözleri karanlığa alışana kadar bir süre daha durdular. Orkestra *It's Raining Men*[35] şarkısını çalıyordu ve onlar da sanki nerede oldularına dair bir ipucu olacakmış gibi boğuk sesi dinliyorlardı.

"Geri dönmeliyiz," dedi Emma. "Adamlar yağmaya başlamadan."

"İyi fikir."

"Bir hilesi olmalı, değil mi?" dedi Emma. "Hatırladığım kadarıyla, sol elini duvara koyacaksın ve hiç bırakmadan yürüdüğün sürece, sonunda dışarı çıkarsın."

"Yapalım o zaman!" Dexter kalan şampanyayı iki bardağa boşaltıp, boş şişeyi otların üzerine koydu. Emma topuklu ayakkabılarını çıkarttı, parmak uçlarını çalılara yerleştirdi; başlangıçta biraz tedbirli, yapraklardan oluşan loş koridorda yürümeye başladılar.

"Gelecek misin peki? Düğünüme."

"Elbette geleceğim. Töreni bozmayacağıma söz veremem yine de."

"Bunu ben söylemeliydim!" İkisi de karanlıkta gülümsediler ve yürümeye devam ettiler.

"Aslında senden bir iyilik isteyecektim."

35 "Gökten Erkek Yağıyor." (Yay. N.)

"Lütfen, lütfen benden şahit olmamı isteme, Dex."

"Hayır, o değil, sadece, uzun zamandır bir konuşma yazmaya çalışıyorum, acaba sen bana yardım edebilir misin diye merak ettim?"

"Hayır!" diyerek güldü Emma.

"Neden hayır?"

"Ben yazarsam daha az duygusal olur, sanırım. Ne hissediyorsan açık açık yaz bence."

"İyi bir fikir mi bu, bilemiyorum. 'İkram servisine teşekkür ederim, bu arada korkudan altıma ettim.'" Gözlerini kısarak karanlığa baktı. "Bunun işe yarayacağından emin misin? Sanki daha da içeri giriyoruz."

"Güven bana."

"Her neyse, her şeyi senin yazmanı istemiyorum, sadece bir cila yapsan..."

"Üzgünüm, kendi başının çaresine bakacaksın." Bir üç yol ağzına geldiler.

"Buradan kesinlikle geçmiştik."

"Sadece güven bana. Yürümeye devam ediyoruz."

Sessizce yürüdüler. Yakınlardaki orkestra Prince'in *1999* parçasına geçiş yaptı, konuklardan çığlıklar yükseldi. "Bu şarkıyı ilk duyduğumda bilim-kurgu olduğunu sandım. 1999. Havada giden arabalar, hap şeklinde yiyecekler, ayda tatiller. Artık 1999'a geldik, ben hâlâ lanet olası Fiat Panda'yı kullanıyorum. Hiçbir şey değişmedi."

"Benim bir aile adamı olmam hariç."

"Aile adamı. Güzel Tanrım, korkmuyor musun?"

"Bazen. Ama sonra çocuk büyütmeyi beceren bazı ahmakla-

ra bakıyorsun. Diyorum ki, eğer Miffy Buchanan bunu yapabiliyorsa, ne kadar zor olabilir ki?"

"Bebekleri bara götüremezsin, bunu biliyorsun. Öyle yerlerde tuhaf kaçarlar."

"Evet. Evde oturmayı öğreneceğim."

"Ama mutlusun, değil mi?"

"Evet? Sanırım öyleyim. Sen?"

"Daha mutlu. Mutlumsu."

"Mutlumsu. Evet, mutlumsu, fena değil."

"Ümit edebileceğimizin en fazlası." Sol elinin parmak uçları tanıdık gelen bir heykele dokundu ve Emma o anda tam olarak nerede olduklarını anladı. Önce sağa, sonra sola dönmek onları dışarıya, gül bahçesine çıkaracaktı yeniden; partiye, Dexter'ın nişanlısına ve arkadaşlarının yanına; konuşmak için zamanları olmayacaktı. Aniden rahatsız edici bir hüzün hissetti, birden durdu, geriye döndü ve Dexter'ın iki elini de ellerinin arasına aldı.

"Partiye geri dönmeden önce sana bir şey söyleyebilir miyim?"

"Söyle."

"Birazcık sarhoşum."

"Ben de, sorun değil"

"Sadece... seni özledim, biliyorsun."

"Ben de seni özledim."

"Ama çok, çok fazla, Dexter. Seninle konuşmak istediğim o kadar çok şey vardı ki, ama sen yoktun..."

"Benim için de aynı."

"Ve o şekilde kaçıp gittiğim için kendimi bir parça suçlu hissediyorum."

"Seni suçlamadım. Bazı zamanlar bir parça... iğrenç oluyordum."

"Bir parçadan daha fazla, korkunç derecede rezildin..."

"Biliyorum."

"Bencil, kibirli ve gerçekten sıkıcı..."

"Evet, bunu belirtmiştin."

"Ama yine de, biraz dayanmak zorundaydım, annene olanlar, her şey..."

"Bunlar bahane olamaz yine de."

"Evet, olamaz, ama yine de sana bir darbe vurmuştu."

"Senin yazdığın mektup duruyor hâlâ. Şahane bir mektup, minnettarım."

"Ama yine de, seninle temas kurmak için daha çok çaba göstermeliydim. Arkadaşlarına destek olman gerekir, öyle değil mi? Darbe alan arkadaşlarına."

"Seni suçlamıyorum..."

"Ama öyle olsa bile..." Gözlerindeki yaşları fark ederek utandı.

"Hey, hey, neler oluyor, Em?"

"Özür dilerim, çok sarhoşum hepsi bu..."

"Buraya gel." Kollarıyla sardı Emma'yı, yüzü şampuan ve ıslak ipek kokan ensesine değdi; Emma da onun ensesine doğru nefes alıyordu, tıraş losyonu kokusu, ter, alkol ve takım elbisenin kokusu... Emma, soluğunu toplayıp konuşana kadar bir süre bu şekilde kaldılar.

"Sana bunun ne olduğunu söyleyeceğim. Bu... seni görme-

diğim zamanlarda, her gün seni düşündüm, *her gün* bir başka nedenle..."

"Ben de aynı..."

"... Bazen sadece 'Dexter'ın bunu görmesini isterdim,' ya da 'Dexter şimdi nerededir?' ya da 'Tanrım, şu Dexter, tam bir ahmak,' şeklinde olsa bile; ne demek istediğimi anlıyorsun... Bugün seni görünce, seni yeniden kazandığımı düşünmüştüm; en iyi arkadaşımı. Ve şimdi bütün bunlar, düğün, bebek falan... Senin için çok sevindim, Dex. Ama, seni yeniden kaybettiğimi hissediyorum."

"Kaybetmek mi? Nasıl?"

"Ne olduğunu biliyorsun; bir ailen var, sorumlulukların değişiyor, insanlarla temasını yitiriyorsun..."

"Öyle olması gerekmez."

"Hayır, gerçekten, hep öyle olur, biliyorum. Farklı önceliklerin olacak, bütün o yeni arkadaşların, doğum öncesi okulda tanışacağınız, bebekleri olan ve seni anlayabilecek genç, hoş çiftler... Ya da bütün gece uyanık kaldığın için çok yorgun olacaksın..."

"Aslına bakarsan, pek fazla sorun çıkarmayan o bebeklerden edineceğiz." Dexter, Emma'nın kahkahalarını göğsünde hissedebiliyordu ve o anda Emma'yı güldürebilmekten daha güzel bir duygu olmadığını düşündü. "Öyle biri olmayacağım. Sana söz veriyorum."

"Sahi mi?"

"Kesinlikle."

Ona bakmak için kendini çekti Emma. "Yemin eder misin? Bir daha ortadan kaybolmak yok?"

"Sen kaybolmazsan, ben de kaybolmam."

Ağızları birbirine değdi, dudakları büzüldü, gözleri açık, ikisi de hareketsiz kaldılar. An havada asılı kaldı; muhteşem bir kafa karışıklığıyla.

"Saat kaç?" dedi Emma dehşetle yüzünü buruşturarak.

Dexter ceketinin kolunu çekiştirdi, saatine baktı. "Gece yarısı olmak üzere."

"Evet! Gitmeliyiz."

Az önce ne olduğundan ve olmak üzere olanlardan emin olmadan sessizce yürüdüler. İki dönüş daha onları yeniden labirentin girişine, partiye getirdi. Emma, ağır meşe kapıyı açmak üzereydi ki, Dexter elini tuttu.

"Em?"

"Dex?"

Emma'nın elini tutup, yeniden labirente dönmek istedi. Telefonunu kapatmalıydı, parti bitene kadar içeride kalmalı, kaybolmalı ve bütün olanlar hakkında konuşmalıydılar.

"Yeniden arkadaş mıyız?" dedi sonunda.

"Yeniden arkadaşız." Dexter'ın elini bıraktı. "Şimdi git ve nişanlını bul. Onu *tebrik etmek* istiyorum."

BÖLÜM ON DÖRT

Babalık

15 Temmuz 2000, Cumartesi

Richmond, Surrey

Jasmine Alison Viola Mayhew.

Yeni bin yılın üçüncü gününde, akşamın geç saatlerinde doğmuştu. İki kilo dokuz yüz gram ağırlığında, zayıf ama sağlıklıydı ve Dexter'a bakılırsa, anlatılamayacak kadar güzeldi; hayatını ona adayacağını biliyordu, ama aynı zamanda yeni bir iş bulmasının zor olduğunu da açıkça hissediyordu.

O gece, kırmızı suratlı bohça kucağında, plastik hastane iskemlesinde otururken, Dexter Mayhew ciddi bir karar aldı: Bu andan itibaren doğru şeyi yapacaktı. Birkaç biyolojik ve cinsel zorunluluk bir yana, yapacağı her şey kızı için olacaktı. Hayat, Jasmine'in sürekli denetimi altında sürecekti. Onun utanmasına, acı çekmesine, endişe duymasına yol açabilecek hiçbir şey yapmamalıydı ve Dexter'ın hayatında utanmasını gerektirecek hiçbir şey kesinlikle yer almamalıydı artık.

Bu ağırbaşlı karar yaklaşık doksan beş dakika sürdü. Tuvalet kabinine oturup, sigarasının dumanını boş bir su şişesine üflemeye çalışırken, bir kısmı aradan kaçmış olmalıydı ki duman

dedektörünü çalıştırdı, yorgun karısını ve kızını çok ihtiyaçları olan uykularından uyandırdı; elinde hâlâ sarı-gri duman dolu, kapağı kapalı şişeyle tuvaletten çıktığında, karısının kısılmış, yorgun gözlerindeki bakışlar her şeyi anlatıyordu: Bu iş Dexter Mayhew'a göre değil.

Aralarındaki giderek büyüyen anlaşmazlık, yeni yüzyıl başladığından beri iyice alevlenmişti ki, Dexter kendini işsiz buluverdi, hatta bir iş olasılığı bile yoktu. *Ekstrem Sporlar*'ın izlenme grafiği acımasızca düşmüştü, açıkça anlaşılıyordu ki hiç kimse, bisiklet sürücüleri bile, hafta içi bir günde, o kadar geç saatlere kadar programı beklemiyorlardı; havalı ve tatlı olmasının hiç önemi yoktu. Program, sona doğru aksayarak ilerliyordu ve Babalık İzni, ondan daha az rağbet gören işsizlik durumuna dönüşmüştü.

Evi taşıyarak geçici bir avuntu sağlandı. Epey direnmeden sonra, Belsize Park'taki bekâr dairesi yüklü bir meblağ karşılığında aylık olarak kiraya verildi; Richmond'da, eli yüzü düzgün, taraçalı bir eve taşınıldı. Dexter, Surrey'ye taşınmak için çok genç olduğunu söyleyerek –henüz otuz beş yaşındaydı– durumu protesto etti, ama yaşam kalitesi anlamında tartışılabilecek bir şey yoktu; iyi okullar, ulaşım bağlantıları, parkın içinde dolaşan geyikler. Sylvie'nin anne-babasına yakındı, ikizler de yakınlarda yaşıyorlardı; sonuçta Surrey kazandı ve mayıs ayında bitmek tükenmek bilmez ve son derece pahalı bir iş olan, her ahşap yüzeyi cilalama, destekleyici olmayan her duvarı yıkma işine giriştiler. Mazda spor araba da gitti; bir önceki ailenin, yok edilebilmesi imkânsız müşterek kusmuk kokularını taşıyan ikinci el bir aile arabasına kurban edildi.

Mayhew ailesi için çok önemli bir seneydi, Dexter kendini hiç ummadığı kadar keyifle ev düzer halde bulmuştu. Aile

hayatını, inşaat sektörünün genişletilmiş bir kolu olarak hayal ediyordu: Mavi tulumlar içinde, ellerinde badana ruloları olan çekici, genç bir çift, eski bir çay sandığından çanak çömlek çıkararak eski büyük kanepeye çöküyorlardı. Kabarık tüylü köpekleri parkta gezdirmeyi, yorucu ama eğlenceli gece mamalarını hayal etti. Yakın gelecekte, deniz kayalıklarına gidilecek, sahilde ateşler yakılacak, suların sürüklediği ağaçlarda uskumru kızartılacaktı. Zekice oyunlar icat edip raflara koyacaktı. Sylvie çıplak bacaklarının üzerine onun eski gömleklerini giyecekti. Trikolar. Bir dolu triko giyecek ve ailesi için bir dolu triko sağlayacaktı.

Ama bunun yerine alçı tozlarının arasından görünen, aşağılayıcı, huysuz bakışlar vardı. Sylvie, görünürde ustalar yüzünden olsa da, anne babasının evinde giderek daha fazla zaman geçirmeye, kocasının başarısızlığını sık sık yüzüne vurmaya başlamıştı. Arada bir telefon edip, arkadaşı Callum'ı, kerevit baronunu görmesini, iş teklifini kabul etmesini tavsiye ediyordu, ama Dexter direniyordu. Belki sunuculuk kariyeri yeniden toparlanabilir ya da yapımcı olarak iş bulabilir, belki kameramanlık ya da editörlük işini öğrenebilirdi. Bu arada ustalara yardım edebilir, masrafları azaltabilirdi ve bu maksatla kendine bir çay yaptı, bisküvi aldı, biraz Lehçe öğrendi ve sistre makinesinin gürültüsü eşliğinde PlayStation oynadı.

Bir zamanlar televizyon sektöründeki yaşlı insanlara ne olduğunu merak ederdi; şimdi cevabı bulmuştu. Stajyer editör ve kameramanlar yirmi dört- yirmi beş yaşlarındalardı ve yapımcı olarak hiç tecrübesi yoktu. Kendisine ait olan Mayhem TV Ltd. iş olmaktan ziyade, onun hareketsizliğinin gerekçesi olmaya başlamıştı. Vergi yılının sonunda, muhasebe giderlerini önlemek için resmen kapanmış, yirmi top antetli kâğıt utanç verici şekilde tavan arasını boylamıştı. Hayatındaki tek ışık Emma'yla birlikte

geçirdiği zamanlar, Jerzy ve Lech'le birlikte sıva yapmayı öğrenmesi gerekirken sinemaya sıvıştığı zamanlardı. Ama hissettiği bu melankoli, bir salı öğleden sonrasında sinemadan gün ışığına çıktığında dayanılmaz bir hal aldı. Babalık yeminine ne olacaktı? Artık sorumlulukları vardı. Nihayet haziran ayının başında pes ederek, Callum O'Neill'ı görmeye gitti ve Doğal Malzeme ailesine katılmaya davet edildi.

Ve bu yılki Aziz Swithin Günü Dexter Mayhew'u yulaf ezmesi renginde kısa kollu bir gömlek, mantar renginde kravatla, günlük roka stoklarının Victoria İstasyonu şubesine naklini idare ederken buluyor. Araç sürücüsü yanında bir not levhasıyla dikilip gözlerini açık açık üzerine dikerken, Dexter yeşillik kutularını sayıyor ve arkasından ne geleceğini içten içe tahmin ediyor.

"Siz eskiden televizyonda değil miydiniz?"

Buyrun bakalım...

"Eskiden, zamanın sisli geçmişi içinde," diye cevaplıyor umursamaz bir tavırla.

"Adı neydi? *rahatla* gibi bir şeydi galiba."

Başını kaldırıp bakma.

"Onlardan biriydi. İrsaliyeyi mi imzalayacağım, nedir?"

"Ve Suki Meadows'la çıkmıştınız."

Gülümse, gülümse, gülümse.

"Dediğim gibi çok uzun zaman önceydi. Bir, iki, üç..."

"Suki bugünlerde her yerde görünüyor, değil mi?"

"Altı, yedi, sekiz..."

"Muhteşem bir kadın."

"Çok hoştur. Dokuz, on."

"Onunla çıkmak nasıl bir şeydi?"

"Gürültülü."

"Peki; size ne oldu?"

"Hayat. Başıma gelen şey hayat." Not levhasını şoförün elinden alıyor. "Burayı imzalıyorum, değil mi?"

"Doğru. Orayı imzalıyorsunuz."

Dexter faturayı imzalayıp en üstteki kutuya elini sokuyor, bir avuç roka alıp tazeliğini kontrol ediyor. "Roka, bizim zamanımızın göbek salatası," demeye bayılıyor Callum; ama Dexter biraz acı buluyor.

Doğal Malzemeler'in asıl merkezi, Clerkenwell'deki temiz, modern, meyve sıkacakları, armut koltukları, üniseks tuvaletleri, langırt masaları, yüksek hızlı internet bağlantısı olan depo; duvarlarda Andy Warhol tarzı devasa inek, tavuk, kerevit tabloları asılı. Kısmen çalışma yeri, kısmen genç yatak odası, mimarlar buraya ofis tabelası yerine, Helvetica yazı karakteriyle "düşler alanı" tabelası koydular. Ama Dexter'ın düşler alanına girebilmesi için önce yol yordam öğrenmesi gerekiyor. Cal, bütün yöneticilerinin ellerinin kirlenmesine pek meraklı; bu yüzden Dexter, bir ay boyunca, imparatorluğun son ileri karakolunda, gölge müdür olarak, acemi kadrosunda çalışıyor. Son üç hafta içinde meyve sıkacaklarını temizledi, sandviç hazırlamak için kafasına bone taktı, kahve çekti, müşterilere servis yaptı ve her şeyin yolunda gitmesine kendisi de şaştı. Hepsi buydu işte; Callum'ın söylemeye bayıldığı gibi: İş, insan demekti.

İşin en kötü yanı, eski bir televizyon sunucusunu çorba servisi yaparken gören müşterilerin yüzünden bir an için geçen acıma ifadesini kabul etmekti. Otuzlu yaşlarının ortasındakiler, kendi

akranları en beterleri. Bir zamanlar meşhur olup –bu ufak çaplı bir şöhret olsa da– şöhretini yitirmek, yaşlanmak ve belki biraz kilo almak, yaşarken ölmek gibi bir şey ve yazar kasanın arkasında duran Dexter'a gözlerini dikerek, bir prangalı hapishane mahkûmuna bakar gibi bakıyorlar. Bazen, "Gerçekte daha ufak tefekmişsiniz," diyorlar ve bu doğru, artık kendini küçük hissediyor. "Yeter ama," demek istiyor kepçeyle mercimek çorbası koyarken. "Her şey iyi. Burada huzurluyum. Burada olmaktan hoşnudum ve bu geçici bir iş sadece. Yeni bir iş öğreniyorum ve ailemi geçindiriyorum. Yanına biraz ekmek ister miydiniz? Tam buğday mı, karışık tahıllı mı?"

Doğal Malzemeler'in sabah vardiyası 06:30'dan 16:30'a kadar sürüyor, kasayı teslim ettikten sonra Richmond treninde cumartesi alışverişçilerine katılıyor. Sonra, kendi evine ulaşana kadar, içleri dışarıdan göründüğünden çok daha büyük olan Viktorya tarzı sıra evlerin olduğu sokağa doğru yirmi dakikalık sıkıcı bir yürüyüş yolu var. Bahçe patikasında yürürken (bahçe patikası var; nasıl oldu bu?), Jerzy ve Lech'i ön kapıyı kaparlarken görüyor, arkadaşça bir ses tonuyla ve adamlar Polonyalı da olsalar, hafif bir Doğu Londra aksanıyla konuşmaya zorunlu hissediyor kendini.

"Czesc! Jak si e masz?"[36]

"İyi akşamlar, Dexter," diyor Lech, anlayışla.

"Bayan Mayhew, evde mi o?" *Sözcüklerin yerlerini böyle değiştirmelisin; kuraldır bu.*

"Evet, evde."

Sesini alçaltıyor. "Nasıllar bugün?"

"Biraz... yorgun, sanırım."

36 (Lehçe) Merhaba! Nasılsınız? (Ç. N.)

Dexter somurtuyor ve şakayla nefesini tutuyor. "Yani endişelenmeli miyim?"

"Biraz belki."

"Alın." Dexter iç cebine uzanıyor, Doğal Malzemeler'in ballı yulaf gofretinden iki tane uzatıyor. "Çalınmış maldır. Herkese söylemeyin, tamam mı?"

"Tamam, Dexter."

"*Do widzenia.*"[37] Evin bir yerinde, büyük ihtimalle birilerinin ağlayacak olduğunu bilerek kapıya yürüyüp anahtarlarını çıkarıyor. Bazen bir nöbet cetvelleri varmış gibi hissediyor.

Jasmine Alison Viola Mayhew, yeni cilalanmış döşemeleri korumak için yayılmış plastik örtünün üzerinde kararsız bir şekilde oturmuş, girişte bekliyor. Oval yüzünün ortasına yerleştirilmiş küçük, düzgün, kusursuz yüz hatlarıyla annesinin minyatür bir kopyası ve Dexter bir kez daha sefil bir dehşet duygusuyla etkisi azalan güçlü bir sevgi hissediyor.

"Merhaba, Jas. Özür dilerim, geciktim," diyor kızını kucağına alırken. Elleri kızın belini kavrıyor, başının üzerine kaldırıyor. "Günün nasıl geçti, Jas?"

Oturma odasmdan bir ses geliyor. "Onu böyle çağırmamanı isterdim. Adı Jasmine, *Jazz* değil." Sylvie, örtüyle kaplanmış kanepede uzanmış dergi okuyor. "Jazz Mayhew, berbat bir şey. Lezbiyenlerden oluşan bir funk grubunda saksafoncu adı gibi. *Jazz.*"

Dexter, kızını omzuna alıp kapı girişinde duruyor. "Eğer sen Jasmine adını verdiysen, o da Jas diye çağrılacaktır."

"Adını *ben* koymadım, *biz* koyduk. Ve dediğin gibi olacağını da biliyorum, sadece bundan hoşlanmadığını söylüyorum."

37 (Lehçe) Hoşça kalın. (Ç. N.)

"Güzel, kızımla konuşma tarzımı tamamen değiştiririm."

"İyi, sevinirim."

Kanepenin ucunda duruyor, gösterişli bir tavırla saatine bakıyor ve *Yeni bir dünya rekoru,* diye düşünüyor. *Daha eve gireli kırk beş saniye oldu ve yanlış bir şey yapmayı başardım!* Düşündükleri, kendine acıma ve düşmanlığın tam bir karışımı ve bunu yüksek sesle söylemeye hazırlanırken, Sylvie suratını asarak oturuyor; gözleri nemli, dizlerine sarılıyor.

"Üzgünüm, hayatım, berbat bir gün geçirdim."

"Ne oldu?"

"Kız uyumak istemedi bir türlü. Bütün gün uyanıktı; sabahın beşinden bu saate kadar."

Dexter bir yumruğunu beline koyuyor. "Hayatım, dediğim gibi kafeinsiz kahve verseydin..." Ama bu tür şakalar doğal gelmiyor Dexter'a; zaten Sylvie de gülümsemiyor.

"Bütün gün ağlayıp sızlandı, dışarısı çok sıcak, içerisi sıkıcı; Jerzy ile Lech her yerde çalışıyorlar; bilmiyorum, sinirlerim bozuldu, hepsi bu." Dexter oturuyor, Sylvie'ye sarılıp, alnından öpüyor. "Yemin ediyorum, yine bu lanet olası parkın etrafında dolaşmak zorunda kalacak olursam, çığlık atarım."

"Fazla dolaşmayacaksın artık."

"Gölün etrafında defalarca, defalarca yürüyorum; salıncaklara gidip, yine göle dönüyorum. Günümün en güzel olayı neydi biliyor musun? Bebek bezinin bittiğini sandım. Waitrose'a gidip bebek bezi almak zorunda olduğumu düşündüm ve sonra birkaç bebek bezi buldum ve *çok* heyecanlandım."

"Gelecek ay işe geri dönüyorsun."

"Tanrı'ya şükür!" Dexter'ın omzuna devriliyor ve içini çekiyor. "Belki bu akşam gitmemeliyim."

"Hayır gitmen gerek! Haftalardır bunu bekliyorsun!"

"Gerçekten bir *bekârlığa veda partisi* havasında değilim. Bunun için çok yaşlıyım."

"Saçmalık..."

"Ve endişeleniyorum..."

"Ne için endişe ediyorsun, benim için mi?"

"Seni bir başına bıraktığım için."

"Otuz beş yaşındayım, Sylvie, bir evde daha önce de yalnız kaldım. Hem zaten yalnız olmayacağım ki, Jas bana bakar. Çok iyi vakit geçireceğiz, öyle değil mi Jas? Min. Jasmine."

"Emin misin?"

"Kesinlikle." *Bana güvenmiyor,* diye düşünüyor. *İçeceğimi düşünüyor. Ama içmeyeceğim. Hayır, içmeyeceğim.*

Bekârlığa veda partisi, Sylvie'nin arkadaşları arasında en zayıf ve en kötü kalplisi olan Rachel'ındı ve gece kalacakları için, yakışıklı bir kokteyl garsonunun yanı sıra otelde bir süit oda kiralanmıştı. Bir limuzin, bir restoran, gece kulübünde bir masa, ertesi gün öğlen kahvaltısı; her şey kabarık e-postalar aracılığıyla planlanmıştı. Sylvie, ertesi gün akşamüzerine kadar dönmeyecekti ve Dexter ilk kez gece boyunca iş başında olacaktı. Sylvie banyoda makyaj yaparken, Dexter'ın diz çöküp Jasmine'e banyo yaptırmasını seyrediyor.

"Saat sekize doğru yatırırsın, tamam mı? Kırk dakika sonra."

"Olur."

"Bir sürü mama var, sebzeciklerden püre de yaptım." *Sebzecikler. Sebzecikler* deme şekli ne kadar sinir bozucu. "Buzdolabındalar."

"Sebzecikler dolapta, bunu anladım."

"Eğer onu sevmezse, dolapta hazır kavanozlar var; ama sadece acil durumlar için."

"Peki ya cips? Cips veririm ona, olmaz mı? Tuzunu silkelersem..."

Sylvie kafasını sallıyor, rujunu sürüyor. "Kafasını destekle."

"... Ya tuzlu fıstık? Yeterince büyüdü, öyle değil mi? Küçük bir kase yer fıstığı?"

Bir elini banyodan çıkarıp, karısının kahverengi baldırını tutuyor. "Bu arada, müthiş görünüyorsun."

"Ellerin ıslak." Bacağını çekiyor. Altı haftadan beri sevişmiyorlardı. Dexter, doğumdan sonra bir soğukluk ve asabiyet olacağını tahmin etmişti, ama epey zaman geçmişti ve Sylvie bazen öyle bir şekilde bakıyordu ki ona... "Hayır, aklından bile geçirme" bakışı.

"Bu gece geri dönmeni isterdim," diyor.

... Hayal kırıklığı. İşte bu. Hayal kırıklığı.

" Jasmine'e dikkat et... Kafasını destekle!"

"Ne yapacağımı biliyorum!" diye kestirip atıyor. "Tanrı aşkına!"

İşte yine orada, o bakış. Bir şeyler yanlış gidiyor. İstediğim bu değildi.

Kapı zili çalıyor.

"Taksi geldi. Acil bir durumda beni cep telefonumdan ara otelden değil, tamam mı?" Ve dudaklarını Dexter'ın tepesine konduruyor, sonra küvete doğru eğilip kızına daha inandırıcı bir öpücük veriyor. "İyi geceler, kıymetlim. Benim için babanla ilgilen..." Annesi banyodan çıkarken Jasmine surat asıp, dudak-

larını büküyor; gözlerinde bir dehşet ifadesi var. Dexter bunu görüyor ve gülüyor. "Nereye gidiyorsun, anne?" diye fısıldıyor. "Beni bu ahmakla bırakma!" Aşağıda kapı nihayet kapanıyor. Sylvie gitti, şimdi tek başına ve bir dizi ahmakça iş gerçekleştirmek için özgür artık.

Her şey mutfaktaki televizyonla başlıyor. Dexter, iskemlesine bağlamaya çalışırken Jasmine bağırmaya başlıyor bile. Bunu her zaman Sylvie için yapar ama şu anda kıvranarak çığlık atıyor; kaslardan ve sesten oluşmuş küçük bir paket sanki; ortada gözle görülür bir neden olmamasına karşın, şaşırtıcı bir kuvvetle bağırarak kıvranıyor ve Dexter kendini, *Konuşmayı öğren, tamam mı?* diye düşünürken buluyor. Kahrolası bir dil öğren ve nerede hata yaptığımı söyle bana. Ne kadar zaman sonra konuşabilir acaba? Bir yıl? On sekiz ay? En çok ihtiyaç duyulduğu zamanda konuşmayı böyle reddetmek bir çılgınlık, absürd bir tasarım hatası. Muhabbete, hazırcevaplılığa gerek yok, temel bilgileri verecek kadar konuşma yeter. *Baba, gazım var. Bu etkinlik merkezi beni bitiriyor. Sancım var.*

Sonunda iskemleye oturtabiliyor, ağlama ve sızlanmalar biraz yumuşuyor; Dexter mama kaşığını yapabildiği kadar ağzına sokmaya çalışıyor, sürekli olarak durup kaşığın kenarıyla, Jasmine'in yüzüne tıraş köpüğü gibi yapışan püreyi temizliyor. Biraz sakinleşir umuduyla tezgâhın üzerinde duran, Sylvie'nin onaylamadığı küçük televizyonu açıyor. Çünkü bugün cumartesi, televizyonun en çok izlendiği zaman; Suki Meadows'un yüzünü kaçınılmaz şekilde karşısında buluyor. Televizyon merkezinden canlı yayın; merakla bekleyen halka çekiliş sonuçlarını sunuyor. Midesinin kışkançlıkla kasıldığını hissediyor, sonra üzülerek kafasını sallıyor, tam kanalı değiştirmek üzereyken Jasmine'in, eski sevgilisinin coşkulu haykırışlarından büyülenmiş bir şekilde, sessizce oturduğunu fark ediyor.

"Bak Jasmine, babanın eski sevgilisi! Gürültücü değil mi? Gürültücü bir kız değil mi?"

Suki artık zengin biri; eskisinden daha da şen şakrak, ünlü ve halk tarafından çok seviliyor. Hiç anlaşamamalarına ve ortak bir yönleri olmamasına karşın, eski sevgilisine ve fotoğraflarının gazetelerde yayınlandığı yirmili yaşların sonlarındaki dönemlere bir özlem hissediyor Dexter. *Suki bu gece ne yapıyordur?* diye merak ediyor. "Baban belki de onu bırakmamalıydı," diyor yüksek sesle; siyah taksilerde, kokteyllerde, otel barlarında, demiryolu köprülerinde geçirilen geceleri düşünüyor; cumartesi günlerinin başta boneyle dolma doldururken geçirilmediği eski günleri.

Jasmine yeniden ağlamaya başlıyor çünkü nasıl olduysa gözüne tatlı patates kaçmış; onu temizlerken canı sigara istiyor. Neden içmesin, geçirdiği bu günden sonra neden kendine bir ikramda bulunmasın? Sırtı ağrıyor, başparmağının kabuğu soyuluyor, parmakları kerevit ve kahve kokuyor ve bir ikrama ihtiyacı olduğuna karar veriyor. Bir nikotin hediyesine ihtiyacı var.

İki dakika sonra bebek taşıma çantasını üzerine geçirmeye çalışıyor. Ağlayan Jasmine'i önüne oturtuyor ve üç şeritli caddede, dükkânların olduğu sıkıcı, küçük çarşıya gitmek üzere yola koyuluyor. Nasıl olup da buraya geldiğine şaşıyor; cumartesi gecesi, Surrey'de bir alışveriş çarşısına? Richmond bile değil, banliyönün banliyösü; bir kez daha çekici kız arkadaşlarıyla birlikte şehirde bir yerlerde takılan Suki'yi düşünüyor. Jasmine uyuduktan sonra belki telefon eder; yalnızca merhaba demek için. İçki içip, eski sevgiliyi aramak; neden olmasın?

İçki dükkânının kapısını açarken içinde hoş bir ürperti hissediyor ve kapıyı açar açmaz yüksek bir içki duvarıyla burun buruna geliyor. Hamilelikten bu yana, kaçamakları, her gün içki içmeyi önlemek için evde içki bulundurmama uygulaması var.

"Sen orada tek başına sarhoş olurken bir salı gecesinde kanepenin üzerinde oturmaktan patlıyorum," demişti Sylvie ve bunu bir meydan okuma olarak alan Dexter az ya da çok içmeyi bırakmıştı. Ama şimdi kendini bir içki dükkânında buluyor; bir sürü malzeme var burada ve hepsi birbirinden hoş geliyor gözüne; bu fırsatı kullanmamak aptallık olur. Biralar, kırmızı, beyaz şaraplar; hepsinden alıyor; ayrıca emin bir yere koymak üzere iki şişe kaliteli Bordeaux şarabı ve yirmi adet sigara alıyor. Sonra, neden olmasın? Tayland lokantasından bir paket servis alıyor.

Birazdan, güzel caddelerden küçük, güzel evine doğru hızlı adımlarla yürürken, güneş batıyor ve Jasmine göğsünde uyuyakalıyor. Uyuyan bebeği yerinden çıkarmadan mutfağa gidiyor, şişeyi açıyor, bardağını dolduruyor; kolları bebeğin etrafında bir bale dansçısı gibi, tuhaf bir şekilde kıvrılıyor. Bir tören havası içinde bardağa bakıyor, sonra bir yudumda boşaltıyor ve şöyle düşünüyor: *Bu kadar leziz bir şey olmasaydı, içmemek çok daha kolay olurdu.* Omuzlarındaki gerilim geçerken, mutfak tezgâhına doğru yaslanıyor. Alkolü bir tür canlandırıcı, enerji veren bir şey olarak aldığı bir dönem olmuştu, ama şimdi bütün ana babaların içkisi gibi alıyor; bir tür müsekkin gibi. Kendini daha rahat hissederek, uyuyan bebeği kanepenin üzerindeki yastıklardan yapılmış yuvaya yerleştiriyor ve küçük banliyö evi bahçesine gidiyor: Çimento torbalarının üzerine bir örtü serilmiş durumda. Bebek çantasını hâlâ çıkarmıyor, sadece biraz gevşetip, omuzunun üzerinden tabanca kılıfı gibi sarkıtıyor. Mesaisi bitmiş bir polise benziyor belki; cinayet masasından, yorgun bir romantik; aksi ama tehlikeli, işinden arta kalan zamanlarda Surrey'de çocuk bakıcılığı yapan bir polis. Bu etkiyi tamamlamak için gereken tek şey bir sigara. İki haftadır ilk sigarası; saygılı bir tavırla yakıyor, ilk nefesin o muhteşem lezzetini tadıyor, tütünün çatır-

tısını duyacak kadar kuvvetle içine çekiyor. Yanan yapraklar ve benzin, 1995 kokuyor.

Beyni, işle ilgili konulardan arınıyor; falafel sarmalardan, yulaflı kurabiyelerden ve akşamla ilgili ümit beslemeye başlıyor; belki, yorgun ana babaların nirvanası sayılan huzurlu dinginlik durumuna sahip oluyor. Sigarasının izmaritini bir kum yığınının dibine sokuşturuyor, merdivenleri parmak uçlarında çıkarak Jasmine'i odasına yerleştiriyor ve panjurları indiriyor. Usta bir kasa hırsızı gibi, bebeği uyandırmadan bezini değiştirmeye niyetleniyor.

Tam bez değiştirme minderinin üzerine yatırmışken, bebek uyanıyor ve yeniden o berbat, kulak tırmalayıcı ağlamasma başlıyor. Dişlerinin arasından soluyarak elinden geldiği kadar çabuk ve düzgünce altını değiştiriyor. Bebek sahibi olmanın olumlu yanlarından birisi olarak, bebek kakası nasıl zararsız, çiş ve kaka nasıl da kötü niteliklerini kaybetmiştir; eğlenceli olmasa bile en azından zararsızdır. Hatta ablasının iddiasma göre, "kızarmış ekmeğin üzerine koyup yiyebilirsin". Bu kadar zararsız ve hoş kokuludur bu "kaka".

Öyle bile olsa, onun tırnaklarınızın altına bulaşıp katılaşarak yetişkinlere has niteliğe ulaşmasını istemezsiniz. Küçük Jasmine'in imalatı iki yüz elli gram kadar fıstık ezmesi görünümünde ve her nasılsa bunu sırtına bulaştırmayı becermişti. Aç karnına içtiği şaraptan biraz başı dönerek yarım paket bebek mendiliyle, mendiller bitince günlük seyahat kartının kenarıyla elinden geldiği kadar temizliyor. Hâlâ sıcak olan bohçayı kimyasal kokan bez torbasına atıyor. Bu arada Jasmine durmaksızın ağlıyor. Sonunda temiz pak olduğunda bebeği alıp, omzuna doğru kaldırıyor, baldırları ağrımaya başlayana kadar ayaklarında zıplatıyor ve mucizevi bir biçimde, Jasmine yine sessiz.

Bebeği karyolasına yatırıyor ve hemen çığlık atmaya başlıyor bebek. Kaldırınca susuyor. Yatırıyor, çığlık atıyor. Dexter durumun farkında, ama Çin börekleri soğur, şarap şişesi açık beklerken ve küçük oda yoğun şekilde sıcak bebek kakası kokarken Jasmine'den bu kadar fazla şey talep etmek, o kadar çözümsüz, o kadar temelden yanlış bir durum ki... "Koşulsuz sevgi" ifadesi ortalıkta fazlaca dolaşıyor ama şu anda Dexter birtakım koşulların dayattığını hissediyor. "Hadi, Jas, adil ol, iyi bir kız ol. Baban saat beşten beri ayakta, unuttun mu?" Jasmine bir kez daha susuyor, Dexter'ın boynuna değen nefesi sıcak ve düzenli; büyük bir dikkatle bir kez daha yatırmayı deniyor. Bebek çantası *hâlâ* boynunda asılı; bu kez kendini bomba imha uzmanı gibi hissediyor; yavaş, yavaş, yavaş.

Yine ağlamaya başlıyor.

Dexter umursamadan kapıyı kapatıyor ve merdivenlerden iniyor. Sert olmalı. Acımasız olmalı, kitaplar böyle söylüyor. Eğer dilden anlıyor olsaydı, Dexter ona açıklayabilirdi: *Jasmine, ikimizin de özel zamanlara ihtiyacı var.* Televizyonun karşısında yemeğini yiyor, ama bebeğin ağlamasını duymazlıktan gelmek çok zor. Kontrollü ağlama diyorlar buna, ama Dexter kontrolünü kaybediyor; ağlamak istiyor ve karısına karşı korkunç bir öfke hissetmeye başlıyor; nasıl sorumsuz bir kahpedir ki bir bebeği babasıyla yalnız bırakır? Buna nasıl cesaret eder? Televizyonu kapatıyor ve bir bardak daha şarap doldurmaya gidiyor, ama şaşkınlıkla şarap şişesinin boşaldığını görüyor.

Sorun değil. Yeryüzünde, içine süt konarak çözülmeyecek hiçbir ana baba sorunu olamaz. Biraz mama hazırlıyor, sonra merdivenleri tırmanıyor, biraz başı dönüyor, kulakları uğulduyor. Öfkeli küçük surat, Dexter süt şişesini eline tutuşturduğunda yumuşuyor, ama yine bağırıyor; şişenin kapağını sıkıştırma-

dığı için sıcak mamanın akıp yatak örtüsüne, yatağa, bebeğin gözlerine, burnuna döküldüğünü gördüğü anda canhıraş bir çığlık kopuyor; şimdi gerçekten ağlıyor, nasıl ağlamasın; babasının gizlice odasına sokulup iki yüz elli gram sıcak sütü suratına döktüğü düşünülürse... Telaşla bir tülbent bulmaya çalışıyor, onun yerine temiz çamaşır yığınından Jasmine'in en iyi kaşmir hırkasını buluyor, bununla Jasmine'in saçlarına, gözlerine bulaşan mama topaklarını temizliyor; her defasında bebeği öpüp, kendine küfrediyor –*ahmak, ahmak, ahmak, özür dilerim, özür dilerim*– ve diğer koluyla mamadan ıslanan yatağı, bebeğin elbiselerini, bezini, hepsini yere fırlatarak değiştirme çalışmasına başlıyor. Şu anda kızının konuşamamasına seviniyor. "Şu haline bak, budala," derdi kızı konuşsaydı, "bir bebeğe bile bakamıyorsun." Bir kolunda bebek olduğu halde aşağıya inip tek eliyle yeniden mama yapıyor, tekrar yukarı çıkıyor, bebek omzunda uykuya dalana kadar karnını doyuruyor karartılmış odada.

Kapıyı yavaşça kapatıyor, parmak uçlarında çıplak merdivenleri iniyor; kendi evinde bir hırsız adeta. İkinci şişe şarabı açıyor mutfakta. Bardağa dolduruyor.

Saat ona geliyor. Televizyon seyretmeyi deniyor; şu *Big Brother* adlı şeyi, ama seyretmeyi anlamsız buluyor ve televizyon endüstrisinin durumundan hoşnutsuzluk hissediyor. "Anlamıyorum," diyor yüksek sesle. Müziği açıyor; evinizi bir Avrupa butik otelinin lobisi gibi hissedeceğiniz türden bir derleme ve Sylvie'nin dağılmış dergisini okumaya çalışıyor, ama bu bile onu aşıyor şu anda. Oyun konsolunu açıyor, ama oyunların hiçbiri aradığı huzuru vermiyor. Bir yetişkinin arkadaşlığına ihtiyaç duyuyor; ağlayıp bağırmayan, sızlanmayan ve uyumayan biriyle sohbet etmeye. Telefonu alıyor. Adamakıllı sarhoş artık, ve sar-

hoşluğun zorlamasıyla eski dayanılmaz isteği hissediyor: Çekici bir kadına aptalca bir şeyler söyleme isteği.

~

Stephanie Shaw'un yeni bir meme pompası var. Son model, Finlandiya malı, tişörtünün altında dıştan takma bir motor gibi pır pır ederek çalışırken, onlar kanepede oturmuş, *Big Brother*'ı seyretmeye çalışıyorlar.

Emma, bu akşam bir akşam yemeğine davet edildiğini sanmıştı, ama Whitechapel'a geldiğinde Stephanie ve Adam'ı yemek yapamayacak kadar yorgun bulmuştu; umuyorlardı ki Emma bunu sorun etmezdi. Yemek yerine oturup, süt pompasının uğultusu salona bir süt sağım kulübesi havası verirken, televizyon izleyip sohbet ediyorlar; vaftiz annenin hayatındaki bir başka muhteşem gece.

Emma'nın artık katılmak istemediği, hepsi bebeğe odaklı konuşmalar dönüyor ortada. Yeteri kadar romandan söz etmişlerdi önce ve evet, arkadaşının özelliklerini böyle minyatür bir bünyede görmenin eğlenceli ve etkileyici bir yanı da vardı. Ve tabii ki başkalarının mutluluğuna tanıklık etmek de mutluluk vericiydi her zaman için.

Ama *bu kadar çok* mutluluk fazlaydı; bu yıl evden her çıkışında yeni bir bebek suratına bastırılıyordu adeta. Birinin bir tuğla kalınlığındaki tatil resimlerini görünce de aynı berbat korkuyu hissediyor: *Harika, çok iyi zaman geçirmişsiniz, ama bundan bana ne?* Bu nedenle arkadaşları, işlerinin berbatlığından, hangi ilaçları kullandıklarından falan bahsettikleri zaman Emma büyülenmiş yüz ifadesini takınıyor sürekli.

Ama çocuk doğurma mucizesi ve genel olarak ana baba olmanın başkalarına aktarılabilecek bir yanı yok. Emma, yarım

kalmış uykuların gerginliğinden konuşmak istemiyor; böyle olacağını daha önce işitmemişler miydi hiç? Bebeğin gülümsemesinde bir işaret aramayı da istemiyor; ya da eskiden nasıl da annesine benzediği, ama şimdi babasına benzemeye başladığı, ama ağzının tıpkı annesi gibi olduğu da ilgilendirmiyor onu. Ya ellerin boyutuyla ilgili şu takıntı nedir? İnce, küçük parmaklı küçük eller; asıl kocaman eller olsaydı, üzerine konuşmak daha anlamlı olurdu. "Bebeğin şu kürek gibi kocaman ellerine bir bak!" Bu, konuşmaya değer bir şey işte.

"Uyumak üzereyim," diyor Stephanie'nin kocası Adam, oturduğu koltukta başını yumruğuyla desteklerken.

"Gitsem iyi olacak sanırım," diyor Emma.

"Hayır! Kal!" diyor Stephanie, ama geçerli bir neden göstermiyor.

Emma bir paket cips daha yiyor. Arkadaşlarına ne oldu böyle? Eskiden eğlenceli, eğlenceyi seven, muhteşem ve ilginç tiplerdiler; ama uzun zamandır çoğu geceler, kokulu odalarda, bunun gibi yorgun, rahatsız edici ölçüde boş gözlerle bakan çiftlerle, bebeğin giderek küçüleceği yerde büyümesine şaşarak geçiyor. Bir bebek emeklediğinde, bu sanki hiç beklenmeyen bir olaymış gibi atılan coşkulu çığlıklardan yoruldu artık. Ne bekliyorlardı acaba, uçmasını mı? Bebeğin kafasının kokusuna karşı da duyarsız. Denedi bir kere, saat kayışı gibi kokuyor.

Çantasındaki telefon çalıyor. Ekranda Dexter'ın adını görüyor, ama cevaplama zahmetine girmiyor. Hayır, Whitechapel'dan çıkıp Richmond'a kadar gidip Dexter'ın ağzıyla kızının göbeğini gıdıklamasını görmek istemiyor. Erkek arkadaşlarının Yeni Nesil Genç Baba rollerinden adamakıllı sıkılmış durumda: Bitkin ama iyi huylu, bezgin ama blucin ve ceketten oluşan kılık kıyafetleri içinde modern görünümlü, dünyaya bir ufaklık armağan

ettikleri için kendilerine saygı duyan, gururlu ve göbekli tipler. Fitilli kadife ceketlerinde bir parça çiş ve saçlarında biraz kusmuk olan, tarihin ilk cesur öncüleri.

Tabii bunların hiçbirini yüksek sesle söyleyemiyor. Bir kadının bebekleri, daha özelde bebekler hakkında konuşmayı sıkıcı bulmasında doğal olmayan bir şey var. Onun mutsuz, kıskanç ve yalnız olduğunu düşünürler. Ama herkesin ona, uyuyabildiği, özgür olduğu, kendine ayıracak zamanı olduğu için, flört etme ve canı istediği zaman Paris'e gidebilme imkânı olduğu için ne kadar *şanslı* olduğunu söylemesinden de sıkılıyor. Sanki onu teselli ediyorlarmış gibi geliyor; buna içerliyor ve küçümsendiğini hissediyor. Üstelik Paris'e gittiği falan da yok! Özellikle arkadaşlarından, ailesinden ve televizyonda duyduğu biyolojik saat konusundaki şakalardan sıkılıyor. İngilizcedeki en aptalca, anlamsız ifade "bekâr"; onu hemen arkasından "çikolata müptelası" takip ediyor ve Emma, pazar gazete eklerinin hayat tarzı fenomeni olmayı reddediyor. Evet, kimi nasihatleri, bazı pratik öğütleri anlayabilir ama işler tamamen kontrolden çıkmış durumda.

Evet, ara sıra kendini mavi hastane gömleği içinde, yüzü terli ve ıstırap içinde hayal ediyor; ama elini tutan adamın yüzü inatla belirsizliğini koruyor ve bu da üzerinde kafa yormamayı seçtiği bir fantezi olarak kalıyor.

Olduğu zaman, eğer olursa, o çocuğa tapar, küçücük ellerini anlamlandırır, konaklı küçük kafasının kokusunu bile alır. Bıngıldaktan, uykusuzluktan, gaz sancılarından, her ne halt varsa hepsinden söz eder. Günün birinde ufacık patikler karşısında kumrular gibi ötebilir hatta. Ama o zaman gelene kadar mesafesini korur, sakinliğini ve dinginliğini bozmaz.

Stephanie sağma işini tamamlıyor ve güzel bir şarap gibi ışığa tutarak Adam'a gösteriyor. Harika bir meme pompası olduğu konusunda hepsi hemfikir oluyorlar.

"Sıra bende!" diyor Emma, ama kimse gülmüyor ve sanki bunu bekliyormuş gibi üst kattaki bebek uyanıyor.

"Birinin icat etmesi gereken şey," diyor Adam, "kloroformlu bebek mendili."

Stephanie içini çekiyor ve ağır ağır yürüyerek çıkıyor; Emma artık kesinlikle eve gitmesi gerektiğine karar veriyor. Geç yatıp müsveddeler üzerinde çalışabilir. Telefon yine titriyor. Dexter'dan mesaj var. Ona eşlik etmek için Surrey'ye sürüklenir mi, diye soruyor.

Telefonu kapatıyor.

~

"... Yolun uzun olduğunu biliyorum, sanırım doğum sonrası depresyon geçiriyorum. Bir taksiye atla, ben öderim. Sylvie evde yok. Olsa da fark etmez, ama... fazla bir oda var, istersen burada kalabilirsin. Her neyse, mesajı aldığında beni ara. Hoşça kal." Tekrar hoşça kal deyip dememekte tereddüt ediyor ve telefonu kapatıyor. Anlamsız bir mesaj. Gözünü kırpıp başını sallıyor, biraz daha şarap dolduruyor. Telefonun adres defterinde ilerlerken S harfine geliyor; Suki'nin cep telefonu.

Önce bir cevap gelmiyor ve Dexter kendini rahatlamış hissediyor. Çünkü ne olursa olsun, eski sevgiliye telefon etmek ne kadar iyi olabilir? Telefonu kapatmak üzereyken o karakteristik bağırışı duyuyor.

"ALO!"

"Hey, selam!" Sunucu gülümsemesini takınıyor.

"KİMSİNİZ?" Arkadan bir partinin gürültüsü geliyor, belki de bir restoran.

"Şamata kopuyor orada!"

"NE? KİMSİN?"

"Tahmin et bakalım!"

"NE? SENİ DUYAMIYORUM..."

"Dedim ki, tahmin et bakalım?..."

"SENİ DUYAMIYORUM, KİMSİN?"

"Tahmin et!"

"KİM?"

"DEDİM Kİ..." Oyun yorucu olmaya başlıyor, böylece doğrudan, "Ben Dexter!" diyor.

Bir anlık duraklama.

"Dexter? *Dexter Mayhew?*"

"Kaç tane Dexter tanıyorsun, Suki?"

"Hayır, hangi Dexter olduğunu biliyorum, ben sedece... HEEEEY, DEXTER! Selam, Dexter! Bekle..." Bir sandalyenin çekildiğini işitiyor ve Suki'nin restorandan çıkıp merakla koridora yürüdüğünü hayal ediyor. "Nasılsın, Dexter?"

"İyiyim, iyi, ben sadece... bilirsin, bu akşam seni televizyonda gördüğümü söylemek için aradım; bana eski günleri düşündürttü ve bir arayıp merhaba, demeliyim, dedim. Bu arada, muhteşem görünüyordun. Televizyonda. Programı da beğendim. Harika bir format." Harika *format* ım? Seni soytarı. "Nasılsın, Suki?"

"Ah, iyiyim, iyiyim."

"Her yerdesin! İşini çok iyi yapıyorsun! Gerçekten!"

"Teşekkürler. Teşekkürler."

Bir sessizlik oluyor. Dexter'ın parmağı kapatma düğmesine gidiyor. Kapat. Hat gidiyormuş gibi yap. Kapat, kapat, kapat, kapat...

"Ne kadar oldu, beş yıl mı, Dex!"

"Biliyorum, şimdi seni düşünüyordum, çünkü televizyonda gördüm. Çok iyi görünüyordun. Nasılsın?" *Bunu söyleme, daha önce söyledin. Dikkatini topla!* "Neredesin demek istedim? Çok gürültülü..."

"Restoranda. Birkaç arkadaşla akşam yemeğindeyim."

"Tanıdığım biri var mı?"

"Sanmam. *Yeni* arkadaşlar."

Yeni arkadaşlar. Düşmanlık olabilir mi bu? "Anladım. Tamam."

"Peki. Sen neredesin, Dexter?"

"Ah, evdeyim."

"Evde mi? Cumartesi gecesi? Bu sen değilsin galiba!"

"Evet, biliyorsun..." Ona evlendiğini, bir çocuğu olduğunu, banliyöde yaşadığını söylemek üzere ki bunları söylemesinin, bu telefon görüşmesinin abesliğini büsbütün ortaya çıkaracağını düşünerek sessiz kalmayı tercih ediyor. Sessizlik biraz daha devam ediyor. Pacha'ya giderken bir kez giydiği pamuklu süveterin üzerinde sümükten bir apolet olduğunu fark ediyor, parmak uçlarındaki yeni kokuyu duyuyor; bebek bezinin ve karidesli krakerlerin berbat bir karışımı.

Suki konuşuyor. "Ana yemek şimdi geldi..."

"Tamam, her neyse, sadece eski günleri düşünüyordum da, seni görmenin hoş olabileceğini düşündüm! Bilirsin, öğle yemeği ya da bir şeyler içmek için..."

Sanki Suki tenha bir köşeye gitmiş gibi, içeriden gelen müzik uzaklaşıyor. Katılaşmış bir sesle konuşuyor: "Biliyor musun, Dexter? Bunun o kadar iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Ah, tamam."

"Demek istediğim şu, seni beş yıldır görmedim ve düşünüyorum ki, bu olduğunda, genellikle bir nedeni vardır, öyle değil mi?"

"Sadece düşünmüştüm..."

"Diyorum ki, aslında bana hiçbir zaman hoş bile davranmadın, benimle hiç ilgilenmedin, çoğu zaman sarhoş gezerdin..."

"Ah, bu doğru değil!"

"Bana *sadık* bile olmadın, Tanrı aşkına, devamlı ayakçıları, garson kızları düzmekle meşguldün; şimdi birden ortaya çıkıp, sanki eski kankaymışız gibi telefon edip, 'eski günlere' özlem duymanı anlayamıyorum; altı altın ayımız, dürüst konuşmak gerekirse, benim için çok boktandı."

"Tamam, Suki, taşı gediğine koydun."

"Hem üstelik başka biriyle beraberim, gerçek, gerçekten hoş biri ve çok mutluyum. Ve işin doğrusu şu anda beni bekliyor."

"Güzel! Git öyleyse! GİT!" Üst katta Jasmine ağlamaya başlıyor; belki de utancından.

"Öyle çekip gidip, sonra sarhoş olduğunda telefon edip sana koşmamı bekleyemezsin..."

"Beklemiyorum... ben sadece... Tanrım, tamam, iyi, unut gitsin!" Jasmine'in uluması ahşap merdivenlerde yankılanarak aşağıya ulaşıyor.

"Bu ses de ne?"

"Bebek."

"Kimin bebeği?"

"Benim bebeğim, bir kızım var. Yedi aylık."

Dexter'ın utanmasına yetecek kadar uzun bir sessizlik oluyor, sonra Suki konuşuyor: "O zaman ne demeye bana çıkma teklif ediyorsun?"

"Sadece. Bilirsin. Arkadaşça bir görüşme."

"Benim arkadaşlarım var," diyor Suki çok alçak sesle. "Bence sen en iyisi git ve kızma bak, tamam mı, Dex?" Ve telefonu kapatıyor.

Bir süre oturup boş hattı dinliyor. Sonunda telefonu indiriyor, gözünü dikip bakıyor, sonra tokat yemiş gibi kafasını sallıyor. *Tokat* yedi.

"Evet, bu gayet iyiydi," diye mırıldanıyor.

Adres Defteri, Numarayı Düzenle, Numarayı Sil. "Suki'nin telefonunu silmek istediğinden emin misin?" diye soruyor telefon. Lanet olsun, evet, evet, sil onu, evet! Tuşlara deli gibi basıyor. Numara Silindi, diyor telefon, ama bu yeterli değil; Numara İmha Edildi, Numara Buharlaştırıldı; ihtiyacı olan bu. Jasmine'in çığlıkları tepe noktasına ulaşıyor, Dexter birden ayağa fırlıyor ve telefonu duvara fırlatıyor; Farrow and Ball marka duvar kâğıdının üzerinde kara bir leke kalıyor. Tekrar fırlatıyor.

Suki'ye küfrederek, aptallığı için kendine küfrederek küçük bir şişe süt hazırlıyor, kapağını sıkıca kapatıp cebine koyuyor, şarabı kavrayıp merdivenlerden yukarı, Jasmine'in ağlamasına koşuyor; kulak tırmalayıcı berbat ses şimdi boğazını tırmalayarak çıkıyormuş gibi. Odaya dalıyor.

"Lanet olsun, Jasmine, çeneni kapa, tamam mı?!" diye bağırıyor; Jasmine'in, gözleri korkuyla açılmış, yatağın içinde oturduğunu görünce hemen elleriyle ağzına vuruyor. Kızını kucağı-

na alıp, sırtını duvara dayayarak oturuyor, kızını göğsüne yaslayıp ağlamasını bastırmaya çalışıyor, sonra kucağına yatırıyor, dikkatle alnını okşuyor; bu işe yaramayınca, hafif hafif başının arkasını ovmaya başlıyor. Başparmağınla bastırabileceğin gizli bir nokta olması gerekmez mi? Avucuyla bebeğin elinde daireler çiziyor, bebek öfkeyle parmaklarına kenetlenip bırakıyor. Hiçbir şey işe yaramıyor; büyük kalın parmakları, onu deniyor, bunu deniyor, hiçbir şey fayda etmiyor. *Belki kendini iyi hissetmiyor,* diye düşünüyor; *belki de sadece annesi yanında olmadığı için yapıyor.* İşe yaramaz baba, işe yaramaz koca, işe yaramaz evlat.

Ama ya iyi değilse? *Sancısı olabilir,* diye düşünüyor. *Ya da dişi çıkıyor olabilir, dişi mi çıkıyor?* Korku sarmaya başlıyor. Hastaneye mi gitmeli? Belki de, ama şimdi araba kullanamayacak kadar sarhoş. İşe yaramaz, işe yaramaz, işe yaramaz adam. "Hadi, *dikkatini topla,*" diyor yüksek sesle. Rafta bir hap kutusu var, üzerinde "Uyuklamaya neden olabilir," yazıyor; İngiliz dilindeki en güzel sözcükler bunlar. Eskiden, "Ödünç alabileceğim bir tişörtün var mı?" sözcükleriydi. Şimdiyse, "Uyuklamaya neden olabilir".

Biraz sessizleşene kadar dizinde zıplatıyor Jasmine'i, sonra dolu kaşığı bebeğin dudaklarına götürüyor. Ondan sonraki yirmi dakika çılgınca bir kabare ortaya koymakla geçiyor; kızına sallanan, konuşan hayvan taklitleri yapıyor. Sınırlı repertuarından neşeli sesler, değişik bölgesel aksanlar çıkarıyor. Resimli kitapları bebeğin yüzüne tutuyor, sayfalarını kaldırıyor, şeritlerini çekiyor, sayfalara parmağını bastırarak, "Ördek! İnek! Çuf Çuf tren! Neşeli kaplana bak, bak!" diyor. Karmakarışık bir kukla gösterisi sahneye koyuyor. Plastik bir şempanze *Wheels on the Bus* şarkısının ilk dizesini defalarca söylüyor, Tinky Winky, *Old MacDonald* şarkısını seslendiriyor, doldurulmuş bir domuz, hiç nedensiz *Into the Groove* şarkısını söylüyor. Cep telefonunu bebeğin küçük

eline tutuşturuyor; düğmelerine bastırmasına, salyalarını klavyenin üzerine akıtmasına izin veriyor; konuşan saati dinlerken en sonunda merhamete gelip sessizleşiyor bebek; hafif hafif hıçkırıyor, ama artık sessiz; hâlâ uyanık ama halinden memnun.

Odada buharlı tren şeklinde Fisher Price marka bir CD çalar var. Dexter ortalığa saçılan oyuncakları ve kitapları tekmeleyip, çalma tuşuna basıyor. *Bızdıklar için Rahatlatıcı Klasikler;* Sylvie'nin bebek zihin kontrolü projesinin bir parçası. *Şekerleme Perisi'nin Dansı* duyuluyor küçük hoparlörden. "Seeeees!" diye bağırıyor Dexter; sesi yükseltiyor ve sarhoş bir halde Jasmine'i göğsüne yaslayıp dans etmeye başlıyor. Jasmine geriniyor, parmakları önce yumruk oluyor, sonra gevşiyor ve babasının yüzüne ilk kez somurtmadan farklı bir ifadeyle bakıyor. Dexter da ona gülümsüyor. Jasmine gözlerini iri iri açarak dudaklarını şapırdatıyor. Gülüyor. "İşte benim kızım!" diyor Dexter, "işte benim güzelliğim!" Morali yükseliyor ve aklına bir fikir geliyor.

Jasmine'i omzundan sarkıtıyor, yolunun üzerindeki kapı pervazına toslayarak, aşağıya raflar takılana kadar geçici olarak CD'lerin durduğu karton kutuların bulunduğu mutfağa koşuyor. Binlerce CD var, çoğu eşantiyon; Soho'da o komik kulaklıklarla dolaştığı nüfuzlu günlerinden kalma bir miras. Diz çöküp, tek eliyle kutuların içini karıştırıyor. Asıl olay Jasmine'i uyutmak değil, onu uyanık tutmak; böylece bir parti düzenleyecekler; sadece ikisi, herhangi bir gece kulübünün sunabileceğinden çok daha iyisi. Suki Meadows'u salla gitsin; kızma DJ'lik yapacak.

Artık canlanmış olarak, CD kutularının daha derinine inerek karıştırıyor; son on yılın modası CD'lere bakıyor, aradan bazılarını ayırıp yerdeki yığının arasına atıyor, parti planını hazırlıyor. Acid Jaz ve break-beat, 70'lerin funk müziği ve acid house, elektronik müzik. Eski müziklere bakmak zevkli olabilirdi; ama geç-

mişteki, tanımadığı yabancılarla dairesinde geçirilen uykusuz gecelerin, uzun zamandır hatırlamadığı arkadaşlarla edilen ahmakça sohbetlerinin anılarına bağlanınca bunlar, kendini sinirli ve endişeli hissetmeye başlıyor. Dans müziği de onu tedirginleştiriyor. *Yaşlanmak bu olsa gerek,* diye düşünüyor.

Sonra bir CD'nin sırtını görüyor; Emma'nın yazısı. Geçen yıl 1 Ağustos'taki otuz beşinci doğum günü için, düğünden hemen önce, yepyeni bilgisayarında kendi hazırladığı bir derleme. Derlemenin adı "On Bir Yıl" ve ev yapımı iç çerçevenin içinde Emma'nın yazıcısında lekelenmiş bir fotoğraf var; ama yine de Arthur'un Koltuğu'nun zirvesinde, Edinburgh'un üzerinde yükselen sönmüş bir volkanın, bir dağın kenarında oturmuş olan ikisini çıkarmak mümkün. Mezuniyetten sonraki o sabah olmalı; nedir, on iki yıl mı oldu? Resimde Dexter, dudaklarının arasında bir sigarayla bir kayaya yaslanmış. Emma, çenesini dizlerine dayamış, biraz uzakta oturuyor. Beline sımsıkı oturmuş bir 501 giymiş, gözlerini gölgeleyen kınalı saçlarıyla şimdiki halinden biraz daha tombul ve hantal. Fotoğraf çektirirken kullandığı, dudaklarını kapatıp ağzının bir tarafıyla gülümsediği ifadesi var yüzünde. Dexter Emma'nın yüzüne bakıyor ve gülüyor. Jasmine'e gösteriyor.

"Şuna bak! Senin vaftiz annen, Emma! Babana bak, ne kadar inceymiş. Bak, elmacık kemikleri. Babanın elmacık kemikleri vardı eskiden." Jasmine ses çıkarmadan gülüyor.

Jasmine'in yatak odasına dönerek, bebeği bir köşeye oturtuyor ve CD'yi kutusundan çıkartıyor. İçine bir kartpostal sıkıştırılmış; geçen yılki doğum günü kartı.

1 Ağustos 1999. İşte sana ev yapımı bir hediye. Kendi kendine şunu söyle: Önemli olan düşünmek, önemli olan düşünmek. Bu, senin için yıllar önce hazırladığım bir kaset derlemesinin sevgi dolu CD ver-

siyonu. Senin o uyuşuk, saçma sapan şarkılarından hiçbiri yok; gerçek şarkılar var. Umarım seversin. Mutlu Yıllar, Dexter ve harika yeni haberlerin için tebrikler. Koca! Baba! Her ikisinde de harika olacaksın.

Seni yeniden bulmak güzel. Unutma, seni çok seviyorum.

Eski arkadaşın Emma

Gülümsüyor ve diski tren şekilli CD çalara yerleştiriyor.

Disk Massive Attack'la başlıyor; *Unfinished Sympathy*[38] parçası; ayağıyla tempo tutarak şarkının sözlerini kızının kulağına mırıldanıyor. Eski pop müziği, iki şişe şarap ve uykusuzluk el ele verip kendisini duygusal hissetmesine neden oluyorlar. Fisher Price marka trenin sesini olabildiğince yükseltiyor.

Sonra The Smiths başlıyor; *There is a Light That Never Goes Out*[39] parçası ve aslında The Smiths'i hiçbir zaman önemsememiş olmasına rağmen, etrafta kafa sallayıp zıplamaya devam ediyor; bir öğrenci diskosunda sarhoş olmuş yirmilik bir delikanlı gibi. Yüksek sesle şarkı söylüyor, utanç verici ama umursamıyor. Sıralı evlerden birinin küçük odasında, oyuncak bir trenden çıkan sesler eşliğinde kızıyla dans etmek; aniden bir rahatlama duygusu hissediyor. Rahatlamadan daha fazlası, haz. Dönüyor, tekerlekli bir tahta köpeğin üzerine basıyor, sokak sarhoşları gibi sendeliyor, bir eliyle duvara tutunarak dengesini sağlıyor. *Dikkat, dengeli çocuk,* diyor bağırarak, sonra aşağıya, Jasmine'e bakıyor; harika, harika kızının iyi olduğunu ve güldüğünü görüyor. *Hiç sönmeyen bir ışık var.*

Ve şimdi o daha çocukken annesinin çaldığı bir parça, *Walk On By* geliyor. Alison'ın bir elinde sigara, diğer elinde içkiyle bu parçayla salonda dans ettiğini hatırlıyor. Jasmine'i omzuna yerleştiriyor, nefesini ensesinde duyuyor ve diğer elini avcunun içi-

38 "Bitmeyen Sempati." (Yay. N.)
39 "Hiç Sönmeyen Bir Işık Var." (Yay. N.)

ne alıp ortalıktaki enkazı tekmeleyerek eski moda bir dansa başlıyor. Bitkinliğin ve kırmızı şarabın tam ortasındayken, Emma'yla konuşmak için ani bir istek duyuyor, şu anda ne dinlediğini ona söylemek istiyor ve sanki bunu bekliyormuş gibi, şarkı biterken telefon çalıyor. Dağınık oyuncaklarla kitapları didikliyor hemen, belki Emma arıyordur. Ekranda "Sylvie" yazıyor, küfrediyor; cevap vermek zorunda. *Ayıl, ayıl, ayıl,* diyor kendi kendine. Bebek karyolasına yaslanıyor, Jasmine'i kucağına yerleştiriyor ve telefonu açıyor.

"Selam, Sylvie!"

Aynı anda Public Enemy'nin *Fight the Power* parçası çalmaya başlıyor; kapatmak için düğmeyi bulmaya çalışıyor.

"Bu neydi?"

"Müzik sadece. Jasmine'le birlikte küçük bir parti veriyorduk, değil mi, Jas? Jasmine demek istedim."

"Hâlâ uyanık mı?"

"Korkarım öyle."

Sylvie içini çekiyor. "Neler yaptın şimdiye kadar?"

Sigara içtim, sarhoş oldum, bebeğimizi afyonladım, eski sevgilime telefon ettim, evi çöplüğe çevirdim, ortalıkta kendi kendime dans ettim. Bir sokak sarhoşu gibi sendeledim.

"Ah, öyle takılıyorum, televizyon seyrediyorum. Ya sen? Eğleniyor musun?"

"İyi. Herkes kafayı buldu tabii ki..."

"Sen hariç."

"Sarhoş olamayacak kadar bitkinim."

"Çok sessiz orası. Neredesin?"

"Otel odasındayım. Biraz uzanmak istiyorum, sonra bir son-

raki dalga için geri gideceğim." O konuşurken, Dexter Jasmine'in odasındaki enkazı kaldırıyor; sütten sırılsıklam olmuş çarşaflar, ortalığa saçılmış oyuncaklar ve kitaplar, boş şarap şişesi ve yağlı bardak.

"Jasmine nasıl?"

"Gülümsüyor, öyle değil mi, tatlım? Anne telefonda." Telefonu Jasmine'in kulağına dayıyor, ama Jasmine sessiz duruyor. Dexter telefonu alıyor yeniden. "Yine ben."

"İdare ediyorsun yani."

"Tabii ki. Kuşkun mu vardı?" Bir anlık duraklama oluyor. "Partine dönmelisin."

"Belki de dönmeliyim. Yarın görüşürüz. Öğlene doğru. Tam olarak bilemiyorum, on bir gibi dönerim."

"Güzel. İyi geceler."

"İyi geceler, Dexter."

"Sevgiler."

"Sana da."

Sylvie telefonu kapatmak üzere, ama Dexter bir şey daha söylemesi gerektiğini hissediyor. "Sylvie? Sylvie? Orada mısın?"

Sylvie telefonu yeniden kulağına götürüyor. "Hı?"

Dexter yutkunuyor, dudaklarını yalıyor. "Sadece şunu söylemek istedim... Demek istedim ki, şu sıra, bütün bu baba, koca işlerinde çok iyi olmadığımı biliyorum. Ama deniyorum, çalışıyorum. Daha iyi olacağım, Sylv. Söz veriyorum."

Anlaşılan anlamaya çalışıyor, konuşmadan önce bir sessizlik oluyor çünkü, sonra kısık sesle konuşuyor. "Dex, gayet iyi gidiyorsun. Biz, sadece... yolumuzu el yordamıyla bulmaya çalışıyoruz, hepsi bu."

Dexter içini çekiyor. Nedense daha fazlasını ummuştu. "Partine dönsen iyi olacak."

"Yarın görüşürüz."

"Seni seviyorum."

"Ben de."

Ve kapatıyor.

Ev çok sessiz görünüyor. Kızı kucağında uyurken bir dakika kadar oturuyor ve kafasının içindeki kan ve şarabın uğultusunu dinliyor. Bir an için yalnızlık ve korkunun titreşimini hissediyor, ama bu duyguyu uzaklaştırıyor; ayağa kalkıp şimdi bir kedi yavrusu gibi uyuyan kızını yüzüne yaklaştırıyor. Kokusunu içine çekiyor: Kendi etinden ve kanından, sütlü, neredeyse tatlı bir koku. Et ve kan. Klişe bir ifade ama kızının yüzünde kendi görüntüsünü yakaladığı kimi anlar oluyor, gerçeğin farkına varıyor ve neredeyse inanamıyor. *İyi ya da kötü, o benim bir parçam.* Kızını özenle yatağına bırakıyor.

Çakmaktaşı gibi keskin plastik bir domuzun üzerine basıyor, kendine küfrediyor ve odanın ışığını söndürüyor.

Thames'in on kilometre doğusunda, Westminister'da bir otel odasında, karısı, elinde gevşekçe tuttuğu bir telefon olduğu halde, bir yatağın kenarında çıplak oturuyor ve sessizce ağlamaya başlıyor. Banyodan su sesi geliyor. Sylvie ağlamanın yüzünü soktuğu durumdan hoşlanmıyor, bu yüzden su sesi kesilince çabucak gözlerini siliyor ve cep telefonunu yerdeki dağınık giysilerin içine atıyor.

"Her şey yolunda mı?"

"Ah, biliyorsun. Tam olarak değil. Sesi çok sarhoş geliyordu."

"İyi olduğundan eminim."

"Hayır, ama gerçekten sarhoş. Sesi tuhaf geliyordu. Belki de eve dönmeliyim."

Callum bornozunu bağlıyor, tekrar yatak odasına dönüyor, eğilip çıplak omuzlarını öpüyor.

"Dediğim gibi, iyi olduğundan eminim." Sylvie bir şey söylemiyor, Callum oturuyor ve yeniden öpüyor. "Dene ve unut. Biraz eğlen. Bir içki daha ister misin?"

"Hayır."

"Uzanmak ister misin?"

"Hayır, Callum!" Üzerindeki elini itiyor. "Tanrı aşkına!"

Callum, bir şey söyleme isteğine karşı direniyor, geri dönüyor, banyoya dişlerini fırçalamaya gidiyor; bu gece için umutları buharlaşıyor. Olanlar hakkında konuşmak isteyeceğine dair korkunç bir his var içinde; "Bu adil değil, bu şekilde devam edemeyiz, belki de ona anlatmalıyım..." Bu tür saçmalıklar. *Herife iş verdim*, diye düşünüyor öfkeyle. *Bu yetmez mi*?

Tükürüp ağzını çalkalıyor, odaya geri dönüp kendini yatağa atıyor. Bayan Sylvie Mayhew oturmuş, pencereden Thames boyunca uzanan ışıkları seyrederek kocası için ne yapabileceğini düşünürken, Callum kumandaya uzanıp, öfkeyle uydu kanalları arasında dolaşıyor.

BÖLÜM ON BEŞ

Jean Seberg

15 Temmuz 2001, Pazar

Belleville, Paris

Dexter, Waterloo'dan yola çıkarak 15 Temmuz, saat 15:55'te varmış olacaktı.

Emma Morley, Kuzey Garı'nın çıkış kapısına zamanında gelip çiçeklerini sıkıca tutan telaşlı âşıklar, ellerinde kendi yazdıkları pankartlarla, takım elbiseleriyle bekleşen ter içinde kalmış sıkıntılı şoförlerden oluşan kalabalığa karışmıştı. *Dexter'ın adının yazılı olduğu bir pankart taşımak eğlenceli olur muydu?* diye düşündü Emma. Belki adını yanlış yazsa? *Bu onu güldürebilir,* diye düşündü, *ama uğraşmaya değer mi?* Üstelik tren istasyona girmişti ve bekleşen kalabalık sabırsızlıkla kapıya doğru yaklaşmıştı. Tıslayarak açılan kapıların önünde uzun bir boşluk vardı; yolcular perona döküldüler; Emma, gelenlerin yüzlerini görmek için uzanan arkadaşlar, sevgililer, aileler ve şoförlerle birlikte öne doğru itildi.

Yüzüne uygun bir gülümseme yerleştirdi. Onu son kez gördüğünde bir sürü şey söylenmişti. Onu son görüşünde bir şey olmuştu.

Dexter, garda duran trenin en arka vagonundaki koltuğunda oturup, diğer yolcuların çıkmasını bekledi. Bavulu yoktu, yanındaki koltukta duran küçük bir valizi vardı sadece. Önündeki masada sıradan karton kapağında bir kız yüzü olan *Büyük Julie Criscoll Bütün Dünyaya Karşı* adında bir kitap duruyordu.

Tren Paris'in banliyölerine girdiğinde bitirmişti kitabı. Birkaç aydır bitirdiği ilk kitaptı; zihinsel anlamda hissettiği başarı duygusu, kitabın on bir-on dört yaş arası çocukları hedeflediği ve bol miktarda resim içeridiği gerçeğiyle hafiflemişti. Trenin boşalmasını beklerken arka kapağın iç sayfasını açtı yeniden ve yazarın resmine, sanki hafızasına kazımak ister gibi dikkatle baktı. Pahalı görünümlü buruşuk, beyaz bir gömlek içinde tahta bir iskemlenin kenarına beceriksizce oturmuştu; sanki o anda kahkahaya boğulacak gibi eliyle ağzını kapatmıştı. Bu ifadeyi ve hareketi de tanımıştı Dexter; gülümsedi ve kitabı çantasına yerleştirdi, perona inmek için bekleyen son birkaç yolcuya katıldı.

Emma'yı son kez gördüğünde bir sürü şey söylenmişti. Onu son görüşünde bir şey olmuştu. Ona ne söylemeliydi? O ne cevap verebilirdi? Evet mi, hayır mı?

Emma beklerken çekip uzatmak ister gibi saçlarıyla oynuyordu. Paris'e geldikten kısa bir süre sonra cesaretini toplayıp elinde bir sözlükle saçlarını kestirmek için kuaföre *–un coiffeur–* gitmişti. Yüksek sesle söylerken utanmıştı ama, *Serseri Âşıklar* filmindeki Jean Seberg'e benzemek istiyordu; çünkü eğer Paris'te roman yazarı olmak istiyorsan bu işi adamakıllı yapman gerekirdi. Şimdi üç hafta sonra, görüntüsünü gördüğünde artık ağlamasa da,

elleri bir peruk ekler gibi kafasına gidip duruyordu. Bilinçli bir gayretle dikkatini, bu sabah Rue de Grenelle'deki bir dükkândan, hayır, bir butikten satın aldığı yepyeni, güvercin grisi gömleğinin düğmelerine verdi. İki düğmesi açık fazla ciddi duruyor, üç düğme açık olunca da göğüs dekoltesi fazla oluyordu. Üçüncü düğmeyi de açtı, dilini şaklattı ve yeniden yolculara bakmaya döndü. Kalabalık artık azalmıştı ve Emma treni kaçırıp kaçırmadığını düşünmeye başlamıştı ki onu gördü.

Çökmüş görünüyordu. Zayıf ve yorgundu; yüzü ona yakışmayan bir kirli sakalla gölgelenmişti ve bu ziyaretin beraberinde getirdiği felaket potansiyelini hatırladı. Ama Emma'yı görünce gülümsemeye başlamış, adımlarını hızlandırmıştı; Emma da gülümsedi, sonra kapıda beklerken kendini utanmış hissetti; elleri, gözleriyle ne yapacağını bilemedi. Aralarındaki mesafe uzundu; elli metre boyunca gülümseyip bakacak mıydı? Kırk beş metre. Yere baktı, kirişlerin içine kadar. Kırk metre, tekrar Dexter'a baktı, tekrar yere. Otuz beş metre...

Uzun mesafeyi kat ederken, onu son kez gördüğü sekiz hafta öncesinden beri ne kadar değişmiş olduğuna şaşırdı Dexter; her şey olup bittikten iki ay sonra. Saçları kısacık kesilmişti, alnına düşen bir kâkülü vardı ve yüzüne renk gelmişti; *Yaz yüzü*, diye hatırladı Dexter. Giyimi de daha iyiydi: Yüksek pabuçlar, koyu renk şık bir etek, bronz tenini ve boynunun altındaki koyu renkli çillerin oluşturduğu üçgeni gösteren, düğmeleri oldukça açık soluk gri renkte bir gömlek. Hâlâ ellerini ne yapacağını, nereye bakacağını bulamamış görünüyordu ve Dexter da kendini mahcup hissetmeye başladı. On metre. Ne söylemeliydi ve nasıl söylemeliydi? Evet, mi, hayır, mı olacaktı?

Adımlarını sıklaştırdı ve nihayet kucaklaşıyorlardı.

"Karşılamaya gelmen gerekmezdi."

"Tabii ki karşılayacağım. Turist."

"Sevdim bunu." Parmağını kısa favorilerine götürdü. "Bunun için bir söz vardı, neydi o?"

"Lezbiyen gibi mi?"

"Afacan. Afacan çocuklar gibi görünüyorsun."

"Lezbiyen değil mi?"

"Hiç de değil."

"İki hafta önce görmeliydin. İşbirlikçi gibi görünüyordum!" Dexter'ın yüzü kıpırdamadı. "İlk kez bir Paris kuaförüne gittim. Korkunç! *Arrêtez-vous, Arrêtez-vous!*[40] diye düşünerek koltuğa oturdum. Komik şey; Paris'te bile insana tatillerini soruyorlar. Modern danstan ya da 'İnsan-özgür-olabilir mi?' gibi konulardan konuşacaklarını sanırsın, ama konuştukları şey: *"Que faites-vous de beau pour les vacances? Vous sortez ce soir?"*[41] Dexter'ın yüzü hâlâ sabitti. Emma, çok çaba harcayarak çok konuşuyordu. *Sakin ol. Arrêtez-vous.*

Dexter'ın eli ensesindeki kısa saçlara dokundu. "Bence sana yakışmış."

"Yüzümün buna uygun olduğundan emin değilim."

"Gerçekten yüz hatların çok uygun." Emma'yı kollarının üst kısmından tuttu, sarıldı. "Sanki neşeli bir kıyafet balosu varmış da, sen de Sofistike Parisli gibi gelmişsin."

"Ya da tele-kız gibi."

"Ama yüksek kaliteli bir tele-kız."

"Bu daha iyi." Parmağıyla çenesine, çenesindeki karmakarışık sakallara dokundu. "Peki, sen nasıl geldin?"

---

40 (Fr.) Durun! (Ç. N.)

41 (Fr.) Tatilinizin harika geçmesi için neler yapıyorsunuz? Bu gece dışarı çıkacak mısınız? (Ç. N.)

"Ben, İntihar Etmek Üzere Olan Kahrolası Boşanmış Bir Adam gibi geldim." Düşünmeden konuşmuştu ve anında pişmanlık duydu sözlerinden. Daha perondan çıkmadan her şeyi berbat ediyordu.

"En azından çaresiz değilsin," dedi kullanıma hazır yorumlardan en yakındakine uzanarak.

"Trene binip geri dönmemi mi istiyorsun?"

"Henüz değil." Dexter'ın elini tuttu. "Hadi gidelim, olur mu?"

Kuzey Garı'ndan nemli, boğucu havaya çıktılar; tipik bir Paris yaz günü; yağmurla tehdit eden bulutlarla kaplı, sıkıntılı bir hava. "Önce kanalın yakınında bir kahve içeriz diye düşündüm. Yürüyerek on beş dakika mesafede, olur mu? Oradan da benim evim on beş dakika. Yine de uyarayım seni, özel bir şey yok. Parke döşemeler, büyük pencereler ya da buna benzer şeyler hayal ediyorsan diye söylüyorum. Bir avluya bakan iki oda sadece."

"Bir tavan arası."

"Kesinlikle. Tavan arası."

"Bir yazarın tavan arası."

Bu yolculuğun gerçekleşeceği düşüncesiyle Emma manzaralı bir yürüyüş –ya da kuzeydoğunun trafiğinin ve tozunun izin verdiği ölçüde manzaralı– tasarlamıştı. *Yazmak için yazın Paris'e gelirim.* Daha nisan ayında, bu fikir utanç verici derecede pahalı ve çılgıncaydı; ama evli çiftlerin kendisine istediği zaman Paris'e gidebileceğini söylemelerinden o kadar sıkılmıştı ki, sonunda yapmaya karar verdi. Londra, devasa bir kreşe benzemişti; öyleyse neden başkalarının çocuklarından bir müddet uzaklaşıp, bir macera yaşamasındı? Sartre ve De Beauvoir'ın, Beckett ve Proust'un şehri ve işte şimdi, her ne kadar hatırı sayılır bir ti-

cari başarıyla olsa da, bir gençlik romanları yazarı olarak o da buradaydı. Daha az duygusal görünmenin tek yolunun turistik Paris'in mümkün olduğunca uzağında, işçi sınıfının yaşadığı, Belleville ile Ménilmontant sınırındaki 19. bölgeye yerleşmek olduğuna karar verdi. Turistik cazibesi olmayan, çok az doğal güzelliği olan bir semt...

"... Ama gerçekten canlı, ucuz ve çok-kültürlü ve... Tanrım, neredeyse çok 'gerçek' diyecektim."

"Neyi kastederek, çetinliğini mi?"

"Hayır, sadece, bilmiyorum, *gerçek* Paris. Bir öğrenci gibi konuşuyorum, değil mi? Hayatımın molasını almış gibi, otuz beş yaşında, iki odalı küçük bir dairede yaşıyorum."

"Paris sana iyi gelmiş."

"Evet."

"Olağanüstü görünüyorsun."

"Öyle mıyım?"

"Değişmişsin."

"Değişmedim. Gerçek anlamda değişmedim."

"Yo, gerçekten. Muhteşem görünüyorsun."

Emma suratını astı ve önüne bakmaya devam etti, St Martin Kanalı'nın merdivenlerinden inerek biraz daha ilerlediler; suyun kenarında küçük bir bar vardı.

"Amsterdam'a benziyor," dedi Dexter tatlı bir sesle bir iskemleyi çekerken.

"Aslında bu Seine Nehri'ne bağlanan eski sanayi hattı." *Güzel Tanrım, turist rehberleri gibi konuşuyorum.* "Cumhuriyet Sarayı'nın ve Bastille'in altından akarak nehre ulaşır." *Sakin ol. O, eski bir arkadaşın, hatırladın mı? Sadece eski bir arkadaş.* Bir süre

oturup kanala baktılar ve Emma yaptığı manzaralı yer seçiminden pişmanlık duydu. Korkunç bir şeydi bu, tanışma buluşması gibi bir şeydi. Beceriksizce söyleyecek bir şeyler arandı.

"Şarap içer miyiz, yoksa...?"

"İçmesem daha iyi. Bıraktım gibi bir şey."

"Ah. Gerçekten mi? Ne kadar oldu?"

"Bir ay kadar. Ciddi bir şey değil. Sadece uzak durmaya çalışıyorum." Omuzlarını silkti. "Büyük bir iş değil yani."

"Ah. Tamam. O zaman kahve?"

"Kahve."

Garson geldi, esmer, güzel, uzun bacaklıydı; ama Dexter kafasını kaldırıp bakmadı bile. *Gerçekten kötü bir şeyler olmalı*, diye düşündü Emma, *garsona bile bakmadığına göre*. Gösterişli bir günlük dil Fransızcasıyla sipariş verdi, sonra Dexter'ın kalkık kaşlarına bakıp beceriksizce gülümsedi. "Ders alıyorum."

"Duydum."

"Tabii ki tek kelime anlamamıştır. Muhtemelen kızarmış tavuk getirir!"

Çıt yok. Bir şey söylemek yerine metal masaya dökülmüş olan şeker kırıntılarını topladı başparmağıyla. Emma, zararsız konulardan söz açmayı denedi.

"En son ne zaman Paris'e geldin?"

"Üç yıl kadar önce. Meşhur küçük kaçamaklarımızdan birinde *karımla* beraber gelmiştik. George Cinq'te dört gece geçirdik." Bir şeker küpünü kanala attı. "Lanet olası para ziyanlığı."

Emma ağzını açtı, sonra kapadı tekrar. Söyleyecek bir şey yoktu. "En azından çaresiz durumda değilsin," tespitini zaten yapmıştı. Ama Dexter başını salladı, eliyle Emma'nın elini dürt-

tü. "Önümüzdeki birkaç gün birlikte yapacağımız şeyin, senin bana görülmeye değer yerleri göstermen, benim de sıkıntılı bir halde saçma sapan şeyler söylemem olduğunu sanıyorum."

Emma gülümsedi, o da eliyle dürterek karşılık verdi. "Yaşadığın ve yaşamakta olduğun şeyler çok şaşırtıcı değil." Elini elinin içine aldı. Biraz sonra Dexter onun elini kendi ellerine aldı, bunu Emma takip etti; giderek daha hızlı birbirlerinin ellerini tutmaya başladılar; bir çocuk oyunu. Sıkılganlık ve gerginlik biraz oyunculuk da gerektiriyordu; Emma utancının etkisiyle, tuvalate gitmesi gerekiyormuş gibi yaptı.

Küçük, kokuşmuş odada aynaya baktı, kâküllerini uzatmak ister gibi çekiştirdi. İçini çekip, kendisine sakin olmasını söyledi. Olan şey, bir defaya mahsus bir olaydı, büyük bir mesele değildi; o, eski bir arkadaşıydı yalnızca. Sifonu çekti ve sıcak, gri renkli akşamüzerine adım attı. Masanın üzerinde, Dexter'ın önünde kendi romanının bir kopyası duruyordu. Dikkatle yerine oturdu, parmağının ucuyla kitabı itti.

"Bu nereden çıktı?"

"Tren istasyonundan aldım. Bir yığın vardı. Her yerde var, Em."

"Okudun mu?"

"Üçüncü sayfayı geçemedim."

"Hiç komik değil, Dex."

"Emma, bence müthiş bir şey."

"Sadece aptalca bir çocuk kitabı."

"Hayır, gerçekten, seninle o kadar gurur duyuyorum ki... Demek istiyorum ki, ben yeni yetme bir kız değilim, ama gerçekten beni güldürdü. Bir solukta okudum. Ve bunu, son on beş yılda *Howard's Way*'i okumuş biri olarak söylüyorum."

"*Howards End*'i kastediyorsun herhalde. *Howard's Way* daha farklı bir şey."

"Her neyse. Daha önce hiçbir şeyi böyle bir solukta okumamıştım."

"Evet, harfler epey büyük."

"Evet, en çok sevdiğim yanı büyük harfler oldu, gerçekten. Ve resimler. Resimler gerçekten çok eğlenceli, Em. Bilmiyordum."

"Sağ ol..."

"Artı, çok heyecanlı ve eğlenceli; seninle öyle gurur duyuyorum ki, Em... Aslında..." Cebinden bir kalem çıkardı. "Bunu imzalamanı istiyorum."

"Komik olma."

"Hayır, imzalamalısın. Sen..." Kitabın arkasını okudu "... 'Roald Dahl'dan bu yana en heyecan verici çocuk yazarı'."

"... Der yayıncının dokuz yaşındaki yeğeni." Dexter kalemiyle dürttü onu. "İmzalamayacağım, Dex."

"Hadi ama. Israr ediyorum." Tuvalete gidecekmiş gibi ayağa kalktı. "Ben gidiyorum, sen de bir şeyler yazıyorsun. Kişisel bir şeyler, bugünün tarihiyle; çok meşhur olduğun zaman para eder."

Küçük, kokuşmuş kulübede Dexter bunu daha ne kadar sürdürebileceğini düşündü. Bir yerden sonra konuşmak zorundaydılar. Etki yaratmak için sifonu çekti, ellerini yıkadı, ellerini saçlarıyla kuruladı, sonra Emma'nın kitabı henüz kapadığı kaldırıma doğru yürüdü. Emma'nın yazdıklarını okumak için uzandı, fakat Emma elini kitabın üzerine koydu.

"Benim yanımda okuma, lütfen."

Dexter, yerine oturup kitabı çantasına yerleştirdi, artık işine geri dönmek istermiş gibi masanın üzerine eğildi.

"Evet. Artık sormam gerek. İşler nasıl gidiyor?"

"Ah, olağanüstü. Eylülde boşanma var; yıl dönümümüzden hemen önce. Mutluluğa adanmış iki koca yıl."

"Onunla konuştun mu?"

"Yapabilsem de konuşmam. Yani, artık bağırıp çağırmayı ve bir şeyler fırlatmayı bıraktık; sadece evet, hayır, merhaba, hoşça kal diyoruz. Aslına bakarsan evlendiğimizden beri konuştuklarımız da aşağı yukarı bunlardan ibaret. Duydun mu, Callum'la birliktelermiş? Callum'ın, akşam yemeği davetlerine gittiğimiz, Muswell Tepesi'ndeki gülünç evinde..."

"Evet, duydum."

Dikkatle baktı Emma'ya. "Kimden? Callum'dan mı?"

"Tabii ki hayır! Bilirsin... insanlar."

"Herkes bana acıyor."

"Acımak değil, sadece... endişeleniyorlar." Dexter hoşnutsuz bir tavırla burun kıvırdı. "Bu kötü bir şey değil, Dex; insanlar sana önem veriyor. Callum'la konuştun mu?"

"Hayır. O konuşmaya çalıştı. Hâlâ, hiçbir şey olmamış gibi mesajlar bırakıyor. 'Tamam, dostum! Bizi ara.' Dışarı çıkıp birlikte bira içerek 'meseleleri konuşacağımızı' sanıyor. Belki de gitmeliydim. Teknik olarak hâlâ bana üç haftalık 'maaş' borcu var."

"Şimdi çalışıyor musun?"

"Pek sayılmaz. Richmond'daki lanet olası evi ve daireyi kiraya verdik, bununla geçiniyorum." Kahvenin telvelerini içti ve gözlerini kanala dikti. "Bilmiyorum, Em. On sekiz ay önce bir

ailem, bir kariyerim vardı; pek kariyer sayılmaz ama fırsatlar vardı, hâlâ teklifler alıyorum. Bir minivan, Surrey'de küçük, şirin bir ev..."

"Hani şu nefret ettiğin."

"Nefret etmiyordum."

"Minivandan nefret ederdin."

"Peki, evet, ederdim, ama benimdi. Ve şimdi birdenbire, Kilburn'de bir bekâr evinde, düğün hediyelerimin yarısıyla yaşıyorum ve... hiçbir şeyim yok. Sadece ben ve kahrolası tabak çanak. Hayatım altüst oldu."

"Bence ne yapmalısın, biliyor musun?"

"Ne?"

"Belki..." Derin bir soluk aldı, Dexter'ın parmaklarını tuttu. "Belki, işini geri vermesi için Callum'a yalvarmalısın." Dexter öfkeyle bakarak elini çekti. "Şaka! Şaka yapıyorum!" dedi Emma ve gülmeye başladı.

"Evliliğimin yarattığı yıkımın seni eğlendirmesine memnun oldum, Em."

"Eğlenmiyorum, sadece kendine acımanın çözüm olmadığını düşünüyorum."

"Kendine acımak değil bunlar, bunlar gerçekler."

"*Hayatım altüst oldu*, mu?"

"Sadece öyle dedim. Bilmiyorum. Sadece..." Kanala baktı ve içini çekti. "Gençken her şey mümkünmüş gibi görünüyordu. Şimdi imkânsız."

Emma, aslında tersi doğru olsa da, "Her şey o kadar da kötü değil," dedi.

"Güzel bir yanı da var, öyle mi? Karın en iyi arkadaşınla kaçıyor..."

"O senin 'en iyi arkadaşın' değildi; yıllarca hiç konuşmadınız; o sadece, nasıl desem... Tamam, başlangıç olarak, Kilburn'de bir bekâr evinde kalmıyorsun; orası West Hampstead'de, iki yatak odalı gayet güzel bir daire. Bunun gibi bir evim olsun diye geberirdim. Ve orada sadece eski evini geri alana kadar kalacaksın."

"Ama iki haftaya kadar otuz yedi yaşında olacağım! Pratik olarak orta yaşlıyım!"

"Otuz yedi yaş, otuzların ortasıdır! Ve, şu anda bir işin olmasa da, sadakayla geçinmiyorsun. Kira gelirin var; bana soracak olursan inanılmayacak kadar büyük bir şans bu. Pek çok insan, hayatının ileri dönemlerinde makas değiştirir. Bir süre için bedbaht olman normal, ama sen evlendiğinden beri mutlu değildin, Dex. Biliyorum, çünkü devamlı bunu dinlemek zorunda kaldım. 'Hiç konuşmuyoruz, hiç eğlenmiyoruz, hiç dışarı çıkmıyoruz...' Ben öyle olduğuna inanıyorum, ama sen de bir noktada bunun yeni bir başlangıç olabileceğini düşünmelisin! Yeni bir başlangıç. Yapabileceğin bir sürü iş var, sadece karar vermelisin..."

"Ne gibi bir iş?"

"Bilmiyorum, medya mesela? Yine sunuculuk işleri deneyebilirsin?" Dexter inledi. "Peki, kamera arkasında bir şeyler, yapımcılık, yönetmenlik falan, olabilir mi?" Dexter irkildi.

"Ya da fotoğrafçılık! Her zaman fotoğraf çekmekten söz ederdin. Ya da yemek, bilmiyorum, yemekle ilgili bir şey yap. Eğer hiçbiri işe yaramazsa, her zaman için peşinden gidebileceğin 2,2'lik antropolojin var. İnsanların her zaman antropologlara ihtiyacı vardır." Dexter gülümsedi, sonra gülümseyemeyeceğini hatırladı. "Otuzlarının ortasında, sağlıklı, becerikli, finansal açıdan sağlam, oldukça çekici bir babasın. Sen... iyisin, Dex. Kendine güvenini yeniden kazanman lazım, hepsi bu."

Dexter içini çekerek kanala baktı. "Motivasyon konuşması mıydı bu?"

"Evet. Ne düşünüyorsun?"

"Hâlâ kanala atlamak istiyorum."

"Öyleyse belki de devam etmeliyiz." Parayı masaya bıraktı. "Evim yirmi dakikalık mesafede. Yürüyebiliriz ya da taksi tutarız..." Ayağa kalktı, ama Dexter kıpırdamadı.

"En kötüsü de, Jasmine'i gerçekten özlüyorum." Emma tekrar oturdu. "Bu durum beni çıldırtıyor, sanki hiç iyi bir baba olamamışım gibi."

"Ah, hadi ama..."

"Olmadım, Em, tamamen işe yaramazdım. Zoruma gidiyordu, orada olmak istemiyordum. Kusursuz bir aile gibi davrandığımız tüm o zamanlarda, ben her zaman bir yanlışlık olduğunu, bunun bana göre olmadığını düşünürdüm. Hep, yine mi uyuyacağız, diye düşünürdüm; hafta sonu bir yere gitmeyi ya da sadece dışarı çıkmayı, eğlenmeyi düşünürdüm. Özgür olmayı, sorumluluklarım olmamasını isterdim. Şimdi artık bunlara sahibim ve bütün yaptığım koliler dolusu ıvır zıvırla oturup, kızımı özlemek."

"Ama onu hâlâ görüyorsun."

"On beş günde bir, sadece bir gececik."

"Ama onu daha fazla görebilirsin, bunu isteyebilirsin..."

"Ve isteyebilirim! Ama şimdi bile, annesi giderken gözlerindeki korkuyu görebilirsin: *Beni bu zavallı, kaçık ucubeyle bırakma!* Ona durmadan hediyeler alıyorum; sağlıklı bir şey değil; her gelişinde Noel sabahı gibi bir yığın hediye oluyor, çünkü eğer hediye paketlerini açmazsak, onunla ne yaparız, bilmiyorum. Hediyeleri açmazsak, hemen ağlamaya ve annesini istemeye

başlayacak, ona ne hediye alacağımı bile bilmiyorum, çünkü onu her görüşümde değişmiş oluyor. Bir hafta, on gün arkanı dönüyorsun ve her şey değişiyor! Demek istiyorum ki, Tanrı aşkına, *yürümeye* başladı ve ben bunu görmedim! Nasıl olabilir bu? Bunu nasıl kaçırabilirim? Yani, bu benim *işim* değil mi? Yanlış bir şey de yapmadım, her şey birdenbire oldu..." Bir an sesi titredi, hemen ses tonunu değiştirdi, öfkeyle konuştu: "... Tabii bu arada düzücü *Callum*, kahrolası Muswell Hill'deki büyük malikânesinde onlarla birlikte..."

Ama öfkesinin şiddeti, sesinin titremesinin önüne geçemiyordu. Aniden konuşmayı kesti, hapşırmayı önlemeye çalışır gibi ellerini burnunun iki yanına bastırıp, gözlerini iri iri açtı.

"İyi misin?" dedi Emma, elini Dexter'ın dizine koyarak.

Başını salladı. "Bütün hafta sonu böyle olmayacağım, söz veriyorum."

"Benim için fark etmez."

"Benim için fark eder. Bu... küçük düşürücü bir şey." Ani bir hareketle ayağa kalktı, çantasını aldı. "Lütfen, Em. Artık başka şeylerden söz edelim. Bana bir şeyler anlat. Kendinden bahset."

Cumhuriyet Sarayı'nın yanından geçerek kanal boyunca yürüdüler; sonra Emma'nın işinden konuşarak, Faubourg St-Denis Caddesi boyunca doğuya döndüler. "İkincisi bir devam kitabı. Hayal gücüm ne kadar kuvvetli, anla. Yılın dörtte üçünü bitirdim. Julie Criscoll okul gezisiyle Paris'e gider, şu Fransız çocuğa abayı yakar ve maceranın her türlüsü, sürpriz, sürpriz. Burada olmamın bahanesi. 'Konuyla ilgili araştırmalar'."

"İlkinin satışları iyi gidiyor mu?"

"Öyle söylediler. İki tane daha için para ödeyecekleri kadar iyi."

"Sahi mi? İki devam kitabı daha mı?"

"Korkarım öyle. *Julie Criscoll*'ın, nasıl diyorlar, markalaştırılması. Anlaşılan para burada. Markalaştırmada! Televizyoncularla da konuşuyoruz. Bir şov için. Benim çizimlerimi temel alan anime çocuk programı yapacaklar."

"Şaka yapıyorsun!"

"Biliyorum. Aptalca, değil mi? 'Medya' için çalışıyorum! Yapımcı Ortak benim!"

"Ne demek oluyor bu?"

"Aslında hiçbir şey. Demek istediğim, umurumda değil. Bu işi seviyorum. Ama günün birinde yetişkinler için bir kitap yazmak isterdim. İnsan ruhunu ortaya çıkaran, zamana bağlı olmayan vahşi bir hikâye; Fransız çocuklarla diskolarda öpüşmek gibi zırvalar değil."

"Yine de hepsi bu kadar değil, öyle değil mi?"

"Değildir belki. Belki de olan biten bu kadardır; dili kullanarak dünyayı değiştirmek için yola çıkarsın ve sonunda kendini birkaç iyi şaka yapmanın yeterli olduğunu düşünürken bulursun. Tanrım, şu sözlerimi duy. İşte sanat hayatım!"

Dexter dirseğiyle dürttü.

"Ne?"

"Senin adına mutlu oldum, hepsi bu." Kolunu omzuna dolayıp sıktı. "Bir yazar. Adamakıllı bir yazar. Her zaman yapmak istediğin şeyi yapıyorsun nihayet." Sarılmış şekilde yürüdüler, biraz mahcup ve beceriksizce, diğer elindeki çanta bacaklarına çarparak; en sonunda rahatsızlık iyice artınca Dexter kolunu çekti.

Hareketli Belleville Bulvarı'nı geçip 19. ve 20. Bölge sınırı boyunca doğu yönünde devam ettiler. Tepeyi tırmanırlarken

Emma sevdiği barları gösterdi; bölgenin tarihinden, Piaf'tan, 1871'deki Paris Komünü'nden, bölgedeki Çin ve Kuzey Afrika cemaatlerinden bahsederken, Dexter'ın aklının yarısı Emma'nın anlattıklarında, diğer yarısıysa eve vardıklarında ne olacağını düşünmekle meşguldü. *Dinle, Emma, olanlar hakkında...*

"... Paris'in Hackney'si gibi bir yer," diyordu Emma.

Dexter, o çıldırtıcı gülümseyişiyle gülümsedi.

Emma dürttü onu. "Ne var?!"

"Paris'e gelip de daha çok Hackney'ye benzeyen bir yeri ancak sen bulabilirdin."

"İlginç bir yer. Ya da ben böyle düşünüyorum."

Sonunda sessiz bir sokağa geldiler ve garaj kapısına benzeyen bir kapının önünde durdular; Emma tuş panosuna şifre girdi, sonra omuzlayarak ağır kapıyı açtı. Her tarafı apartmanlarla çevrili, karmakarışık bir avluya girdiler. Paslı balkonlarda asılı çamaşırlar, eski püskü saksılar içinde akşam güneşinde boynunu bükmüş çiçekler. Avlu, birbirleriyle yarışan televizyonlar ve tenis topuyla futbol oynayan çocukların sesleriyle yankılanıyordu. Dexter bir parça hayal kırıklığına uğramıştı. Buraya gelmelerini kafasında canlandırırken ağaç gölgeleriyle bir alan, panjurlu pencereler, belki bir Notre-Dame görüntüsü hayal etmişti. Bu da yeterince iyiydi, hatta sanayi yolu üzerindeki bir yer için şık bile sayılırdı; ama biraz daha romatizm belki işleri kolaylaştırabilirdi.

"Dediğim gibi, gösterişli bir yer değil. Ve maalesef beşinci kat."

Emma zaman ayarlı ışığı yaktı, kıvrılarak çıkan demir merdivenleri tırmanmaya başladılar. Emma birden arka tarafının Dexter'ın göz hizasında olduğu gerçeğini fark ederek sinirli bir

şekilde eteğinin arkasındaki olmayan buruşuklukları düzeltmeye girişti. Üçüncü kata geldiklerinde ışık söndü, bir an kendilerini karanlıkta buldular; Emma arkasına dönüp el yordamıyla Dexter'ın elini buldu, kendi dairesinin kapısına gelene kadar merdivenleri çıkmasına yardım etti. Kapı üzerindeki küçük pencerenin solgun aydınlığında birbirlerine gülümsediler.

"İşte geldik. *Chez Moi!*[42]"

Çantasından koca bir anahtar demeti çıkardı ve karmaşık kilit sistemini açmaya başladı. Bir süre sonra kapı, aşınmış gri renkli zemini, torba gibi sarkan büyük bir kanepesi ve avluya bakan düzenli, küçük bir masası olan küçük ama hoş bir daireye açıldı. Duvarlar ciddi görünümlü, donuk sarı ciltli Fransızca kitaplarla kaplıydı. Bitişikteki mutfak masasının üzerinde taze güller ve meyve duruyordu ve Dexter diğer kapıdan yatak odasını görüyordu. Şimdi yatış düzenlemelerini konuşmaları gerekiyordu; ama dairede sadece bir yatak, ferforje demirli büyük bir karyola olduğunu görmüştü. Bir yatak odası, bir yatak. Akşam güneşi pencereden geçerek parlıyor, dikkati bu geçekliğin üzerine çekiyordu. Açılır kapanır bir şey mi diye kanepeye göz attı. Hayır. Bir yatak. Göğsünde pompalanan kanı hissedebiliyordu; belki de çok merdiven tırmandığı içindi bu ama, olsun.

Emma kapıyı kapattı, bir sessizlik oldu.

"Evet, işte geldik!"

"Harika bir yer."

"İdare eder. Burası mutfak." Tırmanış ve gerginlik Emma'yı susatmıştı; buzdolabına gitti, dolabı açıp bir şişe maden suyu aldı. Büyük yudumlar alarak içmeye başladı, birden Dexter'ın elini omzunda hissetti, sonra nasıl olduysa önündeydi ve onu öpü-

42 (Fr.) Benim evim! (Yay. N.)

yordu. Emma'nın ağzı hâlâ köpüren suyla doluydu; Dexter'ın yüzüne soda dolu bir sifon gibi püskürmemek için dudaklarını içine çekti. Arkaya doğru eğilerek balon balığı gibi şiş yanaklarını işaret etti, ellerini açtı ve aşağı yukarı, "Bir saniye bekle," anlamına gelecek bir hareket yaptı.

Dexter kibar bir şekilde geriye çekildi, yutkunmasına izin verdi. "Özür dilerim."

"Tamam. Beni şaşırttın, hepsi bu." Ağzını elinin tersiyle sildi.

"Şimdi tamam mı?"

"Tamam, ama, Dexter, sana söylemem gereken..."

Ve şimdi beceriksizce bastırılarak yeniden öpülüyordu; o kadar çok bastırıyordu ki Emma arkaüstü mutfak masasma doğru eğildi, masa aniden gürültüyle kaydı, vazoyu tutmak için geriye doğru bükülmek zorunda kaldı.

"Hooop."

"Mesele şu, Dex..."

"Bunun için üzgünüm, ben..."

"Ama mesele..."

"Mahcubum..."

"Biriyle tanıştım."

Dexter sonunda geriledi.

"Biriyle *tanıştın.*"

"Bir erkek. Onunla görüşüyorum."

"Bir *erkek.* Tamam. Peki. Kim?"

"Adı Jean-Pierre. Jean-Pierre Dusollier."

"Fransız mı?"

"Hayır, Dex, *Galli.*"

"Hayır, şaşırdım sadece, hepsi bu."

"Fransız olmasına mı şaşırdın, yoksa sonunda bir erkek arkadaşım olmasına mı?"

"Hayır, yalnızca... çok çabuk, değil mi? Yani, henüz birkaç haftadır buradasın. Önce eşyalarını mı açtın, yoksa..."

"İki ay! İki aydır buradayım ve Jean-Pierre'le bir ay önce tanıştım."

"Nerede tanıştın onunla?"

"Yakınlardaki küçük bir bistroda."

"Küçük bir *bistro*. Tamam. Nasıl?"

"Nasıl mı?"

"... Onunla nasıl tanıştın?"

"İşte, ben yalnız başıma, kitap okuyarak yemek yiyordum, o birkaç arkadaşıyla birlikteydi, bana ne okuduğumu sordu..." Dexter, başka birinin yaptığı işle dalga geçen bir zanaatkâr gibi inleyerek kafasını salladı. Emma ona kulak asmadan oturma odasına yürüdü. "Her neyse, biraz konuştuk..."

Dexter dinliyordu. "Nasıl, Fransızca mı?"

"Evet, Fransızca, anlaştık ve şimdi... görüşüyoruz!" Kendini kanepenin üzerine attı. "Artık biliyorsun!"

"Doğru. Anlıyorum." Kaşlarını kaldırdı, sonra tekrar indirdi, yüz hatları somurtmakla gülümsemek arasında bocalıyordu. "Peki. Senin için sevindim, Em, bu harika bir şey."

"Beni küçük görme, Dexter. Tek başına, yaşlı bir kadınmışım gibi..."

"Hayır, bir şey yapmıyorum!" Aldırmıyormuş numarası yaparak döndü, pencereden aşağıdaki avluya baktı. "Peki neye benziyor bu *Jean*..."

"Jean-Pierre. Hoş biri. Çok yakışıklı, çok cazibeli. Şaşırtıcı bir aşçı; yemek, şarap, sanat ve mimarlık hakkında her şeyi biliyor. İşte sadece çok, çok... Fransız."

"Nasıl, kaba mı?"

"Hayır..."

"Pis mi?"

"Dexter!"

"Soğanları boynuna takıp bisiklete mi biniyor?"

"Tanrım, bazen çekilmez oluyorsun..."

"*Çok Fransız* ne demek, söyle o zaman?"

"Bilmiyorum, sadece çok havalı, rahat ve..."

"*Seksi* ?"

"*Seksi* demedim."

"Hayır, ama sen çok seksi olmuşsun; saçlarınla oynamalar, gömleğinin düğmeleri açık..."

"Ne aptal bir kelime, *seksi*..."

"Ama çok seks yapıyorsunuz, değil mi?"

"Dexter, neden bu kadar?.."

"Kendine bir bak, parlıyorsun..."

"Böyle olman için bir neden yok; hem... neden böylesin ki?"

"Ne?"

"Yani huysuzluk ediyorsun... Yanlış bir şey yapmışım gibi davranıyorsun!"

"Huysuzluk etmedim, sadece düşündüm ki..." Durdu, alnını cama dayayıp dışarıya baktı. "Bunu bana buraya gelmeden önce söylemiş olmanı isterdim. Bir otel ayarlardım."

"Hâlâ burada kalabilirsin! Bu gece Jean-Pierre'de kalacağım sadece." Arkası dönük olsa bile Emma onun yerinden sıçradığını anlamıştı. "Bu gece Jean-Pierre'de kalacağım." Kanepede öne doğru eğildi. "Sen ne olacağını düşünmüştün, Dexter?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı pencereye doğru. "Ama bunu düşünmemiştim."

"Üzgünüm."

"Seni görmeye neden geldim sence, Em?"

"Biraz dinlenmek için. Olaylardan uzaklaşmak, manzara görmek için!"

"Olanları konuşmak için geldim. Sen ve ben, sonunda bir araya geldik." Tırnağıyla pencerenin macunlarını kazıyordu. "Bunun senin için daha büyük bir olay olduğunu düşünmüştüm yalnızca, hepsi bu."

"Sadece bir kez yattık, Dexter."

"Üç kere!"

"Skor sayısından söz etmiyorum, Dex, olaydan söz ediyorum, geceden söz ediyorum, sadece bir geceyi birlikte geçirdik."

"Ve ben bunda düşünmeye değer bir şey olduğunu sanmıştım! Hemen arkasından bildiğim şey, senin Paris'e kaçman ve kendini en yakınındaki Fransız erkeğinin kollarına atmış olman..."

"Ben 'kaçmadını', bilet alınmıştı zaten! Neden olan biten her şeyin senin yüzünden olduğunu sanıyorsun?"

"Peki bana bir telefon edemez miydin?.."

"Ne, iznini almak için mi?"

"Hayır, benim ne hissedeceğimi görmek için!"

"Dur bir dakika... *duygularımızı* incelemediğimiz için mi ra-

hatsız oldun? Rahatsız oldun, çünkü benim seni *beklemem* gerektiğini mi düşünüyordun?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Olabilir!"

"Tanrım, Dexter, sen... sen gerçekten *kıskanıyor musun?*"

"Tabii ki hayır!"

"Neden surat asıyorsun öyleyse?"

"Surat asmıyorum."

"Bana bak o zaman!"

Kırgın, kolları göğsünde çaprazlanmış bir şekilde döndü, Emma gülmekten başka yapacak bir şey bulamadı.

"Ne? *Ne?*" diye sordu öfkeyle.

"Bunun biraz ironik olduğunun farkında mısın, Dex."

"Bu nasıl ironik olabilir?"

"Ansızın son derece tutucu ve... monogam biri olabiliyorsun."

Dexter, o an bir şey söylemedi, tekrar pencereye döndü.

Emma daha yumuşak bir sesle konuştu: "Bak... her ikimiz de bir parça sarhoştuk."

"Ben o kadar da sarhoş değildim..."

"Ayakkabılarını çıkarmadan, pantolonunu indirmiştin, Dex!" Dexter, hâlâ arkasını dönmemişti. "Pencerede dikilip durma. Gel buraya otur." Çıplak ayağını kanepeye doğru uzattı, bacaklarını kıvırıp oturdu. Dexter alnını pencerenin camına vurdu hafifçe, bir, iki; sonra Emma'yla göz göze gelmeden odaya dönüp yanına çöktü, okuldan eve yollanan bir çocuk gibi. Emma ayaklarını kalçalarına uzattı. "Tamam, o gece hakkında konuşmak mı istiyorsun? Konuşalım o zaman."

Dexter bir şey söylemedi. Emma ayak parmaklarıyla dürttü

ve sonunda kendisine baktığında konuştu. "Tamam. Önce ben başlıyorum. Derin bir nefes aldı. "Sanıyorum sen biraz üzgün, biraz da sarhoştun, o gece beni görmeye geldin ve... olan oldu. Şimdi Sylvie'den ayrılmanın, evden taşınmanın ve Jasmine'i görememenin üzüntüsüyle kendini yalnız hissediyorsun ve sadece ağlayacak bir omuza ihtiyacın var, diye düşünüyorum. Ya da yatacak birine. İşte ben de buyum. Birlikte yatılacak bir omuz."

"Böyle mi düşünüyorsun?"

"Böyle düşünüyorum."

"... Ve sadece kendimi iyi hissetmem için mi benimle yattın?"

"İyi hissettin mi?"

"Evet, çok daha iyi."

"Evet, ben de. İşe yaradı."

"... Ama bu doğru değil."

"Biriyle yatmak için bundan daha kötü nedenler de vardır. Biliyor olmalısın."

"Ama acıdığın için sevişmek?"

"Acımak değil, *sevgi*."

"Dalga geçme benimle, Em."

"Dalga geçmiyorum, sadece... acımayla bir şey yapılmaz, sen de bunu biliyorsun. Ama mesele biraz... karmaşık. Biz. Buraya gelir misin?"

Ayağıyla bir kez daha dürttü, bir an sonra Dexter bir ağaç gibi devrilerek başını Emma'nın omzuna yasladı.

Emma içini çekti. "Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz, Dex."

"Biliyorum. İyi bir fikir sanmıştım yalnızca. Dex ve Em, Em

ve Dex, ikimiz. Bir süre dene, nasıl gittiğini gör. Senin de istediğinin bu olduğunu sanmıştım."

"Öyleydi. Eskiden, seksenli yılların sonlarında."

"Peki neden şimdi değil?"

"Çünkü öyle. Artık çok geç. Çok geç kaldık. Ben çok yorgunum."

"Otuz beş yaşındasın!"

"Bizim zamanımızın geçtiğini hissediyorum, hepsi bu," dedi.

"Denemeden nasıl bilebilirsin?"

"Dexter, ben başkasıyla görüşüyorum!"

Bir süre avludaki çocukların bağrışmalarını, uzaktaki televizyon seslerini dinleyerek sessizce oturdular.

"Peki ondan hoşlanıyor musun? O adamdan."

"Evet. Gerçekten, gerçekten hoşlanıyorum."

Dexter, aşağı uzandı, Emma'nın hâlâ dışarının tozuyla kirli olan sol ayağını eline aldı. "Zamanlamam harika değil, öyle değil mi?"

"Hayır, doğrusu değil."

Elinde tuttuğu ayağı inceledi. Ayak tırnakları kırmızıya boyanmıştı, ama oje aşınmıştı. "Ayakların iğrenç."

"Biliyorum."

"Küçük parmağın mısır tanesi gibi."

"Oynamayı kes öyleyse."

"Peki o gece..." Başparmağını sıkıca topuğuna bastırdı. "Gerçekten o kadar korkunç muydu?"

Diğer ayağıyla kalçasına sertçe vurdu Emma. "Beni avlamaya çalışma, Dexter."

"Hayır, gerçekten, söyle bana."

"*Hayır*, Dexter, öyle korkunç bir gece değildi; hatta hayatımın en hatırlanmaya değer gecelerinden biriydi. Ama hâlâ bunu bir tarafa bırakmamız gerektiğini düşünüyorum." Bacaklarını kanepeden sallandırdı ve kalçaları birbirine değene dek Dexter'a sokuldu, elini tuttu, başını omzuna yasladı. Emma en sonunda iç çekene kadar ikisi de karşıdaki kitap raflarına baktılar. "Bütün bunlar, ne bileyim, mesela, sekiz yıl önce neden söylemedin?"

"Bilmiyorum... eğlenmeye çalışmakla meşguldüm, sanırım."

Emma başını kaldırıp baktı. "Ve şimdi eğlenmeyi bıraktın ve 'Dur bizim eski iyi Emma'ya bir gideyim,' diye düşündün..."

"Bunu demek istemedim..."

"Ben teselli ödülü değilim, Dex. Senin sığınacak limanın da değilim. Bundan çok daha değerli bir şey olduğumu düşünüyorum."

"Ve bundan çok daha değerlisin de. Buraya gelmemin nedeni bu. Sen bir mucizesin, Em."

Emma birden ayağa kalktı, Dexter'ın kafasına bir minder fırlattı ve yatak odasına doğru yürüdü.

"Kapa çeneni, Dex."

Dexter onu elinden yakalamaya çalıştı ama Emma, Dexter'ın elinden sıyrıldı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Duş alıp üzerimi değişmeye. Bütün gece burada oturamam!" diye bağırdı diğer odadan; dolaptan sinirle giysileri çıkarıp yatağın üzerine fırlattı. "Üstelik yirmi dakika sonra burada olacak!"

"Kim burada olacak?"

"Kim olduğunu sanıyorsun? YENİ ERKEK ARKADAŞIM!"

"Jean-Pierre buraya mı geliyor?"

"Evet. Saat sekizde." Gömleğinin ufacık düğmelerini açmaya başladı, sonra vazgeçip sabırsızlıkla başından çıkarıp yere fırlattı. "Akşam yemeği için hep birlikte dışarı çıkacağız! Üçümüz!"

Dexter kafasını arkaya attı ve uzun uzun inledi.

"Ah, Tanrım. Bunu yapmak zorunda mıyız?"

"Korkarım öyle. Ayarlandı bile." Artık çıplak ve öfkeliydi, hem kendine hem de bu duruma. "Seni ilk tanıştığımız lokantaya götüreceğiz! Meşhur *bistroya*! Aynı masada oturup el ele tutuşacağız ve o günü anlatacağız sana! Her şey çok, ama çok romantik olacak."

Banyonun kapısını çarptı, kapının arkasından bağırmaya devam etti. "Ve kesinlikle bir münasebetsizlik olmayacak!"

Dexter akan suyun sesini duydu, tavana bakarak kanepeye uzandı, artık bu gülünç seyahatten dolayı utanıyordu. Cevabı bildiğini, her ikisini de kurtarabileceğini sanmıştı; gerçekte Emma yıllardır iyi durumdaydı ya, neyse. Kurtarılması gereken biri varsa, o da kendisiydi.

Ve belki de Emma haklıydı; belki sadece biraz yalnız hissediyordu kendini. Duş sesi kesildiğinde antika sifonun gürültüsünü işitti ve işte yine oradaydı; o korkunç sözcük. *Yalnız*. İşin kötü yanı, bunun doğru olduğunu biliyordu. Bir gün yalnız kalacağını hiç düşünmemişti. Otuzuncu doğum gününde Regent Caddesi'ndeki gece kulübü dolup taşmıştı; insanlar içeri girebilmek için kaldırımda kuyruk olmuşlardı. Cebindeki telefonun kartı son on yılda tanıştığı yüzlerce insanın numarasıyla doluy-

du ve tüm zamanlarda en çok konuşmak istediği insan yandaki odada duruyordu şimdi.

Bu doğru olabilir miydi? Bunları olduğu gibi söylemek niyetiyle ayağa kalktı birden. Yatak odasına doğru yürüdü, sonra durdu.

Kapının aralığından görebiliyordu onu. 1950'lerden kalma küçük bir tuvalet masasında oturuyordu. Saçları ıslaktı, diz hizasında eski moda siyah ipek bir elbise giymişti, fermuarı beline kadar açıktı. Kıpırdamadan, dik bir vaziyette, sanki birinin gelip fermuarını kapamasını bekler gibi oturuyordu. Dexter içeri girip fermuarı kapayacak, sonra boynuyla omzu arasındaki eğriyi öpecek ve ona söyleyecekti.

Bunun yerine, Emma'nın, tuvalet masasının üzerindeki bir kitaba uzanmasını izledi; kalın bir kitap, Fransızca/İngilizce sözlük.

Sayfaları karıştırmaya başladı Emma, birden durdu; kafası öne eğik, elleriyle kâküllerini geriye iterken öfkeyle inledi. Dexter onun bu öfkesine güldü; sessizce güldüğünü sanmıştı ama Emma kapıya doğru döndü, hemen geri çekildi Dexter. Anlamsızca mutfağa doğru giderken ayağının altındaki döşeme gıcırdadı, iki musluğu da açtı, fincanları gereksizce suyun altına tuttu. Bir süre sonra yatak odasmda eski moda bir telefonun ahizesinin "çınn" sesi çıkararak açıldığını duydu ve Jean-Pierre'le yapılan konuşmaya kulak misafiri olabilmek için kulaklarını kabarttı. Fransızca kısık sesli, sevgili mırıldanmaları. Tek bir kelime anlamayı başaramadan dinlemeye çabaladı. Emma telefonu kapattığında yine zil çınladı. Biraz zaman geçti, Emma kapının girişinde, Dexter'ın arkasında belirdi.

"Telefondaki kimdi?" diye sordu omzunun üzerinden sakin bir tavırla.

"Jean-Pierre."

"Nasılmış Jean-Pierre?"

"İyi. Gayet iyi."

"İyi. Peki. Üzerimi değişmeliyim. Saat kaçta gelecek?"

"Gelmeyecek."

Dexter döndü.

"Ne?"

"Ona gelmemesini söyledim."

"Gerçekten mi? Bunu yaptın mı?" Gülmek istedi.

"Ona bademciklerimin iltihaplandığını söyledim."

... O kadar çok gülmek istiyordu ki... Ama gülmemeliydi, şimdi değil. Ellerini kuruladı. "Bademcik iltihabı. Fransızca nasıl söyleniyor?"

Emma parmaklarını boğazma götürdü. *"Je suis très désolé, mais mes glandes sont gonflées,"*[43] dedi güçsüz bir sesle. *"Je pense que je peux avoir l'amygdalite."*[44]

"L'amy...?"

"L'amygdalite."

"Hayret verici bir kelime bilgin var."

"Biliyorsun işte." Alçak gönüllülükle omuzlarını silkti. "Sözlüğe baktım."

Birbirlerine gülümsediler. Sonra, sanki o anda aklına gelmiş gibi, odayı üç uzun adımda geçerek, Dexter'ın yüzünü ellerinin arasına aldi, öptü; Dexter ellerini sırtına koydu, elbisenin fermuarı hâlâ çekilmemişti; sırtı çıplak ve nemliydi.

Bir süre bu şekilde öpüştüler. Sonra, hâlâ yüzünü ellerinin

43 (Fr.) Çok üzgünüm, boğazımdaki bezeler şişti. (Ç. N.)

44 (Fr.) Sanırım, bademcik iltihabı. (Ç. N.)

arasında tutmaya devam ederek ona dikkatle baktı. "Eğer beni kandırırsan, Dexter..."

"Kandırmam..."

"Eğer beni kandırıp, sonra yüzüstü bırakır, arkamdan iş çevirirsen, seni öldürürüm. Yemin ediyorum, kalbini yerim."

"Bunu yapmayacağım."

"Yapmaz mısın?"

"Yemin ediyorum, yapmayacağım."

Emma suratını astı, kafasını salladı, sonra kollarını tekrar dolayıp yüzünü Dexter'ın omzuna bastırdı; öfkeye benzer bir ses çıkardı.

"Ne oluyor?" dedi Dexter.

"Hiçbir şey. Hiçbir şey, sadece..." Başını kaldırıp baktı. "Sonunda senden kurtulduğumu sanmıştım."

"Bunu yapabileceğini sanmıyorum."

KISIM DÖRT

2002-2005

Otuzlu Yaşların Sonları

"Karşılıklı duygularından çok az konuşuyorlardı; böylesi sınanmış dostluklarda güzel cümleler ve sıcak ilgi gereksizdi muhtemelen."

Thomas Hardy, *Çılgın Kalabalıktan Uzak*

BÖLÜM ON ALTI

Pazartesi Sabahı

15 Temmuz 2002, Pazartesi

Belsize Park

Radyonun alarmı her zamanki gibi 07:05'te çalıyor. Dışarısı çoktan aydınlanmıştı, ama ikisi de henüz kıpırdamamışlardı. Aksine, bundan yıllar önce bir bekâr evi olan, Dexter'ın Belsize Park'taki dairesindeki çift kişilik yatakta, Dexter'ın kolu Emma'nın beline sarılmış, bacakları bileklerinden birbirine dolanmış biçimde yatıyorlar.

Dexter, bir süredir uyanık, kafasında uygun sesi ve cümleleri bulmaya çalışarak düşünüyor ve Emma'nın hareketlendiğini hissedince konuşuyor. "Bir şey sorabilir miyim?" diyor. Gözleri hâlâ kapalı, uykudan ağzı yapış yapış, Emma'nın ensesine doğru konuşuyor.

"Devam et," diyor Emma, biraz tedirgin.

"Kendi evin olmasını anlamsız buluyorum."

Sırtı Dexter'a dönük, gülümsüyor Emma. "Evet."

"Demek istiyorum ki, çoğu gece burada oluyorsun nasılsa."

Gözlerini açıyor. "Olmayabilirim."

"Hayır, olmanı istiyorum."

Yüzünü ona dönüyor ve gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu görüyor. "Dex, sen...?"

"Ne?"

"Ev arkadaşın olmamı mı teklif ediyorsun?"

Gözlerini açmadan gülümsüyor, çarşafın altından elini tutup sıkıyor. "Emma, ev arkadaşım olur musun?"

"Nihayet!" diyerek mırıldanıyor Emma. "Dex, hep bunun için yaşadım."

"Yani, bu evet mi demek?"

"Biraz düşünmeme izin ver."

"Pekâlâ, gelip gelmeyeceğini söyle? Çünkü, eğer sen ilgilenmiyorsan başka birini alabilirim."

"Sana düşüneceğim dedim."

Gözlerini açıyor. Cevabın evet olacağını ummuştu. "Bunda düşünecek ne var?"

"Yani, bilemiyorum. *Birlikte yaşamak.*"

"Paris'te birlikte yaşamıştık."

"Biliyorum, ama orası Paris'ti."

"Şimdi de neredeyse birlikte yaşıyoruz."

"Biliyorum, sadece..."

"Ve kira ödemen çılgınlık, kira ödemek boşa giden paradır günümüz emlak piyasasında."

"Finans danışmanınmış gibi konuşuyorsun. Çok romantik." Dudaklarını büküp tedbirli bir sabah öpücüğü konduruyor. "Sadece finansal bir planlama değil bu, öyle değil mi?"

"Temelde öyle, ama aynı zamanda... hoş olur diye düşünüyorum."

"Hoş."

"Burada yaşamalısın."

"Ya Jasmine?"

"Alışacaktır. Üstelik sadece iki buçuk yaşında, mesele ona kalmış değil, öyle değil mi? Ya da annesine."

"Peki biraz...?"

"Ne?"

"Biraz sıkışık olmaz mı? Hafta sonları üç kişi olunca."

"İdare ederiz."

"Ben nerede çalışacağım?"

"Ben dışarıdayken burada çalışabilirsin."

"Peki sevgililerini nereye getireceksin?"

İçini çekiyor Dexter, bir yıllık, neredeyse manyakça bir sadakatten sonra yapılan bu şakadan sıkılıyor. "Otele gideriz."

Radyo mırıldanırken yeniden sessizliğe gömülüyorlar. Emma gözlerini kapıyor ve kendini kolileri açarken, kitap ve giysileri için yer bulurken hayal etmeye çalışıyor.

Aslında, Hornsey Road'daki şimdiki dairesinin hoş, tavan arasına benzer bohem havasını tercih ediyor. Belsize Park fazlaca "nezih" ve süslü bir yer; üstelik kendisinin onca gayretine, giysi ve kitaplarıyla yerleşme çabalarına rağmen Dexter'ın dairesi hâlâ bekârlık yıllarının havasını korumaya devam etmekte: Oyun konsolları, kocaman bir televizyon, fiyakalı bir yatak. "Ne bileyim, çamaşırlarımı falan koymak için belki bir dolap açmayı ve üzerime kadın külotlarının yığılmasını bekliyordum, bilemiyorum..." Ama adam Dexter bir teklif yapmıştı ve şimdi Emma da bir teklifle karşılık vermesi gerektiğini hissediyor.

"Belki birlikte yeni bir yer satın almalıyız," diyor. "Daha

büyük bir yer." Bir kez daha konuşulmamış bir meselenin kıyısından geçiyorlar. Uzun bir sessizlik takip ediyor; Emma, *Acaba yeniden uyudu mu*, diye düşünüyor, ama nihayet cevap geliyor:

"Tamam. Akşama konuşalım."

Ve böylece bir gün daha başlıyor, aynı bir önceki ve bir sonraki günler gibi. Kalkıp giyiniyorlar, Emma kendisine tahsis edilmiş dolaptaki sınırlı miktarda giysilerden birini alıyor. İlk önce Dexter giriyor duşa; sonra o gazete ve gerektiğinde süt almak için alışverişe gittiğinde Emma giriyor. Dexter gazetenin spor sayfalarını okuyor, Emma haberleri. Büyük kısmı huzurlu bir sessizlik içinde edilen kahvaltıdan sonra Emma koridordan bisikletini alıyor ve metroya doğru pedal çeviriyor. Her gün, aşağı yukarı sekizi yirmi beş geçe öpüşerek vedalaşıyorlar.

"Sylvie, Jasmine'i saat dörtte bırakır," diyor Dexter. "Ben altıda döneceğim. Senin için mahzuru olmayacağından emin misin?"

"Tabii ki yok."

"Jasmine sorun olmaz değil mi?"

"Yo. Hayvanat bahçesine falan gideriz."

Sonra tekrar öpüşüyorlar; her ikisi de işe gidiyor ve günler her zamankinden çabuk geçiyor.

~

İş. Dexter yine kendi işletmesinde çalışıyor; gerçi şimdiki işi olan Highgate ile Archway arasındaki küçük mezeci dükkânına "işletme" demek biraz abartı olur.

Dükkân açma fikri, hayatını parçalara ayırıp yeniden toparladıkları Paris'te geçirilen o garip, uzun yazda gelişmişti. Kuzeydoğuda Parc des Buttes Chaumont yakınlarındaki bir kafeter-

yarın önünde otururlarken Emma'nın aklına gelmişti. "Yemek işini seviyorsun," demişti Emma. "Şaraptan anlıyorsun. Kahve, ithal peynir, insanların bugünlerde bayıldığı havalı şeyleri çok iyi satabilirsin gerçekten. Öyle iddialı bir yer değil, yazları dışarıya iskemleler atılan küçük bir dükkân." Başlarda, kendini bir "esnaf" ya da daha beteri "bakkal" gibi göremediği için, "dükkân" sözü onu frenlemişti. Ama "ithal peynir uzmanı" ifadesinin hoş bir tınısı vardı. Yiyecek de satan bir kafeterya-restoran olarak düşünmek daha iyiydi. Bir girişimci olabilirdi.

Böylece eylül sonlarında, Paris en sonunda ışıltısını yitirmeye başlarken trenle döndüler birlikte. Hafif bronzlaşmış tenleri ve yeni giysileriyle peronda kol kola yürürlerken, Londra'ya ilk kez planlar, projeler, çözümler ve tutkuyla gelmiş gibi hissetmişlerdi kendilerini.

Arkadaşları, ilişkilerini başından beri biliyorlarmış gibi bir duygusallık ve ağırbaşlılıkla onayladılar. Emma bir kez daha Dexter'ın babasıyla tanıştırıldı –"Tabii ki hatırlıyorum. Bana faşist demiştin."– ve finans konusunda yardımcı olur umuduyla yeni iş fikrini ortaya attılar. Alison öldüğünde, gerekli olduğunda bir miktar paranın Dexter'a verilebileceği konusunda gizli bir mutabakat oluşmuştu ve o zaman bu zamanmış gibi görünüyordu. Şahsen Stephen Mayhew hâlâ oğlunun bu paranın her bir kuruşunu kaybedeceğini düşünüyordu; ama onun bir daha televizyonda görünmemesi uğruna ödenebilecek küçük bir bedeldi bu. Ve Emma'nın varlığı işe yaramıştı. Dexter'ın babası Emma'dan hoşlanıyordu ve yıllardır ilk kez Emma sayesinde oğlunu da sevdiğini hissetmişti.

Dükkânı birlikte buldular. Tozlu videokaset raflarıyla hayaletlere terk edilmiş bir kiralık video dükkânıydı. Emma'nın son bir dürtüklemesiyle Dexter harekete geçip, bir yıllık kontratla kiralamıştı.

Uzun, yağmurlu bir ocak ayı boyunca metal rafları söküp, geri kalan Steven Seagal videolarını civardaki hayır işleriyle uğraşan dükkânlara dağıtmışlardı. Boyaları kazıyıp, duvarları kirli beyaza boyadılar, koyu renk ahşap lambriyle kapladılar, eli yüzü düzgün kahve makinesi, soğutucular, camlı buzdolapları bulmak için, iflas etmiş lokantaları aşındırdılar; bütün bu iflas etmiş işletmeler, neler kaybetmiş olduğunu, iflas etmenin ne demek olduğunu hatırlatıyordu.

Ama Emma, onu teşvik ederek, doğru şeyi yaptığına ikna ederek yanında olmuştu hep. Emlakçıların söylediğine göre bölgenin geleceği parlaktı; "zanaatkâr" sözcüğünün kıymetini bilen genç profesyoneller ve biçimsiz bir ekmek ya da bir tenis topundan büyük olmayan keçi peyniri için iki yüz paund ödemeyi umursamayacak müşterilerle doluyordu yavaş yavaş. Kafeterya, insanların gelip, gösterişle romanlarını yazdıkları bir yer olacaktı.

Baharın ilk gününde kısmen yenilenmiş dükkânın önündeki kaldırıma çıkıp güneşte oturmuş, olası adların bir listesini hazırlamışlar; birkaç basmakalıp esprili isimden sonra *Belleville Café*'de karar kılmışlardı. Mayhew TV'den sonra ikinci tecrübesi olarak, Emma'yla birlikte –şirket sekreteri ve ortağı– bir limited şirket kurdu. *Julie Criscoll*'ın ilk iki kitabından, TV dizisinden, sipariş verilen ikinci diziden para gelmeye başlamış, işin ticareti, kalem kutuları, doğum günü kartları, hatta aylık bir dergi bile konuşulmaya başlanmıştı. İnkâr etmeye gerek yoktu; Emma, annesinin tabiriyle daha iyisini hak ediyordu. Kısa bir süre sonra Emma kendini Dexter'a finansal destek teklif edecek tuhaf, biraz sinir bozucu bir konumda bulmuştu. Belli bir süre ayak direditen sonra Dexter da kabul etti.

Dükkânı nisanda açtılar ve Dexter altı hafta boyunca koyu

renkli ahşap tezgâhın arkasında durarak, içeri girip etrafa bakınan, burnunu çekip tekrar dışarı çıkan insanları seyretti. Ama zamanla adı yayılmaya, bir şeyler dönmeye başlamıştı ve kendini birkaç eleman alabilecek durumda buldu. Müdavimler edinmeye ve kendi de zevk almaya başladı.

Her ne kadar onun alışık olduğundan daha oturaklı, daha ağırbaşlı biçimde de olsa, dükkânı artık popüler bir mekân.

Göz alıcı yaz güneşinde çoktan ısınmış olan ağır kepenk kilidini açıyor. Kepenkleri kaldırıyor, kapının kilidini açıyor ve ne hissediyor? Memnuniyet? Mutluluk? Hayır, mutluluk değil. İçten içe ve yıllardan beri ilk kez kendisiyle gurur duyuyor.

Tabii ki kepenkleri indirip sırasıyla bütün kırmızı şarapları içmek istediği yağmurlu, uzun salı günleri de oluyor, ama bugün değil. Bugün sıcak bir gün; bu akşam kızını görecek ve Sylvie ile Callum piçi düzenli tatillerinden birini daha geçirirlerken sekiz gün boyunca onunla birlikte olacak. Jasmine inanılmaz bir şekilde iki buçuk yaşında artık; kendinden emin ve annesi gibi güzel bir kız; buraya gelip dükkânda oynayabilir, personel tarafından üzerine titrenebilir ve Dexter akşam eve döndüğünde Emma orada olacak. Uzun zamandan beri ilk kez aşağı yukarı olmak istediği yerde. Sevdiği ve arzuladığı, üstelik en iyi arkadaşı olan bir eşi var. Muhteşem ve zeki bir kızı var. İşleri iyi. Bir şeyler değişmezse her şey çok güzel olacak.

~

Sadece iki mil uzakta, Hornsey Road'da Emma merdivenin basamaklarını tırmanıyor, ön kapının kilidini açıyor, dört gündür kullanılmamış evin soğuk, ağır kokusunu hissediyor. Çay yapıyor, masaya oturup bilgisayarını açıyor, bir saatin büyük kısmında ona bakıyor.

Yapacak çok iş var; *Julie Criscoll* dizisinin ikinci bölümünün senaryosu okunup onaylanacak, üçüncü cilt için beş yüz kelime yazılacak, çizimlerin üzerinde çalışılacak. Genç okurlardan gelen yalnızlıkla ilgili, taciz edilmekle ilgili samimi ve çoklukla sıkıcı derecede kişisel mektuplar var; onlarla ilgilenmesi gerek.

Ama zihni Dexter'ın teklifine kayıyor. Geçen yıl Paris'te geçirdikleri o uzun ve garip yazda gelecekleriyle ilgili kesin kararlar almışlardı –gerçekten birlikte bir gelecekleri varsa– ve bunların arasındaki en temel kural birlikte yaşamamaktı: Ayrı hayatlar, ayrı daireler, ayrı arkadaşlar. Birlikte olmak için emek harcayacak ve sadık olacaklardı elbette; ama geleneksel tarzda değil. Hafta sonları emlak ofislerinin çevresinde dolaşmalar, yemekli toplantılara katılmalar, Sevgililer Günü çiçekleri, çift olmaya ilişkin hiçbir zırva olmayacaktı hayatlarında. Her ikisi de bunu becermeye çalıştı, ikisi de başaramadı.

Bu düzenlemenin entelektüel, modern ve yeni bir yaşam tarzı olacağını hayal etmişti Emma. Ama birlikte yaşamayı istemiyormuş gibi davranmak çok fazla gayret gerektiriyordu ve içlerinden birinin bir yerde bir açık vereceğinin kaçınılmaz olduğu yakın zamanda belli olmuştu. Bunun Dexter olacağını ummuyordu. Aralarında hiç konuşulmamış bir konu vardı ve artık bundan kaçınmanın bir yolu yok gibi görünüyordu. Derin bir soluk alıp tek bir kelime söyleyecekti: Çocuklar. Hayır, "çocuklar" değil; adamı korkutmamak gerek; en iyisi tekil halini kullanmalı. Emma "çocuk" istiyor.

Bu konuyu bir defasmda dolaylı ve esprili bir havada konuşmuşlar, Dexter, *İleride, işler biraz daha düzene girdiğinde olabilir,* gibi bir şeyler mırıldanmıştı. Ama işler daha ne kadar düzene girebilir? Konu, tam orta yerde oturuyor ve onlar yanından geçmeye devam ediyorlar. Anne babasıyla her telefon konuşmasın-

da, Dexter'la her sevişmelerinde (Paris'teki "sefahathane"deki kadar sıklıkla olmasa da, hâlâ yeterince sık) mesele orta yerde duruyor. Geceleri Emma'nın uykularını kaçırıyor. Bazen, gecenin üçünde kendisini endişelendiren şeyler hayatını biçimlendiriyormuş gibi geliyor. Bu, bir zamanlar erkeklerdi, sonra uzun zaman para oldu, sonra kariyer, daha sonra Ian'la ilişkisi, sonra yasak ilişkisi. Şimdi de bu. Otuz altı yaşında ve istediği şey bir çocuk. Ve eğer Dexter istemiyorsa, belki de en iyisi...

Ne? İlişkiyi bitirmek mi? Böyle bir ültimatom acınacak ve aşağılayıcı bir durum gibi görünüyor; üstelik söz konusu edilemez, en azından şimdilik. Ama, bu konuyu bu gece açmaya karar veriyor. Yok, bu gece olmaz, Jasmine buradayken olmaz, ama yakında. Yakında.

Sabah sabah, kafa bulandırıcı bir zaman kaybından sonra, öğlen vakti yüzmeye gidiyor; kulvarları bir aşağı bir yukarı arşınlasa da hâlâ kafasını temizleyemiyor. Sonra, saçları hâlâ ıslak halde Dexter'ın evine geri dönüyor bisikletiyle ve siyah, kocaman, tekinsiz bir dört çekeri evin önünde bekler buluyor. Bir gangster arabası bu; arabanın ön camından iki silüet seçiliyor. Biri geniş ve kısa, diğeri ince ve uzun; Sylvie ve Callum, yeni bir tartışmanın içinde; her ikisi de el kol hareketleriyle konuşuyor. Yolun karşısından bile duyabiliyor Emma onları; bisikletiyle yaklaştığında Callum'ın huysuz suratını ve arka koltukta, sesleri duymamak için gözlerini resimli bir kitaba dikmiş olan Jasmine'i görüyor. Jasmine'in yanındaki pencereye vuruyor, kızın başını kaldırıp, geniş ağzı ve bembeyaz küçük dişleriyle gülümsediğini, öne doğru hamle yaparak kemerini çıkartmaya çalıştığını görüyor.

Emma ve Callum, camdan selamlaşıyorlar. İhanet, ayrılma ve boşanmanın görgü kurallarıyla ilgili bir oyun var ortada

ve neredeyse yirmi yıldır onu tanımasına rağmen, Emma'nın Callum'la doğrudan konuşmaması gerekiyor. Eski eş olarak Sylvie ve Emma aralarında kendini bilen, kin gütmeyen bir üslup tutturmuş olsalar da birbirlerinden hoşlanmadıkları hayal meyal sezilebiliyor.

"Tartışma için özür dilerim!" diyor Sylvie uzun bacaklarını arabadan çıkarırken. "Yanımıza aldığımız bagajlar konusunda ufak bir tartışmaydı sadece!"

"Tatiller gerilimli olabiliyor," diyor Emma anlamsızca. Jasmine, koltuğundan kurtulup Emma'nın kollarına tırmanıyor, yüzünü boynuna bastırıp, sıska bacaklarını Emma'ya doluyor. Emma, "Ne yapabilirim?" der gibi biraz utanmış bir halde gülümsüyor, Sylvie de son derece gergin ve doğal olmayan bir şekilde gülümseyerek karşılık veriyor. "Babam nerede?" diyor Jasmine Emma'nın boynuna sarılarak.

"Çalışıyor, birazdan döner."

Emma ve Sylvie biraz daha gülümsüyorlar.

"Nasıl gidiyor?" diyor Sylvie, "şu kafeterya işi?"

"Çok iyi, gerçekten iyi."

"Dexter'ı göremediğime üzüldüm. Ona sevgilerimi ilet."

Biraz daha sessizlik. Callum, arabanın motorunu çalıştırarak uyarıyor.

"İçeri gelmek ister misin?" diye soruyor Emma cevabı bildiği halde.

"Yok, gitmemiz gerek."

"Yine nereye?"

"Meksika'ya."

"Meksika. Çok hoş."

"Hiç gittin mi?"

"Hayır, hem de bir zamanlar Meksika lokantasında çalışmış olmama rağmen."

Callum'ın sesi ön koltukta gümbürdüyor. "Hadi ama! Trafiğe kalmak istemiyorum!"

Jasmine, vedalaşmak üzere arabaya dönüyor; "Uslu ol"lar, "Fazla televizyon seyretmek yok"lar... Emma Jasmine'in eşyalarını, şeker pembesi tekerlekli bir valiz ve panda şeklinde bir sırt çantasını içeriye alıyor. Geri döndüğünde Jasmine, göğsünün üzerinde bir boyama kitapları yığını tutarak biraz daha resmî bir şekilde kaldırımda bekliyor. Çok güzel, şık, kusursuz, bir parça hüzünlü; her şeyiyle annesinin kızı, Emma'nın değil.

"Gitmeniz gerek. Bagaj kontrolleri bu aralar bir kabus." Sylvie, uzun bacaklarını adeta bir çeşit katlanır bıçak gibi tekrar arabanın içine kıvırıyor. Callum ileriye doğru bakıyor.

"Peki. Meksika'nın tadını çıkarın. Şnorkelle iyi dalmalar."

"Şnorkelle değil, tüple dalış. Şnorkelle dalış çocukların işi," diyor Sylvie kasıtsız bir haşinlikle.

Emma kendini dizginliyor. "Özür dilerim. Tüplü dalış! Boğulmayın!" Sylvie kaşlarını kaldırıp, dudaklarını büzüyor; Emma ne söyleyebilir şimdi? *Demek istediğim, Sylvie, lütfen boğulma, boğulmanı ister miyim?* Çok geç, olan oldu, kız kardeşlik yanılsaması yerle bir oldu. Sylvie, Jasmine'in alnına son bir öpücük yapıştırıyor, kapıyı çarpıyor ve gidiyorlar.

Emma ve Jasmine durup el sallıyorlar.

"Evet, Min, baban altıya kadar gelmez. Ne yapmak istiyorsun?"

"Bilmem."

"Daha erken. Hayvanat bahçesine gidelim mi?"

Jasmine içtenlikle kafasını sallıyor. Emma'nın hayvanat bahçesine aile giriş bileti var; bir başkasının kızıyla başka bir öğleden sonra geçirmek üzere hazırlanmak için içeriye giriyor.

~

Eski Bayan Mayhew, büyük siyah arabada kollarını kavuşturmuş, başı buzlu cama dayalı, Callum Euston Road'daki trafiğe sövüp sayarken ayaklarını koltuğun altında kıvırmış oturuyor. Son zamanlarda nadiren konuşuyorlar, sadece bağırıp birbirlerine hırlıyorlar; bu tatil de diğerleri gibi bir şeyleri düzeltmek için bir girişim sadece.

Sylvie'nin hayatının son yılı pek başarılı geçmemişti. Callum'ın nasıl bir hödük ve pinti biri olduğu ortaya çıkmıştı. Başka ilişkileri olduğundan kuşkulanıyor. Sylvie'nin *kendi* evindeki varlığından rahatsız oluyormuş gibi görünüyor ve tabii Jasmine'in de; çocuk gibi davrandığı için bağırıyor ona ya da onlarla birlikte gelmesine engel oluyor. Kıza saçma sapan sloganlarla bağırıyor: "Ne verirsen onu alırsın, Jasmine, ne verirsen onu alırsın." Çocuk daha iki buçuk yaşında, Tanrı aşkına. Bütün beceriksizlik ve sorumsuzluğuna rağmen Dexter en azından hevesliydi, bazen çok hevesliydi. Diğer tarafta Callum, Jasmine'e başarısız bir personelmiş gibi muamele ediyordu. Ve ailesi Dexter'a karşı ne kadar temkinliydiyseler de, Callum'dan kesinlikle nefret ediyorlardı.

Şimdi, ne zaman karşılaşsalar eski kocası mutluluğunun reklamını yapan bir tarikat mensubu gibi hiç durmadan gülümsüyordu. Jasmine'i havalara atıyor, omzunda taşıyor, ne kadar mükemmel bir baba olduğunu göstermek için her fırsatı değerlendiriyor. Ve bu Emma denen kadın da öyle; Jasmine'in bütün konuştuğu şey *Emma şöyle, Emma böyle, en iyi arkadaşı Emma.*

Renkli kartonların üzerine yapıştırılmış makarnalar getiriyor eve ve Sylvie bunun ne olduğunu sorunca, *Emma,* diyor. Sonra da durmadan nasıl hayvanat bahçesine gittiklerini anlatıyor. Aile giriş biletleri var anlaşılan. Tanrım, çiftlerin dayanılmaz kendini beğenmişliği; Dex ve Em, Em ve Dex; köhne köşe başı dükkânıyla Dex –laf açılmışken Callum'ın şirketinin kırk sekiz şubesi var– ve bisikleti, kalınlaşmakta olan beli, öğrenci tavırları ve kahrolası alaycı bakış açısıyla Em. Sylvie'ye göre, Emma'yı vaftiz anneliğinden üvey anneliğe terfi ettiren sinsi ve hesaplı bir şeyler var; sanki Emma hep bir yerlerde saklanmış, harekete geçmek için fırsat kollamıştı her zaman. *Boğulmayın!* Küstah şey!

Callum Marylebone Road'daki trafiğe küfrediyor ve Sylvie bir kez daha yanlış takımda olduğunu hissederek başkalarının mutluluğuna öfkeleniyor. Diğer taraftan bu düşüncelerin ne kadar çirkin, fesat ve kinci olduklarını düşünerek hüzünleniyor. Neticede Dexter'ı terk edip, onun kalbini kıran kendisiydi.

Callum şimdi de Westway'deki trafiğe küfrediyor. Bazen bir çocuğu daha olsun istiyor Sylvie, ama nasıl? Meksika'da lüks bir otelde bir haftalık tüplü dalış uzanıyor önünde ve o bunun yeterli olmayacağını şimdiden biliyor.

BÖLÜM ON YEDİ

büyükgünkonuşması.doc

15 Temmuz 2003, Salı

Kuzey Yorkshire

Tatil için gittikleri kır evi fotoğraflardaki gibi değildi.

Küçük ve karanlıktı, boş dolap ve oda spreyi karışımı bildik tatil kulübesi kokusu vardı ve görünüşe göre kışın soğuğunu kalın taş duvarlarında muhafaza etmişti ki, bu sıcak temmuz gününde bile içerisi serin ve rutubetliydi.

Ama, önemi yoktu. İş görürdü, yalıtılmış bir yerdi ve Kuzey Yorkshire Bataklıkları'nın küçücük pencerelerden görünen manzarası bile şaşırtıcıydı. Çoğu günler yürüyüşe çıkıyorlar ya da sahil boyunca arabayla geziyorlardı, Emma'nın çocukluk gezilerinden hatırladığı, 1976 yılında sıkışıp kalmış gibi görünen tozlu küçük köyleri, eskimeye yüz tutmuş yazlık evleri dolaşıyorlardı. Bugün, tatillerinin dördüncü gününde, sömestr tatili içindeki bir salı gününde hâlâ boş olan sahile hâkim, Filey'deki geniş yürüyüş yolunda yürüyorlardı.

"Şurayı görüyor musun? Orası bir köpeğin kız kardeşimi ısırdığı yer."

"Çok ilginç. Ne cins bir köpekti?"

"Ah, özür dilerim, sıkıyor muyum seni?"

"Eh, birazcık."

"Biraz daha dayanacaksın korkarım. Gitmemize dört gün var daha."

Öğleden sonra, şelaleye doğru Emma'nın bir gece önce planladığı iddialı bir gezinti yapacaklardı, ama bir saat sonra nasıl olduğunu anlamadan kendilerini bataklıklarda Haritacılık Bürosu'nun haritasına bakarken buldular ve şelaleye gitmekten vazgeçip fundalıklara uzanarak güneşin altında şekerleme yapmaya karar verdiler. Emma, yanında bir kuş kitapçığı ve ağırlığı ve boyu bir dizel motor kadar olan, güçlükle gözlerine götürdüğü kocaman eski bir askeri dürbün getirmişti.

"Yukarı bak. Sanırım bir mavi doğan."

"Hmmm."

"Bir bak. Yukarı."

"İlgilenmiyorum. Uyuyorum."

"Nasıl ilgilenmezsin? Muhteşem bir şey."

"Kuşları izlemek için daha çok gencim."

Emma güldü. "Komik oluyorsun, biliyor musun?"

"Boş boş dolaşmamız yeterince kötü zaten. Arkasından klasik müzik gelir."

"Kuş izlemek için fazla *havalı*..."

"Sonra da bahçe işleri, sonra Marks and Spencer'dan pantolonlar satın alırsın, sonra şehir dışına taşınmak istersin. Birbirimizi 'sevgilim' diye çağırırız. Hepsini görebiliyorum, Em. Bu kaygan bir yokuş."

Emma bir kolunun üzerinde yükseldi, Dexter'a uzanıp onu öptü. "Neden seninle evlenmek üzere olduğumu bir daha hatırlatır mısın bana?"

"İptal etmek için çok geç değil."

"Kaparomuzu geri alabilir miyiz hâlâ?"

"Sanmıyorum."

"Peki." Yeniden öptü onu. "Düşünmeme izin ver."

Kasımda, nikâh dairesinde küçük, mütevazi bir düğünü takiben, yakın arkadaşların ve ailelerin katılacağı hoş bir restoranda verilecek sade bir törenle evleneceklerdi. Bunun, gerçek bir düğün değil, daha çok parti yapmak için bahane olduğunu iddia ediyorlardı. Yeminler fazla duygusal değil, daha çok dünyevi olmalı ve şimdiden yazılmalıydı; yüz yüze oturup, bu yeminleri hazırlamak son derece can sıkıcıydı.

"Eski karına ettiğin yeminleri kullanamaz mıyız?"

"Ama bana itaat etmeye söz vereceksin, değil mi?"

"Sadece bir daha asla golf pantolonu giymeyeceğine yemin edersen."

"Ve benim soyadımı alacaksın?"

"*Emma Mayhew*. Daha kötüsü de olabilirdi."

"Araya çizgi koyabilirsin."

"Morley-Mayhew. Cotswolds bölgesinde bir köy adı gibi. 'Morley-Mayhew'un biraz dışında küçük bir arazimiz var'."

Büyük günü böyle bekliyorlardı: Ciddiye almadan ama kendi içlerinde mesafeli bir coşkuyla.

Yorkshire'da geçirdikleri bir hafta, modası geçmiş büyük günden önceki son tatil şanslarıydı. Emma'nın teslim etmesi gereken işleri vardı ve Dexter da bütün bir hafta dükkânı bıraktığı için endişeliydi, ama bu yolculuk en azından onlara Emma'nın

ailesine uğrama fırsatı vermişti; annesi onları kraliyet üyelerini ağırlar gibi ağırlamıştı. Masada, gündelik kullanımdan farklı peçeteler, ufak tefek süsler ve buzlukta da bir şişe Perrier vardı. Emma'nın Ian'la olan ilişkisi bittikten sonra annesi Sue Morley artık kimseyi sevmezmiş gibi görünüyordu, ama şimdi gözlerini Dexter'dan ayırmadan cilveli bir sesle konuşarak onunla adeta flört ediyordu. Dexter da, haliyle, flörte karşılık veriyor, Morley ailesinin geri kalanı da yapacak bir şey olmadığı için sessizce yer karolarına bakıp gülmemeye çalışıyordu. Sue'nun umurunda değildi; onun için sanki çok uzun sürmüş bir hayal nihayet gerçekleşmiş gibiydi: Kızı aslında Prens Andrew'yla evleniyordu.

Dexter'a aile üyelerinin gözüyle baktığında Emma gurur duyuyordu; çünkü Dexter, Sue'ya göz kırpıyor, kuzenleriyle çocukça eğleniyor, babasının ilgilendiği konularla içtenlikle ilgileniyormuş gibi görünüyordu. Sadece Emma'nın küçük kız kardeşi, Dexter'ın içtenliği ve cazibesinden kuşkulu görünüyordu. İki erkek çocuğu sahibi, boşanmış bir kadın olarak kırgın ve bitkin Marianna yeni bir düğünü kaldırabilecek ruh halinde değildi. O gece bulaşık yıkarken konuşmuşlardı bunu.

"Annem neden bu saçma sapan sesle konuşuyor, bunu bilmek isterdim."

"Ondan hoşlanıyor." Emma, kız kardeşinin kolunu dürtükledi. "Sen de hoşlanıyorsun ondan, değil mi?"

"Hoş biri. Seviyorum. Sadece tanınmış bir çapkınmış gibi geldi bana."

"Çok eskiden, belki. Şimdi değil."

Marianne burnunu çekti, huylu ve huyuyla ilgili bir şeyler söylememek için kendini tuttuğu açıkça görülüyordu.

Şelaleye gitmekten vazgeçip bir bara gittiler, cips yiyip bütün öğleden sonrayı bilardoya benzer oyunlar oynayarak geçirdiler.

"Kız kardeşinin benden çok hoşlandığını sanmıyorum," dedi Dexter, oyun için topları toplarken.

"Elbette seviyor."

"Benimle güç bela iki kelime konuşuyor."

"Sadece utangaç biri, biraz da huysuzdur. Bizim kardeş öyledir."

Dexter gülümsedi. "Aksanın."

"Ne olmuş aksanıma?"

"Buraya geldiğimizden beri tam bir kuzeylisin."

"Öyle mi?"

Oyunu Emma kazandı; aç karnına içtikleri biranın etkisiyle çakırkeyif ve sevgi dolu, akşam ışığında kulübeye geri döndüler. Bir çalışma tatili planlamışlardı; gündüzleri birlikte geçireceklerdi, geceleri Emma çalışacaktı; ama seyahatleri Emma'nın en doğurgan dönemiyle çakışınca bu şansı kullanmak zorunda kalmışlardı. "Ne, yine mi?" diye mırıldandı Dexter, Emma kapıyı kapatıp onu öpünce.

"Sadece eğer sen de istiyorsan."

"İstiyorum. Sadece kendimi birazcık... damızlık aygır harasındaymışım gibi hissediyorum."

"Ah, öylesin. Öylesin."

Saat dokuzda Emma büyük, rahatsız yatakta uyuyakalmıştı. Dışarısı hâlâ aydınlıktı; Dexter bir süre Emma'nın nefesini dinleyerek yattı, yatak odasının penceresinden görünen mor renkli bataklık parçasını seyretti. Uykulu bir halde yataktan kaydı, üze-

rine bir şeyler geçirip sessizce merdivenleri inerek mutfağa gitti. Kendini bir bardak şarapla ödüllendirip şimdi ne yapacaklarını düşündü. Oxfordshire'ın azgınlarından Dexter böylesine yalıtılmış bir hayatı sinir bozucu buluyordu. Çok kanallı bir televizyon yayını ummak çok fazlaydı belki ama, kır evinin broşüründe televizyon olmamasıyla gurur duyuluyordu ve bu sessizlik onu tedirgin ediyordu. iPod'unda Thelonious Monk'u[45] seçip -bugünlerde kendini daha fazla caz dinlerken buluyordu- bir toz bulutu çıkararak kanepeye sırtüstü attı kendini ve kitabını aldı. Emma, tatilde okuması için *Uğultulu Tepeler* adında bir kitap almıştı ona; ama o, kitabı kesinlikle okunamaz bulduğundan bırakıp dizüstü bilgisayarına uzandı. Bilgisayarı açıp, ekrana baktı.

"Kişisel Dosyalar" yazan bir klasörün içinde, "Ivır Zıvır" yazan bir başka klasör, onun içinde de 40 KB büyüklüğünde büyükgünkonuşması.doc yazan bir dosya vardı: Damatlık konuşmasının metni. Bir önceki düğünündeki beceriksizliğinin, hazırlıksızlığının dehşeti aklında hâlâ capcanlı duruyordu; bu yüzden işini bu kez doğru düzgün yapmaya ve erkenden çalışmaya başlamaya karar vermişti.

Konuşma metni şu şekildeydi.

Damatlık Konuşmam

Baş döndürücü bir aşktan sonra! Vs. vs.

Nasıl tanıştığımız. Aynı üniversitedeydik, ama onu hiç tanımamıştım. Etrafta görüyordum. Korkunç saçlarıyla her zaman bir şeylere öfkeliydi. Fotoğraf göster? Gösteriş düşkünü bir adam olduğumu düşünürdü. İşçi tulumu gibi pantolonlar giyerdi ya da ben öyle hayal ediyorum. Sonunda tanıştım onunla. Babama faşist dedi.

45 Amerikalı caz piyanisti ve besteci. (Ç. N.)

Muhteşem arkadaşların gelip gitmesi. Ahmak olmam. İnsanın bazen gözünün önündekini görememesi. (Bayağı)

Em'i anlatmak. Birçok niteliğini. Komik. Zekâsı. İyi dansçı, dans ettiği zaman, ama berbat bir aşçı. Müzik zevki.

Tartışırız. Ama her zaman kahkahalarla konuşabiliriz. Güzel ama bunu her zaman bilmez vs. vs. Jasmine'le araları mükemmel, eski karımla bile anlaşır! Ho ho ha. Onu herkes sever.

Sonra görüşemedik. Biraz Paris.

Sonunda, yaklaşık on beş yıllık aşk kasırgasının bir anlam kazanması. Herkesin "söylemiştim" demesi. Her zamankinden daha mutlu olmak.

İkinci düğünüm olduğunun farkında olmak. Bu kez yapmak. Organizasyonda yer alanlara teşekkürler. Sue ve Jim, beni aranıza aldınız, teşekkürler. Kendimi fahri kuzeyli hissediyorum, burada espriler vs.

Telgraflar? Gelmeyen arkadaşlar. Annemin burada olmadığına çok üzgünüm. Kesinlikle onaylardı. En sonunda!

Muhteşem karımın şerefine içiyorum falan-filan-falan-filan.

Bir başlangıçtı ve ana hatları buradaydı. Hevesle çalışmaya koyuldu; yazı karakterini Courier'dan Arial'a, sonra Times New Roman'a ve eski haline çevirdi; bütün harfleri italik yaptı, kelimeleri saydı, yazdıklarının daha ehemmiyetli görünmesi için paragrafları ve girintiyi düzeltti.

En sonunda, metni not olarak kullanıp, bir zamanlar televizyondaki akıcı konuşmalarını hatırlamaya çalışarak yüksek sesle konuşmaya başladı.

"Önce, bugün buraya geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum..."

Ama kafasının üzerindeki yer döşemelerinin gıcırtısını işitebiliyordu, bilgisayarın kapağını çabucak kapatıp kanepenin altına sakladı ve *Uğultulu Tepeler*'e uzandı.

Emma çıplak olarak ve uykulu gözlerle merdivenlerden iniyordu; yarı yolda durarak, kollarını dizlerine sarıp oturdu. Esnedi. "Saat kaç?"

"Ona çeyrek var. Azgın zamanlar, Em."

Bir kez daha esnedi. "Bitirdin beni." Güldü. "Damızlık."

"Gidip bir şeyler giysene?"

"Sen ne yapıyorsun?" *Uğultulu Tepeler*'i kaldırdı, Emma gülümsedi.

"'Hayatım olmadan yaşayamam! Ruhum olmadan yaşayamam!' Yoksa 'Hayatım olmadan sevemem'miydi? Ya da 'Aşkım olmadan yaşayamam'mı? Hatırlayamadım."

"Oraya gelmedim daha. Nelly denilen kadın bağırıyor hâlâ."

"İlerde daha iyi olacak, inan bana."

"Burada neden televizyon olmadığını tekrar anlatır mısın bana?"

"Kendi eğlencemizi yaratmamız bekleniyor. Yatağa gel de konuşalım."

Dexter ayağa kalktı, yürüyüp tırabzanın üzerinden uzanarak Emma'yı öptü. "Beni bir daha sevişmeye zorlamayacağına söz ver."

"Ne yapacağız peki?"

"Çılgınca geldiğini biliyorum," dedi, biraz sıkılgan bir tavırla, "ama Scrabble oynamaya bir itirazım olmaz."

BÖLÜM ON SEKİZ

Orta

15 Temmuz 2004, Perşembe

Belsize Park

Dexter'ın yüzüne garip bir şey oluyordu.

Yanaklarının yukarısında koca koca, siyah kıllar çıkmaya başlamış, kaşlarından uzanan tek tük uzun, gri renkli kıllara katılmışlardı.

Bu yetmezmiş gibi kulak memelerinin dibinde, kulaklarının içinde soluk renkli bir kürk ortaya çıkıyordu; bahçe teresi gibi bir gecede çıkmış görünen ve dikkatleri orta yaşa geldiğine çekmekten başka bir amaca hizmet etmeyen kıllar. Artık orta yaşlıydı.

Ondan sonra, özellikle duş aldıktan sonra daha belirginleşen, alnının orta yerinde, saç çizgisinin olduğu yerde V şeklinde bir bölüm vardı; iki paralel çizgi yukarıya doğru genişleyerek ilerliyordu; bu yollar bir gün birleşecek ve her şey bitecekti. Saçlarını havluyla kuruladı, sonra parmak uçlarıyla yolların üzeri örtülene dek saçlarını karıştırdı.

Dexter'ın boynuna da tuhaf bir şeyler oluyordu. Çenesinin altında etten bir kese oluşmuştu; bir utanç torbası. Banyo aynasının önünde çıplak dururken bir elini gerdanını yok etmek ister

gibi boynuna koydu. Çöken bir evde yaşamak gibiydi; her sabah uyandığında gece yeni kayan katların enkazını buluyordu. Yeni yeni ortaya çıkan bir göbeği vardı ve en komiği, göğüslerine garip bir şeyler oluyordu. Üzerine tam oturan gömleklerini, bazı yün kazaklarını artık giyemiyordu, çünkü göğüsleri, deniz minaresi gibi, iğrenç duruyordu. Kapüşonlu bir şey giydiğinde de saçma sapan görünüyordu; daha geçen hafta kendini, kendinden geçmiş bir halde *Bahçıvanın Soru Zamanı* programını dinlerken yakalamıştı. İki hafta sonra kırk yaşında olacaktı.

Kafasını salladı, bunun o kadar korkunç bir şey olmadığını söyledi kendi kendine. Birdenbire kendine dönüp baktığı zaman, başını da belli bir biçimde tuttuğunda, nefesini içine çekerse, otuz yedi yaşmda gibi görünebilir miydi? Hâlâ alışılmadık biçimde iyi görünümlü sayılabilmesine yetecek kadar gösterişe sahip olduğunu biliyordu, ama artık kimse onun için "muhteşem" sözünü kullanamazdı ve bundan daha beter yaşlanacağının farkındaydı. Bari bir film yıldızı gibi yaşlansaydı: Sırım gibi, kartal burunlu, gri saçlı, sofistike. Oysa bir TV sunucusu gibi yaşlanıyordu. Eski TV sunucusu gibi. Çok peynir yiyen, iki kere evlenmiş, eski bir TV sunucusu.

Emma çıplak, yatak odasından geldi, Dexter dişlerini fırçalamaya başladı; bu da bir başka takıntı; asla eskisi gibi temiz olmayacak eski bir ağzı olduğunu hissediyordu.

"Şişmanlıyorum," dedi Dexter, ağzı köpükle dolu.

Emma, "Yo, şişmanlamadın," dedi pek de inandırıcı olmayan bir tavırla.

"Şişmanlıyorum... bak."

"O zaman o kadar çok peynir yeme."

"Şişmanlamadığımı söylediğini sanıyordum."

"Eğer kendini öyle hissediyorsan, öylesindir."

"Üstelik çok fazla peynir yemiyorum. Metabolizmam yavaşlıyor, hepsi bu."

"Öyleyse biraz hareket et. Spor salonuna git yeniden. Benimle yüzmeye gel."

"Zamanım yok, var mı?" Diş fırçasını ağzından çektiği anda Emma teselli etmek ister gibi onu öptü. "Şuraya bak, çöplüğe döndüm," diye homurdandı Dexter.

"Sana daha önce de söyledim, sevgilim, muhteşem göğüslerin var," deyip güldü Emma, kalçasını dürtükleyip duşa doğru ilerledi. Dexter ağzını duruladı, banyo iskemlesine oturup onu seyretmeye başladı.

"Öğleden sonra gidip o evi görmemiz gerek."

Emma duştan homurdandı. "Yapmak zorunda mıyız?"

"Başka türlü nasıl buluruz, bilmiyorum..."

"Tamam. Tamam! Gidip görürüz evi."

Emma sırtı ona dönük, duş almayı sürdürdü, Dexter orada bekledi, Emma giyinmek için yatak odasına gidince yavaş yavaş sokuldu. Bu aralar yine gergin ve sinirliydiler; Dexter bunun kendilerine yaşayacak bir yer bulmaları gerekmesinin baskısından kaynaklandığını söylüyordu kendi kendine. Oturdukları daire satılmıştı, kendileri için yer açabilmek için eşyalarının büyük kısmını depoya koymuşlardı. Kiralamak için bir an önce bir yer bulmadıkça bu endişe ve gerilim devam edecekti.

Ama Emma çaydanlığın ısınmasını bekler ve gazetesini okurken, Dexter başka bir şeylerin daha olduğunu biliyordu ve bundan yeterince emindi. Emma birden konuştu:

"Regl oldum."

"Ne zaman?"

"Tam şu anda," dedi Emma çalışılmış bir soğukkanlılıkla. "Geldiğini hissedebiliyorum."

"Ah, tamam," dedi Dexter; Emma, sırtı ona dönük, kahve yapmaya devam etti.

Kollarını Emma'nın beline dolayıp hafifçe ensesini öptü; hâlâ biraz nemliydi. Bakışlarını gazeteden kaldırmadı Emma. "Sorun değil. Yeniden deneriz, değil mi?" dedi Dexter; çenesi Emma'nın omzunda bir süre durdu. Sempatik ama rahatsız bir duruştu; Emma gazetenin sayfasını çevirdiğinde bunun masaya geri dönmesi gerektiği anlamına geldiğini anladı.

Oturup okudular; Emma günlük haberleri, Dexter spor haberlerini. Emma kendi kendine söylenip başını bazen yaptığı gibi çıldırtıcı biçimde sallamaya başlayana kadar ikisi de gergindiler. Manşetlere savaşın kaynağına yönelik Butler soruşturması hâkimdi ve Dexter, Emma'nın güncel politikayla ilgili yorumlar için yanıp tutuştuğunu hissedebiliyordu. Son Wimbledon haberlerine dikkatini vermeye çalıştı, fakat...

"Ne tuhaf, değil mi? Bu savaş nasıl devam ediyor ve kimse protesto etmiyor? Yani, yürüyüşler falan olacağını düşünürsün, değil mi?"

Bu ses tonu Dexter'ı sinir ediyordu. Yıllar öncesinden hatırladığı bir şeydi bu: Emma'nın çokbilmiş ve tepeden bakan öğrenci sesi. Dexter, tartışma yaratmayacak bir ses çıkardı sadece, ne meydan okuyan ne de kabul eden bir ses; bunun yeterli olmasını umuyordu. Zaman geçti, gazetenin sayfaları çevrildi.

"Yani, insan Vietnam karşıtı gösteriler gibi bir şeyler bekliyor, ama hiçbir şey yok ortada. Herkesin sadece omuzlarını silkip sonra evlerine döndüğü tek bir yürüyüş bile. Üniversite

öğrencileri bile protesto etmiyor!"

"Üniversite öğrencileriyle ne ilgisi var?" dedi Dexter, yeterince tatlılıkla olduğunu düşündüğü bir ifadeyle.

"Geleneksel bir şeydir bu, yanlış mı? Öğrenciler politikayla ilgilidirler. Hâlâ öğrenci olsaydık, biz protesto ederdik." Yeniden gazeteye döndü. "Ben mutlaka ederdim."

Onu kışkırtıyordu. *Güzel, eğer istediği buysa.* "Peki neden etmiyorsun?"

Emma dikkatle baktı. "Ne?"

"Protesto. Bu kadar çok istiyorsan."

"Demek istediğim tam da bu. Belki de yapmalıymı! Eğer örgütlü bir hareket olsaydı..."

Dexter, sessiz kalmaya çalışarak gazetesine döndü, ama başaramadı. "Ya da insanlar umursamıyorlar belki."

"Neyi?" Gözlerini kısarak baktı.

"Savaşı. Yani insanlar gerçekten rahatsız olsalardı protesto ederlerdi, ama belki de adamın gidişinden hoşnutturlar. Farkında mısın bilmiyorum ama, Em, pek hoş bir adam da değildi..."

"Hem Saddam'ın gidişinden memnun olup hem de savaşa karşı olabilirsin."

"Bu benim görüşüm. Biraz kuşkulu değil mi?"

"Ne yani, bunun sadece adil bir savaş olduğunu mu düşünüyorsun?"

"İlle de ben değil. İnsanlar düşünüyorlar."

"Peki ya sen?" Emma'nın gazeteyi kapamasıyla gerçek bir tedirginlik hissetti Dexter. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Ben ne mi düşünüyorum?"

"Sen ne düşünüyorsun?"

Dexter içini çekti. Artık çok geçti, geri dönüşü yoktu. "Sol kanattan birçok insanın, Saddam'ın katlettiği insanları desteklemeleri gerekirken savaşa karşı olmalarını çok ilginç buluyorum."

"Mesela kimleri?"

"Sendikacıları, feministleri. Eşcinselleri." Kürtler diyebilir miydi? Bu doğru olur muydu? Denemeye karar verdi. "Kürtleri!"

Emma burnundan soluyordu haklı olarak. "Ah, bizim sendikacıları korumak için mi savaştığımızı düşünüyorsun? Bush'un Iraklı kadınlar ya da eşcinseller için endişelenip Irak'ı işgal ettiğini mi sanıyorsun?"

"Bütün söylemek istediğim, savaş karşıtı gösterilerin, eğer aynı insanlar ta başında Irak rejimini protesto etmiş olsalardı ahlaki bir değerliliği olacağıdır! Irk ayrımcılığını protesto ediyorlardı, Irak'ı neden protesto etmediler?"

"... Ve İran'ı? Ve Çin'i, ve Rusya'yı ve Kuzey Kore'yi ve Suudi Arabistan'ı! Herkesi protesto edemezsin."

"Neden? Sen yapardın!"

"Konu bu değil!"

"Değil mi? Seni ilk tanıdığımda bütün yaptığın iş bir şeyleri boykot etmekti. Kişisel sorumluluk üzerine nutuk çekmeden lanet olası bir Mars gofretini yiyemezdin. Şimdi ilgisiz oluşun benim suçum değil..."

Yüzünde kendinden hoşnut küçük bir sırıtışla gülünç spor haberlerine döndü; Emma yüzünün kızarmaya başladığını hissetti. "Ben ilgisizleşmedim... Konuyu değiştirme! Mesele şu ki, bu savaşın insan haklarıyla, kitle imha silahları ya da benzer bir şeyle ilgili olduğunu iddia etmek son derece gülünç. Bu savaş

sadece ve sadece tek bir şeyle..."

Dexter inledi. Artık kaçınılmazdı: "Petrol," diyecekti. *Lütfen, lütfen "petrol" deme...*

"... İnsan haklarıyla hiç ilgisi yok. Tamamen petrolle ilgili!"

"İyi, bu mükemmel bir neden değil mi?" dedi, sandalyesini kasıtlı olarak gıcırdatarak ayağa kalktı. "Yoksa sen petrol kullanmıyor musun, Em?"

Son sözler ağzından çıktığında bunların çok etkili olduğunu hissetti, ama birdenbire çok küçük ve karmakarışık görünen bekâr dairesinde bir tartışmadan yürüyüp uzaklaşması zordu.

Emma, böyle ahmakça bir lafı kesinlikle cevapsız bırakmayacaktı. Peşinden salona gitti, ama Dexter orada onu bekliyordu, ikisini de tedirgin eden bir hiddetle döndü.

"Ben sana bunun *gerçekten* neyle ilgili olduğunu söyleyeyim. Regl oldun, sinirlisin ve hırsını benden çıkarıyorsun! Ama ben kahvaltımı etmeye çalışırken nutuk dinlemekten hoşlanmıyorum!"

"Sana nutuk çekmiyorum..."

"Atışmak diyelim öyleyse..."

"Atışmıyoruz, tartışıyoruz..."

"Öyle mi? Çünkü ben atışıyorum..."

"Sakin ol, Dex..."

"Savaş benim fikrim değildi, Em! İşgali de ben emretmedim ve üzgünüm, bu mesele seni ilgilendirdiği kadar ilgilendirmiyor beni. Belki endişelenmeliydim, belki endişelenirim, ama şimdi ilgilenmiyorum. Neden, bilmiyorum, belki fazlasıyla *aptalım*..."

Emma irkilerek baktı. "Bu da nereden çıktı. Ben sana aptalsın dedim mi...?"

"Ama aptalmışım gibi davranıyorsun. Ya da savaş hakkında basmakalıp laflarla gevezelik etmediğim için şu sağcı kaçıklardanmışım gibi. Bir akşam yemeğinde oturup birinin daha, "Bütün bunlar petrolle ilgili!" dediğini duyacak olursam küfrederim. Belki de öyledir, ne olmuş peki? Ya bunu protesto eder ya petrol kullanmayı bırakırsın ya da çeneni kaparsın!"

"Sakın bana..."

"Demedim! Ben... ah, unut gitsin."

Koridorunu darmadağınık eden Emma'nın lanet olası bisikletini kenara itip yatak odasına gitti. Panjurlar hâlâ kapalıydı; yatak dağınık, ıslak havlular yerlerde, odada tenlerinin bir gece önceki kokusu vardı. Karanlıkta anahtarlarını aramaya başladı. Emma o çıldırtıcı bakışlarıyla kapının girişinde durmuş onu seyrediyor, o ise bakışlarını başka yere kaçırıyordu.

"Siyaset tartışmaktan neden bu kadar utanıyorsun?" dedi Emma öfke nöbeti geçiren bir çocukla konuşurmuş gibi sakin sakin.

"Utanmıyorum, sadece... sıkılıyorum." Çamaşır sepetindeki kirli çamaşırları karıştırarak pantolonların ceplerinde anahtarlarını aradı. "Politikayı sıkıcı buluyorum. Söyledim işte!"

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten"

"Üniversitede bile mi?"

"Özellikle orada! Sadece ilgileniyormuş gibi yapıyordum, aslında ilgilenmiyordum, çünkü öyle yapmak gerekiyordu. Sabahın ikisinde oturmuş Joni Mitchell dinlerken kimi palyaçolar ırkçılık ya da nükleer silahsızlanma ya da kadınların metalaştırılması hakkında konuşurlardı ve ben, *lanet olsun*, diye düşünürdüm, *başka bir şeyden bahsedemez miyiz, ne bileyim, aileden, müzikten, seksten, insanlardan...*"

"Ama politika *insandır*!"

"Ne demek bu, Em? Anlamsız, sanki..."

"Bu, çok şeyden konuştuk demektir!"

"Konuştuk mu? O altın günlerden bütün hatırladığım sadece gösteri yapan tipler, özellikle feminizm hakkında atıp tutarak kızların paçalı donunun içine giren erkekler. Kanayan yarayı ortaya çıkarmak; Bay Mandela hoş biri değil miymiş, nükleer savaş pis bir iş değil miymiş, bazı insanların yeteri kadar yiyecek bulamamaları rezillik değil miymiş..."

"Ve bunlar doğru değildi, öyle mi?!"

"... Şimdi de tıpatıp aynısı oluyor, sadece kanayan yara değişti. Şimdi konu küresel ısınma ve Blair memleketi sattı!"

"Katılmıyor musun?"

"Katılıyorum! Evet, katılıyorum! Ama tanıdığımız birinin de çıkıp, *Bush bu kadar aptal olamaz, Tanrı'ya şükür şu faşist diktatörün karşısına biri çıktı, yeri gelmişken büyük arabamı seviyorum*, gibi bir şeyler söylediğini duymak istiyorum sadece. Çünkü yanlış olabilir bu sözler, ama en azından üzerinde konuşulacak bir şey olur! En azından kendi sırtlarını sıvazlamamış olurlar, en azından kitle imha silahlarından, okullardan ve şu lanet olası ev fiyatlarından başka konuşacak bir şey olur."

"Hey, sen de ev fiyatlarından bahsediyorsun!"

"Biliyorum! Ve kendimi de sıkıyorum!" Dünkü giysilerini duvara fırlatırken bağırması yankılandı, sonra panjurları hâlâ kapalı, dağınık yatağı düzeltilmemiş kasvetli yatak odasmda öylece durdular.

"Ben seni sıkıyor muyum, peki?" dedi Emma alçak sesle.

"Gülünç olma! Sözünü ettiğim bu değil." Birdenbire bitkin düşüp yatağa oturdu.

"Ama sıkıyor muyum?"

"Hayır, sıkmıyorsun. Hadi konuyu değiştirelim, tamam mı?"

"Peki, hangi konuda konuşmak istiyorsun?" dedi Emma.

Yatağın kenarında bitkin bir halde, yüzünü ellerinin arasına aldı. "Yalnızca on sekiz aydır deniyoruz, Em."

"İki yıldır."

"İki yıl olsun. Bilmiyorum, sadece... bana şu bakışından nefret ediyorum."

"Hangi bakışımdan?"

"Yürümediği zaman benim hatammış gibi bakmandan."

"Yapmıyorum!"

"Ama öyle hissediliyor."

"Üzgünüm. Özür dilerim. Ben sadece... hayal kırıklığı yaşadım. Gerçekten istiyorum, hepsi bu."

"Ben de istiyorum!"

"İstiyor musun?"

İncinmiş görünüyordu. "Tabii ki istiyorum!"

"Çünkü sen başlatmamıştın da."

"Ama şimdi istiyorum. Seni seviyorum. Bunu biliyorsun."

Emma gidip yanına oturdu, bir süre omuzları düşük, el ele oturdular.

"Gel buraya," dedi Emma, yatağa sırtüstü uzandı, Dexter da onu takip etti; bacaklarını yatağın kenarından sallandırdılar. Panjurların arasından bulanık bir ışık parçası sızıyordu.

"Acısını senden çıkardığım için üzgünüm."

"Ben de üzgünüm... bilmiyorum."

Emma, Dexter'ın elini kaldırıp dudaklarına bastırdı. "Biliyorsun. Kontrole gitmemiz gerektiğini düşünüyorum. Bir doğum kliniğine falan baş vurmalıyız. İkimiz de."

"Bizim bir sorunumuz yok."

"Biliyorum ve bunu kesinleştireceğiz."

"İki yıl o kadar uzun bir zaman değil. Neden altı ay daha beklemeyelim?"

"Altı ayım daha olacak mı bilmiyorum, mesele bu."

"Saçmalıyorsun."

"Gelecek nisanda otuz dokuz yaşında olacağım."

"Ben de iki hafta sonra kırk olacağım!"

"Kesinlikle."

Yavaş yavaş soludu Dexter, tahlil tüplerinin görüntüsü gözlerinin önünden geçiyordu. Sinir bozucu kabinler, lastik eldivenli hemşireler. Dergiler. "Peki o zaman. Biraz tahlil yaptıralım." Emma'ya döndü. "Peki ya bekleme listesini ne yapacağız?"

İçini çekti Emma. "Sanırım beklememiz gerekebilir, bilmiyorum. Özel doktora gideriz."

Bir süre sonra konuştu Dexter. "Tanrım. İşte bu senin söyleyeceğini hiç düşünmediğim bir şey."

"Evet, benim de," dedi Emma. "Benim de."

Odaya kırılgan bir barış havası hâkimken, işe gitmek için hazırlandı Dexter. Bu saçma ağız dalaşı yüzünden gecikmişti ama en azından Belleville Café'de işler saat gibi işliyordu. Zeki ve güvenilir bir müdür almıştı işe. Maddy. İyi iş ilişkileri vardı ve zaman zaman birbirlerine hafiften kur yapıyorlardı ve artık erkenden

dükkânı açması gerekmiyordu. Aşağı inerken Emma ona eşlik etti, birlikte kasvetli ve tanımlanması güç güne çıktılar. "Ev nerede peki?" "Kilburn'de. Adresini yollarım sana. Resimlerde hoş görünüyor."

"Resimlerde hep öyle görünürler," diye homurdandı Emma; kendi sesi kulağına iç karartıcı ve huysuz geldi. Dexter konuşmamayı seçti; Emma'nın, kollarını Dexter'ın beline sarmaya hazır hissetmesi için bir dakika geçmesi gerekti. "Bugün pek iyi değiliz, değil mi? Ya da ben değilim. Özür dilerim."

"Sorun yok. Bu gece bir yere çıkmayız, sadece sen ve ben. Sana yemek pişiririm ya da bir yere çıkarız. Sinemaya ya da başka bir yere." Yüzünü Emma'nın başına bastırdı. "Seni seviyorum ve bu meseleyi çözeceğiz, tamam mı?"

Emma sessizce eşikte durdu. Uygun davranış kendisinin de onu sevdiğini söylemek olurdu, ama hâlâ biraz sıkıntı yaratmak geliyordu içinden. Öğlene kadar somurtmaya karar verdi, akşama gönlünü alırdı. Belki hava açarsa, eskiden olduğu gibi Primrose Tepesi'ne gidip oturabilirlerdi. *Önemli olan orada ve iyi olmalarıydı.*

"Çoktan gitmiş olmalıydın," diye homurdandı Emma. "*Maddy*'ye geç kaldın."

"Başlama."

Sırıtarak ona baktı Emma. "Bu gece seni eğlendiririm."

"Eğlenceli bir şeyler yaparız."

"Eğlenceli."

"Hâlâ keyifliyiz, değil mi?"

"Elbette," dedi ve öperek uğurladı Dexter'ı.

Hâlâ keyifliydiler, artık biraz daha farklı türden olsa da. Bütün o özlem, ıstırap, tutku, sürekli bir memnuniyet, tatmin ve ara sıra ortaya çıkan öfkeyle yer değiştirmişti ve bu mutlu bir değişim gibi görünüyordu; hayatında bundan önce daha coşkulu zamanlar olmuş olsa da, daha istikrarlı bir dönemi olmamıştı hiç.

Zaman zaman, sadece aşklarının değil, arkadaşlıklarının ilk günlerindeki yoğunluğu da kaybettiklerini düşünüyordu. Gecenin geç saatlerinde hepsi çılgınca fikirlerle, gizli anlamlarla, ünlem işaretleri ve altı çizili cümlelerle dolu onlarca sayfa mektup yazdığı zamanları hatırladı.

Bir zamanlar saatlerce süren telefon konuşmalarının ardından yatağa gitmeden önce günlük kartpostallar da yazmıştı. Konuşarak ve plak dinleyerek sabahladıkları Dalston'daki o evde kaldıkları dönemde sadece güneş yükselmeye başladığında ya da yeni yılın ilk gününde nehirde yüzmek için Dexter'ın ailesinin evine gittiklerinde veya Chinatown'daki gizli barda apsent içmeye gittikleri akşamüzerlerinde ara verirlerdi konuşmalarına; bütün bu anlar ve not defterlerinde, mektuplarda, fotoğraf tomarlarında saklanmış olan daha fazlası. Bir dönem vardı, doksanların başlarında olmalı, birbirlerine görüntülerini bağışlamak için itiş kakış fotoğraf kabininin içine girdikleri. Şimdi otur bak, sadece otur bak ve bu sabahı anlamaya çalış. Kimin bütün gece konuşarak sabahlamak için zamanı, hevesi ya da enerjisi var? Üstelik ne konuşacaksınız? Emlak fiyatlarını mı? O uzun gece yarısı telefon konuşmalarına alışkındı; bugünlerde gece yarısı telefon çalacak olsa, bir kaza haberi alacağını sanıyordu ve birbirlerinin yüzünü o kadar iyi tanıyorlarken ve ayakkabı kutuları neredeyse yirmi yıllık bir arşivle tıka basa doluyken fotoğraf çekmelerine gerek var mıydı? Bugünlerde ve bu yaşta kim uzun mektuplar yazıyor ve o kadar önemsenecek ne kadar şey var?

Bazen kendisinin yirmi iki yaşındaki halinin bugünkü Emma Morley hakkında ne düşüneceğini merak ediyordu. Onu bencil olarak mı değerlendirirdi? Tavizkâr mı? Ev sahibi olmak, seyahat etmek, Paris'ten elbiseler almak ve pahalı saç kesimleri yaptırmak uğruna ruhunu satmış bir burjuva mı? Yeni soyadı ve bir aile olma umutlarıyla geleneksel biri olarak mı görürdü kendisini? Olabilir, ama zaten yirmi iki yaşındaki Emma Morley de o kadar erdemli biri değildi: Kendini beğenmiş, hırçın, tembel, nutuk çeken, peşin hükümlü. Kendine acıyan, ukala, kendini önemseyen, en çok ihtiyacı olan özgüven dışında her niteliğe sahip biri.

Hayır, öyle hissediyordu ki, bu gerçek hayattı ve o, eskiden olduğu kadar meraklı ya da tutkulu değildi; bu da olması beklenen bir şeydi. Otuz sekiz yaşındayken, yirmi ikisindeki gibi ateşli ve yoğun arkadaşlık ya da aşk ilişkileri yaşamak yakışıksız ve biçimsiz olmalıydı. O şekilde âşık olmak?

Şiirler yazıp pop şarkılarında ağlamak? İnsanları fotoğraf kabinlerine sürüklemek, bütün bir günü derleme kaset yapacağım diye geçirmek, insanlara sadece arkadaşça yataklarını paylaşmak isteyip istemediklerini sormak? Bugünlerde Bob Dylan ya da T.S. Eliot ya da, Tanrı esirgesin, Brecht'ten alıntı yapacak olsan, insanlar nazikçe gülümseyip, arkalarına bakmadan giderlerdi ve kim ayıplayabilirdi onları? Otuz sekizinde, bir şarkı ya da bir kitabın hayat değiştirmesini beklemek gülünçtü. Hayır, her şey sakinleşip durulmuştu ve hayat, genel anlamda huzur, memnuniyet ve alışkanlık uğultusundan bir fon önünde yaşanmaya devam ediyordu. Sinirleri oynatan iniş çıkışlardan eser yoktu artık. Arkadaşları artık beş, on, yirmi yıllık arkadaşlarıydı. Garip bir biçimde ne daha zengin ne de daha yoksul olmak istemiyorlardı; bir süre daha sağlıklı olmayı umuyorlardı yalnızca.

Ortada yakalanmışlardı; orta sınıf, orta yaş; aşırıya kaçmadan mutluydular.

Nihayetinde, birine âşık olmuştu ve aşkının karşılık bulduğundan da emindi. Zaman zaman partilerde olduğu gibi birisi Emma'ya kocasıyla nasıl tanıştığını soracak olsa, "Birlikte büyüdük," derdi onlara.

Her zaman olduğu gibi işlerine koyuldular. Emma, üç şeritli caddeye bakan pencerenin yanındaki bilgisayarın başına oturdu, *Julie Criscoll* romanının beşinci ve son bölümünü yazmaya başadı. Hikâyenin kadın kahramanı, ironik bir biçimde hamile kalıyor ve üniversiteyle annelik arasında bir seçim yapmak zorunda kalıyordu. Pek iyi gitmiyordu; atmosfer fazlasıyla karamsar ve iç gözlemlere dönüktü, espriler akıp gitmiyordu. Bitirmek için can atıyordu ve daha sonra ne yapacağından emin değildi henüz ya da ne yapabileceğinden; yetişkinler için bir kitap belki, İspanyol İç Savaşı'yla ilgili iyi araştırılmış ciddi bir kitap ya da yakın tarihle ilgili bir şey; belki Margaret Atwood'vari bir şey.

Bu bir fikirdi her hâlükârda. Bu arada evi derleyip topladı, çay yaptı, bazı faturaları ödedi, renklileri yıkadı, CD'leri kutularına yerleştirdi, biraz daha çay yaptı, en sonunda geri dönüp teslimiyet duygusu içinde bilgisayarına baktı.

Kafeteryadaysa Dexter, Maddy'yle flört etti birazcık, sonra dayanılmaz biçimde peynir kokan küçücük depoda oturup üç aylık katma değer vergisi iadelerini tamamlamaya girişti. Ama bu sabahki patlamanın kasveti ve suçluluk duygusu hâlâ üzerine yapışmış olduğu için ve dikkatini yaptığı işte toplayamaymca telefona uzandı. Gönül alma telefonları etmek ve arayı yumuşatmaya çalışmak Emma'nın işiydi eskiden, ama son sekiz ayda,

evlendiklerinden bu yana yer değiştirmiş görünüyorlardı ve şu anda Emma'nın mutsuz olduğunu bile bile başka bir şey yapacak gücü bulamıyordu kendinde. Telefonu tuşlarken Emma'nın masasmda oturduğunu, telefona baktığını ve ekranda onun adını görünce telefonu kapattığını hayal etti. Telefona cevap verilmeyeceği zamanlarda daha kolay olan yolu tercih etti.

"Merhaba, canım, KDV'leri yapıyorum ve seni düşünmeye devam ediyorum, sadece endişelenmemeni söylemek istiyorum. Saat beşte evi görmek üzere ayarladım işleri. Sana adresi mesajla gönderirim, evet, kim bilir. Göreceğiz. Dönemlik mülk, uygun büyüklükte odalar. Bir kahvaltı büfesi var görünüşe göre. Her zaman bunu hayal ettiğini biliyorum. Hepsi bu. Ayrıca seni seviyorum ve merak etme. Ne için endişe ediyorsan, bırak, endişelenme. Şimdilik hepsi bu. Saat beşte görüşürüz. Seni seviyorum. Hoşça kal."

Her zaman olduğu gibi Emma saat ikiye kadar çalıştı, öğle yemeğini yedi, sonra yüzmeye gitti. Temmuzda, bazen Hampstead Heath'teki kadınlar havuzuna gitmekten hoşlanırdı ama hava korkutucu derecede kararmış ve bulutlarla kaplanmıştı ve bina içindeki havuzda gençlere meydan okumaya karar verdi. Çocuklar okulların tatil olmasının getirdiği özgürlükle manyaklaşmış bir halde suya dalıp çıkarlar, birbirleriyle oynaşırlarken yirmi dakika onların arasında mutsuz bir şekilde çırpındı. Daha sonra soyunma odasmda oturup Dexter'ın mesajını dinledi ve gülümsedi. Evin adresini ezberleyip Dexter'ı aradı.

"Selam. Benim. Sadece yola çıktığımı ve kahvaltı büfesini görmek için sabırsızlandığımı söyleyeceğim. Belki beş dakika gecikirim. Ayrıca mesajın için teşekkürler, ben de... çok sabırsız olduğum için üzgünüm; o aptalca tartışma için de. Seninle ilgisi yoktu. Birazcık tozuttum o anda. Önemli olan şey seni çok fazla seviyor olmam. İşte. Buyur bakalım. Şanslı herif! Sanırım hepsi bu. Hoşça kal, sevgilim. Hoşça kal."

Spor merkezinin dışında bulutlar iyice kararmış ve en sonunda kocaman gri yağmur damlaları bırakarak patlamışlardı. Havaya ve bisikletinin ıslak koltuğuna lanetler yağdırarak Kuzey Londra üzerinden, meskûn caddelerden labirent gibi bir rota belirleyerek Kilburn'e doğru yola koyuldu.

Yağmur hızını arttırmıştı, Emma kafasını iyice eğmiş vaziyette pedal çeviriyordu; öyle ki, sol tarafındaki yolda bir hareketi hayal meyal gördü. Yaşadığı duygu havada uçmaktan çok, kaldırılıp fırlatılmak gibi bir şey ve yüzüstü, ıslak kaldırımın kenarına düştüğünde ilk tepkisi nasıl olduysa altından kayboluveren bisikletini aramak oluyor. Kafasını hareket ettirmeye çalışıyor, ama yapamıyor. Kaskını çıkarmaya çalışıyor, çünkü insanlar şimdi ona bakıyorlar; yüzler üzerine doğru uzanıyor ve o, bisiklet kaskının içinde komik duruyor; ama üzerine eğilen insanlar korkmuş görünüyorlar ve ona defalarca aynı şeyi soruyorlar: *İyi misin, iyi misin?* Bir tanesi çığlık atıyor ve o anda ilk kez iyi olmadığını anlıyor. Yüzüne dökülen yağmura karşı gözlerini kırpıyor. Artık kesinlikle çok geç kaldı. Dexter bekleyecek.

Belirgin biçimde iki şeyi düşünüyor.

Birincisi kendisinin dokuz yaşındayken çekilmiş bir fotoğrafı. Üzerinde kırmızı mayosuyla bir plajda; neresi olduğunu hatırlayamıyor, Filey ya da Scarborough belki. Onu kameraya doğru sallayan annesi ve babasıyla birlikte; güneşten yanmış yüzleri kahkahayla kıvrılmış. Sonra Dexter'ı düşünüyor, yeni evin merdivenlerinde yağmurdan korunmaya çalışarak saatine bakıyor, sabırsızlanıyor; *Nerede kaldığını merak edecek*, diye düşünüyor. *Endişelenecek.*

Sonra Emma Mayhew ölüyor, düşündüğü ve hissettiği her şey ebediyen yok oluyor.

KISIM BEŞ

Üç Yıl Dönümü

"Filozofik bir biçimde yıl içindeki önemli günleri not etti; kendi doğum gününü ve bir şekilde kendisinin de bir parçası olduğu diğer bütün günleri. Bir akşamüzeri aynada güzelliğini seyrederken birdenbire fark etti ki, diğerlerinden daha büyük öneme sahip bir tarih daha vardı; sahip olduğu tüm cazibenin yok olacağı, kendi ölümünün tarihi; yılın diğer günleri arasında tembelce ve görünmeden yatan. O, her yıl üzerinden geçtiği halde hiçbir işaret ya da ses vermeyen, ama kesinlikle orada olan bir gün. Ne zamandı?"

—Thomas Hardy, *Tess*

BÖLÜM ON DOKUZ

Ertesi Sabah

15 Temmuz 1988, Cuma

Rankeillor Caddesi, Edinburgh

Gözlerini açtığında sıska oğlanın hâlâ orada olduğunu gördü; eski tahta iskemlenin kenarına ilişmiş olduğu için sırtı ona dönüktü, elinden geldiğince sessiz olmaya çalışarak pantolonunu giyiyordu. Emma, çalar saatli radyosuna baktı: Dokuzu yirmi geçiyor. Belki üç saat uyumuşlardı ve şimdi sıvışmaya çalışıyordu. Bozuk paralarının ses çıkarmasına engel olmak için elini pantolonunun cebine koyuşunu seyretti; sonra ayağa kalkıp dün geceki beyaz gömleğini giymeye başlamasını. Uzun kahverengi sırtına son bir bakış attı Emma. Yakışıklı. Gerçekten aptalca yakışıklıydı. Genç adam açıkça gitmek istese de, o kalmasını çok istiyordu. Konuşması gerektiğine karar verdi.

"Hoşça kal demeden gitmiyorsun, değil mi?"

Suçüstü yakalanmış gibi geri döndü. "Seni uyandırmak istemedim."

"Neden?"

"Orada uyurken çok hoş görünüyordun."

İkisi de bunun nafile bir çaba olduğunu biliyordu. "Tamam.

Tamam, anlıyorum." Kendi sesi muhtaç ve içerlemiş geldi kulağına. *Umursadığını düşünmesine izin verme, Em. Kayıtsız ol.*

"Sana bir not bırakacaktım, ama..." Masanın üzerinde duran, içi kalemle dolu reçel kavanozundan habersiz kalem aranıyormuş gibi bir hareket yaptı.

Emma başını yastıktan kaldırıp koluna yasladı. "Benim için fark etmez. Eğer istiyorsan gidebilirsin. Gece karanlıkta giden gemiler gibi, bir daha karşılaşmayız. Nasıl dersin ona... buruk."

İskemleye oturup gömleğini iliklemeye devam etti. "Emma?"

"Evet, Dexter?"

"Gerçekten iyi zaman geçirdim."

"Ayakkabılarını arayışından anlayabiliyorum."

"Hayır, cidden," Dexter iskemlede öne doğru eğildi. "Sonunda tanıştığımız için çok memnunum. Ve diğer her şey de güzeldi. Bunca zamandan sonra." Doğru kelimeyi bulmaya çalışır gibi yüzünü buruşturdu. "Sen gerçekten, *gerçekten* çok tatlısın, Em."

"Tabii, tabii, tabii..."

"Hayır, öylesin."

"Pekâlâ, sen de tatlısın ve şimdi gidebilirsin." Gergin bir şekilde gülümsedi. Hızla odanın diğer tarafına geçerek cevap verdi Dexter ve Emma beklentiyle yüzünü kaldırdığında yatağın altına atılmış çoraba ulaşmaya çalışırken buldu onu. Dexter bu bakışların farkına varmıştı.

"Çorap, yatağın altındaymış," dedi.

"Doğru."

Yatağın kenarına ilişip zoraki neşeli bir sesle konuşarak çoraplarını giydi. "Bugün büyük gün! Geri dönüyorum!"

"Nereye, Londra'ya mı?"

"Oxfordshire'a. Ailemin yaşadığı yer. Yani çoğunlukla yaşadığı yer."

"Oxfordshire. Çok hoş," dedi Emma. Özellikle aralarındaki mahremiyetin buharlaşıp birdenbire sıradan bir konuşmaya dönüşmesine bozulmuştu. Dün gece bir sürü şey konuşup yapmışlardı ve şimdi otobüs kuyruğunda bekleyen iki yabancı gibiydiler. Uyuyakalıp büyüyü bozması hataydı. Uyanık kalmış olsalardı hâlâ öpüşüyor olabilirlerdi, ama iş işten geçmişti ve kendini şunları söylerken buldu:

"Ne kadar sürer? Oxfordshire'a gitmek?"

"Yaklaşık yedi-sekiz saat. Babam mükemmel bir sürücüdür."

"Hı hı."

"Sen geri dönmüyor musun, şeye...?"

"Leeds'e. Hayır. Bütün yaz burada kalacağım. Söylemiştim sana, hatırladın mı?"

"Özür dilerim, dün gece acayip sarhoştum."

"Ve bu, Lordum, kendini savunma için..."

"Bir bahane değil bu, bu..." Dönüp kıza baktı. "Bana kızgın mısın, Em?"

"Em? Em de kim?"

"*Emma*, öyleyse."

"Kızgın değilim, sadece... sadece böyle hırsız gibi sıvışmak yerine beni uyandırmanı tercih ederdim..."

"Bir not yazmak üzereydim!"

"Peki ne yazacaktın bu değerli nota?"

"Diyecektim ki, 'Cüzdanını aldım.'"

Gırtlağının derinlerinden gelen bir hırıltıyla güldü Emma, sımsıkı kapalı olan dudaklarının iki yanındaki derin parantezlerle gülümsemesinde insanı mutlu eden, yalan söylediğine neredeyse pişman eden bir şey vardı. Aslında öğlene kadar gitmeye niyeti yoktu. Annesiyle babası geceyi orada geçirmişlerdi ve bu gece onu yemeğe çıkaracaklardı, sonra da ertesi sabah yola çıkılacaktı. Kolayca ve çabucak kaçmak için yalan içgüdüsel olarak ağzından çıkmıştı, ama şimdi öpmek üzere kızın üzerine eğildiğinde bu yalandan dönmenin bir yolu olup olmadığını düşünüyordu. Kızın ağzı yumuşacıktı ve hâlâ şarap kokan yatağa yatmıştı tekrar; genç adam gelecekte gerçekten daha dürüst olmak için gayret etmesi gerektiğine karar verdi.

Genç kız yuvarlanarak kendini bu öpücükten kaçırdı. "Tuvalete gidiyorum," dedi genç adamın vücuduna dolanmış kolunu kaldırarak. İki parmağını iç çamaşırının lastiğine geçirip kalçasını çekiştirerek ayağa kalktı.

"Kullanabileceğim bir telefon var mı burada?"

"Girişte var. Korkarım antika bir şey. Çok tuhaf. Tilly pek eğlenceli bulur. Buyurun. On peni atmayı unutma," deyip koridora çıktı ve banyoya yöneldi.

Banyoda sular, ev arkadaşının yaz günlerinin destansı sıcak banyosu için akmaktaydı. Tilly Killick bornozunun içinde, büyük, kırmızı çerçevelerin ardında gözlerini belertmiş, ağzı kocaman bir "O" biçiminde açılmış Emma'yı bekliyordu.

"Emma Morley, seni gidi yere bakan!"

"Ne?"

"Odanda biri mi var?"

"Olabilir!"

"Düşündüğüm kişi..."

"Dexter Mayhew sadece!" dedi Emma kayıtsız bir tavırla ve iki kız dakikalarca güldüler.

Dexter, girişteki şaşırtıcı biçimde gerçek bir hamburgere benzeyen telefonu bulmuştu. Telefonun susamlı hamburger ekmeğine benzeyen ahizesi elinde, orada durmuş, banyodan gelen fısıltıları dinliyor ve insanların kendisi hakkında konuştuklarını bildiğinde her zaman hissettiği hazzı yaşıyordu. Alçı duvardan tek tük sözcükler ve cümleler duyuluyordu: *Peki yaptın mı? Hayır! Ne oldu peki? Konuştuk sadece, falan filan? Falan filan mı? Falan filan da ne demek? Hiçbir şey! Kahvaltıya kalacak mı? Bilmiyorum. Kahvaltıya kalmasını sağla.*

Dexter, Emma dışarı çıkana kadar sabırla kapıya baktı. 123 numarayı tuşladı, hamburger ekmeğini kulağına dayadı, zamanı bildiren ses hamburger köftesine konuşmaya başladı.

"... Accurist Saatleri tarafından sunulan zaman bildirme hizmeti. Saat şu anda sıfır dokuz otuz iki ve yirmi saniye..."

Üçüncü vuruşta rolünü oynamaya başladı. "Selam, anne, benim... evet, giyinecek halim bile yok!" Saçlarını daha çekici olduğunu düşündüğü biçimde kabarttı. " ... Hayır, geceyi bir arkadaşın evinde geçirdim..." Tam bu anda posta kutusuna bakarmış gibi tişört ve iç çamaşırıyla ortalıkta dolaşan Emma'ya bir bakış attı.

"... Accurist Saatleri tarafından sunulan zaman bildirme hizmeti. Saat şu anda tam olarak sıfır dokuz otuz üç...."

"Dinle, bir şey oldu. Acaba diyorum, gitmeyi yarma erteleyebilir miyiz? Babam için arabayı kullanması daha rahat olur diye düşündüm... Siz istemezseniz, benim için fark etmez... Babam yanında mı? Ona sor öyleyse."

Kulağını konuşan saatten çekerek kendine otuz saniye zaman verdi ve en tatlı gülümsemesiyle Emma'ya sırıttı. Emma da gülümseyerek karşılık verdi ve, *Ne hoş adam, planlarını benim için değiştiriyor,* diye düşündü. Belki de onu yanlış değerlendirmişti. Evet, adam ahmağın teki, ama olmayabilir de. Her zaman değil.

"Özür dilerim!" dedi dudaklarını oynatarak.

"Benim için planlarını değiştirmeni istemiyorum..." dedi Emma özür diler gibi.

"Hayır, kalmak istiyorum..."

"Gerçekten, eğer gitmen gerekiyorsa..."

"Sorun değil, böylesi daha iyi..."

"Accurist Saatleri tarafından sunulan zaman bildirme hizmeti. Üçüncü vuruşta saat tam olarak sıfır dokuz otuz dört olacak."

"Benim için fark etmez, gücenmiş falan değilim..."

Dexter, sessiz olması için elini kaldırdı. "Evet anne?" *Bir beklenti oluşturmak için kısa bir duraklama yap, ama dozunu kaçırma.* "Gerçekten mi? Oldu, mükemmel! Tamam o zaman, daha sonra size gelirim! Tamam, görüşürüz. Hoşça kal." Hamburger ekmeğini yerine koyup telefonu kapattı, birbirlerine sırıtarak öylece durdular.

"Güzel telefon."

"Sinir bozucu, değil mi? Her kullanışımda ağlayacak gibi oluyorum."

"On peni istiyor musun hâlâ?"

"Hayır. İkramım olsun."

"Tamam öyleyse!"

"Öyleyse," dedi Emma, "ne yapacağız bugün?"

BÖLÜM YİRMİ

İlk Yıl Dönümü Kutlama

15 Temmuz 2005, Cuma

Londra ve Oxfordshire

Eğlenmek, eğlenmek, eğlenmek; cevap bu. Hareketli ol, bir an durup etrafına bakmak ya da düşünmek için izin verme kendine; çünkü amaç marazi bir tip olmak değil, eğlenmek; bak, bugün ilk yıl dönümü. Neyin? Bir kutlama! Onun, Emma'nın hayatının ve tüm iyi zamanlarının; anıların. Kahkahalar, her yerde kahkahalar.

Kafasında bu düşüncelerle Dexter, müdürü Maddy'nin karşı çıkmalarını duymazdan gelip kafeteryanın yazar kasasından iki yüz paund alarak çalışanlardan üçünü –Maddy, Jack ve pazar günleri çalışan Pete– bu özel günü gerektiği gibi kutlamak için dışarı çıkmaya davet etmişti. Ne de olsa Emma da bunu isterdi.

Böylece kendini Aziz Swithin Günü'nün ilk dakikalarında, Camden'da bodrum katındaki bir barda, bir elinde beşinci martinisi, diğer elinde sigarayla buldu; çünkü neden olmasın? Neden biraz eğlenilip "*O*"nun hayatı kutlanmasın? Kendisine zar zor gülümseyen arkadaşlarına ağzında geveleyerek bunları

söylüyor. İçkilerini o kadar yavaş yudumluyorlar ki, onları beraberinde getirdiği için pişman olmaya başlıyor. O kadar ağırkanlı ve sıkıcılar ki, o bar senin bu bar benim kendisine eşlik eden iyi arkadaşlardan ziyade, suyuna gitmeye çalışan, insanlara toslamasını ya da taksiden inerken düştüğünde kafasını kırmasını önlemeye çalışan hastane hademeleri gibiler. Tamam ama artık yeter. Biraz rahatlamak istiyor, saçlarını salmak istiyor, saçları ilk çıktığı günden beri arzu ediyor bunu. Kafasında bunlar dolaşırken, bir defasmda bir erkek partisi için gittiği bir kulübe gitmelerini öneriyor. Bir striptiz kulübüne.

"Bunu düşünme bile, Dex," diyor Maddy adeta dehşete kapılmış bir halde.

"Ah, hadi ama Maddy! Neden olmasın?" diyor, kolu Maddy'nin omzuna atılı. "Bunu yapmayı isterdi!" Bu sözleri üzerine gülmeye başlıyor ve bardağını bir kez daha kaldırıyor, ağzını bardağa yaklaştırıyor, ama mesafeyi ayarlayamıyor olacak ki, cin ayakkabılarına dökülüyor. "Eğlenceli olur!" Maddy, paltosunu almak için arkaya uzanıyor.

"Maddy, sen işe yaramazsın!" diye bağırıyor.

"Gerçekten eve gitmen gerektiğini düşünüyorum, Dexter," diyor Pete.

"Ama daha yeni gece yarısı oldu!"

"İyi geceler, Dex. Bir ara görüşürüz."

Maddy'yi kapıya kadar geçiriyor. Eğlenmesini istiyor, ama Maddy ağlamaklı ve altüst olmuş görünüyor. "Kal, bir içki daha iç!" diyerek kolundan çekiştiriyor.

"Keyfine bak, tamam mı? Lütfen?"

"Bizi erkek erkeğe yalnız bırakma!"

"Gitmek zorundayım. Sabah dükkânı açacağım, unuttun

mu?" Dönüp o çıldırtıcı tavrıyla iki elini kendi avuçları arasına alıyor; şefkat dolu ve anlayışlı.

"Şey... dikkatli ol, tamam mı?"

Ama Dexter anlayış istemiyor, içki içmek istiyor, bu yüzden aniden ellerini çekiyor ve bara geri dönüyor. Yeni bir içki almakta problem yaşamıyor. Daha bir hafta önce toplu taşıma araçlarında bombalar patlamıştı. İnsanlar rastgele öldürülmüşlerdi ve bütün cesaret ve gövde gösterisine rağmen bu gece şehre kuşatma altındaymış gibi bir hava hâkim. İnsanlar dışarı çıkmaya korkuyorlar, böylece Dexter kendilerini Farringdon Road'a doğru götürecek bir taksi bulmakta güçlük çekmiyor. Pete ve Jack'in gıdaklamalarını duyduğunda başını pencereye yaslamış dinleniyordu. Pete ve Jack bildik bahaneleri öne sürüyorlar: Geç oldu, yarın sabah işe gitmeleri gerek. "Bir karını ve çocuklarım var biliyorsun!" diyor Pete şakayla karışık; serbest bırakılmayı dileyen tutsaklar gibiler. Dexter partinin dağıldığını hissediyor ama mücadele edecek enerjisi yok, bu yüzden taksiyi King's Cross'ta durdurup onları azat ediyor.

"Sen de bizimle gel, dostum, Dex? Olur mu?" diyor Jack yüzünde o aptalca ilgi dolu ifadeyle pencereden içeri bakarak.

"Hayır, ben iyiyim."

"Bende her zaman kalabilirsin," diyor Pete. "Kanepede yatar mısın?" Ama Dexter bunda samimi olmadığını biliyor. Pete'in de belirttiği gibi bir karısı ve çocukları var; bir ucubeyi neden evine almak istesin ki? Pete'in çocukları okula gitmeye hazırlanırken, kanepede pis kokular içinde ve kendinden geçmiş bir halde yayılarak ağlamak... Keder, Dexter Mayhew'u bir kez daha ahmaklaştırmıştı işte; yoksa arkadaşlarına bunu neden dayatsındı? En iyisi bu gece yabancılarla takılmak. Hoşça kalın diyerek el sallıyor ve taksiye Farringdon Caddesi'nin, kepenk-

leri indirilmiş, kasvetli bir bölgesindeki Nero's gece kulübüne gitmesini söylüyor.

Dışarıda cenaze düzenleyicileri gibi duran siyah mermer sütunlar göze çarpıyor. Taksiden inerken bar fedailerinin onu içeri almayacaklarından endişe ediyor ama iyi giyimli ve körkütük sarhoş haliyle onlar için ideal bir müşteri aslında. Dexter, dazlak kafalı adama ve keçi sakala sevimli bir şekilde sırıtıyor, parasını ödüyor ve kapıdan ana salona doğru uğurlanıyor. Loşluğa doğru ilerliyor.

Bir zamanlar, çok da eski değil, striptiz kulübüne gitmek fiyakalı biçimde post modern sayılırdı; aynı zamanda alaycı ve iç gıcıklayıcı. Ama bu gece değil. Bu gece Nero's gece kulübü seksenlerin başlarındaki bir birinci sınıf bekleme salonunu anımsatıyor. Gümüş rengi krom kaplamalı, ucuz siyah derili kanepeler, plastik çiçek saksıları, taşraya özgü bir tasarım. Bir çocuk ders kitabından amatörce kopya edilmiş bir duvar resmi –üzüm tepsileri taşıyan köle kızlar– arka duvarı kaplıyor. Oraya buraya yerleştirilmiş strafordan yapılma Roma tarzı sütunlar, salonu çevreleyen turuncu ışıklı koni biçimli lambalar; R&B eşliğinde hepsi değişik havada. Bunların aşağısında çoğu takım elbiseli adamlar oturuyor; kravatlar gevşemiş, karanlık localarda çökmüşler, kafalarını arkaya atarak kahkahalarla gülüyorlar. Dexter gözleri kamaşarak salona giriyor, keyif ve utancı bir arada hissederek sırıtıyor. Merdivenlerde tökezliyor, sonra dengesini sağlıyor, doğruluyor ve platformların arasından sallanarak bara doğru yürüyor; bardaki aksi suratlı kadın tek içki satılmadığını, bir şişe votka ya da şampanya alabileceğini, ikisinin de fiyatının yüz paund olduğunu söylüyor. Bu küstah soyguncuğa gülüyor, adeta meydan okurcasına gösterişle kredi kartını uzatıyor.

Şampanya şişesini –bir kova ılık suyun içinde gelen bir Po-

lonya markası– ve iki plastik bardağı alıyor, siyah kadife locaya taşıyor bunları, sigarasını yakıp ciddiyetle içkisini içmeye başlıyor. "Şampanya" kaynatılmış tatlı kadar şekerli, elma aromalı ve neredeyse hiç köpüğü yok, ama sorun değil. Arkadaşları yok artık, bardağı elinden alacak ya da konuşmalarıyla dikkatini dağıtacak kimse de yok; üçüncü bardaktan sonra zaman tuhaf bir esneklik kazanıyor; hızlanıyor, yavaşlıyor, görüntüler kararıp yok oluyor, sonra geri geliyorlar. Tam uyumak ya da bilincini kaybetmek üzereyken, kolunun üzerinde bir el hissediyor. Çok kısa kırmızı bir elbise giymiş, sarı saçlı, sıska bir kız karşısında duruyor. "Bir bardak şampanya alabilir miyim?" diyerek locanın içine kayıyor. Kalın bir fondöten tabakasının altında çok kötü bir cildi var ve Güney Afrika aksanıyla konuşuyor. "Çok tatlı bir sesin var!" diye bağırıyor Dexter müzikten sesini duyurabilmek için. Burnunu çekip adının Barbara olduğunu söylüyor. Söyleyiş tarzından sanki aklına gelen ilk ismin bu olduğu düşünülebilir. Kemikli kolları ve Dexter'ın açık açık gözlerini diktiği küçük göğüsleriyle –kadın umursamıyormuş gibi görünüyor– narin bir yapısı var. Bir balerin fiziği. "Balerin misin?" diyor Dexter, kadın burnunu çekip omuz silkiyor. Dekter Barbara'dan gerçekten hoşlandığına karar veriyor.

"Seni buraya getiren ne?" diye soruyor kadın mekanik bir tavırla.

"Bugün benim yıl dönümüm!" diyor.

"Tebrikler," diyor kadın ilgisizce; kendine şampanya doldurup plastik bardağını havaya kaldırıyor.

"Neyin yıl dönümü olduğunu sormayacak mısın bana?" diyor, ama konuşması iyice anlaşılmaz hale gelmiş olmalı ki kadın söylediklerini üç kez tekrarlatıyor. *En iyisi doğrudan konuşmaya çalışmak.* "Karım bundan tam bir yıl önce bir kaza geçirdi," diyor.

Barbara gergin bir şekilde gülümseyip oturduğuna pişman olmuş gibi etrafına bakmaya başlıyor. Sarhoşlarla uğraşmak işinin bir parçası, ama bu adam düpedüz çıldırmış; bir kazayı kutluyor, sonra saçma sapan mızmızlanıyor, gittiği yola bakmayan sürücülere kızıyor, kendisinin anlayamadığı ve anlama zahmetine de katlanmak istemediği bir davadan söz ediyor uzun uzun.

"Senin için dans etmemi ister misin?" diyor kadın sadece konuyu değiştirmek için.

"Ne?" Kadına doğru devriliyor. "Ne söyledin?" Nefesi alkol kokuyor, tükürükleri kadının üzerine saçılıyor.

"Dedim ki, senin için dans etmemi, seni keyiflendirmemi ister misin? Biraz neşelenmeye ihtiyacın var gibi görünüyorsun."

"Şimdi değil. Belki sonra," diyor, eliyle kadının merdiven korkuluğu gibi sert dizine bir şaplak vuruyor. Yeniden konuşmaya başlıyor, normal bir konuşma değil, bağlantısız sözcükleri birbiri ardına sıralıyor: "Daha otuz sekiz yaşındaydı bir bebek yapmaya çalışıyorduk sürücü ceza almadan kurtuldu o piç şu anda ne yapıyor çok merak ediyorum benim en iyi dostumu çekip aldı hani adalet nerede yaşamamın ne anlamı var artık Barbara ne yapacağım ben?" Aniden susuyor.

Barbara'nın başı öne eğik, dua eder gibi dizlerinde duran eline bakıyor ve Dexter bir an için hikâyesinin bu yabancıyı derinden etkilediğini düşünüyor. Belki kendisi için dua ediyordur, hatta ağlıyordur belki; bu zavallı kadın ağlattı ve ona karşı derin bir yakınlık hissediyor. Kadının elini tutup yukarı kaldırıyor ve mesaj çekmekte olduğunu fark ediyor. O konuşup Emma'dan söz ederken, bu kadın kucağında mesaj çekiyormuş. Birdenbire öfkeyle dolduğunu hissediyor.

"Ne yapıyorsun sen?" diye soruyor sesi titreyerek.

"Ne?"

Artık bağırıyor. "Ne halt ettiğini sordum sana?" Şiddetle eline vuruyor kadının; telefon yere fırlıyor. "Seninle konuşuyordum!" diye bağırıyor, ama kadın da bağırmaya başlıyor, ona "çatlak" diyor, "kaçık" diyor, sonra bar fedaisine işaret ediyor. Kapıda kendisine dostça davranan iri kıyım adam bu, ama şimdi güçlü kollarının birini Dexter'ın omzuna, diğerini beline doluyor; küçük bir çocukmuş gibi kucaklayıp taşıyor onu. Dexter omuzlarının üzerinden *Seni aptal, seni inek, sen anlamazsın ki,* diye bas bas bağırırken kafalar eğlenerek ona doğru dönüyor, Barbara'nın son bakışını yakalıyor; iki orta parmağını havaya kaldırmış sallayarak kendisine gülüyor. Yangın çıkışı tekmelenerek açılıyor ve kendisini bir kez daha sokakta buluyor.

"Kredi kartım! Lanet olası kredi kartımı aldınız!" diye bağırıyor, ama diğer herkes gibi fedai de gülüyor ve yangın çıkışının kapısını kapatıyor.

Dexter artık çileden çıkmış bir halde kaldırımdan aşağı inip batı yönüne giden siyah taksilere el ediyor, ama böyle sendeleyip durduğu müddetçe hiçbir taksi durmayacak. Derin bir nefes alıp yeniden kaldırıma dönüyor, duvara yaslanıp ceplerini kontrol ediyor. Cüzdanı gitmiş, evinin ve arabasının anahtarları da öyle. Cüzdanını ve anahtarlarını kim aldıysa adresini de biliyor demektir, ehliyetinde yazıyor çünkü. Kapının kilidini değiştirmesi gerekecek, ayrıca öğlene doğru Sylvie gelecekti; Jasmine'i getirecek. Duvara bir tekme atıyor, kafasını duvara yaslıyor, ceplerini yeniden yokluyor, pantolon cebinde kendi çişiyle ıslanmış, tortop olmuş bir yirmilik banknot buluyor. Bu yirmilik evine sağ salim gitmesi için yeterli. Komşuları uyandırıp yedek anahtarı alabilir ve evde uyuyabilir.

Ama bu yirmilik onu yeniden şehre götürüp bir ya da iki

içki daha içmesini de sağlayabilir. Ev mi, unutmak mı? Kendini dik durmaya zorlayarak bir taksiye sesleniyor ve Soho'ya yollanıyor.

Berwick Caddesi'nin kırmızı ışıklı dar sokaklarından birinde, bundan on-on beş yıl önce son mekân olarak devamlı gittiği bir yeraltı batakhanesini buluyor. Sigara dumanıyla kaplanmış, insanların kutuyla Jamaika fıçı birası içtikleri, penceresiz ve karanlık, izbe bir yer. Bar numarası yapan formika masaya doğru ilerliyor, ama birden parası olmadığını hatırlıyor, son parasını taksiciye vermiş, paranın üstünü de kaybetmişti. Bütün parasını kaybettiğinde her zaman yaptığı şeyi yapması gerekecek; en yakındaki içkiye uzanıp kafaya dikecek. Sendeleyerek ortalıkta dolaştığı için insanların küfretmelerine aldırmadan salona geri dönüyor, bırakılmış gibi görünen bir bira kutusunu alıp içinde kalanları süzüyor, sonra cesaretle bir başkasını alıp ter içinde bir köşeye siniyor; başı hoparlöre dayalı, gözleri kapalı, içkiler çenesinden akarak gömleğine dökülüyor, birden bir el göğsünden iterek köşeye sıkıştırıyor ve birisi, başkalarının içkilerini araklayarak ne halt karıştırdığını soruyor. Gözlerini açıyor; karşısında yaşlı, kırmızı gözlü, bir kurbağa kadar ufak tefek bir adam var.

"Ama bunun benim olduğunu anladın sanırım," diyor Dexter, sonra yalanının ne kadar inandırıcılıktan uzak olduğunu düşünüp kıs kıs gülüyor. Adam homurdanarak sarı dişlerini gösteriyor, yumruğunu sıkıyor ve o anda Dexter ne istediğini kavrıyor: Adamın kendisini dövmesini istiyor. "Çek ellerini üzerimden, seni çirkin pislik," diye gevelıyor ağzında; sonra görüntü bulanıklaşıyor, tok bir ses duyuyor ve kendini elleri yüzünde, yerde yatarken buluyor; adam, ayakkabısının topuğuyla bacaklarına bastırırken karnına tekmeler atıyor. Dexter, tekmeler inerken kokuşmuş halının tadına bakıyor, sonra birden havada

yüzüstü süzülüyor; altı adam kollarından ve bacaklarından tutup havaya kaldırıyorlar; okulda, doğum gününde arkadaşlarının onu kollarından bacaklarından tutup havuza attıkları gibi; bir lokantanın mutfak koridorundan geçerlerken sevinç çığlıkları atarak gülüyor ve en sonunda sokaktaki plastik çöp bidonlarının arasında buluyor kendini. Hâlâ gülmeye devam ederek sert taşlara yuvarlanıyor ve ağzının kenarındaki kanı, sıcak demir tadını hissediyor; *Emma da bunu isterdi,* diye düşünüyor. *İstediği bu olmalıydı.*

15 Temmuz 2005

Selam, Dexter!

Umarım yazmamın senin için bir sakıncası yoktur. Bunu yapmak delilik, öyle değil mi? İnternet çağında mektup yazmak, ama böylesi daha uygun olur gibi geldi bana. Oturup bugünü anlamlandırmak için bir şey yapmak istedim ve mektup yazmak en iyi şeymiş gibi göründü.

Nasılsın? Ve nasıl dayanıyorsun? Anma töreninde kısaca konuşmuştuk ama o günün senin için ne kadar güç olduğu o kadar belliydi ki fazla kurcalamak istemedim. Acımasızlıktı, değil mi? Bütün gün Emma'yı düşünüyorum, senin de aynı durumda olduğundan eminim. Kendimi devamlı onu düşünürken yakalıyorum, ama bugün özellikle daha zor ve senin için de zor olduğunu sanıyorum, ama düşüncelerimi sana iki satırda yazmak istedim. İşte başlıyor.

Yıllar önce Emma beni terk ettiğinde hayatımın paramparça olduğunu düşünmüştüm ve birkaç yıl da öyle oldu. Açık söylemek gerekirse, o zamanlar biraz keçileri kaçırdığımı düşünüyorum. Ama sonra çalıştığım yerde o kızla tanıştım ve ilk randevumuzda onu kendi stand-up gösterimi izlemeye götürdüm. Daha sonra, söyleyeceklerini yanlış anlamamamı ama çok kötü bir komedyen olduğumu, yapacağım en isabetli şeyin bu işi bırakmak ve kendim olmak olduğunu söyledi.

İşte o anda ona âşık oldum ve şimdi dört yıllık evliyiz; üç tane de harika çocuğumuz var (her yıl için bir çocuk! Ha ha). Gelişmekte olan bir kentte, Taunton'da, aileme yakın oturuyoruz (bedava bebek bakıcılığı!!!). Şimdi büyük bir sigorta şirketinde müşteri araştırma bölümünde çalışıyorum. Kuşkusuz bu iş sana biraz sıkıcı gelecektir ama ben iyiyim ve gerçekten mutluyuz. Bütün bunlara bakınca kendimi gerçekten mutlu hissediyorum. Çocuklarımızın biri erkek, ikisi kız. Senin de çocuğun olduğunu biliyorum. İnsanı öldürüyorlar, değil mi?!!!

İyi ama bütün bunları sana neden anlatıyorum? Seninle asla sıkı dost olmadık ve muhtemelen benim ne yaptığım da umurunda değildir. Ama anlatmamın nedeni de bu zaten.

Emma beni terk ettikten sonra, artık bittim, diye düşündüm, ama öyle olmadı, Çünkü Jacqui'yle, karımla tanıştım. Şimdi sen de Emma'yı kaybettin, onu geri getiremezsin; hiçbirimiz yapamayız bunu, ama sana pes etmemeni söylemek istiyorum yalnızca. Emma seni her zaman çok, çok fazla sevdi. Bu durum benim uzun yıllar büyük bir acı ve kıskançlıkla boğuşmama sebep oldu. Telefon konuşmalarınızı dinler, partilerde sizi izlerdim ve seninle birlikteyken benimle hiç olmadığı gibi parlar, ışıldardı. Bir gün o dışarıdayken not defterlerini okuduğumu söylemeye utanıyorum; bu defterler seninle, arkadaşlığınızla doluydu ve ben buna katlanamıyordum. Açık konuşalım, dostum, onu hak etmediğini düşünüyordum, ama şimdi ikimizin de onu gerçekten hak etmediğimizi düşünüyorum. O, ikimizin de tanıdığı en zeki, en nazik, en eğlenceli, en hakikatli insan olmaya devam edecek ve onun artık olmaması gerçeği hiç adil değil.

Yani, dediğim gibi, senin onu hak etmediğini düşünüyordum ama Emma'yla kısa bir görüşmemizden bütün bunların değiştiğini öğrendim. Eskiden bir pisliktin, ama sonradan değişmiştin; bir pislik değildin artık ve yıllar sonra nihayet bir araya geldiğinizi ve onu çok ama çok mutlu ettiğini biliyorum. Işıldıyordu, öyle değil mi? Bütün ışıltı-

sıyla parlıyordu; bunun için sana teşekkür etmek istiyorum ve dostum, hayatının geri kalanında iyi şanslar diliyorum.

Mektup biraz ağlamaklı olmaya başladıysa özür dilerim. Bu tür yıl dönümleri hepimiz için zor, ailesi ve senin için bilhassa, ama bu tarihten nefret ediyorum ve her zaman da edeceğim. Bugün düşüncelerim seninle olacak. Muhteşem bir kızın olduğunu biliyorum ve biraz olsun onunla avunmanı diliyorum.

Neyse, artık bitirmem lazım! Mutlu ol, iyi ol ve yaşamaya devam et! Hayatı bütün bu saçmalıklarıyla kabullen. Emma'nın da arzu edeceği şey buydu sanırım.

En iyi dileklerimle (ya da gerekirse sevgilerimle, sanırım)

Ian Whitehead

~

"Dexter, beni duyuyor musun? Ah, Tanrım, ne yaptın sen? Beni duyuyor musun, Dex? Gözlerini aç, açıyor musun?"

Uyandığında Sylvie orada duruyor. Nasıl olduysa kendi evinde, kanepeyle sehpanın arasına sıkışmış, yerde yatıyor; Sylvie beceriksizce başında dikilmiş, onu bu dar yerden çekip çıkarmaya, oturtmaya çalışıyor. Giysileri ıslak ve pis kokuyor, uykusunda kusmuş olduğunu fark ediyor. Korkmuş ve utanmış durumda, ama Sylvie oflayıp puflayarak onu koltuk altlarından tutup kaldırmaya çalışırken kıpırdayacak gücü bulamıyor kendinde.

"Ah, Sylvie," diyor ona yardımcı olmaya çalışarak. "Özür dilerim. Yine mahvettim."

"Sadece dik otur, hatırım için, oldu mu, tatlım?"

"Mahvoldum, Sylvie. Mahvoldum..."

"İyileşeceksin, sadece uyumaya ihtiyacın var, hepsi bu. Ah,

ağlama, Dexter. Beni dinle, dinliyor musun?" Sylvie diz çöküp Dexter'ın yüzünü ellerinin arasına alıyor ve evlendiklerinden beri görmediği kadar şefkatle ona bakıyor. "Şimdi seni temizleyip yatağa yatıracağız, uyuyacaksın. Tamam mı?"

Sylvie'nin arkasına göz atınca kapının girişinde endişeyle gezinen birini görüyor: Kızı. İnliyor ve utancından o kadar güçlü bir sancı hissediyor ki tekrar kusacağını sanıyor.

Sylvie, bakışlarını izliyor. "Jasmine, hayatım, lütfen diğer odada bekler misin?" diyor mümkün olduğunca ölçülü bir sesle. "Baba kendini iyi hissetmiyor." Jasmine kıpırdamıyor. "Sana söyledim, yandaki odaya git!" diyor Sylvie; sesindeki telaş artıyor.

Dexter, Jasmine'i rahatlatmak için bir şeyler söylemek istiyor ama ağzı şişmiş ve yara içinde; sözcükleri toparlayabilecek gibi görünmüyor. Yenik bir halde tekrar yatıyor. "Kıpırdama," diyor Sylvie, "Olduğun yerde kal sadece." Kızını da alıp odadan çıkıyor. Dexter gözlerini kapatıyor, bekliyor, bütün bunların geçmesi için dua ediyor. Salondan sesler geliyor. Telefon görüşmeleri yapılıyor.

Bundan sonra hatırladığı şey, bir arabanın arka koltuğunda ekose bir battaniyenin altında rahatsız bir biçimde kıvrılmış olduğu oluyor. Battaniyeyi sıkıca sarıyor üzerine –sıcak havaya rağmen titremesini durduramıyor– ve bunun, arabanın aşınmış döşemesinin kokusuyla birlikte ona ailesiyle geçirdiği günleri hatırlatan eski piknik battaniyesi olduğunu fark ediyor.

Başını güçlükle kaldırarak pencereden dışarıya bakıyor. Otoyolda gidiyorlar. Radyoda Mozart çalıyor. Babasının kafasının arkasını, özenle taranmış gümüş grisi saçlarını görüyor.

"Nereye gidiyoruz?"

"Seni eve götürüyorum. Uyumaya devam et."

Babası onu kaçırıyor. Bir an için tartışmayı düşünüyor: *Londra'ya geri götür beni, iyiyim ben, çocuk değilim.* Ama yüzüne değen deri koltuk sıcak, kıpırdayacak gücü yok, tartışmaktan vazgeçiyor. Bir kez daha titriyor, battaniyeyi çenesine kadar çekiyor ve uykuya dalıyor.

Tekerleklerin büyük, azametli aile evinin çakıl taşlarında çıkardığı sesle uyanıyor. "Haydi bakalım," diyor babası kapıyı şoför gibi açarken. "Akşama çorba var!" diyor ve arabanın anahtarlarını neşeyle havaya atarak eve doğru yürüyor. Anlaşılan anormal bir durum yokmuş gibi davranmaya karar vermiş ve Dexter bunun için ona minnet duyuyor. İki büklüm ve sarsak bir halde arabadan iniyor, piknik battaniyesini omzundan atıyor ve babasını takip ediyor.

Alt kattaki küçük banyonun aynasında yüzünü inceliyor. Alt dudağı patlamış ve şişmiş, yüzünün bir tarafında kocaman sarımsı-kahverengimsi bir çürük var. Omuzlarını yuvarlamaya çalışıyor ama sırtı acıyor; kaslar gerilmiş ve yırtılmış. İrkilerek dilini inceliyor, yara içinde, yanlardan ısırılmış ve üzeri gri renkli bir şeyle kaplanmış. Dilinin ucunu dişlerinde gezdiriyor. Dişlerini hiç temizlemiyor bugünlerde ve kendi nefesinin kokusunun aynaya çarparak yansımasını duyabiliyor. Sanki içinde çürüyen bir şey varmış gibi pis bir koku. Burnunda ve yanaklarında çatlayan damarlar var. Geceleri her zaman, gündüzleri de sık sık içtiği için oldukça kilo aldı; suratı yusyuvarlak, gözleri devamlı kırmızı ve çapaklı.

Başını aynaya dayayıp nefes veriyor. Emma'yla olduğu zamanlarda bazen Emma'nın ortalıkta dolaşmadığı bir hayatın nasıl olacağını merak ederdi; öyle ürkütücü biçimde değil, merak-

tan sadece; bütün âşıklar yapmaz mı bunu? Onsuz ne olacağını merak etmek? Cevap şimdi aynada. Bu kaybı ona bir tür trajik soyluluk bağışlamamış, onu sadece aptallaştırıp bayağılaştırmıştı. Onsuz hiçbir değeri, meziyeti ve amacı yoktu; pişmanlık ve utançla zehirlenmiş aşağılık, yalnız, orta yaşlı bir sarhoştu. Bu sabahın istenmeyen bir anısı, eski karısının ve babasının onu soyup banyoya sokmaları geliyor aklına. İki hafta sonra kırk bir yaşında olacak ve babası banyoya girmesine yardım ediyor. Neden sanki midesinin yıkanması için hastaneye götürmediler hemen? Bu çok daha onurlu olurdu.

Babasının koridorda ablasıyla telefonda yüksek sesle konuştuğunu duyabiliyor. Küvetin kenarına oturuyor. Kulak misafiri olmak için ayrıca bir çaba harcamaya gerek yok. Aslında duymamak imkânsız.

"Evinin kapısını tekmeleyerek açmaya çalışırken komşuları uyandırmış. Komşular içeri sokmuşlar... Sylvie yerde yatarken bulmuş... Epey içmiş gibi görünüyor, hepsi bu... birkaç yara bere... Kesinlikle bir fikrim yok. Her neyse, temizledik. Sabaha bir şeyi kalmaz. Gelip bir merhaba demek ister misin?" Dexter, ablasının "hayır" demesi için dua ediyor banyoda; görünüşe göre kardeşi de pek hevesli değil. "Anlıyorum, Cassie. Belki sabah bir telefon edersin ona, olur mu?"

Babasının gittiğinden emin olunca banyodan çıkıp mutfağa gidiyor sessizce. Tozlu büyük bir bardakla sıcak musluk suyu içiyor ve akşam güneşindeki bahçeyi seyrediyor. Yüzme havuzunun suyu çekilmiş ve mavi bir brandayla üzeri örtülmüş; tenis kortu yıkık dökük ve otlarla kaplanmış. Mutfağın da ağır bir kokusu var. Büyük aile evinin odaları giderek birer birer kapatılmış; babası şimdi sadece mutfağı, oturma odasını ve kendi yatak odasını kullanıyor, ama bu bile onun için çok büyük hâlâ. Ablası,

babasının bazen kanepede uyuduğunu söylüyor. Endişelenerek babalarına idare etmesi daha kolay bir yere, Oxford ya da Londra'da küçük bir daireye taşınmasını söylemeleri gerekirdi, ama babası böyle bir şeyi duymak bile istemiyor.

"Sizin için sakıncası yoksa kendi evimde ölmek niyetindeyim," diyor; karşı gelmek için fazlasıyla duygusal bir ifade bu.

"Daha iyi misin?" Babası arkasında duruyor.

"Biraz."

"O ne?" Dexter'ın elindeki bardağı işaret ediyor başıyla. "Cin mi?"

"Su yalnızca."

"Duyduğuma sevindim. Ne kadar özel bir durum olduğunu görünce bu akşam çorba içeriz diye düşündüm. Konserve çorba yapmayı becerebilir misin?"

"Sanırım."

Havaya iki kutu kaldırıyor. "Etli Hint çorbası mı, kremalı tavuk mu?"

Böylece iki adam, bir çift dul, iki tas çorba kaynatmak için gereğinden gerçekten çok fazla karışıklık yaratarak küf kokulu koca mutfakta ayaklarını sürükleyerek dolaşıyorlar. Yalnız yaşamaya başladığından beri babasının beslenme biçiminin hırslı bir erkek izcinin beslenmesinden farkı yok: Fırında kurufasulye, sosis, balık kroket; ayrıca jöle yaptığı bile oluyor.

Salondaki telefon çalıyor. "Sen bakar mısın?" diyor babası, kendisi beyaz ekmek dilimlerinin üzerine tereyağı sürerken. Dexter tereddüt ediyor. "Isırmaz seni, Dexter."

Dexter salona gidip telefonu açıyor. Arayan Sylvie. Dexter merdivenlere oturuyor. Eski karısı artık yalnız yaşıyor, Callum'la ilişkisi Noel'den kısa zaman önce iyice çığırından çıkmıştı so-

nunda. Ortak mutsuzlukları ve Jasmine'i bundan koruma isteği onları garip biçimde birbirlerine yaklaştırmış ve evlendiklerinden beri ilk kez gerçekten dost olmuşlardı.

"Nasılsın?"

"Ah, bilirsin. Biraz mahcup. Özür dilerim olanlar için."

"Sorun değil."

"Babamla birlikte beni banyoya soktuğunuzu hatırlıyorum, sanırım."

Sylvie gülüyor. "Hiç tereddüt etmedi doğrusu. 'Daha önce görmediğim hiçbir şeyi yok!' dedi."

Dexter gülümserken aynı anda irkiliyor. "Jasmine iyi mi?"

"Sanırım. İyi. Daha iyi olacak. Yemekten zehirlendiğini söyledim ona."

"Ben hallederim gerisini. Dediğim gibi, çok üzgünüm."

"Olur böyle şeyler. Sadece bir daha asla ve asla yapma, olur mu?"

Dexter, "Hayır, yani, göreceğiz..." gibi şeyler geveliyor. Bir sessizlik oluyor. "Gitmem gerek, Sylvie. Çorba yanıyor."

"Cumartesi akşamı görüşürüz, tamam mı?"

"Görüşürüz. Jasmine'e sevgiler. Ve tekrar özür dilerim."

Ahizeyi düzelttiğini işitiyor. "Hepimiz seni seviyoruz, Dexter."

"Bunun için bir neden yok ki," diye mırıldanıyor sıkılarak.

"Evet, yok belki. Ama seviyoruz."

Biraz sonra telefonu yerine bırakıp televizyonun karşısında seyreltilmiş limonlu arpa suyu içen babasına katılıyor. Çorba, diz üzerinde yemeye elverişli olması için altı keçeyle kaplanmış tepsilerde yeniyor; Dexter'ın, belki de annesinin evde yapılması-

na asla izin vermeyeceği bir şey olduğu için, belli belirsiz moral bozucu bulduğu yeni bir buluş bu. Lav kadar sıcak çorba kesik dudağını yakıyor, dilimlenmiş beyaz ekmeklere tereyağı düzgün sürülemediğinden parçalanıp macun renginde bir hamur haline gelmiş. Ama, bulamaç gibi çorbanın içinde eriyen tereyağı tuhaf biçimde lezzetli oluyor ve televizyonda babasının yeni takıntılarından biri olan *East Enders*'ı seyrederek yemeklerini yiyorlar. Jenerik geçerken tepsiyi yere koyuyor, uzaktan kumandanın ses düğmesine basıp televizyonun sesini kapatıyor ve dönüp Dexter'a bakıyor.

"Bu durum yıllık bir festivale dönüşüyor, sen ne dersin?"

"Henüz bilmiyorum." Biraz zaman geçiyor, sonra babası sesi kısık televizyona dönüyor. "Üzgünüm," diyor Dexter.

"Ne için?"

"Yani, beni banyoya sokmak zorunda kaldın, işte..."

"Evet, senin için sakıncası yoksa bir daha yapmak istemem." Televizyonun sesi hâlâ kapalıyken kanallar arasında gezinmeye başlıyor. "Her neyse, yakında sen de aynısını benim için yapacaksın."

"Tanrım, umarım yapmam," diyor Dexter. "Cassie yapamaz mı?"

Babası gülümseyerek bakıyor. "O kadar sıkı fıkı olmak istemem gerçekten. Sen?"

"Ben de istemem."

"Tamam, bırak öyleyse. Şimdi, yapabileceğin en iyi şeyin hayatını Emma hâlâ hayattaymış gibi yaşamaya çalışmak olduğunu söylememe izin ver. Sen de bunun en iyisi olduğunu düşünmüyor musun?"

"Yapabilir miyim bilmiyorum."

"Denemelisin." Uzaktan kumandaya uzanıyor. "Son on yıldır benim ne yaptığımı sanıyorsun?" Televizyonda aradığı programı buluyor ve iyice yerleşiyor iskemlesine. "Ah, işte *The Bill*."[46]

Aile fotoğraflarıyla dolu odada akşam aydınlığında birlikte televizyon seyrediyorlar ve Dexter utanmasına rağmen bir kez daha kendini sessizce ağlarken buluyor. Eliyle gözlerini kapamaya çalışıyor ama babası nefesini tutmaya çalıştığını fark ediyor ve ona dönüyor.

"Her şey yolunda mı?"

"Özür dilerim," diyor Dexter.

"Benim aşçılığımla ilgili değil, değil mi?"

Dexter gülerek burnunu çekiyor. "Hâlâ biraz sarhoşum galiba."

"Sorun değil," diyor babası; televizyondaki dizisine dönüyor.

46 İngiliz polisiye TV dizisi. (Ç. N.)

BÖLÜM YİRMİ BİR

Arthur'un Koltuğu

15 Temmuz 1988, Cuma

Rankeillor Caddesi, Edinburgh

Dexter pis kokulu döküntü banyoda duş alıp, dün geceki gömleğini giydi. Ter ve sigara kokuyordu; koku çıkmasın diye ceketini de üzerine giydi, işaret parmağına biraz diş macunu sıkıp dişlerini fırçaladı.

Mutfakta, Truffaut'nun duvar boyundaki, yağlı *Jules ve Jim* afişinin altındaki Emma Morley ve Tilly Killick'e katıldı. Bağırsak burucu, iğrenç kahvaltılıklarını yerlerken –soya serpilmiş esmer ekmek, bir tür karışık müsli– Jeanne Moreau, tepelerinde gülerek onlara bakıyordu. Bu özel bir gün olduğu için Emma, içi her zaman çamur gibi görünen espresso makinesini temizlemişti ve ilk fincan yağlı, siyah sıvıyı içtikten sonra Dexter kendini biraz daha iyi hissetmeye başladı. Emma'nın ev arkadaşının saçma sapan konuşmasını dinleyerek sessizce oturdu; bir onur nişanesi gibi taşıdıkları kocaman gözlükleriyle komik bir tiyatro kumpanyası tarafından rehin alındığına dair tuhaf bir his vardı içinde. Belki de burada kalmaya devam etmek bir hataydı. Yatak odasından çıkmış olmak kesinlikle bir hataydı. Tilly Killick burada otururken onu nasıl öpebilirdi?

Kendi hesabına Emma, Tilly'nin varlığından giderek rahatsız olmaya başlamıştı. Hiç nezaket yok muydu bunda? Elini çenesine koymuş orada oturuyor, saçlarıyla oynuyor, çay kaşığını emiyordu. Emma, daha önce denemediği çilekli bir vücut losyonuyla duş yapma hatasını işlediği için şimdi meyveli yoğurt gibi koktuğunun acı biçimde farkındaydı.

Fena halde banyoya gidip bunu vücudundan kazımak istiyordu ama Dexter'ı Tilly'yle yalnız bırakmaya cesaret edemiyordu.

Emma'nın asıl istediği yatağa geri dönmek ve yeniden yan çıplak olmaktı, ama artık bunun için çok geçti, tamamen ayılmışlardı. Buradan kurtulmak için içinde büyük bir istekle, mezun hayatlarının ilk gününde ne yapabileceklerini sordu yüksek sesle.

"Birahaneye gidebiliriz?" diye öneride bulundu Dexter; Emma kusacak gibi inledi.

"Öğle yemeği?" dedi Tilly.

"Paramız yok."

"O zaman sinemaya gidelim mi?" dedi. "Ben öderim..."

"Bugün olmaz. Dışarısı çok güzel, dışarıda olmalıyız."

"Tamam, sahile, North Berwick'e gidelim."

Bu fikirle olduğu yerde büzüldü Emma. Bu, onun önünde mayo giymek demekti ve o böyle bir ıstıraba dayanacak kadar güçlü değildi. "Sahile gitmek istemiyorum."

"Peki o zaman ne yapalım?"

"Kral Arthur'un Koltuğu'na tırmanalım?" dedi Tilly.

"Hiç denemedim," dedi Dexter sıradan bir şey söylermiş gibi. Kızların ikisi de şaşkınlıktan açılmış ağızlarıyla ona baktılar.

"Arthur'un Koltuğu'na hiç tırmanmadın mı?"

"Yoo."

"Dört yıldır Edinburgh'dasın ve hiç?.."

"Çok meşguldüm!"

"Neyle?" dedi Tilly.

"Antropoloji eğitimiyle," dedi Emma ve iki kız kıkırdamaya başladılar.

"Tamam, o zaman gitmeliyiz!" dedi Tilly ve Emma'nın gözleri uyarıyla parladı.

"Uygun ayakkabım yok," dedi Dexter.

"K2 zirvesi değil ya, sadece yüksek bir tepe."

"Bu ayakkabılarla tırmanamam!"

"Gayet iyisin, zor bir şey değil."

"Takım elbiselerimle mi?"

"Evet! Piknik yapabiliriz!" Ama Emma coşkunun azalmaya başladığını hissediyordu; ta ki Tilly nihayet konuşana dek:

"Aslında siz bensiz gitseniz. Benim... yapacak işlerim var."

Emma'nın gözleri ona döndü, Tilly'nin göz kırpışının sonunu yakaladı ve o anda yavaşça eğilip Tilly'yi öpebileceğini düşündü.

"Tamam o zaman. Hadi gidelim!" dedi Dexter; o da rahatlamıştı ve on beş dakika sonra dışarıda, puslu bir temmuz sabahındaydılar. Salisbury Kayalıkları, Rankeillor Caddesi'nin sonunda, önlerinde yükseliyordu.

"Gerçekten tırmanacak mıyız oraya?"

"Çocuk bile yapabilir. Bana güven."

Nicolson Caddesi'ndeki süpermarketten piknik için alışveriş yaptılar; her ikisi de bir alışveriş sepetini paylaşmanın ailevi ayiniyle bir parça huzursuz, her ikisi de seçimlerinde sıkılgandı. Zeytinler çok mu pahalı? *Irn Bru* almak eğlenceli mi? Şampanya almak gösterişçilik mi olur? Emma'nın ordu fazlası sırt çantasını malzemelerle doldurdular –Emma keyifli, Dexter sözüm ona entelektüel tavırlarla–, sonra birlikte Holyrood Park'a doğru yola çıktılar ve sonra dik kayalıklar boyunca tırmanış başladı.

Dexter, takım elbisesi ve kaygan pabuçlarıyla ter içinde, başı akşamki beyaz şaraptan ve sabahki kahveden zonklayarak, dudağının kenarında bir sigarayla Emma'nın peşinden yürüyordu. Manzaranın görkemine kendini kaptıracağına gözlerini Emma'nın belini sıkı sıkı saran soluk mavi 501'in içindeki kıçına dikmişti.

"Çok çeviksin."

"Dağ keçisi gibiyim. Eskiden bayağı yürürdüm. Vahşi ve rüzgârlı bataklılarda. Aşırı duygusaldım. 'Hayatım olmadan yaşayamam! Ruhum olmadan yaşayamam!'"

Dexter yarım kulakla dinlerken, Emma'nın bir yerden alıntı yaptığını tahmin ediyordu, fakat omuz kemikleri arasında şekillenen ter ve tişörtünün kayan yakasından görünen sutyen askısı dikkatini dağıtıyordu. Dün geceki yatakla ilgili anlık bir görüntü geçti gözünün önünden; ama Emma sanki bu düşünceleri kafasından uzaklaştırması için uyarır gibi ona bakıyordu.

"Nasıl gidiyor, Sherpa Tenzing[47]?"

"Gayet iyiyim. Şu ayakkabılar daha sağlam bassaydı... başka derdim yok."

Emma güldü.

47 Nepal'li dağcı. 1953 yılında, Edmund Hillary'yle birlikte Everest'e ilk çıkan insan. (Ç. N.)

"Komik olan ne?"

"Daha önce sigara içerek yürüyüş yapan birini görmedim de."

"Başka ne yapabilirim ki?"

"Manzaraya bakabilirsin!"

"Manzara manzaradır."

"Shelley mi, yoksa Wordsworth müydü bu?"[48]

İçini çekerek durdu Dexter, ellerini dizlerine koydu. "Tamam. Güzel. Manzaraya bakacağım." Dönünce, Meclis binasını, kalenin kocaman gri kalıntıları altındaki Eski Kent'in çankulesini ve mazgallarını, sonra bunların arkasında Forth Koyu'nu gördü. Dexter'ın hiçbir şeyden etkilenmemek gibi genel bir prensibi vardı ama bu, kartpostallardan tanıdığı, gerçekten büyüleyici bir manzaraydı. Bunu neden daha önce hiç görmediğine şaşırdı.

"Çok hoş," dedi ve daha neler olacağını merak ederek birlikte zirveye tırmanmaya devam ettiler.

18 Shelley: İngiliz şair, 1792-1922- Wordsworth: İngiliz şair, 1770-1850 (Ç. N.)

BÖLÜM YİRMİ İKİ

İkinci Yıl Dönümü
Paket Açma

15 Temmuz 2006, Cumartesi

Kuzey London ve Edinburgh

O akşam altı on beşte Belleville Café'nin kepenklerini indiriyor ve ağır kilidi yerine takıyor. Maddy yanında onu bekliyor, birlikte metro istasyonuna giderlerken Dexter, Maddy'nin elini tutuyor.

Sonunda, en sonunda evine taşındı; kısa zaman önce Gospel Oak'taki hoş, fakat gösterişsiz üç odalı küçük evinin bütün eşyalarını aldı. Maddy biraz uzakta, kuzey demiryolu hattının diğer ucunda, Stockwell'de yaşıyor ve bazı geceler onda kalıyor. Ama bu gece değil; bir melodram ya da uğursuzluk olduğundan değil ama, Dexter bu gece yalnız olmak istiyor. Bu gece için kendisine bir "görev" icat etti ve bunu sadece yalnızken yapabilir.

Tufnell Park metrosunun dışında vedalaşıyorlar. Maddy ondan biraz daha uzun; düz, uzun siyah saçları var ve Dexter'ı öpmek için birazcık eğilmesi gerekiyor. "Daha sonra ara beni, istersen."

"Olabilir."

"Ve eğer fikrini değiştirir de gelmemi istersen..."

"Böyle daha iyi."

"Peki o zaman. Yarın görüşür müyüz?"

"Ben seni ararım."

Yeniden öpüşüp birbirlerine kısa ama sevgi dolu bir şekilde iyi geceler diliyorlar ve Dexter yeni evine doğru tepeden aşağıya yürümeye başlıyor.

Kafeteryanın müdürü Maddy'yle iki aydır çıkıyorlar.

Diğer personele henüz resmen söylemediler ama zaten bildiklerinden şüpheleniyorlar. Tutkulu bir ilişki değil bu, geçen yıldan beri kademe kademe gelişen, beklenen bir durum. Dexter'a göre bütün bunlar biraz fazla gerçekçi ve heyecandan uzak gelişmeler; ayrıca içten içe Maddy'nin sırdaş kadın arkadaşlıktan sevgililiğe dönüşümünden de bir parça rahatsız oluyor; bu, ilişkinin üzerine gölge düşmesine neden oluyor.

Ama iyi anlaştıkları da bir gerçek, herkes aynı şeyi söylüyor; Maddy nazik, duyarlı ve çekici biri, uzun boylu, ince ve biraz sakar. Ressam olmayı arzu ediyor ve Dexter onun bu konuda iyi olduğunu düşünüyor; kafeteryaya astığı küçük yağlıboya tablolar ara sıra satılıyor. Dexter'dan on yaş küçük –buna Emma'nın gözlerini yuvarlayacağını hayal ediyor– ama bilgili, zeki ve mutsuzluktan kendi payına düşeni almış biri: Mutsuz bir boşanma, birkaç mutsuz ilişki. Sakin, az konuşan, düşünceli biri ve ona tam olarak uyan melankolik bir havası var. Ayrıca çok merhametli ve son derece sadık; dükkânın bütün kazancını içmeye harcadığı dönemde dükkânı kurtaran Maddy'ydi ve Dexter bunun için ona minnet borçlu. Jasmine de onu seviyor. En azından şimdilik iyi gidiyor.

Güzel bir cumartesi akşamı, arka sokaklardan yürüyerek

Hampstead Heath'ten fazla uzakta olmayan, kırmızı tuğlalı büyük bir malikânenin bodrum ve giriş katından oluşan dairesine ulaşıyor. Daire daha önce burada yaşamış olan yaşlı çiftin kokusunu ve duvar kâğıtlarını muhafaza ediyor. Dexter yalnızca birkaç gerekli şeyi paketinden çıkartmış durumda: Televizyon, DVD, müzik seti. Süpürgelikleri, berbat banyosu ve bir sürü küçük odasıyla eski püskü bir yer, ama Sylvie duvarlar yıkılıp yerler düzeltilirse burada büyük bir potansiyel olduğunda ısrar ediyor. Jasmine geldiğinde onun kalması için büyük bir oda, bir de bahçe var. Bir bahçe. Bir süre beton dökme şakası yaptıysa da, sonunda bahçeyle uğraşmaya karar verdi ve konuyla ilgili bir kitap satın aldı.

Eve girip salonu kaplayan kutuları geçtikten sonra önce bir duş alıyor, sonra mutfağa gidip Tayland yemeği sipariş ediyor. Salondaki kanepeye uzanıp, görevini gerçekleştirmek için yapması gereken şeylerin bir listesini hazırlıyor zihninde.

Etrafındaki eskiden kalma, kendi halinde, küçük, farklı farklı insan halkaları, hüzünlü bir ağırlık haline gelmişti ve yapması gereken belirli telefon görüşmeleri vardı. Emma'nın Leeds'te yaşayan anne babası Sue ve Jim'le başlıyor. Konuşma güzel ve oldukça dolambaçsız geçiyor; her ikisine de ayrı ayrı tekrarlayarak iki kez işinden, Jasmine'in okulundan bahsediyor. "Yeni haberlerin hepsi bu kadar gerçekten," diyor Sue'ya. "Sadece, biliyorsun, sizi düşündüm bugün ve iyi olduğunuzu umarım."

"Ben de, Dexter. Kendine dikkat et, olur mu?" diyor Sue sesi titreyerek, sonra telefonu kapatıyor. Dexter liste üzerinde çalışmaya devam ediyor; ablasını, babasını, eski karısını, kızını arıyor. Konuşmalar kısa, abartılı ölçüde neşeli ve günün önemini belirtecek hiçbir şey içermiyor ama alt metin hep aynı: "Ben iyiyim." Tilly Killick'e telefon ediyor, ama o aşırı derecede duygu yüklü:

"Ama, *gerçekten* sen nasılsın, hayatım? *Gerçekten* diyorum? Yalnız mısın? Tek başına iyi misin? Gelmemizi ister misin?" Dexter irkilerek onu ikna ediyor ve görüşmeyi olabildiğince nazik ve çabucak bitiriyor. Sonra Taunton'daki Ian Whitehead'i arıyor, ama Ian, küçük veletleri yataklarına yatırıyor; iyi bir zaman değil konuşmak için. Ian, hafta içinde arayacağına, hatta belki onu görmeye geleceğine söz veriyor; Dexter hiç gerçekleşmeyeceğinden emin olarak bunun çok güzel bir fikir olduğunu söylüyor. Bütün telefon görüşmelerindeki genel izlenim fırtınanın en kötü kısmının atlatıldığı yönünde. Dexter büyük ihtimalle Ian Whitehead'le bir daha asla konuşmayacak ve bu her ikisi için de çok iyi bir şey. Televizyon açıkken akşam yemeğini yiyor, kanallar arasında dolaşıyor, kendisini yemekle birlikte gelen tek bir birayla sınırlıyor. Ama bu tuhaf evde, kanepeye çökmüş tek başına yemek yemekte hüzünlü bir taraf var ve o gün ilk kez bir umutsuzluk ve yalnızlık duygusuna kapılıyor. Bugünlerde keder, donmuş bir nehirde yürümeye benziyor; kendini çoğunlukla güvende hissediyor, ama her zaman batma tehlikesi var. Şimdi altındaki buzun çatırdadığını hissediyor ve bu duygu o kadar yoğun ve endişe verici ki, bir an için duruyor, ellerini yüzüne bastırıyor, nefesini tutuyor. Parmaklarının arasından yavaşça soluk veriyor, sonra aceleyle mutfağa koşuyor, kirli tabakları gürültüyle lavaboya fırlatıyor. Birdenbire içmek, durmadan içmek için dayanılmaz bir istek duyuyor. Telefonunu buluyor.

"Ne oldu?" diyor Maddy endişeli bir sesle.

"Biraz panikledim, hepsi bu."

"Gelmemi istemediğinden emin misin?"

"Şimdi iyiyim."

"Bir taksi çağırayım mı? Seninle birlikte olabilirim..."

"Yo, gerçekten. Yalnız olsam daha iyi olacak." Sesinin tını-

sının onu sakinleştirmeye yetecek gibi olduğunu düşünüyor ve iyi olduğuna emin olmasını söyledikten sonra iyi geceler diliyor. Kimsenin onu tekrar araması için makul bir neden olmadığından emin olarak telefonunu kapatıyor; jaluzileri indiriyor, üst kata çıkıp işe başlıyor.

Boş yatak odasında, bir yatak, açık bir valiz ve ikisinde Emma'nın kendi el yazısıyla, siyah markörle "Emma 1", "Emma 2" yazan yedi ya da sekiz karton kutudan başka bir şey yok. Emma'dan kalan eşyaları, not defterleri, mektuplar, fotoğraf zarflarıyla dolu kutuları oturma odasına indiriyor ve gecenin geri kalanını kutuları açmak, bir anlamı kalmamış eski belgeleri –eski banka dokümanları, tarifler, eskimiş yemek menüleri, hepsi siyah bir çöp torbasına– Emma'nın ailesine yollayacağı ve kendine saklayacağı eşyalardan ayırmaya başlıyor. Bu iş biraz zaman alıyor, ama pratik biçimde ve tamamen kuru gözlerle yürütülüyor, sadece arada bir duruyor Dexter. Gençlik şiirleri ve oyun karalamalarıyla günlük ve not defterlerini okumaktan kaçınıyor. Okumak doğru değilmiş gibi geliyor –Emma'nın, omuzlarının üzerinden bakarak suratını buruşturacağını ya da elinden çekiştireceğini hayal ediyor– böylece dikkatini mektuplara ve fotoğraflara çeviriyor.

Eşyaların paketlenme şeklinden dolayı ters kronolojik sırayla çalışması gerekiyor; iki numaralı kutudaki katmanların arasını karıştırarak bir çift oldukları zamandan başlıyor, doksanların ortasından kutunun dibindeki seksenlere doğru ilerliyor. En başta *Julie Criscoll* romanlarının aptal kapakları var; editörü Marsha'yla yazışmaları, gazete kupürleri. İkinci katta, kartpostallar ve Paris fotoğrafları ortaya çıkıyor; aralarında meşhur Jean-Pierre Dusollier'nin koyu tenli ve çok yakışıklı bir pozu da var. Bir zarfın içinde metro biletleri, katlanmış menüler, Fransa'da bir kira

sözleşmesi var; birden dokunaklı bir şeye rastlayarak irkiliyor, neredeyse elindekini yere atıyor.

O yaz Paris'te çekişmiş bir polaroid fotoğraf: Emma ayaklarını birbirinin üzerine atmış, yatakta çıplak yatıyor, kolları kendinden geçmiş bir halde başının üzerine uzanmış. Bu fotoğraf, siyah beyaz televizyonda *Titanik* filmini Fransızca olarak izledikten sonra içkili ve şehvet dolu bir gecenin sonunda çekilmişti; Dexter fotoğrafı muhteşem bulduğu halde, Emma elinden kapıvermiş ve onu imha etme konusunda ısrar etmişti. Emma'nın aslında fotoğrafı sevmiş olduğunu düşündürten, onu yırtmayıp, gizlice saklamış olduğu gerçeği Dexter'ı mutlu ediyor olmalıydı. Ama bu aynı zamanda onun yokluğunu bir kez daha yüzüne vuruyor ve nefesini düzeltmek için bir an durmak zorunda kalıyor. Fotoğrafı tekrar zarfına koyuyor ve kendini toparlamak için sessizce oturuyor. Altındaki buz çatırdıyor.

Devam ediyor. Doksanların sonlarından kalma bir doğum haberleri, düğün davetiyeleri derlemesi buluyor; Cromwell Road Meslek Okulu'nun veda gecesinden personel ve çocukların olduğu büyük boy bir kart aynı zarfın içine sokulmuş, Phil adında birinden özür dileyen bir mektuplar serisi buluyor; hemen katlayıp zarfın içine geri koyuyor. Ian'ın komedi programının el ilanları, E17 adresindeki dairenin alımıyla ilgili hukuk danışmanlarından gelen birtakım can sıkıcı kâğıtlar. Doksanların başlarında seyahat ederken yolladığı anlamsız resimli kartpostallardan bir demet buluyor: "Amsterdam ÇILGIN", "Dublin YIKILIYOR". Bunlara cevap olarak aldığı mektupları, soluk mavi, uçak postası mektup kâğıdına yazılmış, ara sıra tekrar tekrar okuduğu, muhteşem küçük paketleri hatırlıyor ve yirmi dört yaşındaki toyluğundan utanıyor: "VENEDİK TAMAMEN SULAR ALTINDA!!!!" Cruel Cargo'nun programının bir fotokopisi var:

"Cruel Cargo, Emma Morley ve Gary Nutkin'den gençler için bir oyun." Ve sonra eski denemeler, "Donne'ın Kadınları" ve "Eliot ve Faşizm" üzerine tezler, öğrenci evlerinden kalma, üzerlerinde küçük raptiye izleri olan bir yığın kartpostal reprodüksiyonları. Kartondan bir silindir buluyor ve içinde Emma'nın dokunulmamış diplomasını; neredeyse yirmi yıl öncesini hatırlıyor. Tarihine bakıyor; 14 Temmuz 1988. Dünden on sekiz yıl öncesi.

Yırtılmış bir zarfın içinde mezuniyet fotoğraflarını buluyor, çok büyük bir özlem duymadan karıştırıyor. Çünkü bu fotoğrafları Emma çekmişti, kendisi çok azında görünüyor, diğer öğrencilerin çoğunu da çoktan unutmuş zaten; Emma o zamanlar farklı bir gurubun parçasıydı. Yine de, yüzlerin gençliğine takılıyor aklı ve Tilly Killick'in on dokuz yıllık mesafedeki bir fotoğrafın içinden bile onu rahatsız etme gücüne sahip olduğu gerçeği dikkatini çekiyor. Callum O'Neill'ın kendinden hoşnut, zayıf bir pozu çabucak yırtılıp çöp torbasının derinliklerini boyluyor.

Ama bir ara kamerayı Tilly'ye vermiş olmalı; çünkü en sonunda, Emma'nın kendisinin maskara bir ifade takınmış, gözlüklerini burnunun ucuna indirdiği, kepi ve cüppesiyle çekilmiş bir fotoğrafı var. Dexter gülümsüyor, sonra memnun bir utançla inleyerek kendi eski halinin fotoğrafını buluyor.

Dudaklarını içine çekerek saçma sapan bir erkek manken pozu takınmış somurturken, Emma bir kolunu onun boynuna dolamış, yüzünü yüzüne yaklaştırmış, gözleri kocaman açık, bir elini de film yıldızları gibi yanağına dayamış. Bu fotoğraf çekildikten sonra mezuniyet çayına, sonra birahaneye, daha sonra da o evdeki partiye gitmişlerdi. O evde kimin yaşadığını hatırlayamıyor, sadece evin altüst olduğunu, neredeyse tahrip olduğunu, partinin sokağa ve arka bahçeye taştığını hatırlıyor. Kargaşadan saklanarak, oturma odasındaki kanepede bir yer bulmuşlar ve

bütün akşam orada kök salmışlardı. Emma'yı ilk kez öptüğü yer burasıydı. Mezuniyet resmini bir daha inceliyor; Emma o kalın çerçevelerin arkasında, kötü kesilmiş kızıl renkli saçlarıyla, yüzü şimdi hatırladığından biraz daha tombul, ağzı geniş bir gülümsemeyle kıvrılmış, yanağını yanağına bastırmış. Bu fotoğrafı kenara bırakıp arkasındakine bakıyor.

Vakit öğlene doğruydu. Bir dağ kenarında oturuyorlardı, Emma'nın üzerinde 501 blucin ve siyah Converse All-Stars ayakkabılar, Dexter dünden kalma beyaz gömleği ve siyah takım elbisesiyle biraz uzakta duruyordu. Arthur'un Koltuğu'nun zirvesi beklemedikleri biçimde turistler ve dün geceki kutlamalardan dolayı bembeyaz yüzlü, sallanan mezunlarla doluydu. Dex ve Em birkaç tanıdığı selamlamak için sıkılarak ellerini kaldırmışlar, ama artık çok geç olsa da dedikodulardan kaçınmak için birbirlerinden biraz uzak durmuşlardı.

Her açıdan değişik pozlar alarak, pas rengi düzlükte aylak aylak dolaşmışlardı. Zirveyi gösteren taş sütunun önünde durup, bu gibi durumlarda yapmak zorunda oldukları "Ne kadar uzağa yürüdüler?" ve "Evleri buradan nasıl görünüyor?" gibi tespitleri yapmışlardı. Sütunun üzeri karalamalar, duvar yazılarıyla doluydu: Kimi özel şakalar; "DG Buradaydı", "İskoçya Sonsuza Kadar", "Thatcher Defol".

"Biz de baş harflerimizi yazmalıyız," demişti, isteksiz bir şekilde.

"Ne, 'Dex ve Em' gibi mi?"

"Sonsuza kadar."

Emma kuşkuyla burnunu çekerek en dikkat çekici duvar

resmini, yeşil silinmez mürekkeple çizilmiş büyük bir penisi inceliyordu. "Sadece şunu çizmek için bütün bu yolu tırmandığını düşünsene. Yanında kalem getirmiş midir, ne dersin? 'Manzara, doğal güzellik, her şey çok hoş, ama buranın ihtiyacı olan şey kocaman bir penis ve topları.'"

Dexter mekanik bir tavırla gülmüştü, ama bir kez daha içinde bir huzursuzluk kıpırdanmaya başlıyordu; sanki burada olmaları bir hataydı; birbirlerinden bağımsız olarak ikisi de pikniği iptal edip eve dönüp dönemeyeceklerini merak ediyorlardı. Ama ikisi de böyle bir şey önermeye hazır değildi; bunun yerine, tepeye giden taşların doğal mobilyalar gibi durduğu bir yer buldular, buraya yerleşip sırt çantasını açtılar.

Dexter artık ısınmış olan şampanyayı patlattı, köpükler umutsuz bir şekilde eline ve otlara döküldü. Dönüşümlü olarak birer yudum içtiler, ama ortada bir kutlama havası yoktu ve kısa bir sessizlikten sonra Emma çareyi yine manzaraya başvurmakta buldu. "Çok hoş."

"Hmm."

"Yağmurdan eser yok!"

"Hmm?"

"Aziz Swithin Günü, sen söylemiştin ya. 'Aziz Swithin Günü'nde yağmur yağarsa...'"

"Kesinlikle. Yağmurdan eser yok."

Hava; havadan bahsediyordu. Kendi bayağılığından utanarak sessizliğe gömüldü, daha doğrudan bir girişe hazırladı kendini. "Kendini nasıl hissediyorsun, Dex?"

"Biraz keyifsiz."

"Hayır, dün geceyi kastediyorum. Sen ve ben."

Dex, kıza baktı ve ne söylemesini beklediğini düşündü. Ken-

dini dağın tepesinden atmaktan başka kaçış şansının olmadığı bir yüzleşmeyle karşı karşıya olmaktan tedirgin olmuştu. "Şahane! Ya sen? Senin dün geceyle ilgili duyguların neler?"

"İyi. Biraz utanmış hissediyorum, sanırım, o şekilde konuşmakla, biliyorsun, gelecek hakkında. Dünyayı değiştirmek falan. Gün ışığında biraz basmakalıp geliyor kulağa. Her hâlükârda basmakalıp geliyor olmalı, özellikle ilkeleri ve idealleri olmayan biri için..."

"Hey, benim ideallerim var!"

"İki kadınla aynı anda yatmayı istemek ideal değildir."

"Yani demek istiyorsun ki..."

Emma başını salladı. "Bazen gerçekten rezil biri olabiliyorsun, bunu biliyor muydun?"

"Elimde değil."

"Ama denemelisin." Yerden bir avuç ot alıp hafifçe ona doğru fırlattı. "Daha hoş biri olursun. Her neyse. Mesele şu ki, öyle çok konuşan sevimsiz biri gibi davranmak istemezdim."

"Öyle değildin. İlginçti. Ve dediğim gibi gerçekten iyi vakit geçirdim. Zamanlamanın daha iyi olmaması yazık."

Emma'ya sinir bozucu bir teselli gülümsemesi göndermiş, Emma irkilerek burnunu kıvırmıştı. "Ne yani, aksi halde sevgili olabilirdik mi demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Kim bilir?"

Ellerini avuçları yukarıya gelecek şekilde uzattı; Emma bir an hoşnutsuzlukla baktı, sonra içini çekti ve boyun eğmiş bir şekilde tutu; kolları yorulana kadar kendilerini aptal gibi hissederek elleri boş yere birbirine bağlı bir şekilde oturdular, sonra ikisi de ellerini salıverdiler. En iyi çözümün vakit geçene kadar uyur numarası yapmak olduğunu düşündü Dexter ve bu düşünceyle

ceketini çıkardı, vurarak yastık gibi kabarttı ve güneşe karşı gözlerini yumdu. Bedeni ağrıyor, alkol kafasında çınlıyordu; Emma konuştuğunda kendinden geçmek üzere olduğunu hissetti.

"Bir şey söyleyebilir miyim? Sadece zihninin rahatlaması için."

Sersemlemiş bir halde gözlerini açtı Dexter.

Emma bacaklarını göğsüne doğru çekip kollarıyla sarmış, çenesini dizlerine dayamış biçimde oturuyordu.

"Söyle."

Düşüncelerini bir araya getiriyormuş gibi içini çekti, sonra konuştu.

"Canımın sıkıldığını falan düşünmeni istemiyorum. Yani, dün gece ne olduysa, sarhoş olduğun için oldu..."

"Emma..."

"Bitirmeme izin verecek misin? Ama, her ne olursa olsun, ben iyi vakit geçirdim. Böyle şeyleri... çok sık yaşamıyorum. Bunun ihtisasını yapmadım senin gibi, ama güzeldi. İstediğin zaman hoş biri olduğunu düşünüyorum, Dex. Ama belki zamanlama kötü ya da her neyse, ama senin Çin, Hindistan ya da neresi olursa gidip kendini bulman gerektiğini, benim de kalıp buradaki şeylerle mutlu olmam gerektiğini düşünüyorum. Seninle gelmek istemiyorum, haftada bir kartpostal almak istemiyorum, telefon numaranı bile istemiyorum. Evlenip çocuklarını doğurmak da istemiyorum. Bir şey yaşadık, gerçekten güzeldi, hepsi bu kadar. Bunu hep hatırlayacağım. Ve ileride bir gün, bir partide ya da başka bir yerde karşılaşacak olursak, o da fena olmaz. Dostça sohbet ederiz. Ellerin üzerimde dolaştığı için mahcup olmana gerek yok; bir münasebetsizlik de olmaz, nasıl denir, 'mesafeli' davranırız bu konuda, tamam mı? Sen ve ben. Sadece... arkadaşız. Anlaştık mı?"

"Tamam. Anlaştık."

"Tamam, işte bu kadar. Şimdi..." Sırt çantasına uzanıp içine gömüldü ve pilli bir Pentax SLR çıkardı.

"Ne yapıyorsun?"

"Neye benziyor? Resim çekiyorum. Seni hatırlatacak bir şey."

"Korkunç görünüyorum," dedi saçlarını düzelterek.

"Masal anlatma bana, bunu seviyorsun..."

Dexter bir sigara yaktı. "Neden fotoğraf çekmek istiyorsun?"

"Meşhur olacaksın ya." Makineyi bir kaya parçasının üzerine yerleştirdi, kadrajı ayarladı. "Çocuklarıma, bakın bu adam kalabalık bir odada elini annenizin eteğinin altına sokmuştu, demek istiyorum."

"Sen başlattın!"

"Hayır, sen başladın, dostum!" Saati ayarladı, Dexter sigarasını önce ağzının bir tarafına, sonra diğer tarafına yerleştirirken parmaklarıyla saçlarını düzeltti. "Oldu, otuz saniye var."

Dexter pozunu tazeledi. "Ne diyoruz, 'çiiz' mi?"

"Hayır. 'Tek gecelik ilişki' diyelim!" Makinenin düğmesine bastı, makine vızıldamaya başladı. "Ya da 'uçkuru gevşek!'" Kayanın üzerine tırmandı.

"Ya da 'gece geçen hırsızlar'."

"Hırsızlar gece geçmez, gemiler geçer."

"Hırsızlar ne yapar?"

"Hırsızlar mankafadır."

"'Çiiz' demenin ne sakıncası var?"

"Bırak bir şey demeyelim. Sadece gülümse, doğal görün. Genç ve umut dolu görün. Hazır mısın?"

"Hazırım."

"Tamam, gülümse o zaman..."

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Üçüncü Yıl Dönümü
Son Yaz

15 Temmuz 2007, Pazar

Edinburgh

"Zırr-zırr. Zırr-zırr."

Kızının işaret parmağıyla zile basar gibi burnuna bastırmasıyla uyanıyor.

"Zırr-zırr. Zırr-zırr. Kapıdaki kim? Kapıdaki Jasmine!!"

"Ne yapıyorsun, Jas?"

"Seni uyandırıyorum. Zırr-zırr." Şimdi başparmağı gözünde, gözkapağını kaldırıyor. "Uyan artık, tembel adam!"

"Saat kaç oldu?"

"Gündüz oldu!"

Otel yatağında yanında yatan Maddy saate uzanıyor. "Altı buçuk," diye inliyor ve Jasmine pis pis gülüyor. Dexter her iki gözünü de açıyor, yanındaki yastıkta Maddy'nin yüzünü, birkaç santim ötesindeki burnunu görüyor. "Okuyacak kitabın ya da oynamak için bebeklerin falan yok mu?"

"Hayır."

"Git ve resim falan yap, oldu mu?"

"Acıktım ben. Oda servisini çağırabilir miyiz? Yüzme havuzu kaçta açılıyor?"

Edinburgh Oteli, meşe lambrileri, porselen banyosuyla konforlu, geleneksel ve gösterişli bir yer. Mezuniyeti sırasında annesiyle babası bir kez burada kalmışlardı; biraz eski moda ve istediğinden oldukça pahalı bir yerdi, ama, *Bu işi yapacaksak raconuna uygun olmalı,* diye düşünmüştü. Araba kiralayıp, Lomond Gölü yakınındaki tatil kulübesine gitmeden önce iki gece otelde kalacaklardı. Glasgow, daha yakındı elbette, ama Dexter bir hafta sonu festivalden sunduğu televizyon şovundan beri on beş yıldır Edinburgh'a gitmemişti. Bütün bunlar çok, çok uzun zaman önce, başka bir hayatta olmuş gibi geliyor. Bugün kızına şehri dolaştırmak gibi bir babalık görevi var. Maddy durumun farkında olduğu için onları kendi hallerine bırakmaya karar veriyor.

"Senin için sakıncası olmadığına emin misin?" diye soruyor Dexter banyonun mahremiyeti içinde.

"Tabii ki yok. Ben de galeriye gidip şu sergiyi göreceğim."

"Sadece bazı yerleri göstereceğim ona. Anılara Yolculuk. Senin de buna katlanmana gerek yok."

"Dediğim gibi, gerçekten sorun değil."

Ona dikkatle bakıyor Dexter. "Peki benim çatlak olduğumu düşünmüyor musun?"

Donuk bir şekilde gülümsüyor. "Hayır, çatlak olduğunu düşünmüyorum."

"İğrenç ya da tuhaf olduğumu düşünmüyor musun?"

"Hayır, kesinlikle." Bozulmuş olsa bile, kesinlikle bunu belli etmiyor. Dexter hafifçe ensesinden öpüyor. "Canın ne isterse onu yapmalısın," diyor Maddy.

Kırk gün art arda yağmur yağabileceği görüşü abartılı olsa da, bu yıl için öyle değil. Şimdiden bir haftadır bütün ülkede şakır şakır yağmur yağıyor, yüksek caddeler sel sularının altında kayboluyorlar ve yaz mevsimi tamamen farklı bir mevsimmiş gibi geçiyor. Muson mevsimi, ama caddeye çıktıklarında gün, yüksekteki bulutlarla hâlâ aydınlık, en azından şimdilik yağışsız. Maddy'yle öğle yemeği için plan yapıp farklı yönlere gidiyorlar.

Otel, Eski Kent'te, Royal Mile'ın dışında. Dexter Jasmine'i dar sokaklardan, gizli merdivenlerden geçirerek standart bir tura çıkartıyor ve kendilerini şehir merkezinin güneyine götüren Nicolson Caddesi'nde buluyorlar. Bu caddeyi otobüs dumanlarıyla kaplı hareketli ve puslu bir yer olarak hatırlıyor, ama bir pazar sabahında cadde oldukça sakin ve bir parça hüzünlü görünüyor; Jasmine yavaş yavaş yorulmaya ve sıkılmaya başlıyor. Avucunun içindeki Jasmine'in elinin giderek ağırlaşmaya başladığını hissederek Dexter yürümeye devam ediyor. Emma'nın mektuplarının üzerinde eski bir adres bulmuştu ve birazdan bir tabela görüyor. Rankeillor Caddesi. Sakin meskûn yola dönüyorlar.

"Nereye gidiyoruz?"

"Bir yeri arıyorum. On yedi numara." Şimdi binanın dışındalar. Dexter üçüncü katın pencerelerine göz atıyor, perdeler çekili, boş ve sıradan.

"Oradaki daireyi görüyor musun? Birlikte üniversiteye gittiğimiz zamanlarda Emma'nın yaşadığı yer orası. Aslında bir anlamda tanıştığımız yer." Jasmine itaatkâr bir tavırla yukarıya bakıyor, ama teraslı sıradan evi yanındakinden ayırt edebilecek hiçbir özellik yok ve Dexter bu keşif gezisinin hikmetini sorgulamaya başlıyor. Duygusal ve marazi bir şey bu; ne bulmayı umuyordu? Burada hatırlayacağı hiçbir şey yok ve nostaljiden elde edilen haz belli belirsiz ve abes bir duygu. Bir an için bu tura son

vermeyi, Maddy'ye telefon edip buluşmayı daha erkene almayı düşünüyor; ama Jasmine yolun sonunda, aşağıdaki binalara uyumsuzca yükselen granit kayalığı gösteriyor.

"Şu nedir?"

"Salisbury Kayalıkları. Arthur'un Koltuğu'na çıkar."

"Yukarıda insanlar var!"

"Oraya tırmanabilirsin. Zor değil. Ne düşünüyorsun? Deneyelim mi? Sence yapabilir misin?"

Holyrood Park'a yöneliyorlar. Yedi buçuk yaşındaki kızı babasından daha enerjik biçimde dağ yolunu tırmanıyor, sadece arada bir arkasına dönüp, aşağıda mızmızlanan ve ter içinde kalan babasma gülmek için duruyor.

"Çünkü, sağlam basacak ayakkabılarım yok," diye itiraz ediyor. Ana yolu bırakıp kayaların üzerinden tırmanmaya devam ediyorlar; nihayet Arthur'un Koltuğu'nun tepesindeki pas rengi düzlüğe ulaşıyorlar. En yüksek noktayı gösteren taş sütunu buluyorlar ve Dexter kendi adının baş harflerini bulmayı az da olsa ümit ederek karalamaları inceliyor: "Faşizme Karşı Savaş", "Alex M 5/5/07", "Sonsuza Dek Fiona".

Jasmine'in müstehcen yazıları görmemesi için onu kucağına alıyor ve sütunun üzerine oturtuyor, bir eliyle beline sarılıyor; Jasmine bacaklarını sallarken manzarayı işaret ediyor. "Şurası otelin yakınındaki kale. İstasyon şurada. Şu, Forth Koyu, Kuzey Denizi'ne uzanıyor. Norveç yukarıda bir yerlerde. Leith ve şu da Yeni Kent; benim eskiden yaşadığım yer. Bundan yirmi yıl önce, Jas. Geçen yüzyılda. Ve onun ilerisinde, kulesi olan yer Calton Tepesi. Eğer istersen, öğleden sonra oraya da tırmanabiliriz."

"Çok yorgun değil misin?" diye soruyor acımayla bakarak.

"Ben mi? Dalga geçiyorsun. Ben doğuştan atletim." Jasmine

göğsüne bir yumruk vurup babasını taklit ederek hırıldıyor. "Komedyen." Kızını sütundan kaldırıyor, koltuk altlarından tutup, dağın kenarından atacakmış gibi sallıyor; çığlıklar, gülüşmeler...

Tepeden biraz ilerleyince hemen yanında şehre tepeden bakan doğal bir oyuk buluyorlar. Jasmine yanına oturup sirkeli tuzlu cipslerini büyük bir dikkatle yiyip meyve suyunu içerken, Dexter ellerini başının altına koyup uzanıyor. Yüzüne vuran güneş sıcak, ama erken başlayan gün etkisini gösteriyor ve uykunun damarlarında dolaşmaya başladığını hissediyor.

"Emma da buraya gelmiş miydi?" diye soruyor Jasmine.

Dexter gözlerini açıyor ve dirseklerinin üzerinde doğruluyor.

"Gelmişti. Birlikte gelmiştik. Evde ikimizin bir fotoğrafı var. Sana gösteririm. Baban sıska bir adamken."

Jasmine yanaklarını şişirerek ona bakıyor, sonra parmaklarında kalan tuzu yalamaya başlıyor. "Onu özlüyor musun?"

"Kimi? Emma'yı mı? Elbette. Her gün. O benim en iyi arkadaşımdı." Jasmine'i dirseğiyle dürtüyor. "Neden, sen özlüyor musun?"

Jasmine anımsamış gibi somurtuyor. "Öyle sanıyorum. Sadece dört yaşındaydım, onu çok iyi hatırlamıyorum, sadece resimlere baktığımda. Düğünü hatırlıyorum. Çok hoş olmuştu, değil mi?"

"Çok hoş."

"Peki şimdi en iyi arkadaşın kim?"

Elini kızının ensesine koyuyor, başparmağını ensesinin çukuruna yerleştiriyor. "Sen tabii ki. Neden, senin en iyi arkadaşın kim?"

Büyük bir ciddiyetle düşünürken alnı kırışıyor. "Büyük bir

ihtimalle Phoebe, sanırım," diyor, sonra boş meyve suyu kutusunun kamışını emiyor; tuhaf bir gurultu çıkıyor.

"Gel buraya," diye homurdanıyor Dexter, bir el atıyor, Jasmine'i yakalayıp geriye doğru çekiyor; başı babasının omuzlarında, dirseğinin üzerinde yatıyor. Bir an rahat duruyor, Dexter gözlerini tekrar kapatıyor ve öğlen güneşinin sıcaklığını göz kapaklarında hissediyor.

"Şahane bir gün," diye mırıldanıyor, "bugün yağmur yok. Henüz yok." Ve uyku yeniden damarlarında gezinmeye başlıyor. Uykuya dalarken Jasmine'in saçlarındaki otel şampuanının kokusunu alıyor, nefesini ensesinde hissediyor; yavaş ve düzenli. Tuz ve sirke...

Jasmine'in cılız dirsekleri göğsüne batmadan önce, belki bir iki dakika kendinden geçiyor.

"Baba? Sıkıldım ben. Gidebilir miyiz artık, lütfen?"

Emma ve Dexter günün geri kalanını o tepede gülüşüp konuşarak, birbirlerine kendileri hakkında bilgiler vererek geçirdiler: Anne babalarının ne iş yaptığını, kaç kardeşleri olduğunu, en sevdikleri fıkraları anlattılar. Öğleden sonranın bir yerinde sanki anlaşmışlar gibi, namuslu bir şekilde yanyana yatarak ikisi de uyuyakaldılar; Dexter saat beşte bir irkilmeyle uyandı, birlikte boş şişeleri ve piknikten artanları topladılar; hafif sarhoş bir halde tepeden inerek şehre, eve doğru yürümeye başladılar.

Parkın çıkışı göründüğünde Emma birazdan vedalaşacaklarının farkına vardı ve birbirlerini bir daha hiç görmeme ihtimali vardı. *Belki partiler olur,* diye düşündü, ama ikisi de farklı grupları tanıyorlardı ve üstelik kısa süre sonra Dexter seyahate

çıkmış olacaktı. Birbirlerini görecek olsalar bile, bu görüşmeler kısa süreli ve resmî olacak ve Dexter çok yakında o küçük kiralık odada sabahın erken saatlerinde olan her şeyi unutmuş olacaktı. Tepeden sendeleyerek inerlerken bir pişmanlığın kendini sarmakta olduğunu hissetmeye başladı ve henüz onun gitmesini istemediğini anladı. İkinci bir gece. En azından bir gece daha istiyordu; böylece başladıkları işi bitirebilirlerdi. Bunu nasıl söyleyebilirdi? Söyleyemezdi elbette. Her zamanki gibi yüreksiz davrandığından bunun için çok geç kalmıştı. *Gelecekte daha cesur olacağım,* dedi kendi kendine. *Gelecekte, aklımda ne varsa, güçlü ve etkili bir biçimde söyleyeceğim.* Artık parkın kapısına gelmişlerdi, muhtemelen vedalaşmaları gereken yere.

Çakıllı yolu tekmeledi ve saçlarını karıştırdı. "Sanırım ben..."

Dexter elini tuttu. "Dinle. Neden bir içki içmeye gelmiyorsun?"

Bunun hoşuna gittiğini belli etmemeye çalıştı. "Ne, şimdi mi?"

"En azından benimle birlikte geri dön?"

"Annenle baban gelmeyecekler mi?"

"Akşama kadar gelmezler. Saat daha beş buçuk."

Başparmağıyla Emma'nın işaret parmağının eklem yerini ovuşturuyordu. Emma düşünüyormuş gibi yaptı. "Gidelim o zaman," diyerek ilgisizce omuz silkti; yürümeye başladılar.

Kuzey Köprüsü'nü aşıp Georgian New Town'ı geçtiklerinde Dexter'ın kafasmda bir plan şekillenmekteydi. Altıda evde olacaktı, eve gidince hemen annesiyle babasını otellerinden arayıp, altı buçukta onun evinde buluşmak yerine, sekizde lokantada buluşmalarını söyleyecekti. Bu ona iki saate yakın zaman kazandı-

rırdı. Callum kız arkadaşıyla birlikteydi, iki saat boyunca ev onlara ait olacaktı ve onu tekrar öpebilecekti. Yüksek tavanlı, beyaz duvarlı odalarda valizleri, birkaç parça mobilya, yatak odasındaki yatak ve şezlong dışında eşya yoktu. Birkaç mobilya örtüsüyle bir Rus oyununun seti gibi görünüyor olmalıydı. Emma'nın bunun için can attığını bilecek kadar çok şey biliyordu hakkında ve onu her zaman öpebilirdi, ayıkken bile. Gelecekte aralarında ne olacak olursa olsun, her ne kadar kargaşa olacağı şimdiden belli olsa da, onu şimdi öpmeyi çok istediğini biliyordu. Yürüyüş bir on beş dakika daha sürerdi. Birden kendini nefes nefese buldu. Belki de taksi tutmalıydılar.

Belki Emma'nın da aklından geçenler aynıydı, çünkü Dundas Caddesi'ne saptıklarında ikisi de çok hızlı yürüyorlardı; arada bir dirsekleri birbirine değiyordu, Forth'un uzakta, puslu bir görüntüsü vardı. Bunca sene sonra, Georgian tarzı evlerin muhteşem taraçaları arasındaki demir mavisi nehrin görüntüsüyle coşabiliyordu hâlâ. "Buralarda bir yerde yaşadığını tahmin etmeliydim," dedi Emma onaylamayan bir şekilde ama gıptayla; konuşurken nefesinin kesildiğini fark etti. Onun iyi döşenmiş dairesine gidiyordu; o işi yapmaya gidiyorlardı ve bu beklenti karşısında yüzünün kızardığını fark edince utanmıştı. Nafile bir temizleme girişimiyle dilini dişlerinin üzerinde dolaştırdı. Dişlerini fırçalaması gerekir miydi? Şampanya nefesini kokuturdu her zaman. Durup sakız almalı mıydılar? Ya da prezervatif; Dexter'ın prezervatifi var mıydı? Tabii ki olmalıydı; bu ayakkabısı var mı diye sormak gibi bir şeydi. Ama dişlerini fırçalamalı mıydı, yoksa kapı kapanır kapanmaz kendini onun kollarına mı atmalıydı? Hangi iç çamaşırını giydiğini hatırlamaya çalıştı, sonra hatırladı; dağ tırmanışı için özel iç çamaşırını giymişti. Buna üzülmek için çok geçti artık; Fettes Row'a sapmışlardı bile.

"Buradan fazla uzak değil," diye gülümsedi Dexter, Emma da gülümsedi; daha sonra olacakların farkında, Dexter'ın eline uzanarak güldü. Artık neredeyse koşuyorlardı. Otuz beş numarada oturduğunu söylemişti daha önce ve Emma kendisini içinden geriye doğru sayarken buldu. Yetmiş beş, yetmiş üç, yetmiş bir. Yakında. Göğsü daralıyor, kendini kötü hissediyordu. Kırk yedi, kırk beş, kırk üç. Yan tarafında acı bir sancı, parmak uçlarında karıncalanma vardı; artık Dexter elinden tutup onu çekiyor, caddeden aşağı doğru koşarlarken ikisi de gülüyorlardı. Bir araba klaksonu öttü. *Duymazdan gel, yürümeye devam et, ne olursa olsun durma.*

Ama bir kadın sesi duyuldu. "Dexter! Dexter!" Ve o anda bütün umutları suya düştü. Sanki bir duvara çarpmıştı.

Dexter'ın babasının Jaguar'ı otuz beş numaranın karşısında park edilmişti ve annesi arabadan inerek yolun karşısından el sallıyordu. Anne ve babasını gördüğüne bu kadar az sevineceğini hiç tahmin etmemişti.

"Demek buradasın! Biz de seni bekliyorduk!"

Emma, Dexter'ın, elini neredeyse fırlatarak bıraktığını ve koşarak caddeyi geçip annesine sarıldığını fark etti. Sonra farklı bir kasılma hissederek Bayan Mayhew'un ne kadar muhteşem olduğunu ve modaya uygun giyindiğini, babasınınsa uzun boylu, annesine kıyasla daha özensiz giyimli biri olduğunu ve bekletildiği için gözle görülür biçimde huzursuz olduğunu fark etti. Annesi, oğlunun omuzlarının üzerinden bakarken Emma'yla göz göze geldiler; her şeyin farkında olan, anlayışlı bir gülümsemeyle bakmıştı kadın. Maceracı oğlunu hizmetçiyle öpüşürken gören bir düşesin bakışıydı bu.

Bundan sonra olaylar Dexter'ın istemediği biçimde hızla gelişti. Uydurma telefon görüşmesini hatırlayarak, onları müm-

kün olduğunca çabuk eve sokmayı başaramazsa yalanının ortaya çıkacağını anlamıştı, ama babası park yerine kafayı takmıştı, annesi bütün gün nerede olduğunu, neden aramadığını merak ediyordu, Emma'ysa saygılı bir hizmetkâr gibi biraz uzakta duruyor, orada kalabalık ettiğini düşünerek eve dönebileceği zamanı bekliyordu.

"Buraya altıda geleceğimizi sana söylemiştik sanıyorum..."

"Aslında altı buçukta."

"Telefon makinene bu sabah mesaj bıraktım..."

"Anne, baba, bu arkadaşım Emma!"

"Buraya park edebileceğimden emin misin?" dedi babası.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Emma. Ben Alison. Yanmışsınız. Bütün gün neredeydiniz siz ikiniz?"

"... Eğer bir park bileti bulabilirsem, Dexter..."

Dexter gözleriyle özür dileyerek Emma'ya döndü. "Evet, bir içki içmek için içeri gelmek ister misin?"

"Ya da akşam yemeğine?" dedi Alison. "Neden akşam yemeğinde bize katılmıyorsun?"

Emma, Dexter'a göz attı; bu fikirle çıldırmış gibi bakıyordu. Yoksa ona cesaret mi veriyordu? Her iki durumda da hayır demeliydi. Bu insanlar yeterince nazik görünüyorlardı ama, onun istediği böyle bir aile ortamına davetsiz misafir gibi girmek değildi. Şık bir yere gidiyor olmalıydılar ve Emma yanlarında oduncu gibi duruyordu; üstelik, gerçekten ne gereği vardı? Orada oturup, gözünü Dexter'a dikerek, onların sorularına cevap vermek: *Annen, baban ne iş yapıyor? Hangi okula gittin?* Bu ailenin küstah özgüveni, birbirlerine karşı gösterişli ilgileri, zenginliği, tarzı ve görgüsü karşısında kendini şimdiden ufalmış hissede-

biliyordu. Sarhoş olması halinde işler daha da kötü olabilir ve şansı kendine yardım etmeyebilirdi. En iyisi vazgeçmekti. Gülümsemeye çalıştı. "En iyisi ben geri döneyim."

"Emin misin?" dedi Dexter somurtarak.

"Yaa, yapacak işler var. Sen git. Görüşürüz belki."

"Ah. Peki," dedi Dexter; hayal kırıklığına uğramıştı. Gelmek isteseydi, gelebilirdi, ama, *"Görüşürüz belki,"* demek ne oluyordu? Belki de Dexter'ı pek umursamıyordu. Bir sessizlik oldu. Babası bir kez daha park sayacına bakmaya gitti.

Emma elini kaldırdı. "Hoşça kal öyleyse."

"Görüşürüz."

Emma, Alison'a döndü. "Tanıştığımıza sevindim."

"Ben de, Emily"

"Emma."

"Tabii ya. Emma. Hoşça kal, Emma."

"Ve..." Dexter'a dönüp omuzlarını silkti. "Mutlu bir hayatın olmasını dilerim."

"Ben de. Hayatta mutluluklar."

Arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı. Mayhew ailesi arkasından baktı.

"Dexter, özür dilerim... biz bir şeyi mi böldük?"

"Hayır. Sorun değil. Emma arkadaşım sadece."

Alison, kendi kendine gülümseyerek yakışıklı oğluna dikkatle baktı, sonra uzanıp iki eliyle ceketinin yakasını düzeltti.

"Dexter, bunları dün giymemiş miydin?"

Ve böylece Emma Morley hayal kırıklığının izlerini arkasında bırakarak akşam aydınlığında evine dönmek üzere yürümeye başladı. Hava soğumaya başlamıştı, omurgasından aşağı doğru

inen beklenmedik bir endişe dalgasıyla ürperdi ve bu duygu o kadar yoğundu ki bir an için durmak zorunda kaldı. *Gelecek endişesi*, diye düşündü. Kendini, George Caddesi'yle Hanover Caddesi kavşağında, işten çıkıp eve giden ya da arkadaşları veya sevgilileriyle buluşmak için acele eden, hepsi bir amaç ve istikamet sahibi insanlarla çevrili buldu. Ve kendisi, yirmi iki yaşında, bir kez daha yenilmiş olarak yokuş aşağı yürüyerek pis bir daireye geri dönüyordu.

"İleride ne yapacaksın?" Görünüşe göre şu ya da bu şekilde insanlar durmadan bu soruyu sormuşlardı ona; öğretmenleri, ailesi, sabahın üçünde arkadaşları; ama bu soru hiç bu kadar baskı verici olmamıştı ve henüz bir cevaba yaklaşamamıştı. Gelecek, önünde her biri bir öncekinden bilinmez ve korkutucu boş günlerin başarısı olarak yükseliyordu. Bugünleri nasıl doldurabilirdi?

Tekrar güneye, Mounda[49]'ya doğru yürümeye başladı. "Her günü, son gününmüş gibi yaşa." Çok bildik bir nasihatti bu, ama doğrusu, kimin bu kadar enerjisi vardı? Ya yağmur yağarsa, ya kendini kötü hissedersen? Uygulanabilir bir şey değil. En iyisi işi hafiften almak, iyi, cesur, atak olmak ve fark yaratmak. Dünyayı tamamen değiştirmek değil ama birazcık çevreni değiştirmek. Tutkun ve elektrikli daktilonla ortaya çıkmak ve sıkı çalışmak... mesela. Sanat aracılığıyla hayatları değiştirmek. Arkadaşlarına değer vermek, ilkelerine sadık kalmak, tutkuyla ve dolu dolu yaşamak. Yeni şeyler denemek. Eğer imkân olursa sevmek ve sevilmek.

Pek iyi bir başlangıç yapmamış olsa da genel bir teoriydi bu. Gerçekten hoşlandığı birine, gerçekten önemsediği ilk erkeğe

49 Edinburgh şehrinin merkezinde Eski Kent ile Yeni Kent'i birleştiren yapay bir tepe. (Ç. N.)

omuz silkmekten biraz daha fazla bir şeyle hoşça kal demişti ve şimdi büyük bir ihtimalle onu bir daha asla görmeyeceği ihtimalini kabullenmek zorundaydı. Ne telefon numarası ne de bir adres vardı; hem olsa bile ne anlamı vardı? Dexter da ona telefon numarasını sormamıştı. *Mutlu bir hayatın olmasını dilerim*, olmuştu bu erkeğe son sözleri. Söyleyebileceği en iyi şey bu muydu gerçekten?

~

Yürümeye devam etti. Kale henüz görüş alanına girmişti ki, arkasından gelen ayak seslerini işitti; kaldırıma vuran şık ayakkabıların çıkardığı seslerdi bunlar ve daha adını işitmeden gülümseyerek döndü, çünkü gelenin o olduğunu biliyordu.

"Seni kaybettiğimi sandım!" dedi, koşmayı bırakıp yürüyerek; yüzü kıpkırmızı olmuş, nefes nefese kalmıştı. Yeniden kayıtsız görünmeye çalıştı.

"Hayır, buradayım."

"Olanlar için üzgünüm."

"Yo, gerçekten, her şey yolunda."

Dexter elleri dizlerinde, durarak nefesini toplamaya çalıştı. "Annemlerin bu kadar erken gelmelerini beklemiyordum, erkenden geldiler, sonra telaşlandım, birden fark ettim ki... birden fark ettim ki, sana ulaşabilmek için hiçbir şey yok elimde."

"Ah. Tamam."

"Evet, bak. Kalemim yok. Senin var mı? Sende vardır."

Emma sırt çantasının içindeki piknik kaplarını deşmeye başladı. *Bir kalem bul, lütfen bir kalem bul, bir kalem bulmalısın...*

"Yaşasın! Kalem!"

Yaşasın mı? "Yaşasın" diye mi bağırdın? Seni alımak. Sakin ol. Açık verme.

Cüzdanından bir kâğıt parçası çıkardı, bir market faturası; Dexter'a uzattı, anne babasının Leeds'teki numarasını ve adresini yazdırdı, sonra kendinin Edinburgh'daki adresini; Dexter da kendininkileri yazdı.

"Bu benim." Değerli kâğıt parçasını uzattı. "Ara beni ya da ben seni ararım, ama ikimizden biri arayacak, tamam mı? Demek istediğim, bu bir yarışma değil. İlk arayan sen olursan bir şey kaybetmezsin."

"Anlıyorum."

"Ben ağustosa kadar Fransa'da olacağım, ama sonra geri döneceğim ve düşündüm ki sen de gelip kalırsın belki?"

"Seninle mi?"

"Devamlı değil tabii. Bir hafta sonunda. Bende. Ailemle birlikte diyorum. Tabii sen istersen."

"Ah. Tamam. Evet. Tamam. Evet. Evet. Tamam. Evet."

"Peki. Geri dönmeliyim. Bir şeyler içmek için gelmeyeceğinden emin misin? Ya da yemek?"

"Gelebileceğimi sanmıyorum," dedi Emma.

"Hayır, ben de sanmıyorum." Dexter rahatlamış görünüyordu ve Emma bir kez daha kendini adam yerine konmuyormuş gibi hissetti. *Neden olmasın?* diye düşündü. Ondan utanıyor muydu yoksa?

"Ah. Tamam. Neden peki?"

"Çünkü, gelirsen eğer biraz delirebilirim. Hüsrandan demek istiyorum. Sen orada oturacaksın, ben yapmak istediğimi yapamayacağım."

"Neden? Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu cevabı bildiği halde. Dexter elini yavaşça Emma'nın ensesine koydu, Emma da aynı anda bir elini onun kalçasına yerleştirdi; etrafları yaz güneşi altında dolaşan insanlarla çevriliyken sokak ortasında öpüştüler ve bu her ikisinin de bildiği en tatlı öpüşmeydi.

Her şey o anda başlamıştı. Her şey, bugün burada başladı.

Sonra bitti. "Tamam. Görüşürüz," dedi Dexter geri geri yürüyerek uzaklaşırken.

"Umarım," diyerek gülümsedi Emma.

"Ben de umarım. Hoşça kal, Em."

"Hoşça kal, Dex."

"Güle güle."

"Güle güle. Güle güle."